ΠΙΝΑΚΑΣ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΡϟΣΤ'

Τετάρτη 24 Αυγούστου 2011

ΘΕΜΑΤΑ

Α. ΕΙΔΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

1. Επικύρωση Πρακτικών, σελ. 15701,15805

2. Επί διαδικαστικού θέματος, σελ. 15731, 15732, 15733, 15753, 15755, 15785, 15788, 15800

3. Επί του Κανονισμού, σελ. 15733

4. Επί προσωπικού θέματος, σελ. 15732

Β. ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗ ΕΡΓΑΣΙΑ

1. Συζήτηση επί της αρχής και επί των άρθρων του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων: "Δομή, λειτουργία, διασφάλιση της ποιότητας των σπουδών και διεθνοποίηση των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων", σελ. 15701

2. Κατάθεση Εκθέσεων Διαρκών Επιτροπών.

α) Η Διαρκής Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου καταθέτει την Έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων: "Θεσμικό πλαίσιο για τους αγροτικούς συνεταιρισμούς, τις συλλογικές οργανώσεις και την επιχειρηματικότητα του αγροτικού κόσμου-Οργάνωση της εποπτείας του Κράτους", σελ. 15710

β) Η Διαρκής Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης, καταθέτει την Έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Εσωτερικών: "Αναδιοργάνωση του συστήματος αδειοδότησης για τη διαμονή αλλοδαπών στη χώρα υπό όρους αυξημένης ασφάλειας, ρυθμίσεων θεμάτων Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης και άλλες διατάξεις αρμοδιότητας του Υπουργείου Εσωτερικών", σελ. 15710

3. Αίτηση ονομαστικής ψηφοφορίας των Βουλευτών του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού επί της αρχής του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, σελ. 15727-15729

4. Δήλωση του Προέδρου της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Γεωργίου Καρατζαφέρη για ανάκληση της αίτησης της ονομαστικής ψηφοφορίας επί της αρχής του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, σελ. 15731,15732

ΟΜΙΛΗΤΕΣ

Α. Επί διαδικαστικού θέματος:

ΑΡΓΥΡΗΣ Ε. , σελ. 15788, 15800
ΒΟΡΙΔΗΣ Μ. , σελ. 15732
ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ Α. , σελ. 15785
ΖΗΣΗ Ρ. , σελ. 15753, 15755
ΚΟΥΡΑΚΗΣ Α. , σελ. 15800
ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ Π. , σελ. 15732
ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ Α. , σελ. 15753
ΜΠΟΥΡΑΣ Α. , σελ. 15788
ΝΙΩΤΗΣ Γ. , σελ. 15785
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. , σελ. 15753
ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ Φ. , σελ. 15731, 15732, 15733
ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Α. , σελ. 15785, 15800

Β. Επί του Κανονισμού:

ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ Π. , σελ.15733
ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ Φ. , σελ.15733

Γ. Επί προσωπικού θέματος:

ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ Φ. , σελ.15732
ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Α. , σελ.15732

Δ. Επί του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων:

ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ Ι. , σελ. 15763
ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ Σ. , σελ. 15708
ΑΝΔΡΙΑΝΟΣ Ι. , σελ. 15706
ΑΝΤΩΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ Π. , σελ. 15712
ΑΝΤΩΝΙΟΥ Α. , σελ. 15780
ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ Χ. , σελ. 15701, 15702, 15776, 15777
ΑΡΒΑΝΙΤΙΔΗΣ Γ. , σελ. 15760
ΑΥΓΕΝΑΚΗΣ Ε. , σελ. 15772
ΒΑΓΙΩΝΑΣ Γ. , σελ. 15710
ΒΛΑΤΗΣ Ι. , σελ. 15752
ΒΟΥΓΙΑΣ Σ. , σελ. 15771, 15788
ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ Ο. , σελ. 15759
ΓΑΛΗΝΟΣ Σ. , σελ. 15724
ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ Σ. , σελ. 15721, 15740, 15741, 15742, 15785, 15787
ΓΙΑΝΝΑΚΑ Σ. , σελ. 15734, 15735, 15785
ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ Λ. , σελ. 15748, 15749
ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥΑ. , σελ. 15729, 15733, 15742, 15743, 15751, 15764, 15770, 15771, 15777, 15779, 15787, 15790, 15795, 15796
ΖΙΩΓΑΣ Ι. , σελ. 15737, 15739, 15740, 15786
ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ Η. , σελ. 15779
ΚΑΪΛΗ Ε. , σελ. 15774
ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ Α. , σελ. 15726, 15727
ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ Κ. , σελ. 15781
ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ Γ. , σελ. 15730, 15731, 15733
ΚΑΡΙΠΙΔΗΣ Α. , σελ. 15709
ΚΑΡΤΑΛΗΣ Κ. , σελ. 15750, 15751
ΚΑΣΑΠΙΔΗΣ Γ. , σελ. 15789
ΚΑΤΣΕΛΗ Λ. , σελ. 15707, 15775
ΚΑΤΣΟΥΡΑΣ Χ. , σελ. 15757
ΚΕΓΚΕΡΟΓΛΟΥ Β. , σελ. 15762
ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ Χ. , σελ. 15758, 15759
ΚΟΥΒΕΛΗΣ Φ. , σελ. 15731
ΚΟΥΡΑΚΗΣ Α. , σελ. 15732, 15743, 15745, 15787, 15788, 15800
ΚΟΥΣΕΛΑΣ Δ. , σελ. 15773
ΚΡΕΜΑΣΤΙΝΟΣ Δ. , σελ. 15716
ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ Μ. , σελ. 15703
ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ Π. , σελ. 15733
ΛΕΒΕΝΤΗΣ Α. , σελ. 15778, 15779
ΜΑΝΙΑΤΗΣ Ι. , σελ. 15723
ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ Α. , σελ. 15756, 15757
ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ Κ. , σελ. 15717
ΜΙΧΟΥ Μ. , σελ. 15769
ΜΟΥΣΟΥΡΟΥΛΗΣ Κ. , σελ. 15769, 15770, 15771
ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ Θ. , σελ. 15725
ΜΠΟΥΡΑΣ Α. , σελ. 15746, 15747
ΝΤΑΛΑΡΑ Α. , σελ. 15761
ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ Α. , σελ. 15722
ΠΑΝΤΟΥΛΑΣ Μ. , σελ. 15705, 15783
ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ Α. , σελ. 15754
ΠΑΠΑΡΗΓΑ Α. , σελ. 15718, 15730, 15732
ΠΑΦΙΛΗΣ Α. , σελ. 15797, 15799
ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ Φ. , σελ. 15731, 15733
ΠΛΕΥΡΗΣ Α. , σελ. 15759
ΠΟΛΑΤΙΔΗΣ Η. , σελ. 15704
ΡΕΝΤΑΡΗ - ΤΕΝΤΕ Ο. , σελ. 15711, 15712
ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ Α. , σελ. 15799
ΣΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ Ν. , σελ. 15749
ΣΙΟΥΦΑΣ Δ. , σελ. 15715
ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ Α. , σελ. 15720, 15721, 15730, 15732, 15736, 15737, 15786
ΣΤΑΪΚΟΥΡΑΣ Χ. , σελ. 15714
ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ Σ. , σελ. 15731, 15753
ΤΑΣΟΥΛΑΣ Κ. , σελ. 15784
ΤΖΑΚΡΗ Θ. , σελ. 15745
ΤΖΕΛΕΠΗΣ Μ. , σελ. 15755
ΤΣΙΠΡΑΣ Α. , σελ. 15731
ΤΣΩΝΗΣ Ν. , σελ. 15721
ΦΡΑΓΓΙΔΗΣ Γ. , σελ. 15713
ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ Π. , σελ. 15744, 15745

ΠΡΑΚΤΙΚΑ ΒΟΥΛΗΣ

ΙΓ' ΠΕΡΙΟΔΟΣ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΜΕΝΗΣ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΕΥΤΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

ΣΥΝΟΔΟΣ Β'

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΗ ΡϟΣΤ'

Τετάρτη 24 Αυγούστου 2011

Αθήνα, σήμερα στις 24 Αυγούστου 2011, ημέρα Τετάρτη και ώρα 10.10' συνήλθε στην Αίθουσα των συνεδριάσεων του Βουλευτηρίου η Βουλή σε ολομέλεια για να συνεδριάσει υπό την προεδρία του Δ' Αντιπροέδρου αυτής κ. **ΒΥΡΩΝΑ ΠΟΛΥΔΩΡΑ**.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αρχίζει η συνεδρίαση.

(ΕΠΙΚΥΡΩΣΗ ΠΡΑΚΤΙΚΩΝ: Σύμφωνα με την από 23-8-2011 εξουσιοδότηση του Σώματος επικυρώθηκαν με ευθύνη του Προεδρείου τα Πρακτικά της ΡϟΕ' συνεδριάσεως, της Τρίτης 23ης Αυγούστου 2011 (απογευματινή) σε ό,τι αφορά την ψήφιση στο σύνολο των σχεδίων νόμου:

1. «Κύρωση του Πρωτοκόλλου για την Τροποποίηση του Πρωτοκόλλου σχετικά με τις μεταβατικές διατάξεις το οποίο προσαρτάται στη Συνθήκη για την Ευρωπαϊκή Ένωση, στη Συνθήκη για τη λειτουργία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και στη Συνθήκη περί ιδρύσεως της Ευρωπαϊκής Κοινότητας Ατομικής Ενέργειας».

2. «Κύρωση της Τεχνικής Διευθέτησης μεταξύ του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας της Ελληνικής Δημοκρατίας και του Υπουργείου Άμυνας της Ιταλικής Δημοκρατίας σχετικά με την εφαρμογή του Μνημονίου Κατανόησης μεταξύ της Κυβέρνησης της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Κυβέρνησης της Ιταλικής Δημοκρατίας που αφορά στη συνεργασία του Υπουργείου Άμυνας της Ιταλικής Δημοκρατίας με το Πολυεθνικό Συντονιστικό Κέντρο Στρατηγικών Θαλασσίων Μεταφορών της Αθήνας (ΠΟΣΚΕΣΘΑΜ-AMSCC)».

3. «Κύρωση της Τεχνικής Διευθέτησης στη Διευθέτηση Συνεργασίας European Research Grouping Arrangement No 1 (ERG No 1) στο Μνημόνιο Κατανόησης EUROPA μεταξύ του Υπουργού Άμυνας της Γαλλικής Δημοκρατίας, του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας της Ελληνικής Δημοκρατίας και της Fursvarets Materielverk (FMV) με εξουσιοδότηση της Κυβέρνησης του Βασιλείου της Σουηδίας σχετικά με τις Προπαρασκευαστικές Μελέτες για τον καθορισμό και την υλοποίηση ενός Πολυεθνικού Διαστημικού Συστήματος SIGINT (CERES) για τη Συλλογή Στρατιωτικών Πληροφοριών από το Ηλεκτρομαγνητικό Φάσμα».

4. «Κύρωση του Μνημονίου Κατανόησης μεταξύ του Υπουργείου Άμυνας των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής και του Υπουργού Άμυνας του Βασιλείου του Βελγίου και του Υπουργείου Άμυνας της Δημοκρατίας της Βουλγαρίας και του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας του Καναδά και του Υπουργείου Άμυνας της Δημοκρατίας της Τσεχίας και του Υπουργείου Άμυνας του Βασιλείου της Δανίας και του Υπουργού Άμυνας της Γαλλικής Δημοκρατίας και του Ομοσπονδιακού Υπουργείου Άμυνας της Ομοσπονδιακής Δημοκρατίας της Γερμανίας και του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας της Ελληνικής Δημοκρατίας και του Υπουργείου Άμυνας της Δημοκρατίας της Ουγγαρίας και του Υπουργείου Άμυνας της Ιταλικής Δημοκρατίας και του Υπουργείου Άμυνας της Δημοκρατίας της Λετονίας και του Υπουργείου Εθνικής Άμυνας της Δημοκρατίας της Λιθουανίας και του Υπουργού Άμυνας του Βασιλείου της Ολλανδίας και του Υπουργείου Άμυνας του Βασιλείου της Νορβηγίας και του Υπουργού Εθνικής Άμυνας της Δημοκρατίας της Πολωνίας και του Υπουργού Άμυνας της Πορτογαλικής Δημοκρατίας και του Ρουμανικού Υπουργείου Εθνικής Άμυνας και του Υπουργείου Άμυνας της Σλοβακικής Δημοκρατίας και του Υπουργείου Άμυνας της Δημοκρατίας της Σλοβενίας και του Υπουργείου Άμυνας του Βασιλείου της Ισπανίας και του Γενικού Επιτελείου της Δημοκρατίας της Τουρκίας και του Υπουργείου Άμυνας του Ηνωμένου Βασιλείου της Μεγάλης Βρετανίας και της Βόρειας Ιρλανδίας και του Ανώτατου Στρατηγείου Συμμαχικών Δυνάμεων της Ευρώπης (SHAPE) σχετικά με την Ίδρυση, Οργάνωση, Διοίκηση, Ασφάλεια, Χρηματοδότηση και Επάνδρωση του Συντονιστικού Κέντρου Ειδικών Επιχειρήσεων του ΝΑΤΟ (NSCC)».)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στην ημερήσια διάταξη της

ΝΟΜΟΘΕΤΙΚΗΣ ΕΡΓΑΣΙΑΣ

Συνέχιση της συζήτησης επί της αρχής, των άρθρων και του συνόλου του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων: «Δομή, λειτουργία, διασφάλιση της ποιότητας των σπουδών και διεθνοποίηση των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων».

Το λόγο έχει η κ. Χρυσή Αράπογλου, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Θεσσαλονίκης.

Ενώ έρχεται στο Βήμα η κ. Αράπογλου, έχω να ανακοινώσω μια επιστολή από τον κ. Αλέξη Τσίπρα, Πρόεδρο της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, προς τον Πρόεδρο της Βουλής των Ελλήνων κ. Πετσάλνικο, με την οποία ορίζει Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς τον Βουλευτή κ. Αναστάσιο Κουράκη, Ζ' Αντιπρόεδρο της Βουλής.

Ορίστε, κυρία Χρυσή Αράπογλου, έχετε το λόγο.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Καλημέρα στη δεύτερη και τελική ημέρα του νομοσχεδίου μιας πολύ σοβαρής νομοθετικής πρωτοβουλίας.

Δεν μου αρέσει να κρίνω το τι έχει προηγηθεί μέσα στην Αίθουσα της Βουλής, αλλά αισθάνομαι την ανάγκη να δηλώσω πως η αίσθηση της χθεσινής ημέρας είναι ότι για άλλη μια φορά αναλωθήκαμε σε ένα μεγάλο ποσοστό σε παράλληλους μονολόγους. Οι εστιάσεις σε συγκεκριμένα ζητήματα που θα μπορούσαν να μας φέρουν κοντά, γιατί διαφορετικά και να εφαρμοστεί -δεν υπάρχει απειλή της μη εφαρμογής- δεν θα υπάρχει ποιοτική εφαρμογή του νόμου, παραμένουν ακόμη μακριά στον ορίζοντα.

Αγαπητοί συνάδελφοι, κυρία Υπουργέ, η νομοθετική λειτουργία δεν πρέπει να έχει διαβαθμίσεις σε ό,τι αφορά στην ποιότητα, στη διεξοδική προσέγγιση αντικειμένων και στην ευρυχωρία πνεύματος στη συνάντηση με το διαφορετικό. Τα θέματα, τα αντικείμενα των νόμων έχουν όλα τη δική τους μοναδική σπουδαιότητα. Ωστόσο, χθες και σήμερα συζητάμε για την ελληνική παιδεία στην ανώτατη λειτουργία της, το ρυθμιστικό πλαίσιο αυτοοργάνωσής της, τις δυνατότητες αυτοεξέλιξης στην εκπαίδευση και την έρευνα και αυτό επιθυμώ να καταθέσω ότι τουλάχιστον εμένα προσωπικά και νομίζω και πάρα πολλούς συναδέλφους, μας βαρύνει με επιπλέον της συνηθισμένης ευθύνης.

Το ίδιο το θέμα, που δεν είναι παρά το μέλλον της χώρας, οι ίδιοι οι συμμέτοχοι της νομοθετικής αυτής πρωτοβουλίας της Κυβέρνησης για αναδιοργάνωση των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, καθηγητές και φοιτητές, ίσως το ισχυρότερο εθνικό μας κεφάλαιο, καθορίζουν και εξωγενώς τη διαδικασία του διαλόγου μέσα στην Αίθουσα της Βουλής. Αυτό, όπως καταλαβαίνετε, είναι μια έκκληση για τη σημερινή ημέρα, για ό,τι δηλαδή θα ακολουθήσει μέχρι το τέλος της ψήφισης του νόμου.

Ούτως ή άλλως, τις ζοφερές ημέρες που περνάμε, οι άγονες αντιπαραθέσεις θεωρούνται πολυτέλεια, αν όχι γραφική και άσκοπη απώλεια δυνάμεων. Βεβαίως, υπάρχουν και οι τεκμηριωμένες απόψεις διαφορετικών προσεγγίσεων, όπως αυτές που σχετίζονται με τη σχολή-τμήμα ή την εφαρμογή, μετά από αρκετά χρόνια, δηλαδή με σημαντική καθυστέρηση των αποφάσεων της Μπολόνια για την οποία δεν έχουμε συγκεκριμένους απολογισμούς για το τι έχει γίνει μέχρι σήμερα.

Είναι όμως, μείζων ανάγκη εθνική να ενώσουμε δυνάμεις και να αποφύγουμε διασπάσεις. Στις ημέρες αυτές, την ημέρα που έμεινε της τελικής συζήτησης του νομοσχεδίου, πρέπει να κερδίσουμε –και θέλω να πιστεύω ότι έχουμε το χρόνο και ας μετράμε ώρες από τώρα μέχρι το τέλος- το χαμένο χρόνο, να κερδίσουμε ακριβώς έναν ολόκληρο χαμένο χρόνο, και να συναντηθούμε, Κυβέρνηση, Βουλή και πανεπιστημιακή κοινότητα στο στόχο.

Ποιος είναι ο στόχος; Βελτίωση της ποιότητας, απεξάρτηση της διοίκησης, συνέπεια και εξορθολογισμός στην οργάνωση, αμείλικτος έλεγχος ποιότητας παντού, απενεχοποίηση στην αξιολόγηση, ενίσχυση της συνέργειας και της κινητικότητας, ενθάρρυνση της άμιλλας, επιβράβευση της αριστείας, απελευθέρωση δυνάμεων.

Ποιος διαφωνεί; Κανένας. Για να προχωρήσει όμως, παραγωγικά η συζήτηση προϋποτίθεται η άρση της, αμοιβαίας δυστυχώς, καχυποψίας σχετικά με τις προθέσεις. Η σημαντικότητα του θέματος μας επιβάλλει να αρθούμε πάνω από τους χαρακτηρισμούς -αφορισμούς του «φαύλου πανεπιστημίου» από τη μία πλευρά και της «κρυφής ατζέντας της Κυβέρνησης» από την άλλη, γιατί και οι δύο αναφορές στερούνται και νηφαλιότητας, αλλά κυρίως στερούνται αποδεικτικής ισχύος. Γιατί το «φαύλο ελληνικό πανεπιστήμιο» εκπαιδεύει συχνά σε πρωτόγονες συνθήκες σπουδαίους φοιτητές που διαπρέπουν στην εξελιγμένη Εσπερία και εσχάτως και στην Ανατολή, ενώ η «Κυβέρνηση της κρυφής ατζέντας» από την άλλη και «του κομματικού οφέλους» τολμά να θέσει πρώτη –και αυτό πρέπει να το παραδεχθούμε όλοι- συγκροτημένη δέσμη θεμάτων γνωστών και από όλους κρυμμένων για πάρα πολλά χρόνια.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η υπεραξία του νομοσχεδίου κατά τη γνώμη μου δεν βρίσκεται στις προτάσεις-απαντήσεις, αλλά στα ερωτήματα που θέτει και τις έννοιες που προσεγγίζει. Τι εννοούμε όταν λέμε δημόσιο και κοινωνικό χαρακτήρα του πανεπιστημίου; Τι εννοούμε όταν λέμε αυτοδιοίκητο του πανεπιστημίου, εάν το πανεπιστήμιο δεν μπορεί να πάρει αποφάσεις για το μέλλον του, για τα θεσμικά αντίβαρα διοίκησης, τη διαφάνεια, τις απεξαρτήσεις από πάσης φύσεως πάθη στις προσλήψεις και τις εξελίξεις, την αξιολόγηση, τη βαθύτερη έννοια της αυτοδιοίκησης- στις συμφωνίες προγραμματικού σχεδιασμού, στη σύνδεση με εθνικούς και τοπικούς αναπτυξιακούς στόχους, την πολυτυπία και την ταυτότητα –κάτι που μέχρι σήμερα δεν έχει ακουστεί από κανέναν- την αριστεία, την εξωστρέφεια, της διεθνοποίηση;

Αντιστρέφοντάς τα λοιπόν, το νομοσχέδιο τολμά να αγγίζει θέματα διαπλοκών στη διοίκηση που στιγματίζουν άδικα το σύνολο της κοινότητας, εσωστρεφούς και αδιέξοδης ομοιόμορφης λειτουργίας, δυσπραγίας στη διαχείριση της περιουσίας και γενικότερα των πόρων.

Είμαστε σίγουροι ότι το νομοσχέδιο θα προκαλέσει με τις προτεινόμενες ρυθμίσεις σε όλα τα θέματα θετικές ανατροπές; Η απάντησή μου ευθέως είναι «όχι, δεν είμαστε σίγουροι». Μπορεί να χαρίσει αέρα δημιουργικής αυτενέργειας χωρίς τη συμμετοχή της πανεπιστημιακής κοινότητας; Σίγουρα όχι. Υπάρχουν φόβοι ανάστροφης πορείας; Υπάρχουν και κανένας δεν μπορεί να είναι σίγουρος ότι όλα θα είναι ρόδινα. Αυτή είναι και η αναφορά μου προς το Υπουργείο. Μπορεί ο δυϊσμός στη διοίκηση να απομειώσει τις δημοκρατικές διαδικασίες; Μπορεί. Μπορεί η ενίσχυση της σχολής να οδηγήσει σε ρευστοποίηση επιστημονικών αντικειμένων; Ίσως. Μπορεί το δίπολο από την άλλη πλευρά –αντιστρέφω- της διοίκησης να οδηγήσει σε μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα; Και πάλι ναι. Όπως μπορεί και η ενίσχυση της σχολής να οδηγήσει σε οικονομία πόρων και σε δημιουργική επιστημονική κινητικότητα. Οι νόμοι έχουν τη δική τους αυταξία, η σημασία όμως, στην εξέλιξη της κοινωνίας βρίσεται στην ποιότητα εφαρμογής τους.

Πάρα πολύ σύντομα θα ήθελα να κάνω δυο επιμέρους αναφορές πάνω σε αυτό: Συζητώντας, ανάμεσα σε άλλους, με δυο διακεκριμένους επιστήμονες πανεπιστημιακούς σχετικά με το νόμο, αμέτοχοι αμφότεροι διοικητικών ευθυνών, μου τόνισαν ότι και με τον προηγούμενο νόμο και με τον παρόντα οι ίδιοι θα κάνουν ακριβώς τη δουλειά που έκαναν και δεν θα αλλάξει τίποτα γι' αυτούς. Βεβαίως, αναφέρθηκαν στις υποδομές, τις αιμομικτικές σχέσεις όχι μόνο με τα κόμματα, αλλά με αυτήν την παράξενη «διακομματική εξουσία», η οποία υπάρχει με όλα τα κόμματα και τις κυβερνήσεις, στις αγκυλώσεις που ακυρώνουν την πρωτοβουλία και την εξωστρέφεια.

Η δεύτερη αναφορά που θέλω να κάνω πολύ σύντομα, είναι ένας αποχαιρετισμός στο ν. 1268, γιατί δεν μπορώ να βλέπω άνθρωποι οι οποίοι λειτούργησαν, υπηρέτησαν, υιοθέτησαν και ενθάρρυναν ακόμα και άνομες συμπεριφορές, σήμερα να βδελύσσονται το ν. 1268. Ένας μικρός αποχαιρετισμός, λοιπόν.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Κύριε Πρόεδρε, σας παρακαλώ για πολύ λίγο την ανοχή σας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Βεβαίως.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Συμμετέχοντας ενεργά στο φοιτητικό κίνημα της εποχής και στις εσωτερικές αλλαγές που ήταν απάντηση σε συλλογικά αιτούμενα δημοκρατίας, οφείλω να αποκαταστήσω προσωπικά, λίγο την αλήθεια για την εποχή, γιατί κάθε εποχή έχει «τη δική της Ελένη».

Ο νόμος έφερε αέρα δημιουργίας στο πανεπιστήμιο, καθιέρωσε τους τομείς ως χώρους ενδοτμηματικής συνεργασίας με την κατάργηση της έδρας, έκανε την ποιότητα στην οργάνωση και την εκπαιδευτική διαδικασία, υπόθεση όλων. Οι φοιτητικοί σύλλογοι διοργάνωναν εκδηλώσεις με εξωτερικούς επιστήμονες για τα προγράμματα σπουδών. Οργανώναμε ομάδες μελέτης για υποθέσεις λογοκλοπής, εκείνη την εποχή. Αυτά στις αρχές της δεκαετίας του '80.

Ο ίδιος νόμος την επόμενη εποχή μοιάζει να μετατρέπει τη συμμετοχή σε διαπλοκή, τη συλλογικότητα σε γραφειοκρατία, τη συνεργασία σε συναλλαγή. Φταίει ο νόμος ή η εποχή; Αφού ολόκληρη η επόμενη εποχή και μέχρι τώρα που τα αδιέξοδα μάς υποχρεώνουν σε ασκήσεις αυτογνωσίας και αυτοκριτικής, χαρακτηρίστηκε από τον αξιακό κώδικα του Χρηματιστηρίου, των σχολών των Business Administration παντού και τρέχα -γύρευε, της περιφρόνησης της ελληνικής –παγκόσμιας- μοναδικότητας της γέννησης των ανθρωπιστικών σπουδών, που δεν τις θεωρούμε αναπτυξιακό εργαλείο και πυλώνα για τη χώρα, της διάλυσης κάθε έννοιας προτύπου και ερευνητικής διαφοροποίησης και βέβαια τη λογική του «κάθε πόλη και ΑΕΙ, κάθε κωμόπολη και ΤΕΙ», για την οποία δεν φέρει κανένας την ευθύνη σε αυτήν την Αίθουσα; Οι ένοχοι καπνός, κανείς. Δεν ξέρω ποιος πήρε τις αποφάσεις για όλα αυτά.

Η χυδαιότητα, λοιπόν, της δημόσιας ζωής άγγιξε τα πανεπιστήμια, κατόπιν ενεργειών μας και κατόπιν σιωπών μας. Σήμερα

βρισκόμαστε προ του κινδύνου να ενοχοποιήσουμε τις έννοιες καθ' εαυτές, εμείς που τις κακοποιήσαμε και βεβαίως μαζί με τα απόνερα μπορεί να υπάρχει κίνδυνος να πετάξουμε και το παιδί. Γι' αυτό πρέπει να είμαστε σχολαστικά ειλικρινείς, προσεκτικοί και κατά το δυνατόν εύστοχοι.

Δεν φταίνε οι νεολαίες των κομμάτων για τη διαπλοκή στις εκλογές, γιατί πολύ απλά δεν υπάρχουν κόμματα. Υπάρχουν κάποιοι οι οποίοι κρατούν ξεθωριασμένες σφραγίδες και συναλλάσσονται και υπάρχουν και κάποιοι άλλοι από την άλλη πλευρά που συναλλάσσονται και υπάρχουν και κάποιοι, πολλοί εξ ημών, οι οποίοι σιωπούμε. Γιατί εάν υπήρχαν κόμματα θα υπήρχαν και κομματικές πρυτανικές υποψηφιότητες και το πράγμα θα ήταν περισσότερο απλό.

Μέχρι, λοιπόν, η εποχή να γεννήσει τις δικές της καινούριες συλλογικότητες, έχουμε όλοι χρέος να συνεργαστούμε για τα αυτονόητα. Και με εκατέρωθεν διαφοροποιήσεις, κυρία Υπουργέ, κάνω έκκληση να μην εξαντληθεί η σημερινή συζήτηση άλλη μια φορά σε παράλληλους μονολόγους, για να τελειώνουμε, αλλά να φθάσουμε σε σημεία συνάντησης. Θεωρώ ότι εάν υπάρχουν επιμέρους διαφοροποιήσεις για τις οποίες μπορούμε να μιλήσουμε στα άρθρα, μπορούμε να βρούμε συμφωνίες, να φθάσουμε όχι στο σημείο συμβιβασμού, αλλά στο σημείο της χρυσής τομής. Και πάλι βάση της επιτυχίας θα είναι η διαρκής αξιολόγηση της δυνατότητας εφαρμογής του νόμου που θα ψηφιστεί σήμερα από τη Βουλή. Σε αυτό η ίδια η Βουλή των Ελλήνων πρέπει να έχει το δικό της ρόλο, δηλαδή τη δική της παρακολούθηση στην εφαρμογή του νόμου.

Κυρίες και κύριοι, αγαπητοί συνάδελφοι, και κυρίες Υπουργοί, στην εποχή που όλες οι σταθερές ρευστοποιούνται μέρα με τη μέρα, καμία βεβαιότητα δεν υπάρχει. Ωστόσο η σημερινή ευκαιρία είναι μοναδική και δεν πρέπει να την χάσουμε. Την ευθύνη της συνάντησης την έχουν οι πρυτάνεις, η ΠΟΣΔΕΠ, η ΟΣΕΠ, οι ερευνητές, η πανεπιστημιακή κοινότητα, οι φοιτητές, η Κυβέρνηση και την έχουμε και εμείς εδώ σήμερα στην Βουλή, γιατί είναι ευθύνη όλων μας να αποστούμε από όλους αυτούς τους αμοιβαίους χαρακτηρισμούς και αφορισμούς και να βρούμε αυτά που μας ενώνουν. Και αυτά που μας ενώνουν είναι η Ελλάδα του αύριο.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε την κ. Χρυσή Αράπογλου.

Παρακαλείται η κ. Μαρία Κυριακοπούλου, Βουλευτής ΠΑΣΟΚ Αχαΐας, να λάβει το λόγο.

ΜΑΡΙΑ ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το σημερινό νομοσχέδιο αποτελεί μια αξιέπαινη και αναγκαία πρωτοβουλία για την αναμόρφωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στη χώρα μας και την εξάλειψη των παθογενειών που τη διέπουν.

Δεν βιώνουμε απλά μια ισχυρή οικονομική κρίση, αλλά μια γενικότερη κρίση θεσμών και αξιών, έλλειψης παιδείας και κουλτούρας και όσο διαρκεί η οικονομική κρίση τόσο περισσότερο απειλούνται οι δομές της κοινωνίας.

Σήμερα περισσότερο από ποτέ έχουμε ανάγκη μιας ριζικής μεταρρύθμισης στο εκπαιδευτικό μας σύστημα.

Είναι γεγονός ότι οι παθογένειες της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι γνωστές σε όλους μας και εντοπίστηκαν και από τη «διεθνή συμβουλευτική επιτροπή», που συγκροτήθηκε από επιστήμονες διεθνούς κύρους για να αξιολογήσει την οργάνωση των ελληνικών πανεπιστημίων και να παράσχει συμβουλές.

Σύμφωνα με την έκθεση της επιτροπής έχουμε ένα σύστημα αγκυλωμένο στο παρελθόν, που εμποδίζει την ανάπτυξη δεξιοτήτων και ταλέντων. Οι απόφοιτοι των πανεπιστημίων μας αδυνατούν να ανταγωνιστούν τους αποφοίτους ξένων πανεπιστημίων στην εύρεση εργασίας με αποτέλεσμα μεγάλος αριθμός φοιτητών, περίπου εξήντα χιλιάδες κατ' έτος, να φεύγουν από την Ελλάδα και να φοιτούν σε ξένα πανεπιστήμια. Ιδιαίτερα, μάλιστα, αυξημένος είναι και ο αριθμός των αιώνιων φοιτητών, ο μεγαλύτερος σε ολόκληρη την Ευρώπη σύμφωνα με την έκθεση του ΟΟΣΑ, ενώ μόνο το 1/3 των εγγεγραμμένων αποφοιτούν μέσα στον προβλεπόμενο χρόνο σπουδών.

Παράλληλα, παρατηρείται αυξημένη βία και συχνά αναρχία στους χώρους των πανεπιστημίων κατ' επίκληση ενός κακώς νοούμενου ασύλου. Στο όνομα του «ασύλου» υποθάλπεται η ανομία, εξυπηρετούνται αλλότριοι σκοποί και απειλείται, αντί να προστατεύεται, η ασφάλεια των πανεπιστημιακών χώρων, οι οποίοι συχνά χρησιμοποιούνται ανεξέλεγκτα και καταχρηστικά.

Το ελληνικό νομοθετικό πλαίσιο για το άσυλο αποτελούσε παγκόσμια πρωτοτυπία στα όρια της ασυδοσίας και ορθώς μεταβάλλεται ως αναχρονιστικό αλλά και επικίνδυνο σε μια εποχή πλήρους δημοκρατίας και απόλυτης ελευθερίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, βασικές αλλαγές ήδη έχουν πραγματοποιηθεί στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση και σήμερα καλούμαστε να επιφέρουμε τις επιβαλλόμενες τροποποιήσεις στην τριτοβάθμια εκπαίδευση εφαρμόζοντας ένα σύστημα που έχει δοκιμαστεί με επιτυχία σε πολλές χώρες παγκοσμίως.

Βεβαίως δεν παραγνωρίζει κανείς τις νησίδες αριστείας, αλλά και τις διακρίσεις ελληνικών πανεπιστημίων, το ΙΤΕ της Πάτρας ή το Μετσόβιο που κατέκτησε την τριακοστή θέση μέσα στα εκατό καλύτερα πανεπιστημιακά ερευνητικά ιδρύματα.

Είναι γνωστό ότι μέχρι τη σημερινή συζήτηση διέρρευσε ικανοποιητικός χρόνος και υπήρξε ένας εξαντλητικός διάλογος, όπως συμβαίνει με κάθε μεγάλη μεταρρύθμιση, όπως συνέβη και πριν από χρόνια στη Γαλλία και εν προκειμένω τα κόμματα, οι φορείς, η ακαδημαϊκή κοινότητα τοποθετήθηκαν κατά πλειοψηφία βεβαίως, στο τι είδους παιδεία πρέπει να παρέχει το πανεπιστήμιο και η Υπουργός Παιδείας έκανε δεκτές προτάσεις που βοηθούν στην αναγκαία στήριξη της νομοθετικής αυτής πρωτοβουλίας, χωρίς να θίγεται ο πυρήνας της γενικότερης αντίληψης, με την οποία διαπνέεται το παρόν νομοσχέδιο.

Κοινή πεποίθηση είναι η εκφρασμένη βούληση να δημιουργήσουμε τους όρους για ένα ποιοτικό πανεπιστήμιο που κύριο χαρακτηριστικό του θα είναι η αξιοκρατία και ως οφειλόμενη παιδαγωγική αντίληψη και οδηγός στη διαμόρφωση της κουλτούρας της κοινωνίας μας. Θα είναι ένα σύστημα που θα παρέχει ουσιαστική παιδεία και θα παράγει επιστήμονες και πάνω από όλα σκεπτόμενους ανθρώπους. Αυτό θα είναι και το βασικό μας όπλο απέναντι στην οικονομική κρίση.

Θα αποτελέσει το κυρίαρχο μέσο για να ισοσταθμιστούν και να απαλυνθούν οι οικονομικοκοινωνικές ανισότητες, ενώ παράλληλα θα παίξει πρωτεύοντα ρόλο στην αύξηση της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας μας.

Στελέχη με ευρεία παιδεία, εξειδικευμένες γνώσεις και διά βίου επιμόρφωση, όπως επιτάσσει η ταχύτατη εξέλιξη της γνώσης και της πληροφορίας, είναι ο μοναδικός τρόπος να αναπτυχθεί η οικονομία και μέσω της καινοτομίας.

Άλλωστε το πανεπιστήμιο με κριτικό τρόπο παράγει και μεταβιβάζει την παιδεία μέσω της έρευνας και της διδασκαλίας και όπως αναφέρει ο Πλούταρχος στην «Περί Παίδων Αγωγής», η «παιδεία είναι το μόνο μας αγαθό, αθάνατο και θεϊκό».

Ειδικά σήμερα για την πατρίδα μας, η επένδυση στο ανθρώπινο δυναμικό και στην έρευνα μπορεί να μας δώσει την ελπίδα, διότι μέσα από την παιδεία μπορούμε να χτίσουμε την προσωπικότητα του ατόμου και εν τέλει του πολίτη, διότι αυτός θα δώσει στη συνέχεια την ουσιαστική υπόσταση στους θεσμούς.

Δεν θα αναφερθώ αναλυτικά όχι μόνο διότι ο χρόνος είναι λίγος, αλλά διότι τόσο η Υπουργός όσο και η εισηγήτριά μας φώτισαν το σύνολο της φιλοσοφίας του νομοσχεδίου, όπως και οι προηγηθέντες ομιλητές.

Οι βασικές άλλωστε μεταρρυθμίσεις που αφορούν τη διοίκηση των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, την ενίσχυση της αξιοκρατίας, της λογοδοσίας, της διαφάνειας, τη χρηματοδότησή τους ανάλογα με το έργο και την ποιότητα, τη σύνδεση της έρευνας με την παραγωγή, την καλύτερη οργάνωση και αναβάθμιση της ποιότητας των παρεχόμενων σπουδών, την πιστοποίηση της ποιότητας των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, τη μέριμνα για τους φοιτητές, τη μετάκληση επιφανών καθηγητών διασφαλίζουν την αυτονομία των πανεπιστημίων όπως αυτή προβλέπεται από το συνταγματικό μας χάρτη.

Χρειαζόμαστε λοιπόν, διανοούμενους ανθρώπους στην ηγεσία των πανεπιστημίων μας που θα επιλέγονται αξιοκρατικά και όχι

με πολιτικά και συνδικαλιστικά κριτήρια. Η ηγεσία αυτή πρέπει να έχει την αναγκαία αυτονομία και ελευθερία δράσης, την αίσθηση καθήκοντος, η οποία υπονομεύεται με το υπάρχον σύστημα. Είναι δεδομένο ότι δεν μπορεί να ασκήσει σωστά το έργο της, κυρίως το ελεγκτικό, μία ηγεσία που εκλέγεται από τους ίδιους τους ελεγχόμενους.

Με τη θεσμοθέτηση του συμβουλίου και τη συμμετοχή σ' αυτό και εξωτερικών μελών κατοχυρώνεται αυτή ακριβώς η αυτονομία της ηγεσίας αλλά διασφαλίζεται και η λογοδοσία.

Παράλληλα χρειαζόμαστε καθηγητές με βαθιά επιστημονική κατάρτιση και καινοτόμες ιδέες. Με το νέο νομοθετικό πλαίσιο οι καθηγητές θα επιλέγονται με αξιοκρατική διαδικασία από επταμελείς επιτροπές και θα αξιολογούνται ανά διαστήματα, ώστε να μην επαναπαύονται και να ανταποκρίνονται στις ολοένα αυξανόμενες απαιτήσεις επικαιροποιώντας τις γνώσεις τους και αναπροσαρμόζοντας τις εκπαιδευτικές τους μεθόδους.

Δίνεται επίσης η δυνατότητα σε καθηγητές για παράλληλη διδασκαλία στην Ελλάδα και το εξωτερικό. Είναι βέβαιο ότι κατ' αυτόν τον τρόπο θα εισαχθούν νέες καινοτόμες ιδέες που θα ανανεώσουν και θα τονώσουν το διδακτικό σύστημα των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων μας. Στον ίδιο σκοπό αποβλέπει και ο θεσμός των «εντεταλμένων διδασκαλίας».

Η ανάγκη δημιουργίας ενός συστήματος ακαδημαϊκών τίτλων, εύκολα συγκρίσιμων και η προώθηση της κινητικότητας των σπουδαστών, των διδασκόντων και των ερευνητών έχει ήδη γίνει αντιληπτή από το 1999 με τη διακήρυξη της Μπολόνια.

Έκτοτε τα λοιπά κράτη-μέλη έχουν αναλάβει δράσεις για την υλοποίηση «του ευρωπαϊκού χώρου...

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

...τριτοβάθμιας εκπαίδευσης» και του «ευρωπαϊκού χώρου έρευνας» και πλέον καλούμαστε και εμείς να ενταχθούμε στο χώρο αυτό, εφαρμόζοντας ένα σύστημα δοκιμασμένο και επιτυχημένο που θα αναβαθμίσει τις ανώτατες σχολές και θα τις καταστήσει πόλο έλξης για τους ξένους φοιτητές.

Είναι πολύ σημαντικό στον ενιαίο ευρωπαϊκό χώρο, με την ελεύθερη ανταλλαγή υπηρεσιών, οι απόφοιτοι των ανωτάτων σχολών μας να είναι ανταγωνιστικοί, τα πτυχία τους να είναι άμεσα συγκρίσιμα, βάσει αντικειμενικών κριτηρίων, με τα πτυχία ξένων σχολών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πρέπει όλοι να στηρίξουμε την επιβαλλόμενη αυτή νομοθετική πρωτοβουλία, που στοχεύει σε μία άλλη αντίληψη για το πανεπιστήμιο, εκείνη της αξιολόγησης, της διαφάνειας του πανεπιστημίου, που δημιουργεί όχι απλά αξία αλλά υπεραξία για την πατρίδα μας, αφού ανοίγει τους ορίζοντες για ανάπτυξη, εφαρμοσμένη έρευνα, καινοτομία. Οφείλουμε όλοι να στηρίξουμε το σημερινό νομοσχέδιο ως την καλύτερη επένδυση για το μέλλον της χώρας μας.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε την κ. Μαρία Κυριακοπούλου.

Το λόγο έχει ο κ. Ηλίας Πολατίδης, Βουλευτής του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού στο Νομό Σερρών.

ΗΛΙΑΣ ΠΟΛΑΤΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Είναι προφανές ότι το παρόν νομοσχέδιο εντάσσεται στη σφαίρα των νομοσχεδίων εκείνων που δεν προέρχονται από κάποια κοινωνική ανάγκη, από κάποια υπαρκτή πραγματικότητα, αλλά από την τάση που έχουν όλοι οι Υπουργοί Παιδείας να θέλουν να αφήσουν το όνομά τους με μια νομοθετική πρωτοβουλία για τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Ακολουθεί λοιπόν και η κυρία Υπουργός αυτό που έκαναν και άλλοι. Έχουμε άλλωστε το νόμο της κ. Γιαννάκου του 2006 που εφαρμόστηκε εν μέρει. Έχουμε πρωτοβουλίες που έρχονται ανά τέσσερα χρόνια. Εδώ έχουμε πέντε χρόνια περίπου. Αυτό δεν είναι κακό υποχρεωτικά.

Το θέμα είναι αν με τα υπάρχοντα νομοθετικά εργαλεία μπορούσε ή όχι να περάσει κάποια πολιτική η κυρία Υπουργός. Εγώ πιστεύω ότι μπορούσε να εφαρμόσει πάρα πολλά πράγματα στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα.

Μπορούσε και με την υπάρχουσα διάταξη περί ασύλου, που λέει πως όταν συμβαίνουν κακουργηματικές πράξεις δεν χρειάζεται καμμιά άδεια της συγκλήτου. Όμως στην πράξη βλέπουμε κατ' έθιμον, ακόμα και όταν γίνεται καταδίωξη εγκληματιών για εγκλήματα που έγιναν και εκτός πανεπιστημιακού χώρου και ο καταδιωκόμενος εισέρχεται μέσα στο πανεπιστήμιο, αυτομάτως να σταματάει η καταδίωξη από τα αστυνομικά όργανα.

Ακόμη και με τη συγκεκριμένη διάταξη την οποία έχετε κάνει εάν δημιουργηθεί ένα τέτοιο πρόβλημα, πιστεύετε ότι ο αντίστοιχος αστυνομικός διευθυντής ή διοικητής της Αστυνομίας δεν θα πάρει τηλέφωνο στον Υπουργό Προστασίας του Πολίτη για να ρωτήσει τι να κάνει; Και πιστεύετε ότι υπάρχει 1% πιθανότητα να δώσει την άδεια ο συγκεκριμένος Υπουργός, ούτως ώστε να εισέλθουν οι αστυνομικές δυνάμεις; Εγώ πιστεύω πως όχι. Βέβαια στο χέρι σας είναι να μου αποδείξετε ότι δεν ισχύει αυτό και είναι κάτι διαφορετικό.

Από εκεί και πέρα όμως πρέπει να δούμε τι είναι το πανεπιστήμιο για την ελληνική κοινωνία. Υπάρχει ένα ουσιαστικό πρόβλημα στην ελληνική κοινωνία. Και το είπε κάποιος καθηγητής, ο οποίος ήρθε από το εξωτερικό, σε συνέντευξή του στην ΕΤ3, αν δεν κάνω λάθος. Τώρα είναι καθηγητής στην Ελβετία. Έκανε και στην Αμερική πρώτα. Τον ρώτησε, λοιπόν, ο δημοσιογράφος ποια είναι η διαφορά μεταξύ του εξωτερικού, των ΗΠΑ δηλαδή και της Ελβετίας, στην οποία διδάσκει τώρα, και της Ελλάδας. Και απάντησε ο καθηγητής: «Θα σας πω ποια είναι η διαφορά μεταξύ του 1967 που έφυγα από την Ελλάδα και της Ελλάδας σήμερα. Είναι το ότι τότε ο καθηγητής πανεπιστημίου δεν έπαιρνε πολλά χρήματα, αλλά είχε ένα κοινωνικό κύρος, γιατί η κοινωνία αναγνώριζε πράγματι ότι αυτός είναι αυτό που λέμε «η πνευματική ηγεσία του τόπου»». Αυτό το πράγμα δυστυχώς μετά το 1974 για μια σειρά από λόγους που δεν είναι της παρούσης να τους αναφέρω, έχει χαθεί. Πλέον οι καθηγητές πανεπιστημίου είναι μια συντεχνία στη συντριπτική τους πλειοψηφία, φροντίζουν πώς θα βάλουν τα παιδιά τους, τους γαμπρούς, τους ξαδέλφους κ.λπ., πώς θα συνεχίσουν αυτό το κατεστημένο, και η αξιοκρατία πάει περίπατο.

Όταν, λοιπόν, γίνονται διαδικασίες οι οποίες προβλέπονται από τους υπάρχοντες νόμους και υπάρχει προσπάθεια από το υπάρχον νομικό πλαίσιο για να υπάρξει αξιοκρατία, εκεί επεμβαίνουν παράγοντες, πιέσεις. Επενέβησαν σε μια συγκεκριμένη περίπτωση που γνωρίζω και κυβερνητικοί παράγοντες, γενικοί γραμματείς Υπουργείων που τυγχάνει να έχουν σχέση με τον ακαδημαϊκό χώρο, ούτως ώστε να βγει ο «εκλεκτός», που τύχαινε να είναι υιός ενός άλλου καθηγητή. Και όταν δεν πέρασαν οι εκβιασμοί, έκαναν άγονη τη διαδικασία, ούτως ώστε να φύγει από τη μέση ο ανεπιθύμητος.

Υπάρχουν πάρα πολλά χαρακτηριστικά παραδείγματα. Παρ' όλα αυτά, το ελληνικό πανεπιστήμιο έχει αξία. Εγώ είμαι απόφοιτος ελληνικού πανεπιστημίου κι είμαι πολύ περήφανος γι' αυτό, όχι για κάποιο λόγο εθνικιστικό ή οτιδήποτε άλλο, αλλά γιατί έχω δει στην πράξη τι αποτελέσματα έχουν οι Έλληνες μηχανικοί, όπως είμαι εγώ. Έχω δουλέψει σε πολυεθνικά περιβάλλοντα εργασίας -δεν ξέρω πόσοι μέσα από την Αίθουσα το έχουν κάνει αυτό- κι έχω δει την αξία. Αυτό όμως είναι ένα αποτέλεσμα το οποίο πρέπει να μας κάνει περήφανους από μόνο του; Όχι. Γιατί; Ο μοναδικός λόγος για τον οποίο συμβαίνει αυτό είναι ότι τα ελληνικά πανεπιστήμια δουλεύουν με πολύ καλύτερο υλικό απ' ό,τι δουλεύουν τα ξένα πανεπιστήμια. Οι Έλληνες φοιτητές είναι πολύ ικανότεροι στις σπουδές και αυτό είναι παραδοχή.

Θα αναφέρω και κάτι ως ανέκδοτο. Ένας Πακιστανός καθηγητής στην Αγγλία έλεγε στον Έλληνα φοιτητή του: «Εσείς οι Έλληνες είστε οι μοναδικοί οι οποίοι μπορείτε να ξενυχτάτε μέχρι τις 6.00' η ώρα το πρωί και να έρχεστε να γράφετε μαθηματικά και να περνάτε». Αυτή είναι η πραγματικότητα.

Αντί όμως εμείς να αξιοποιούμε αυτό το καλό υλικό το οποίο έχουμε και το οποίο μας φέρνει σ' ένα καλό σημείο, έχουμε ένα πανεπιστήμιο στο οποίο λείπει η οργάνωση σε πολύ μεγάλο βαθμό και κυρίως λείπει η αξιοκρατία στους καθηγητές. Εγώ τουλάχιστον δεν μπορώ να κατανοήσω, παρ' όλα τα θετικά που περιέχει το νομοσχέδιο, πώς ακριβώς θα βοηθήσει στην κατεύθυνση του να ξεπεράσουμε το συγκεκριμένο πρόβλημα της μη αξιοποιήσεως του ελληνικού δυναμικού. Κι εδώ υπάρχει μια νο-

οτροπία την οποία πρέπει να ξηλώσουμε. Εκτός του θέματος των καθηγητών, τα πανεπιστήμια έχουν παραδοθεί στην άκρα Αριστερά. Αυτή τη στιγμή το άσυλο υπάρχει, όπως είπε πολύ σωστά και ο εισηγητής μας κ. Γεωργιάδης, όχι για να προστατεύει την ελευθερία της γνώμης, αλλά για να προστατεύει αυτούς που δέρνουν αυτούς που έχουν αντίθετη άποψη.

Αυτή είναι η πραγματικότητα, για την οποία εσείς ως υπεύθυνος τότε του ΠΑΣΟΚ -όταν εγώ και άλλοι συνάδελφοί μου από το ΛΑΟΣ αναδείξαμε το ρόλο του ΙΝΤΙΜΙΝΤΙΑ και πώς χρησιμοποιεί την κρατική περιουσία, ούτως ώστε να οργανώσει τα επεισόδια του Δεκεμβρίου του 2008- κάνατε μια ανακοίνωση με την οποία υπερασπιστήκατε το ΙΝΤΙΜΙΝΤΙΑ. Και υπερασπιστήκατε τα ανθρωποειδή του ΙΝΤΙΜΙΝΤΙΑ. Και τα λέω ανθρωποειδή, μόνο για την περίπτωση του Νεκτάριου Σάββα του δολοφονηθέντος αρχιφύλακα από τους τρομοκράτες, που μετά καθύβριζαν τη μάνα του. Ήταν μια γυναίκα ογδόντα ετών, η οποία έχασε το μοναχοπαίδι της και βρεθήκαν κάποια ανθρωποειδή του ΙΝΤΙΜΙΝΤΙΑ τα οποία την ειρωνεύονταν και την καθύβριζαν.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Αυτούς δυστυχώς η Νέα Δημοκρατία τότε με τις διάφορες αστείες δικαιολογίες -πραγματικά γελοιότητες που άκουσα στις απαντήσεις των επικαίρων ερωτήσεων που έκαναν διάφοροι Βουλευτές και εγώ του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού- προσπαθούσαν να δικαιολογήσουν τα αδικαιολόγητα. Και ήρθε ο ΣΥΡΙΖΑ και το ΠΑΣΟΚ να συνεχίσει την ίδια κατάσταση.

Εν κατακλείδι, λοιπόν, είναι μία σωστή νομοθετική πρωτοβουλία και κινείται σε μια σωστή κατεύθυνση. Το θέμα όμως είναι, αντί να κάνουμε συνεχώς νομοθετικές πρωτοβουλίες, να φροντίσουμε να εφαρμόσουμε τους νόμους. Αν δεν εφαρμόσουμε το προηγούμενο νομικό πλαίσιο, από το φόβο της άκρας Αριστεράς ή από το φόβο του καθηγητικού κατεστημένου, πολύ φοβούμαι ότι ούτε με αυτό το νομοθετικό πλαίσιο θα μπορέσει να εφαρμοστεί.

Είναι όμως θετικό ότι μπαίνει αυτό το νομοθετικό πλαίσιο γιατί θα έρθει μια εθνική κυβέρνηση η οποία θα μπορέσει να το εκμεταλλευτεί και να διορθώσει τα κακώς κείμενα στο ελληνικό πανεπιστήμιο.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Πολατίδη.

Παρακαλείται ο κ. Μιχαήλ Παντούλας, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Ιωαννίνων, να λάβει το λόγο.

ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΝΤΟΥΛΑΣ: Κυρίες και κύριοι Βουλευτές το σχέδιο νόμου που συζητούμε σήμερα αποτελεί μια τολμηρή, ριζοσπαστική θα έλεγα απόπειρα μεταρρύθμισης, που επιχειρεί να εναρμονίσει τη δημόσια τριτοβάθμια εκπαίδευση της πατρίδας μας με την ευρωπαϊκή και διεθνή εκπαιδευτική πραγματικότητα. Η χώρα μας δεν μπορεί να αποτελεί μονίμως τη διεθνή εξαίρεση.

Λόγοι ισχυροί μάς κάνουν να αισιοδοξούμε ότι το τωρινό εγχείρημα του Υπουργείου Παιδείας δεν θα μείνει ατελέσφορο. Και τούτο γιατί πρώτα-πρώτα η νομοθετική αυτή πρωτοβουλία χαρακτηρίζεται από πληρότητα που στοχεύει στην ποιότητα και στην αριστεία κι ούτε αποτελεί προϊόν συμβιβασμού της πολιτικής ηγεσίας με τις ομάδες παγιωμένων συμφερόντων του συγκεκριμένου χώρου.

Κατά δεύτερον, το νομοσχέδιο εμπιστεύεται τα πάμπολλα καλά, δημιουργικά και καινοτόμα, που υπάρχουν και αναπτύσσονται καθημερινά από λαμπρούς επιστήμονες στο δημόσιο Πανεπιστήμιο και ΤΕΙ, και, ταυτοχρόνως, δεν φοβάται να αναμετρηθεί με όσα χρόνια τώρα αντιστρατεύονται την ακαδημαϊκή και κοινή λογική.

Ο τρίτος λόγος έχει να κάνει με το γεγονός ότι σχεδόν, κανείς, πλέον, δεν δηλώνει αθώος για το στραβό δρόμο που πήραν τα πράγματα και ούτε υποστηρίζει ότι η υπάρχουσα κατάσταση μπορεί να παραμείνει ως έχει.

Τέλος, η ελληνική κοινωνία στη συντριπτική της πλειοψηφία, θα έλεγα σε επίπεδο παμψηφίας, θεωρεί τις προτεινόμενες αλλαγές ως επιβεβλημένες προϋποθέσεις για τη συγκρότηση μιας σοβαρής, ανώτατης εκπαίδευσης.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, την καταγεγραμμένη, από επανειλημμένες διεθνείς αξιολογήσεις, έλλειψη ποιότητας και ανταγωνιστικότητας των ελληνικών ΑΕΙ κάποιοι επιχειρούν να τη δικαιολογήσουν, επικαλούμενοι αποκλειστικά και μόνο τη μη επαρκή χρηματοδότηση. Στην πατρίδα μας είναι σύνηθες το φαινόμενο να μη μελετούμε σε βάθος τα προβλήματα, αλλά να τα προσπερνούμε με ευκολία και επιπολαιότητα σαν να μην υπάρχουν. Και μόνη, όμως, η διαπίστωση ότι η κρατική χρηματοδότηση της ανώτατης εκπαίδευσης, ως ποσοστό του ΑΕΠ, κινούνταν όλα τα προηγούμενα χρόνια πάνω από το μέσο όρο της Ευρωζώνης αποκαλύπτει ότι το πρόβλημα βρίσκεται αλλού.

Είναι εντυπωσιακό, πάντως, ότι στη διαπίστωση και καταγραφή των προβλημάτων της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και της ανάγκης υπέρβασής τους δύσκολα θα βρει κάποιος διαφορετικές προσεγγίσεις, ασχέτως αν είναι στο στρατόπεδο των υποστηρικτών ή όχι.

Όλοι ή σχεδόν όλοι, για να είμαι ακριβής, συμπίπτουν. Και τότε ποιος είναι ο λόγος που η λύση των προβλημάτων γίνεται πεδίο σύγκρουσης, αντί να αποτελεί καρπό γόνιμου και δημιουργικού διαλόγου;

Η απάντηση εν πρώτοις φαίνεται απλή, αλλά δεν είναι, γιατί η κοινή λογική απουσιάζει, δυστυχώς, από το δημόσιο βίο της χώρας. Η παράκαμψη της κοινής λογικής ιδεολογικοποιείται και στο διάβα της παρασέρνει ακόμα και την εκπαίδευση, όταν είναι γνωστό ότι τα θέματα, παιδαγωγικά αλλά και οργάνωσής της, μείζονα ή ελάσσονα αυτού του χώρου, επιδέχονται μόνο, κατά την άποψή μου, επιστημονικές απαντήσεις και μάλιστα πολύ συγκεκριμένες, τις οποίες οι πολιτικοί οφείλουν να λαμβάνουν σοβαρά υπ' όψιν.

Μου φαίνεται –και το λέω ειλικρινά με σφίξιμο ψυχής- ότι η περίοδος την οποία διανύουμε ανήκει σε εκείνες τις περιόδους της ελληνικής διαχρονίας, όπου εμείς οι Έλληνες συνηθίζουμε να εκδηλώνουμε αυτοκαταστροφικές συμπεριφορές που δυστυχώς προσθέτουν κακά συνεχώς στην πατρίδα. Δεν θέλω να χρησιμοποιήσω τη λέξη «συμφορές», γιατί προσθέτουν και συμφορές. Μακάρι να κάνω λάθος.

Ο δημόσιος διάλογος για τα ΑΕΙ, στον οποίο η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας επέμεινε επί έναν και πλέον χρόνο με αξιοζήλευτη εμμονή, ανέδειξε ενδιαφέρουσες πτυχές που θέλω να σχολιάσω δι' ολίγων. Παίρνω την αφορμή από την απόφαση της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Αθηνών της 7ης Ιουλίου 2011 και το άρθρο των καθηγητών Μανιτάκη-Αλεβιζάτου στην «ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ» με τίτλο «Πανεπιστήμια: ας κατεβάσουμε τους τόνους».

Το πρώτο κείμενο γραμμένο υπό τη μορφή πολεμικού ανακοινωθέντος διαμηνύει ότι η σύγκλητος του αρχαιοτέρου ελληνικού πανεπιστημίου – συναινούσης προφανώς και της αρχαιότερης νομικής σχολής της χώρας, αφού είναι μέλος της συγκλήτου-έχει το δικαίωμα να παρανομεί μη εφαρμόζοντας ψηφισθέντες νόμους από τη Βουλή των Ελλήνων.

Το δεύτερο υπηρετεί τον ήρεμο επιστημονικό λόγο της ευθύνης θέτοντας επί τάπητος εκτός των άλλων και το θέμα των ορίων και του μέτρου στο δημόσιο βίο της χώρας είτε αυτό αφορά πρόσωπα είτε θεσμούς.

Ο ρόλος μου δεν είναι να κάνω υποδείξεις. Αγωνία εκφράζω για το δημόσιο πανεπιστήμιο και ΤΕΙ θεωρώντας ότι οι ακαδημαϊκοί θεσμοί είναι αδιανόητο να προτρέπουν σε ανομία ως αντίληψη δικαιώματος και τα μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας οφείλουν να κινούνται με οδηγό τα εσωτερικευμένα όρια ευθύνης που τους καταξιώνουν ως πρότυπα της νέας γενιάς.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, θέλω να πω και κάτι τελευταίο. Μου έδωσε αφορμή γι' αυτό το σχόλιο η εκτός κανόνων της ελληνικής γλώσσας αναγραφή του τίτλου του Υπουργείου Παιδείας στην τηλεόραση της Βουλής –το έβλεπα προηγουμένως- και ο λανθασμένος τρόπος που αναγράφεται ο τίτλος του Υπουργείου Παιδείας και στο κείμενο του σχεδίου νόμου, που τυπώθηκε στο Τυπογραφείο της Βουλής των Ελλήνων.

Η λέξη «Διά», κυρία Υπουργέ, στον τίτλο του Υπουργείου –Διά Βίου Μάθησης- είναι δισύλλαβη. Έχω μιλήσει για τον ίδιο πράγμα πενήντα φορές μέσα στη Βουλή. Οι κανόνες γραμματικής, τους οποίους διδάσκονται τα παιδιά μας στα ελληνικά σχολεία, λένε

ότι οι δισύλλαβες λέξεις τονίζονται. Επιτέλους ας το διορθώσουμε! Χρειάζεται να το πω εκατό φορές για να διορθωθεί;

Το γεγονός αυτό αποτέλεσε αφορμή να σας θέσω υπ' όψιν και την επιστολή του Πρύτανη του Πανεπιστημίου Αθηνών, προς τους συναδέλφους του. Για την επιστολή αυτή ο συγγραφέας Τάκης Θεοδωρόπουλος έγραψε ότι είναι διατυπωμένη «εν ανθηρώ Έλληνι λόγω», που συναγωνίζεται «τα εκφραστικά επιτεύγματα της συνδικαλιστικής λογοτεχνίας».

Ξέρω –το ξέρουμε όλοι- ότι όταν μια κοινωνία παρακμάζει το πρώτο θύμα, κυρία Υπουργέ, είναι η γλώσσα. Το είχε καταλάβει, χιλιάδες χρόνια πριν ο Πολύβιος από τη Μεγαλόπολη όταν έλεγε: «εν καιροίς χαλεποίς μέμνησο της γλώττης».

Θεωρώ ότι ο πανεπιστημιακός χώρος όταν εκφράζεται δημοσίως, αλλά και ιδιωτικώς πρέπει να σέβεται την ελληνική γλώσσα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κλείνω, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, η ουσιαστικοποίηση του αυτοδιοικήτου των ΑΕΙ, η σύνδεση της χρηματοδότησης τους με την αξιολόγηση και της δημοκρατίας με την κοινωνική λογοδοσία και τη διαφάνεια, η εξωστρέφεια και η διεθνοποίηση της λειτουργίας τους και η δημιουργική συνύπαρξή τους με την κοινωνία, η κατάργηση της καπηλείας του πανεπιστημιακού ασύλου και η απεξάρτηση των ΑΕΙ από την κομματοκρατία –για να αναφέρω ελάχιστες από τις τομές που προβλέπει το σχέδιο νόμου- απελευθερώνουν τα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ από τις δουλείες του παρελθόντος.

Η δομική αυτή αναδόμηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι βέβαιο ότι θα επηρεάσει σε επίπεδο διαρθρωτικών αλλαγών τη διοίκηση, το πολιτικό σύστημα, το μοντέλο ανάπτυξης της χώρας. Η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας, η Κυβέρνηση και η Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ τόλμησαν. Η Βουλή οφείλει, εν Ολομελεία και εν ενότητι, με την ψήφο των μελών της, να ενισχύσει αυτή τη ριζοσπαστική νομοθετική πρωτοβουλία. Στην ακαδημαϊκή κοινότητα αφήνεται το καθήκον, η νομοθετική απόπειρα μεταρρύθμισης να καταστεί πραγματική μεταρρύθμιση. Είναι βέβαιο ότι θα το πράξει με ευθύνη και με συνέπεια, το σύνολο των μελών της πανεπιστημιακής κοινότητας. Σε αυτόν τον αγώνα θα πρωτοστατήσει η νέα γενιά.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Παντούλα.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής Αργολίδος της Νέας Δημοκρατίας κ. Ιωάννης Ανδριανός.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΝΔΡΙΑΝΟΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κυρία Υπουργέ, πριν μιλήσω για το νομοσχέδιο, επιτρέψτε μου να αναφερθώ στα προβλήματα που ανέκυψαν στην προετοιμασία της νέας σχολικής χρονιάς. Αναφέρομαι στην αδικαιολόγητη καθυστέρηση στην εκτύπωση και διανομή των σχολικών βιβλίων, για την οποία σας είχαμε προειδοποιήσει ήδη από τον Απρίλιο. Αναφέρομαι στα μεγάλα κενά σε διδακτικό προσωπικό, σε δασκάλους και καθηγητές, για τα οποία δεν υπάρχει η οφειλόμενη προετοιμασία. Φθάσαμε στο σημείο τα ίδια τα στελέχη της Κυβέρνησης να παραδέχονται ανοικτά ότι η φετινή σχολική χρονιά θα είναι από τις δυσκολότερες από τη Μεταπολίτευση.

Κυρία Υπουργέ, η δημοσιονομική κρίση δεν αποτελεί δικαιολογία αδράνειας, και μάλιστα όταν η αδράνεια αυτή είναι επιλεκτική. Δεν σας φταίει η οικονομική κρίση για την καθυστέρηση του Υπουργείου να αντιμετωπίσει τα προβλήματα με τα σχολικά βιβλία και τα κενά σε δασκάλους και καθηγητές. Δεν φταίει η κρίση που καθυστερήσατε αδικαιολόγητα τη δημοσίευση των βάσεων εισαγωγής στα ΑΕΙ και ΤΕΙ. Άλλωστε, φέτος οι εξετάσεις έγιναν νωρίτερα από κάθε άλλη φορά και όμως οι διαγωνιζόμενοι και οι οικογένειές τους πρέπει να περιμένουν μέχρι τις παραμονές του Σεπτεμβρίου για να ξέρουν πού πέρασαν.

Μιλάω για επιλεκτική αδράνεια, διότι την ίδια ώρα για άλλα θέματα το Υπουργείο έσπευσε, παραδείγματος χάριν στη διαδικασία επιλογής των διευθυντών στη δευτεροβάθμια εκπαίδευση και μάλιστα αλλάζοντας εν μέσω της διαδικασίας τους όρους επιλογής, δημιουργώντας εύλογες ενστάσεις γι' αυτές τις αλλαγές.

Ένα είναι σίγουρο, ιδιαίτερα σε αυτή τη συγκυρία, ότι τέτοιες πρακτικές δύο ταχυτήτων ούτε δικαιολογούνται, ούτε επιτρέπονται. Πρέπει να αντιμετωπιστούν μεθοδικά και αποτελεσματικά τόσο οι ολιγωρίες της Κυβέρνηση, όσο και το πρόσθετο βάρος που φορτώνει η κρίση σε ολόκληρη την εκπαιδευτική κοινότητα και την εκπαιδευτική διαδικασία.

Περνάω τώρα στο θέμα του σημερινού νομοσχεδίου. Δεν ξέρω εάν υπάρχει έστω και ένας συνάδελφος σε αυτήν την Αίθουσα που πιστεύει ότι δεν χρειάζονται ριζικές αλλαγές στο εκπαιδευτικό μας σύστημα σε όλες τους τις βαθμίδες. Σ' αυτό, πιστεύω, ότι συμφωνούμε όλοι. Όλοι συμφωνούμε ότι η επένδυση στην παιδεία είναι ιδιαίτερα σε αυτήν την κρίσιμη συγκυρία το βασικότερο κλειδί για να προετοιμάσουμε μία καλύτερη επόμενη ημέρα για ολόκληρη την κοινωνία.

Επίσης, πιστεύω ότι έχει πλέον διαμορφωθεί μία ευρεία συναίνεση που αντανακλά τόσο στην κοινωνία όσο και στην εκπαιδευτική κοινότητα ως προς την κατεύθυνση που θα πρέπει να έχει αυτή η αλλαγή, ποιότητα, λογοδοσία, διαφάνεια, αξιολόγηση, σύνδεση με τις αναπτυξιακές ανάγκες και δυνατότητες του τόπου μας, σύνδεση με την ιστορία και τον πολιτισμό μας, ενίσχυση της αυτοδιοίκησης και της δημοκρατίας, άμιλλα και ανταγωνιστικότητα με τους εταίρους μας στην Ευρώπη και στον κόσμο.

Το ζητούμενο, λοιπόν, είναι με ποια μέσα, με ποια μέτρα και δράσεις, με ποιο σύστημα και προγραμματισμό θα πετύχουμε αυτούς τους στόχους. Δυστυχώς, παρά τα όποια θετικά σημεία υπάρχουν σ' αυτό το νομοσχέδιο, δεν φαίνεται να οδεύουμε σε αυτήν την κατεύθυνση.

Δεν θα αναφερθώ πάρα μόνο επιγραμματικά στο γεγονός ότι το ΠΑΣΟΚ ως Αντιπολίτευση πολέμησε με μανία κάθε μεταρρυθμιστική προσπάθεια στην παιδεία, για να υιοθετήσει στην πορεία πολλά και πολλές από τις στοχεύσεις.

Δεν είναι αυτό το κυρίαρχο ζήτημα σήμερα. Αν και στην περίπτωση που ο σημερινός Πρωθυπουργός είχε βάλει το συμφέρον της χώρας, το συμφέρον της παιδείας πάνω από το συμφέρον του κόμματος, για παράδειγμα στην Αναθεώρηση του Συντάγματος, θα είχαμε κερδίσει σημαντικό χρόνο.

Η πρώτη και μεγαλύτερη ένστασή μας στο παρόν νομοσχέδιο είναι ότι η Κυβέρνηση απαξιώνει, περιφρονεί, παραμερίζει τους ανθρώπους που θα κληθούν να εφαρμόσουν τις προβλέψεις του, την ακαδημαϊκή κοινότητα. Δεν είναι δυνατόν να υιοθετούνται δήθεν λύσεις που θέτουν στο περιθώριο την ακαδημαϊκή κοινότητα και τις εκλεγμένες αρχές της.

Το νέο διοικητικό σχήμα που προωθείται, παρά την αλλαγή της τελευταίας στιγμής που ανακοινώσατε, πάσχει σε τρία σημεία:

Πρώτον, εγείρει όντως ζητήματα συνταγματικότητας, καθώς βάλλει εναντίον του αυτοδιοίκητου των ιδρυμάτων.

Δεύτερον, στο επίπεδο της εφαρμογής. Η διαρχία που θεσπίζεται θα δημιουργήσει περισσότερες τριβές και προβλήματα από όσα υποτίθεται ότι αντιμετωπίζει. Όσο διαβάζει κανείς το νομοσχέδιο τόσο παγιώνεται η εντύπωση ότι πρόκειται για μία συρραφή ιδεών και κάποιων μεμονωμένων πρακτικών που εφαρμόζονται στο εξωτερικό, χωρίς, όμως, εσωτερική λογική και συγκεκριμένη στόχευση. Όπως συνέβη και με την κατάργηση της βάσης του «10», έτσι και τώρα σας προειδοποιούμε –όπως, άλλωστε, σας προειδοποιούν και δικά σας στελέχη- για τις επιπτώσεις που θα έχει η εφαρμογή των προβλέψεων του νομοσχέδιου αυτού.

Τρίτον, όσον αφορά το πνεύμα ακύρωσης της ακαδημαϊκής κοινότητας, βεβαίως, αναγνωρίζουμε τα θετικά, όπως η οριοθέτηση του ασύλου. Εδώ οφείλω να επισημάνω, βέβαια, και να υπενθυμίσω ότι η Νέα Δημοκρατία πριν λίγους μήνες είχε καταθέσει πρόταση νόμου, η οποία τελικά καταψηφίστηκε, για τη κατάργηση του ασύλου.

Όμως, έχουμε και συγκεκριμένες και τεκμηριωμένες ενστάσεις και ως προς τις ειδικότερες προβλέψεις του νομοσχεδίου, όπως, για παράδειγμα, την κατάργηση της βαθμίδας του λέκτορα ή τα όσα αναφέρονται σχετικά με τα συγγράμματα, τις οποίες θα πρέπει να εξετάσουμε κατά πόσο αντιμετωπίζονται με τις τελευταίες προσθήκες και αλλαγές.

Κυρία Υπουργέ, ξέρω καλά ότι υποστηρίζετε την άμιλλα και την αριστεία. Γιατί, λοιπόν, δεν διατυπώσατε ένα νομοσχέδιο, πάνω σ' αυτές τις δύο αρχές; Τα προβλήματα που αντιμετωπίζουν τα ΑΕΙ και τα ΤΕΙ τα ξέρουμε όλοι. Είναι προβλήματα χρονίζοντα και έχουν να κάνουν με παγιωμένες νοοτροπίες και πρακτικές δεκαετιών.

Όμως, αυτό δεν σημαίνει ότι το ελληνικό πανεπιστήμιο συνολικά είναι καταδικασμένο. Εστίες και πυρήνες αριστείας υπάρχουν στο ελληνικό πανεπιστήμιο και παράγουν σημαντικό έργο, παρά τις τεράστιες δυσκολίες. Η λύση, λοιπόν, είναι αυτές τις εστίες και αυτούς τους πυρήνες να τους αναδείξουμε, να τους ενισχύσουμε, ώστε μέσα από την αναγνώριση της εγχώριας και της διεθνούς κοινότητας να αποτελέσουν παραδείγματα προς μίμηση.

Αντί, λοιπόν, να «ράβουμε ένα στενό και αταίριαστο πουκάμισο» για δικαίους και αδίκους, ας συμφωνήσουμε σε μία ξεκάθαρη αξιολόγηση, σε κανόνες λογοδοσίας και αποτελεσματικότητας, που θα επιτρέψει, σε συνδυασμό με το αυτοδιοίκητο, να αναδειχθούν οι καλύτερες πρακτικές. Διαφορετικά, με τη λογική της επιβολής, της ισοπέδωσης και της πλήρους έλλειψης εμπιστοσύνης προς το σύνολο της ακαδημαϊκής κοινότητας, σύντομα θα βρεθούμε στη δυσάρεστη θέση να λέμε ξανά τα ίδια.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Ανδριανό.

Παρακαλείται η κ. Λούκα Κατσέλη, Βουλευτής της Β' Αθηνών του ΠΑΣΟΚ, να λάβει το λόγο.

ΛΟΥΚΑ ΚΑΤΣΕΛΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κυρία Υπουργέ, όλοι και μέσα και έξω από αυτήν την Αίθουσα συμφωνούμε ότι πρέπει να δρομολογηθούν σημαντικές αλλαγές για την αναβάθμιση της ανώτατης παιδείας στη χώρα μας.

Έχουν περάσει τριάντα σχεδόν χρόνια μετά την ψήφιση του ριζοσπαστικού ν. 12681982. Ο νόμος αυτός υπήρξε μία μεγάλη τομή και συμφωνώ με αυτά που είπε η κ. Χρυσή Αράπογλου ότι ενίσχυσε ουσιαστικά τον εκδημοκρατισμό, τη συμμετοχή διδασκόντων και φοιτητών στα ελληνικά ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα και αναβάθμισε ουσιαστικά την ποιότητα σπουδών, προσελκύοντας νέους αξιόλογους ακαδημαϊκούς. Πολύ από εμάς δεν θα βρισκόμασταν στο ελληνικό πανεπιστήμιο, δεν μπορούσαμε να μπούμε στο ελληνικό πανεπιστήμιο, αν δεν υπήρχε αυτός ο νόμος.

Καλούμεθα σήμερα να προχωρήσουμε σε βασικές αλλαγές, που είναι επιβεβλημένες, τόσο από τις νέες συνθήκες στο χώρο της οικονομίας, της κοινωνίας και της εκπαίδευσης, όσο και από την ανάγκη υπέρβασης συγκεκριμένων προβλημάτων και στρεβλώσεων που έχουν εντοπιστεί στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης.

Το νομοσχέδιο που συζητάμε, όπως ανέπτυξε η εισηγήτριά μας κ. Γιαννακά, καθώς και πολλοί άλλοι ομιλητές, περιλαμβάνει πολλές και ουσιαστικές θετικές ρυθμίσεις, που απαντούν στις νέες προκλήσεις.

Διευρύνει τις εκπαιδευτικές επιλογές των φοιτητών και την κινητικότητα. Εκχωρεί σημαντικές αρμοδιότητες της κεντρικής εξουσίας του Υπουργείου στα όργανα του κάθε ιδρύματος. Ενισχύει ουσιαστικά τις διαδικασίες πιστοποίησης και αξιολόγησης του παραγόμενου έργου.

Δημιουργεί κίνητρα για έρευνα και αριστεία. Ενισχύει τη μέριμνα για τους φοιτητές. Ενισχύει την εξωστρέφεια. Καθιερώνει τη λογοδοσία και τη διαφάνεια σε όλα τα επίπεδα διοίκησης και βελτιώνει τη δυνατότητα αποτελεσματικής διαχείρισης πόρων.

Το νομοσχέδιο αυτό, επομένως, αποτελεί μια σημαντική τομή για την αναβάθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης και επιχειρείται σε μια περίοδο όπου η αναπτυξιακή προοπτική της χώρας εξαρτάται καθοριστικά από την ποιότητα της εκπαίδευσης και την προετοιμασία της νεότερης γενιάς να αντιμετωπίσει τις νέες οικονομικές και κοινωνικές προκλήσεις.

Ακριβώς επειδή το νομοσχέδιο αυτό είναι τόσο κρίσιμο και η επένδυση στο εκπαιδευτικό σύστημα είναι μακροχρόνια επένδυση στη γνώση, στην οικονομική ευημερία και στη δημοκρατία, είναι σημαντικό να εξετάσουμε -έστω και αυτήν την ύστατη στιγμή- τυχόν βελτιώσεις που χωρίς να αλλοιώνουν τη λογική του νομοθετήματος δίνουν παράλληλα τη δυνατότητα ευρύτερων συγκλίσεων και μεγαλύτερης αποτελεσματικότητας.

Θα μου επιτρέψετε, ως πανεπιστημιακός που υπηρέτησα τριάντα χρόνια στα ακαδημαϊκά έδρανα στην Ελλάδα, στις Ηνωμένες Πολιτείες, αλλά και σε ευρωπαϊκές χώρες, που συμμετείχα στη σύγκλητο και ανέλαβα για τέσσερα έτη τη διοίκηση πανεπιστημιακού τμήματος στη χώρα μας, να διατυπώσω τρεις συγκεκριμένες τροποποιήσεις που θεωρώ ουσιαστικές και τρεις δευτερεύουσες.

Πού εντοπίζεται η βασική διαφωνία των περισσοτέρων; Κυρίως στο προτεινόμενο διοικητικό και οργανωτικό μοντέλο διοίκησης. Αυτό δεν είναι ένα απλό διοικητικό ή τεχνικό θέμα. Είναι βαθύτατα πολιτικό, γιατί θα επηρεάσει καθοριστικά την όλη λειτουργία κάθε ιδρύματος.

Προσωπικά, όχι μόνο για λόγους συνταγματικούς και αποτελεσματικής ακαδημαϊκής λειτουργίας, αλλά πάνω από όλα για να υπάρξει μεγαλύτερη διαφάνεια, αξιοκρατία και απεξάρτηση από συντεχνιακές λογικές, συμφωνώ με τις τοποθετήσεις συναδέλφων στη Βουλή και στην ακαδημαϊκή κοινότητα για τις ακόλουθες τροποποιήσεις.

Πρώτον, θεωρώ ότι το πιο σημαντικό από όλα είναι η αποκατάσταση και αναβάθμιση του τμήματος ως βασικής ακαδημαϊκής μονάδας που δεν επιτυγχάνεται ακόμα και με τις τροποποιήσεις που κατατέθηκαν από την Υπουργό, για λόγους τόσο αξιόπιστης επιστημονικής συγκρότησης του προγράμματος σπουδών, στήριξης των ίδιων των φοιτητών αλλά και αποτελεσματικής λειτουργίας.

Σας δίνω ένα παράδειγμα. Ας υποθέσουμε ότι προτείνεται κατά το πρότυπο του προγράμματος σπουδών της Οξφόρδης η οργάνωση προγράμματος σπουδών στο Καποδιστριακό στην «Πολιτική Φιλοσοφία και Οικονομία». Τι λέει το νομοσχέδιο; Λέει ότι πρέπει να συγκροτηθεί τμήμα αποτελούμενο από καθηγητές των Τμημάτων Οικονομίας και Πολιτικών Επιστημών που ανήκουν στη Σχολή Κοινωνικών Επιστημών και καθηγητών φιλοσοφίας που στο Καποδιστριακό ανήκουν σε άλλες σχολές, σε περισσότερα μάλιστα από δύο-τρία τμήματα. Το αποτέλεσμα είναι η διάσπαση του τμήματος και αδυναμία υλοποίησης και λειτουργίας.

Τι προτείνω; Τα τμήματα να συγκροτούνται στη βάση του ευρύτερου ενιαίου επιστημονικού πεδίου, παραδείγματος χάριν Τμήμα Οικονομικών, Πολιτικής Επιστήμης, Φιλοσοφίας, που ακόμα δεν έχουμε στο Πανεπιστήμιο. Προτείνω, επίσης, η συγκρότηση προγραμμάτων σπουδών να επιτυγχάνεται με τη συνεργασία τμημάτων εντός και εκτός σχολής και ιδρυμάτων μετά από πρόταση των ίδιων των τμημάτων και έγκριση της σχολής και της συγκλήτου, τα τμήματα να διατηρούν τα εκλεγμένα όργανά τους, στα οποία να συμμετέχουν και φοιτητές, εκλεγμένοι όμως όχι βάσει του ποσοστού που έλαβε κάθε παράταξη –κάτι που οδήγησε στον κομματισμό και τις πελατειακές λογικές- αλλά μέσα από συγκρότηση ενιαίου ψηφοδελτίου.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το προειδοποιητικό κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Επιτρέψτε μου, κύριε Πρόεδρε, να μιλήσω λίγο ακόμη.

Δεύτερον, προτείνω την εκλογή του πρύτανη και των αντιπρυτάνεων από το σύνολο της εκπαιδευτικής κοινότητας, μετά όμως από ανοικτή προκήρυξη και προεπιλογή ενός μικρού αριθμού κατάλληλων υποψηφίων από το συμβούλιο -στο πνεύμα της τροπολογίας που κατέθεσε ο συνάδελφος κ. Βούγιας- και αυτό όχι για λόγους συντεχνιακούς, όπως ακούστηκε, αλλά γιατί στην πράξη η προτεινόμενη ρύθμιση έχει πολύ μεγαλύτερη πιθανότητα να προάγει τη διαφάνεια και να αποτρέψει φαινόμενα συνδιαλλαγής. Έχω πολύ μεγαλύτερη εμπιστοσύνη στην κρίση του συνόλου της εκπαιδευτικής κοινότητας από τις επιλογές που μπορεί να κάνει ένα ολιγομελές όργανο, όπως το συμβούλιο, στο οποίο πρωτεύουσα θέση θα έχουν οκτώ εσωτερικά μέλη που έχουν εκλεγεί –αν θέλετε- με βάση τον υπάρχοντα συσχετισμό δυνάμεων σε σχολές και έχουν πάσης φύσεως επιρροές.

Αφού μπορούμε, κυρία Υπουργέ, μ' αυτήν την πρόταση που κάνουμε, να εξασφαλίσουμε ταυτόχρονα την ανοιχτή προκήρυξη, την ανοιχτή διαδικασία, τη διαφάνεια, την αξιοκρατία και

τη μέγιστη δυνατή νομιμοποίηση, γιατί να μην το επιχειρήσουμε;

Τρίτον, με το ίδιο σκεπτικό συμφωνώ με την πρόταση για την άμεση εκλογή κοσμητόρων από τα μέλη ΔΕΠ κάθε σχολής, αντί του διορισμού τους από το συμβούλιο.

Πέραν αυτών των τριών ουσιαστικών και αναγκαίων τροποποιήσεων, θα ήθελα πολύ συνοπτικά να αναφέρω τρεις ακόμα σημαντικές κατά τη γνώμη μου παρατηρήσεις.

Πρώτον, τα μεταπτυχιακά και διδακτορικά προγράμματα σπουδών πρέπει να είναι αποτέλεσμα επεξεργασμένης πρότασης από τα τμήματα, καθώς πρέπει να ληφθούν υπ' όψιν η γνωστική ειδίκευση των υπαρχόντων μελών ΔΕΠ, η κατανομή διδακτικού έργου ανάμεσα σε προπτυχιακά και μεταπτυχιακά προγράμματα, αλλά και οι νέες διεπιστημονικές προσεγγίσεις και ανάγκες. Γι' αυτό, η οργάνωσή τους δεν μπορεί να ανατεθεί σε μία ή περισσότερες σχολές μεταπτυχιακών σπουδών ανά ίδρυμα ξεκομμένες από τα τμήματα.

Δεύτερον, η άσκηση του λειτουργήματος του καθηγητή πλήρους απασχόλησης δεν μπορεί και δεν πρέπει να είναι συμβατή με την άσκηση ελευθέρου επαγγέλματος, χωρίς όρους και προϋποθέσεις.

Τρίτον, η δυνατότητα ίδρυσης νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου για τη διαχείριση της περιουσίας και των κονδυλίων έρευνας είναι σωστή. Ωστόσο, η παράλληλη άσκηση αρμοδιοτήτων από το ίδιο νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου εμπορικών δραστηριοτήτων έναντι τιμήματος μπορεί να δημιουργήσει σημαντικά προβλήματα. Οι αρμοδιότητες διαχείρισης πόρων και περιουσίας πρέπει να υπαχθούν σε διαφορετική διοικητική μονάδα απ' αυτήν της ανάληψης εμπορικών, συμβουλευτικών και άλλων δραστηριοτήτων και οι δύο να υπόκεινται σε θεσμικές διαδικασίες εποπτείας και ελέγχου.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κυρία Υπουργέ, τελειώνοντας θα έλεγα πως όλοι συμφωνούμε ότι η μεταρρύθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης αποτελεί άμεση προτεραιότητα. Όμως, επιχειρώντας να διορθώσουμε τα κακώς κείμενα, δεν πρέπει να πάμε από το ένα άκρο στο άλλο. Δεν πρέπει να πάμε από την ασφυκτική πρόσδεση του ελληνικού ακαδημαϊκού προτύπου σε γαλλικά και γερμανικά πρότυπα, όπου ο βασικός κύκλος σπουδών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση περιορίζεται στην εμβάθυνση ενός μόνο επιστημονικού πεδίου, στο άλλο άκρο που ξεπερνά ακόμα και το αγγλοσαξονικό πρότυπο, όπου καταργείται ουσιαστικά το τμήμα ως ανεξάρτητη μονάδα και ταυτίζεται με ένα χαλαρό πρόγραμμα σπουδών.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Δεύτερον, δεν πρέπει να πάμε από ένα άναρχα συμμετοχικό και δημοκρατικό σύστημα που, όπως σωστά επισημάνθηκε, υπέθαλψε πολλές φορές στην πράξη την παγίωση διαπροσωπικών, αλλά και κομματικών εξαρτήσεων, σε ένα συγκεντρωτικό σύστημα που διοικείται από ολίγους επαΐοντες που στην πράξη μπορεί να αποδειχθεί χειρότερο.

Δεν πρέπει να πάμε από ένα σύστημα υπερβολικής και αδικαιολόγητης εμπλοκής των φοιτητών στα όργανα διοίκησης των ιδρυμάτων, στην περιορισμένη εκπροσώπησή τους σ' αυτά. Δεν πρέπει να πάμε από την παραδοχή ότι στα ελληνικά ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα υπάρχουν φαινόμενα αδιαφάνειας, αναξιοκρατίας και κομματικών εξαρτήσεων, στην αναγόρευση των μελών της ακαδημαϊκής κοινότητας σε συντεχνία που δεν έχει λόγο ή εχέγγυα να διαχειριστεί τα του οίκου της.

Πιστεύω ότι στην προσπάθειά μας να αλλάξουμε τα πράγματα, δεν πρέπει να χάσουμε το μέτρο. Τελικά, η επιτυχία ή όχι μίας μεταρρύθμισης έγκειται στην ποιότητα και την αποτελεσματικότητα των ρυθμίσεων που προωθούνται, καθώς αυτές προσδιορίζουν συμπεριφορές και αλληλοεξαρτήσεις, όπως και στον τρόπο υλοποίησής τους.

Αυτές πρέπει να αλλάξουν. Σας καλώ, έστω και αυτήν την ύστατη ώρα, να εξετάσετε τη δυνατότητα αποδοχής τροπολογιών που θα βελτιώσουν το επιδιωκόμενο αποτέλεσμα, με μοναδικό γνώμονα μία ανοιχτή, ποιοτική, δημόσια ανώτατη εκπαίδευση που θα υπηρετεί το συμφέρον του τόπου και των μελλοντικών γενεών. Οι στόχοι και η πορεία στην οποία όλοι συμφωνούμε, μπορούν να επιτευχθούν με τη μέγιστη δυνατή συναίνεση.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε την κ. Κατσέλη.

Παρακαλείται ο κ. Σάββας Αναστασιάδης, Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας Β' Θεσσαλονίκης να λάβει το λόγο.

Ορίστε, κύριε συνάδελφε, έχετε το λόγο.

ΣΑΒΒΑΣ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σήμερα η πλειοψηφία του ακαδημαϊκού κόσμου, η κοινωνία, τα πολιτικά κόμματα, όλοι μας έχουμε συνειδητοποιήσει ότι χρειάζονται βαθιές τομές στον τρόπο οργάνωσης και λειτουργίας του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Και πιστεύω ότι είμαστε όλοι έτοιμοι και ώριμοι γι' αυτό. Πλην όμως ξεκινάμε πάλι -και θα επιμένω σ' αυτό- από μία λάθος συζήτηση, από μία λάθος αφετηρία, γιατί η ουσία της όποιας συζήτησης για την παιδεία και τη μεταρρύθμισή της, βρίσκεται στους στόχους του εκπαιδευτικού μας συστήματος.

Πρέπει πρώτα να αποφασίσουμε ως κοινωνία, ως πολιτικοί, ως πνευματική κοινότητα τι χαρακτηριστικά θέλουμε να έχει το εκπαιδευτικό μας σύστημα και για ποιους λόγους πρέπει να τα έχει αυτά.

Συνήθως αναλωνόμαστε με το να συζητάμε τρόπους διοίκησης, τρόπους χρηματοδότησης, τρόπους εισαγωγής μαθητών στα ΑΕΙ. Δεν μπήκαμε ποτέ στη λογική να δούμε τι φοιτητές και κυρίως τι πολίτες παραδίδει το εκπαιδευτικό μας σύστημα στην κοινωνία. Αυτός πιστεύω πρέπει να είναι ο αρχικός και βασικός προβληματισμός μας. Αυτός πρέπει να είναι και ο στόχος μας. Η συζήτηση για την παιδεία και το εκπαιδευτικό σύστημα πρέπει να μετατοπιστεί στην ουσία. Να ξεφύγουμε κατ'αρχάς από τα τεχνικά θέματα, να συσχετίσουμε το εκπαιδευτικό σύστημα με την αλλαγή της κοινωνικής νοοτροπίας, να δούμε τι πολίτες θέλουμε να παραδώσουμε στην κοινωνία.

Παιδεία είναι η φιλοσοφία του ανθρώπου, είναι η εμπέδωση τρόπων σκέψης στην καθημερινότητα, είναι η εφαρμογή τους στην καθημερινή ζωή του καθενός μας. Εκεί χρειάζεται να σταθούμε κι εκεί χρειάζεται να επιμένουμε.

Βεβαίως χρειάζεται και ο τεχνοκρατικός και ο παραγωγικά προσανατολισμένος ρόλος της ανώτατης εκπαίδευσης. Θα πρέπει όμως να έχουμε στο πίσω μέρος του κεφαλιού μας και τα ιδανικά της ανθρωπιστικής παιδείας.

Οι αλλαγές οι σημερινές και οι αλλαγές στο εκπαιδευτικό σύστημα βεβαίως και χρειάζονται. Για να είναι όμως πετυχημένες και αποτελεσματικές οφείλουμε να επιδεικνύουμε σεβασμό στις προτάσεις εκείνων τους οποίους επηρεάζουν. Δεν είναι ανάγκη για να κριθεί επιτυχημένη μία μεταρρύθμιση να φέρνει πάντα απέναντι όλους τους εμπλεκόμενους φορείς με το χώρο.

Όλοι πιστεύω συμφωνούμε σήμερα ότι ο ν.1268/82 δημιούργησε και εξέθρεψε ένα πλήρως κομματικοποιημένο ελληνικό πανεπιστήμιο. Σήμερα τιμωρείται ο φοιτητής γι' αυτό, λες κι αυτός είχε την ευθύνη. Με πρόσχημα το αυτοδιοίκητο του πανεπιστημίου εξοβελίζεται όλος ο φοιτητικός κόσμος από την εκλογή αυτών που τον διοικούν. Υιοθετούμε κλειστές επιτροπές δεκαπέντε ή και λιγότερων μελών από πανεπιστημιακούς ή μη με τη συμμετοχή μόνο ενός φοιτητή. Δημοκρατία όμως σημαίνει να έχει κάποιος το δικαίωμα να επιλέγει αυτόν που τον διοικεί.

Μπορεί στο σύστημα να υπάρχουν υπερβολές και στρεβλώσεις και βεβαίως υπάρχουν. Οφείλουμε όμως να τις εντοπίσουμε, να τις διορθώσουμε και να βρούμε τη χρυσή τομή. Να σημειωθεί ότι τα δεκαπενταμελή αυτά όργανα θα είναι απόλυτοι άρχοντες κάθε πανεπιστημίου, αφού θα εκλέγουν πρυτάνεις, θα διαχειρίζονται κονδύλια και θα έχουν αρμοδιότητες και εξουσίες. Υπάρχει μεγάλος κίνδυνος η διαρχία αυτή να επιφέρει σύγχυση αρμοδιοτήτων και κατά συνέπεια δυσλειτουργία στα πανεπιστήμια.

Το ΠΑΣΟΚ διαχρονικά με όλες τις κυβερνήσεις προσπαθεί να υποβαθμίσει και να απαξιώσει τα έργα των προηγούμενων. Καταργείται η όποια καλή προσπάθεια έγινε στο παρελθόν από προηγούμενους, μόνο και μόνο επειδή έχει διαφορετική κομματική σφραγίδα. Γι' αυτό δεν εφαρμόστηκε ο νόμος Σουφλιά το

'93 ο οποίος είχε επιφέρει τομές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και θα είχε διορθώσει πολλές από τις παθογένειες των ελληνικών ανώτατων τεχνολογικών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Γι' αυτό απαξιώνεται και καταργείται σήμερα ο νόμος Γιαννάκου, παρ'ότι στην εισηγητική έκθεση παραδέχεστε ότι ο νόμος αυτός ήταν πρωτοποριακός και κακώς δεν εφαρμόστηκε στο σύνολό του.

Τότε όμως σύσσωμη η αντιπολίτευση ήταν απέναντι και κατέβαζε κάθε μέρα στο πεζοδρόμιο την πανεπιστημιακή κοινότητα. Και μετά υποσχεθήκατε προεκλογικά τα πάντα στους πάντες.

Να σας θυμίσω τι λέγατε το 2009 για την παιδεία: «Εμείς υλοποιούμε συγκεκριμένα μέτρα, όπως φορητός υπολογιστής, ηλεκτρονικό βιβλίο και γρήγορη πρόσβαση στο διαδίκτυο για κάθε μαθητή και φοιτητή. Χρηματοδότηση της παιδείας με το 5% του ΑΕΠ στη διετία και 1 δισεκατομμύριο ευρώ στον πρώτο προϋπολογισμό.»

Και μη μου πείτε πως τότε δεν ξέρατε ότι δεν υπήρχαν χρήματα! Ο προϋπολογισμός του '10 ψηφίστηκε την εποχή που δίνατε το περιβόητο επίδομα αλληλεγγύης. Για την παιδεία τότε χρήματα δεν υπήρχαν.

Σήμερα συζητείται ένα νομοσχέδιο ογδόντα ενός άρθρων και ενώ υπόσχεστε στην αρχή ένα χαλαρό πλαίσιο που θα προωθεί το αυτοδιοίκητο των ιδρυμάτων, θεσπίζετε κανόνες που ουσιαστικά στραγγαλίζουν την όποια πρωτοβουλία. Επιχειρείτε να βελτιώσετε στο σύνολό της την τριτοβάθμια εκπαίδευση και ξεχνάτε τα βασικά.

Ξεκινάτε από τη ρύθμιση της λειτουργίας της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, χωρίς να έχουν λυθεί όλα τα προβλήματα της πρωτοβάθμιας και της δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης. Επιχειρείτε να οικοδομήσετε, αρχίζοντας από τη στέγη και όχι από τα θεμέλια. Εισάγετε διατάξεις χωρίς ουσιαστικό λόγο.

Δεν γίνεται, για παράδειγμα, κατανοητό για ποιο λόγο καταργείται ο βαθμός του λέκτορα, γιατί γίνεται ο διαχωρισμός μεταξύ διδασκόντων και ερευνητών, για ποιο λόγο κάποιος ο οποίος ασχολείται με την εκπαιδευτική διαδικασία να μην μπορεί να συμμετέχει και στην έρευνα. Από πότε η έρευνα είναι αποσυνδεδεμένη από την εκπαίδευση; Γιατί δεν μπορούν τα ΤΕΙ να κάνουν διδακτορικό; Υπάρχουν τμήματα –και είναι γνωστά σε όλους- που είναι εφάμιλλα ή καλύτερα των ΑΕΙ.

Δημιουργείται, επίσης, ένας νέος τρόπος εισαγωγής στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η πρόβλεψη για θεσμοθέτηση προπαρασκευαστικού έτους και μετέπειτα ένταξη των φοιτητών στο κανονικό πρόγραμμα σπουδών πλήττει το αδιάβλητο του θεσμού των πανελλαδικών εξετάσεων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κάτω από τις σημερινές εξαιρετικά δύσκολες συνθήκες είναι ξεκάθαρο περισσότερο από κάθε άλλη φορά ότι έχουμε ανάγκη από ένα σύστημα, το οποίο σε όλες τις βαθμίδες θα καλλιεργεί μαθητές και φοιτητές με δημιουργικό και κριτικό πνεύμα.

Παράλληλα χρειαζόμαστε ένα σύστημα το οποίο μέσω της γνώσης να προάγει τις έννοιες της κοινωνικής και της ατομικής προόδου, της ατομικής και της κοινωνικής ευθύνης, καθώς και της ισονομίας.

Αν οι διαρκείς στόχοι της κοινωνίας και της πολιτικής είναι η ευημερία, η ελευθερία, η κοινωνική συνοχή και η δικαιοσύνη, τότε οι ίδιοι στόχοι πρέπει να στηρίζονται και να υποστηρίζονται από το εκπαιδευτικό μας σύστημα. Γιατί οι στόχοι και η ποιότητα της κοινωνίας, της πολιτικής και της οικονομίας καθορίζονται σε μεγάλο βαθμό από τους στόχους που έχει θέσει το εκπαιδευτικό μας σύστημα. Αυτό διαμορφώνει τους πολίτες.

Με το παρόν σχέδιο νόμου δινόταν η δυνατότητα στο Υπουργείο Παιδείας να μετασχηματίσει εκ βάθρων τη λειτουργία των ελληνικών πανεπιστημιακών ιδρυμάτων και την ποιότητα της παρεχόμενης εκπαίδευσης. Η Κυβέρνηση, αφού απέτυχε καθολικά σε τομείς, όπως η οικονομία, η υγεία και το κοινωνικό κράτος, όφειλε να προσπαθήσει τουλάχιστον να θέσει τις βάσεις, ώστε να βοηθήσει το νευραλγικό τομέα της παιδείας.

Εξάλλου, μόνο με αποτελεσματικό και καινοτόμο εκπαιδευτικό σύστημα μπορεί μία χώρα να έχει ευκαιρία στο μέλλον. Η Κυβέρνηση, όμως, δυστυχώς, φαίνεται να κλωτσάει και αυτήν την ευκαιρία.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Αναστασιάδη.

Παρακαλείται ο κ. Αναστάσιος Καριπίδης, Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας στο Νομό Σερρών να λάβει το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΑΡΙΠΙΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Κυβέρνηση του μνημονίου περιφρονώντας κάθε έννοια διαβούλευσης με την ακαδημαϊκή κοινότητα κατέθεσε στις 4 Αυγούστου στη Βουλή το νομοσχέδιο για τη δομή και λειτουργία της ανώτατης εκπαίδευσης στη χώρα μας. Καταλύοντας κάθε έννοια διαλόγου και παρά το γεγονός ότι είχε δεσμευθεί να παρουσιάσει το τελικό τροποποιημένο σχέδιο στις 18 Αυγούστου, έρχεται σήμερα να παρουσιάσει ένα κείμενο χωρίς ουσιώδεις διαφορές από το προηγούμενο.

Κυρίες και κύριοι, θα ήθελα να υπενθυμίσω κάποιες αλήθειες που η Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ δείχνει να τις έχει ξεχάσει ή κάνει πως τις έχει ξεχάσει.

Μεταξύ του 2005 – 2007, δηλαδή επί Νέας Δημοκρατίας, νομοθετήθηκαν σημαντικές αλλαγές για την αξιολόγηση της ποιότητας των ιδρυμάτων και των μελών ΔΕΠ, όπως επίσης και για την ενίσχυση της αυτοδιοίκησης και της κοινωνικής λογοδοσίας των ΑΕΙ.

Σε όλες αυτές τις αλλαγές η θέση του ΠΑΣΟΚ ως αξιωματική αντιπολίτευση ήταν σταθερά αρνητική. Ο νόμος -πλαίσιο 3549/2007 μεταρρύθμισε το παρωχημένο πλαίσιο λειτουργίας των ΑΕΙ του '82. Ο νόμος για την αξιολόγηση 3374/2005 καθιέρωσε όλες τις διαδικασίες και τα κριτήρια για τη διασφάλιση της ποιότητας στα ΑΕΙ. Η σημερινή Κυβέρνηση, κυρίες και κύριοι, όλα αυτά δεν φαίνεται να τα αξιοποιεί, αφού με το σημερινό νομοσχέδιο εφόσον ψηφιστεί θα πληγεί καίρια ο χαρακτήρας του δημόσιου πανεπιστημίου, οδηγώντας στην πλήρη κομματικοποίηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Συγκεκριμένα το νομοσχέδιο καταργεί το δημόσιο χαρακτήρα του πανεπιστημίου. Ο τρόπος χρηματοδότησης, δηλαδή η ανεξάρτητη αρχή, μία ανώνυμη εταιρεία ουσιαστικά που θα χρηματοδοτηθεί, είναι αντίθετος με το Σύνταγμα. Παράλληλα, δεν αποκλείει την εισαγωγή διδάκτρων στο δεύτερο και τρίτο κύκλο σπουδών. Με αυτόν τον τρόπο, κύριοι του ΠΑΣΟΚ, θα διαφυλάξουμε το θεσμοθετημένο συνταγματικό δικαίωμα του δημόσιου πανεπιστημίου;

Δεύτερον, όσον αφορά την κατάργηση του αυτοδιοίκητου των ΑΕΙ, αυτή αντίκειται στις επιταγές του Συντάγματος. Ο αυτοδιοικητικός χαρακτήρας του πανεπιστημίου αποτελεί συνταγματική κατοχύρωση. Πέρα, όμως, από θεσμοθετημένο συνταγματικό δικαίωμα, αποτελεί απαίτηση της κοινωνίας, κυρίως όμως αποτελεί θεμελιώδη προϋπόθεση ακαδημαϊκής ελευθερίας έναντι οποιασδήποτε εξουσίας. Και, δυστυχώς, χωρίς να θέλω να γίνω μάντης κακών ειδήσεων, όταν η διοίκηση δημοσίων ιδρυμάτων δεν εκλέγεται με την ψήφο του προσωπικού του, τότε διορίζεται από το εκάστοτε κυβερνών κόμμα με ό,τι άθλιες συνέπειες αυτό συνεπάγεται για την Ακαδημαϊκή Κοινότητα και το επίπεδο σπουδών εν γένει.

Τρίτον, ο προτεινόμενος τρόπος διοίκησης με συμβούλια διοίκησης στα οποία συμμετέχουν εξωπανεπιστημιακοί, αλλά κυρίως η εκλογή του πρύτανη από το συμβούλιο και όχι άμεσα από τα μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας του ιδρύματος, θα ενισχύσει τη συναλλαγή, την αδιαφάνεια και τη διαφθορά. Η σύγκλητος, η οποία αποτελεί επί εκατόν ογδόντα χρόνια που υπάρχει πανεπιστήμιο στην Ελλάδα το ανώτατο δημοκρατικά εκλεγμένο όργανο διοίκησης των ΑΕΙ, υποβαθμίζεται μπροστά στις υπερεξουσίες του αντισυνταγματικού κατά έγκριτους συνταγματολόγους συμβουλίου διοίκησης.

Τέταρτον, το συγκεκριμένο νομοσχέδιο καταργεί τη βαθμίδα του λέκτορα και υποβαθμίζει τον επίκουρο καθηγητή. Οι λέκτορες παύουν να ανήκουν στην εισαγωγική βαθμίδα, ενώ πρέπει να ξανακριθούν για τη νέα εισαγωγική βαθμίδα του επίκουρου καθηγητή. Ουσιαστικά, δηλαδή, οδηγούμαστε στην εξαφάνιση της δυναμικότερης μερίδας του προσωπικού των πανεπιστημίων, η οποία προσφέρει νυχθημερόν με πενιχρές αμοιβές το μεγαλύτερο μέρος του διδακτικού και ερευνητικού έργου που παράγεται στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Δεν ευθύνονται οι λέκτορες

και οι επίκουροι καθηγητές, κύριες και κύριοι, για τα κακώς κείμενα των πανεπιστημίων και η κοινωνία το γνωρίζει αυτό. Με αυτό τον τρόπο, αγαπητοί συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, θα προσελκύσουμε νέους και ικανούς επιστήμονες για να προχωρήσουν και να προοδεύσουν;

Έκτον, με το παρόν νομοσχέδιο καταργείται η εσωτερική δημοκρατία και αντικαθίσταται με έναν αυταρχικό τρόπο διοίκησης που ξαναγυρνά το πανεπιστήμιο σε άλλες εποχές. Οι κοσμήτορες των σχολών δεν θα εκλέγονται από τους πανεπιστημιακούς συναδέλφους τους, αλλά θα διορίζονται από το συμβούλιο διοίκησης, ενισχύοντας με αυτόν τον τρόπο τη συναλλαγή.

Έβδομον, απομονώνονται τα μέλη ΔΕΠ από τη διεθνή ακαδημαϊκή κοινότητα, αφού για να λάβει ένα μέλος ΔΕΠ εκπαιδευτική άδεια θα πρέπει να έχει συμπληρώσει τουλάχιστον έξι χρόνια στο ίδρυμα. Αυτό σημαίνει ότι οι νεότεροι ακαδημαϊκοί δεν θα μπορέσουν να επιμορφωθούν, να εμπλουτίσουν περαιτέρω τις γνώσεις τους και να τις μεταλαμπαδεύσουν από ιδρύματα του εξωτερικού στα ελληνικά ΑΕΙ, παρά μόνο όταν βρίσκονται ήδη σε μεγαλύτερη ηλικία. Έτσι αντιλαμβάνεται, κυρίες και κύριοι, το Υπουργείο τη διεθνοποίηση των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων;

Κυρίες και κύριοι, οι σχεδιαζόμενες ρυθμίσεις του νομοσχεδίου επιχειρούν να αποδομήσουν πλήρως τα θεμέλια του δημόσιου ελληνικού πανεπιστημίου. Ωστόσο η αξία των ελληνικών πανεπιστημίων και του επιστημονικού δυναμικού τους επιβεβαιώνεται αναμφισβήτητα από την έντονη και ουσιαστική συμμετοχή τους στο παγκόσμιο επιστημονικό γίγνεσθαι. Ήδη οι πανεπιστημιακοί απ' όλη την Ελλάδα -συνολικά πάνω από χίλιοι- αλλά και από το εξωτερικό, απ' όλο τον κόσμο, όπως ο Νόαμ Τσόμσκι, ο Σλαβόι Ζίζεκ, καθώς και οι πρόεδροι ομοσπονδιών μελών ΔΕΠ της Μεγάλης Βρετανίας, της Γαλλίας, τάσσονται ενάντια της προτεινόμενης από την Κυβέρνηση μεταρρύθμισης της τριτοβάθμιας εκπαίδευση. Υποστηρίζουν ότι το νομοσχέδιο εφόσον ψηφιστεί, θα κλονίσει τη ερευνητική προοπτική των ελληνικών πανεπιστημίων και θα επιφέρει ένα ακόμη πλήγμα στην ελληνική οικονομία και κοινωνία.

Η κατεύθυνση του προτεινόμενου νομοσχεδίου είχε καταστροφικές συνέπειες στην ανώτατη εκπαίδευση όπου εφαρμόστηκε.

Κυρίες και κύριοι, έχοντας υπ'όψιν αυτά τα δεδομένα το προτεινόμενο νομοσχέδιο που παρουσίασε η Υπουργός Παιδείας κ. Διαμαντοπούλου, θα οδηγήσει στην υποβάθμιση ή ακόμη χειρότερα στην εξαφάνιση του πανεπιστημίου, όπως έχει θεσμοθετηθεί στην Ευρώπη και στη δημιουργία μίας επιχείρησης επαγγελματικής κατάρτισης.

Έτσι σήμερα η Κυβέρνηση με κλειστά ΑΕΙ, επιδιώκει να περάσει μια κατ' επίφαση μεταρρύθμιση για να μεταθέσει τις ευθύνες της πολιτείας στα ίδια τα ιδρύματα.

Αναρωτιέμαι, αν αυτό είναι το πανεπιστήμιο που επιθυμούμε, αν αυτό είναι το πανεπιστήμιο που χρειάζεται η κοινωνία μας, αν αυτό είναι το όραμα της κοινωνίας μας. Προφανώς και όχι.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Τάσο Καριπίδη.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΑΡΙΠΙΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, μου άρεσε το «Τάσος».

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστώ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω την τιμή να ανακοινώσω στο σώμα τα εξής:

Η Διαρκής Επιτροπή Παραγωγής και Εμπορίου καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Αγροτικής Ανάπτυξης και Τροφίμων: «Θεσμικό πλαίσιο για τους αγροτικούς συνεταιρισμούς, τις συλλογικές οργανώσεις και την επιχειρηματικότητα του αγροτικού κόσμου – Οργάνωση της εποπτείας του Κράτους».

Η Διαρκής Επιτροπή Δημόσιας Διοίκησης, Δημόσιας Τάξης και Δικαιοσύνης καταθέτει την έκθεσή της στο σχέδιο νόμου του Υπουργείου Εσωτερικών «Αναδιοργάνωση του συστήματος αδειοδότησης για τη διαμονή αλλοδαπών στη χώρα υπό όρους αυξημένης ασφάλειας, ρυθμίσεων θεμάτων Οργανισμών Τοπικής Αυτοδιοίκησης και άλλες διατάξεις αρμοδιότητας του Υπουργείου Εσωτερικών».

Το λόγο έχει ο κ. Γεώργιος Βαγιωνάς, Βουλευτής Νέας Δημοκρατίας από το Νομό Χαλκιδικής.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΒΑΓΙΩΝΑΣ: Κύριε Πρόεδρε, κυρία Υφυπουργέ, σήμερα συζητάμε ένα νομοσχέδιο για το οποίο οι θέσεις της Νέας Δημοκρατίας εκφράστηκαν κατά τον πλέον επαρκή τρόπο μέχρι τώρα από τον εισηγητή μας κ. Άρη Σπηλιωτόπουλο, από τον Κοινοβουλευτικό μας Εκπρόσωπο κ. Ταλιαδούρο και από τον ειδικό αγορητή μας κ. Τζίμα, που μίλησε για αξιολόγηση, λέξη άγνωστη για το ΠΑΣΟΚ μέχρι προ τριετίας.

Επειδή έγινε πολύς λόγος για το μεγάλο νομοσχέδιο-τομή που καταργούσε βασικά την πανεπιστημιακή έδρα το 1982, θέλω να πω ότι νωρίτερα στη γενιά του «1-1-4» υπήρξε μεγαλύτερη τομή από την κυβέρνηση του Γεωργίου Παπανδρέου με Υπουργό τον Παπανούτσο, όταν για να εγγραφείς στο πανεπιστήμιο κάθε έτος πλήρωνες 3.750 δραχμές, είχες δίδακτρα, είχες εξέταστρα 35 δραχμές σε κάθε μάθημα και είχες υποχρεωτική σχεδόν αγορά βιβλίων για να δώσεις το μάθημα και να περάσεις. Εκείνη ήταν τομή. Από εκεί και πέρα, δεν λέω ότι δεν έφερε κάτι καινούργιο ο νόμος του 1982. Έφερε, όμως, κατάργηση της έδρας και μαζική καθηγητοποίηση εν μί νυκτί. Στην Ιατρική Σχολή Θεσσαλονίκης έγιναν εκατόν έντεκα καθηγητοποιήσεις όλων των βαθμίδων απλά με ένα βιογραφικό σημείωμα, χωρίς καμμία κρίση.

Είναι αλήθεια ότι χρειάζονται τομές και έχουμε μία διαφορετική άποψη για τη δωρεάν παιδεία. Δεν είναι δυνατόν κάποιοι εύποροι άνθρωποι να μην πληρώνουν και σήμερα τα βιβλία. Ναι στα παιδιά που έχουν ανάγκη, αλλά δεν μπορεί κάποιος να έχει φορολογική δήλωση 70.000 ή 100.000 ευρώ και να παίρνει δωρεάν βιβλία. Οφείλει κανείς να πληρώσει όπως γίνεται σ' όλα τα μέρη του κόσμου και δεν είναι πουθενά δωρεάν.

Η κατάργηση της έδρας που παρουσιάστηκε σαν τομή έκανε μία ανατροπή της «πυραμίδας», δηλαδή είχαμε έναν πανεπιστημιακό «στρατό» με μόνο «στρατηγούς». Έλεγες «καθηγητή» και γυρνούσαν δεκαπέντε κεφάλια. Ήταν χειρότεροι από τους προέδρους, κύριοι συνάδελφοι.

Σήμερα έχουμε τέσσερις βαθμίδες. Καταργούμε τη βαθμίδα του λέκτορα στην ουσία. Για μένα αυτό είναι πολύ σημαντικό. Επειδή υπάρχουν άλλοι τριάντα ομιλητές και επειδή δεν θα γίνει συζήτηση επαρκής επί των άρθρων, θα περιοριστώ μόνο σ' αυτό. Με ποια έννοια και με ποια κριτήρια, αν θέλετε με ποιους λόγους καταργείς το θεσμό του λέκτορα; Πόσοι είναι οι λέκτορες σήμερα; Είναι περίπου δύο χιλιάδες. Τι ηλικία έχουν αυτοί οι λέκτορες; Περί τα τριάντα πέντε χρόνια συν-πλην κάτι. Είναι το πιο παραγωγικό κομμάτι της πανεπιστημιακής κοινότητας. Αυτοί διδάσκουν, αυτοί κάνουν έρευνα, δηλαδή καλύπτουν το 60% του πανεπιστημιακού έργου, καίτοι αριθμητικά δεν φτάνουν το 10%. Υπάρχουν πρωτοβάθμιοι και αναπληρωτές καθηγητές πάμπολλοι, για να μην πω ότι δεν ξέρω σε τι βαθμό συμβαίνει στα επαρχιακά πανεπιστήμια, όπως της Αλεξανδρούπολης, εξέλεγαν πρόεδρο τμήματος με βασικό κριτήριο αν είσαι ιπτάμενος ή μη. Αυτή είναι η αλήθεια. Δεν πρέπει να την πούμε; Μήπως γι' αυτό φταίει ο νόμος; Δεν φταίει ο νόμος. Φταίει η συντεχνία η οποία είναι το χειρότερο πράγμα που υπάρχει στο πανεπιστήμιο.

Πόσα χρήματα παίρνει ο λέκτορας και κάνει αυτή τη δουλειά; Κάτω από 1.300 ευρώ. Ερχόμαστε λοιπόν σήμερα και τον καταργούμε στην ουσία, διότι αν δείτε με προσοχή το άρθρο 77 παράγραφος 5 εδάφιο 2, λέει ότι προκηρύσσονται οι θέσεις, αλλά σε θέση λέκτορα για να γίνει επίκουρος προκηρύσσεται και έχει δικαίωμα μέσα σε επτά χρόνια να βάλει υποψηφιότητα για επίκουρος δύο φορές μέχρι το τέλος της επταετίας από το διορισμό του. Αν δεν βάλει υποψηφιότητα, φεύγει.

Το νομοσχέδιο καταργεί τις μόνιμες θέσεις και καλά κάνει διότι η μονιμότητα στο πανεπιστήμιο δεν χρειάζεται. Μπορεί να υπάρχει μονιμότητα μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις βαριάς ασθένειας ή αναπηρίας η οποία θα διαπιστώνεται από την ολομέλεια του τμήματος και θα εγκρίνεται από τον Υπουργό.

Επανέρχομαι στους λέκτορες. Αν λοιπόν στο τέλος της εφταετίας κάποιος λέκτορας βάλει υποψηφιότητα και υπάρχει κάποιος άλλος που ήλθε απέξω, από το Χάρβαρντ -και καλά θα κάνει να έλθει και καλοδεχούμενος- και πάρει τη θέση, τότε

αυτός φεύγει. Αυτός ο άνθρωπος που θα φύγει θα είναι περίπου σαράντα πέντε χρονών. Να πάει πού και να κάνει τι; Όταν τελειώνεις το πανεπιστήμιο περί τα είκοσι δύο σου χρόνια και θέλεις μία δεκαετία να κάνεις μία διατριβή ως επιστημονικός συνεργάτης χωρίς μισθό ή με το δουλικό ν. 407 με κάποιες συμβάσεις απίθανες, κάνεις μία δεκαετία-δωδεκαετία για να φτάσεις στο σημείο να γίνεις λέκτορας. Γίνεσαι λέκτορας. Ευθύνη τεράστια της πολιτείας. Έχω μερικές δεκάδες περιπτώσεων που μπορώ να τις κατονομάσω όπου ήλθαν άνθρωποι εκ του εξωτερικού και έφεραν την οικογένειά τους επειδή έγιναν λέκτορες. Πέρασαν έξι μήνες, ένας χρόνος, δύο χρόνια και δεν πήραν διορισμό και αναγκάστηκαν να αποποιηθούν την εκλογή τους και να φύγουν πίσω στο εξωτερικό.

Άρα, λοιπόν, δύο χρόνια κατά μέσο όρο από την εκλογή σου ως λέκτορας, δηλαδή στην εισαγωγική βαθμίδα του πανεπιστημίου, μπήκες αλλά μετά από δύο χρόνια διορίζεσαι. Έχεις και ένα-δύο χρόνια, δυόμισι χρόνια γιατί στο τρίτο έχεις δικαίωμα να εξελιχθείς. Κοντολογίς έχεις πέντε χρόνια και είσαι μετέωρος.

Άρα όταν γίνεσαι λέκτορας κατά μέσο όρο περί τα τριανταπέντε και άλλα πέντε περί τα σαράντα και έρχεσαι να γίνεις επίκουρος πάλι στα σαράντα, δηλαδή στην πρώτη βαθμίδα, ο άλλος που θα έρθει από έξω, με το καινούργιο νομοσχέδιο, προηγείται αμέσως εσού κατά μία βαθμίδα. Το βρίσκω εντελώς άδικο, γι' αυτόν το λόγο το άρθρο αυτό θα το καταψηφίσω. Δεν γίνεται να το υπερψηφίσω.

Επειδή βλέπω ότι ο χρόνος με πνίγει, κυρία Υπουργέ, έχεις δικαίωμα τις τέσσερις βαθμίδες, να τις κάνεις τρεις ή δύο. Θα κάνεις μόνο στρατηγούς και δεν θα έχεις στρατιώτες.

Τους τριανταπεντάρηδες και σαραντάρηδες γυναίκες και άντρες που πριν από μια δεκαπενταετία είχαν στην κρίση στον εισαγωγικό βαθμό, τους στέλνεις τώρα πίσω άλλη μια πενταετία για να γίνουν επίκουροι με το καινούργιο νομοσχέδιο. Αυτό είναι φοβερά άδικο. Άρα και για λόγους ισονομίας καταψηφίζω ιδιαίτερα το άρθρο αυτό.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βύρων Πολύδωρας): Ευχαριστούμε τον κ. Γεώργιο Βαγιωνά.

Παρακαλείται η κ. Όλγα Ρενταρή-Τέντε, Βουλευτής ΠΑΣΟΚ στο Νομό Έβρου, να λάβει το λόγο.

ΟΛΓΑ ΡΕΝΤΑΡΗ-ΤΕΝΤΕ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Αγαπητοί συνάδελφοι, το ελληνικό πανεπιστήμιο αδιαμφισβήτητα λειτούργησε ιδιαίτερα στα μεταπολιτευτικά χρόνια ως ένα εργαστήρι αξιών, ιδεών και πολιτισμού, αλλά και η ίδια η δημοκρατία στην Ελλάδα μετά το 1974 θεμελιώθηκε με βάση το πανεπιστήμιο και τον κόσμο του.

Οι νέες αξίες, όπως τα ανθρώπινα δικαιώματα, ο εκδημοκρατισμός των θεσμών, η ισότητα των φύλων, η περιβαλλοντική ευαισθησία, οι νέες εκπαιδευτικές προσεγγίσεις, οι πρωτοπόρες απόψεις για τον πολιτισμό και για την ανάπτυξη της κοινωνίας και πολλά άλλα καλλιεργήθηκαν στο πανεπιστήμιο, προσφέροντας στην κοινωνία τη δυνατότητα να απαγκιστρωθεί από φόβους, απαγορεύσεις, συντηρητικές νοοτροπίες που ενισχύθηκαν από δικτατορίες και εκτροπές. Το σπουδαιότερο, δε, είναι ότι άνοιξε το δρόμο σε νέους άξιους επιστήμονες με έρωτα και πάθος γι' αυτό που έκαναν, οι οποίοι άφησαν τα ίχνη τους σε γενιές ολόκληρες και άνοιξαν τον ορίζοντα της σκέψης πολλών νέων ανθρώπων.

Μπορεί πολλά από αυτά να μην έγιναν με την έκταση ή τον τρόπο που οραματίστηκε η ελληνική κοινωνία, αλλά θα πρέπει να παραδεχτούμε ότι, παρά τις παθολογίες και τις αδυναμίες, το ελληνικό δημόσιο πανεπιστήμιο ήταν αυτό που εγγυήθηκε τις ελευθερίες για να γίνει η όσμωση με την κοινωνία και να εφαρμοστούν πρωτόγνωρα για την ελληνική πραγματικότητα πράγματα.

Η μαζικοποίηση της εκπαίδευσης, η εξασφάλιση της εύκολης πρόσβασης στην τριτοβάθμια εκπαίδευση για μισό εκατομμύριο μαθητών ανεξαρτήτως επιδόσεων σε προηγούμενες βαθμίδες, η έννοια της εξειδίκευσης που κυριαρχεί οριζόντια στην τριτοβάθμια εκπαίδευση σε αντίθεση με την αγορά εργασίας που απαιτεί περιορισμένες ειδικότητες και μειωμένα κριτήρια, η έλλειψη υποδομών και εποπτείας της λειτουργίας της ανώτατης εκπαίδευσης την απομάκρυνε από τα ιδεώδη της επιστημονικής μαθητείας, της καθαρής γνώσης και τη μετέτρεψε σε βιομηχανία παραγωγής πτυχίων χωρίς αντίκρισμα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΡΟΔΟΥΛΑ ΖΗΣΗ**)

Η ποιότητα των σπουδών ανταλλάχτηκε με την ποσότητα, οι αξίες με την τιμή, τα προγράμματα σπουδών με το σύγγραμμα του ενός καθηγητή, τα μεταπτυχιακά με τη φυγή των νέων στο εξωτερικό, η διοίκηση με την ασυδοσία, το άσυλο με την αναρχία.

Ο νόμος-πλαίσιο του 1982, ο μακροβιότερος και ο πιο πετυχημένος νόμος, ανταποκρίθηκε στις απαιτήσεις της μεταχουντικής εποχής για την κατάργηση της αυταρχικότητας της έδρας για περισσότερη δημοκρατία και συμμετοχή στο πανεπιστημιακό σύστημα. Κύριε Βαγιωνά, αυτήν τη στιγμή δεν θα υπήρχαν πολλοί νέοι λαμπροί επιστήμονες εάν υπήρχε η έδρα.

Αδυνατεί όμως σήμερα να απαντήσει στις σύγχρονες προκλήσεις για ένα πανεπιστήμιο ανταγωνιστικό εντός και εκτός της Ελλάδας, εξωστρεφές στην κοινωνία με ενότητα επιστημών έρευνας και διδασκαλίας, με ποιότητα σπουδών, με καινοτομία και αριστεία, με κοινωνική κινητικότητα, με διαφάνεια και ουσιαστική αυτοτέλεια, όχι με δήθεν αυτοτέλεια.

Η αναγκαιότητα της μεταρρύθμισης των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων της χώρας μας υποστηρίχθηκε έντονα και δημόσια από την ίδια την ακαδημαϊκή κοινότητα την τελευταία δεκαετία. Οι αφορμές ήταν πολλές και ποικίλες: Η αναθεώρηση του άρθρου 16, οι καταλήψεις, τα άσυλο, το χτίσιμο των καθηγητών στα γραφεία τους, οι φοιτητικές εκλογές, οι πρυτανικές εκλογές με την ανάλογη συνδιαλλαγή και πολλά άλλα που έδειχναν ότι τα ΑΕΙ υποφέρουν από κρίση αξιών και παρωχημένες οργανωτικές δομές.

Η συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας ριζικής αλλαγής στο χώρο του πανεπιστημίου από τις ίδιες τους τις δυνάμεις απετέλεσε ένα ενθαρρυντικό μήνυμα και μια προσμονή για την ανατροπή καταστάσεων που έχουν καταστήσει στο πανεπιστήμιο σημείο απαξιωτικής αναφοράς στην κοινωνία. Αυτό έως ένα σημείο είναι άδικο.

Η μεταρρύθμιση για την ανοικοδόμηση του πανεπιστημίου του αύριο, όταν ξεκινάει από τους ανθρώπους που το υπηρετούν, δίνει σαφέστερες απαντήσεις στο ερώτημα, πώς θέλουμε το νέο πανεπιστήμιο και έχει φυσικά περισσότερες πιθανότητες να εφαρμοστεί με επιτυχία. Γι' αυτό η Υπουργός και όλοι μας οφείλουμε να ακούσουμε και όλοι μαζί να συνεργαστούμε για το πώς θέλουμε το πανεπιστήμιο και ποιο πανεπιστήμιο θέλουμε. Υπάρχει χρόνος ακόμα.

Απαραίτητη βέβαια προϋπόθεση γι' αυτήν τη συνάντηση είναι να υπάρξει αλλαγή νοοτροπίας εκ μέρους των ακαδημαϊκών, αυτοκριτική διάθεση, αίσθηση αυτογνωσίας και υπευθυνότητας για το ρόλο που πρέπει να διαδραματίσουν ως πανεπιστημιακοί λειτουργοί σε μια εποχή που η χώρα μας καλείται να προλάβει τις ταχύτατες εξελίξεις στην οικονομία της γνώσης και να περάσει στην αλλαγή του παραγωγικού της μοντέλου.

Η πρώιμη αντίδραση της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Αθηνών και πολλών ΑΕΙ για τις προτεινόμενες αλλαγές του νόμου πλαισίου καταδεικνύει ότι συντεχνιακές λογικές δύσκολα εγκαταλείπονται.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Θα χρειαστώ δύο λεπτά σας παρακαλώ, κυρία Πρόεδρε.

Προτιμούν το πανεπιστήμιο να μείνει κολλημένο στο παρελθόν, κολλημένο κάπου στη μέση με ένα φοβικό σύνδρομο, να μην κάνει ένα βήμα μπροστά στο μέλλον. Γι' αυτό βλέπουμε ότι οι αντιρρήσεις εστιάστηκαν κυρίως στο αυτοδιοίκητο των πανεπιστημίων, στο μοντέλο διοίκησης, δηλαδή στο συμβούλιο του ιδρύματος, στα εξωτερικά του μέλη, στις διαδικασίες εκλογής του κοσμήτορα και των μελών ΔΕΠ, θέματα που εφαρμόζονται σε πολλά πανεπιστήμια της Ευρώπης με επιτυχία. Πρέπει και εδώ να βρούμε τη χρυσή τομή και υπάρχει χρυσή τομή.

Αποσιωπήθηκαν ρυθμίσεις που τυγχάνουν ευρύτερης αποδοχής, όπως η αξιολόγηση όλης της εκπαιδευτικής διαδικασίας, η

διαφάνεια, η λογοδοσία, η διεθνοποίηση, τα ευέλικτα προγράμματα σπουδών, τα άσυλο, οι προγραμματικές συμφωνίες, η διασύνδεση του πανεπιστημίου με την κοινωνία.

Η ύπαρξη του συμβουλίου ως νέου θεσμού διοίκησης και ασφαλιστικής δικλίδας ελέγχου της ορθής λειτουργίας των πανεπιστημίων, καθώς και το γεγονός ότι θα απαρτίζεται και από προσωπικότητες μη προερχόμενες από τους κόλπους της ακαδημαϊκής κοινωνίας θεωρείται αντισυνταγματικό και οδηγεί στην αυθαιρεσία, την κομματοκρατία και την αυταρχικότητα. Τους ενοχλεί το μπόλιασμα του πανεπιστημίου με εξέχουσες προσωπικότητες των γραμμάτων και των τεχνών που μπορούν να μεταλαμπαδεύσουν εμπειρία, τεχνογνωσία, άλλη νοοτροπία και δεν τους ενοχλεί ότι η χώρα είναι η τελευταία στην κατάταξη του ΟΟΣΑ ως προς το αυτοδιοίκητο των πανεπιστημίων, ενώ βρίσκεται στις τελευταίες θέσεις ως προς την ανταγωνιστικότητα και τις εκπαιδευτικές επιδόσεις; Δεν τους ενοχλεί ότι παρά τη δημόσια δαπάνη τα πτυχία για τα οποία πασχίζουν οι Έλληνες φοιτητές και αιμορραγούν οικονομικά οι ελληνικές οικογένειες δεν έχουν αντίκρισμα στην ελληνική αγορά, πολλώ δε μάλλον απαξιώνονται από τη διεθνή κοινότητα;

Η δεύτερη σημαντική αντίδραση εκδηλώθηκε στην εκλογή των πρυτανικών αρχών, όπου πλέον γίνεται με τη συμμετοχή μιας επιτροπής εκλεγμένων καθηγητών του συμβουλίου, αποτελούμενου και από προσωπικότητες και εκτός ελληνικής Κοινότητας.

Καμαρώνουμε για την κ. Αρβελέρ που υπήρξε Πρύτανης του Γαλλικού Πανεπιστημίου, μας πειράζει, όμως, να φέρουμε έναν εξίσου σημαντικό επιστήμονα στο ελληνικό πανεπιστήμιο.

Ό,τι εφαρμόζεται επιτυχώς στις περισσότερες χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, θεωρείται αντιδημοκρατικό και αναχρονιστικό στην Ελλάδα. Πώς μπορεί, λοιπόν, ένας πρύτανης να είναι αμερόληπτος και να ασκεί κριτική στους πανεπιστημιακούς, όταν για την επανεκλογή του εξαρτάται από αυτούς; Μήπως θα έπρεπε να εκλεχθεί από όλη την ακαδημαϊκή κοινότητα με την πρόταση του συμβουλίου και την επιλογή του συμβουλίου διάσημων προσωπικοτήτων και άξιων επιστημόνων; Και πώς τελικά υπηρετείς τις ανάγκες της κοινωνίας, όταν συντηρείς και διαιωνίζεις θεσμούς που αποδείχτηκαν και συνεχίζουν να αποδεικνύονται νοσηροί;

Παρόμοια θύελλα ξεσήκωσε και η αξιολόγηση των ΔΕΠ, που είναι μια διαδικασία απαραίτητη και αναγκαία προϋπόθεση για την αναζωογόνηση του πανεπιστημίου και τη βελτίωση της ίδιας της ακαδημαϊκής ζωής. Αυτή η αξιολόγηση προκαλεί φόβο μήπως αποκαλυφθεί η ανεπάρκεια του επιστημονικού έργου, η ένδεια των υποδομών και η αδιαφάνεια της όλης λειτουργίας του πανεπιστημιακού συστήματος, μία λειτουργία ιδιαίτερα υψηλού κόστους αν τη συγκρίνεις με την αντίστοιχη των ευρωπαϊκών χωρών.

Αλήθεια, σε ποια ανεπτυγμένη χώρα διδάσκοντες και διδασκόμενοι παραμένουν ανεξέλεγκτοι σε κάθε τι που έχει σχέση με την παρουσία τους και την εργασιακή τους σχέση μέσα στο πανεπιστήμιο; Πόσω μάλλον όταν αυτή χρηματοδοτείται από τον ιδρώτα των Ελλήνων φορολογουμένων.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξης του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Σας παρακαλώ τελειώνετε. Υπάρχουν πολλοί συνάδελφοι να μιλήσουν.

ΟΛΓΑ ΡΕΝΤΑΡΗ-ΤΕΝΤΕ: Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε.

Σήμερα η Κυβέρνηση, τα κόμματα, οι ακαδημαϊκοί και οι φοιτητές οφείλουν να αντιληφθούν ότι δεν έχουμε την πολυτέλεια να συντηρούμε δημόσια ιδρύματα που αναπαράγουν τη μετριότητα και τη μικρότητα. Έχουμε χρέος όλοι μαζί να οικοδομήσουμε το πανεπιστήμιο του αύριο, το πανεπιστήμιο της γνώσης και του ευρωπαϊκού ανταγωνισμού για την ανάπτυξη της χώρας και το μέλλον των νέων γενεών της, για να μην καταντήσουν τα παιδιά μας επιστήμονες Gastarbeiter της Γερμανίας ή άλλων ευρωπαϊκών χωρών.

Έχουμε χρέος, κυρία Υπουργέ, μέχρι την τελευταία στιγμή όλοι μαζί να προσπαθήσουμε να βρούμε τη χρυσή τομή σε ένα νομοσχέδιο που υπόσχεται πολλά και θα ήταν κρίμα να μην εφαρμοστεί για τη βελτίωση της ίδιας της ακαδημαϊκής ζωής αλλά και της κοινωνίας. Το έχουμε χρέος εμείς απέναντι στα παιδιά μας, διότι εμείς με ελάχιστες προσπάθειες απολαύσαμε πάρα πολλά. Αυτά τα παιδιά με πάρα πολύ μόχθο, σχεδόν δεν έχουν ανοιχτούς ορίζοντες μπροστά τους.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε την κ. Όλγα Ρενταρή-Τέντε.

Ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Παναγιώτης Αντωνακόπουλος έχει το λόγο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΑΝΤΩΝΑΚΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Νομίζω ότι συμφωνούμε όλοι πως το ελληνικό πανεπιστήμιο βιώνει μια τεράστια κρίση τα τελευταία χρόνια. Θα ήταν βεβαίως περίεργο να μη βρίσκεται το ελληνικό πανεπιστήμιο σε κρίση, αφού το πανεπιστήμιο είναι ο πιο ευαίσθητος τομέας της κοινωνικής ζωής κάθε τόπου σε μια συγκεκριμένη χρονική περίοδο. Είναι ο χώρος όπου δέχεται με μεγαλύτερη ευαισθησία όλα τα μηνύματα που παράγονται στον περιβάλλοντα κοινωνικό χώρο αλλά και που δημιουργούνται μηνύματα.

Οι κρίσεις, λοιπόν, σε όλους τους άλλους τομείς δημιουργούν και κρίση στο πανεπιστήμιο. Η κρίση αξιών, για παράδειγμα, στην κοινωνία μέσα στην οποία δραστηριοποιείται το πανεπιστήμιο, δηλαδή, το αξιακό απόθεμα του ατομισμού και ναρκισσισμού και της υπερκατανάλωσης σαφώς και επηρεάζουν τις αξίες μέσα στο πανεπιστήμιο. Εξάλλου είναι διαπιστωμένο εδώ και χιλιάδες χρόνια ότι όταν η επιστήμη αποχωρίζεται την αρετή, καταντά να γίνεται πανουργία. Άρα, λοιπόν, το τι αξίες υπάρχουν σε μια κοινωνία, σαφώς αυτό επηρεάζει και τις αξίες μέσα στο πανεπιστήμιο.

Βεβαίως και η οικονομική κρίση που υπάρχει στον περιβάλλοντα χώρο στον οποίο υπάρχει ένα πανεπιστήμιο, το επηρεάζει, διότι η σχέση πανεπιστημίου-παραγωγής υποβαθμίζεται και τα πτυχία απαξιώνονται.

Άρα, λοιπόν, δεν πρέπει να απομονώνουμε το πανεπιστήμιο ως μία αυτόνομη μονάδα, να θεραπεύσουμε την κρίση μέσα στο πανεπιστήμιο, διότι αυτό νομίζω ότι είναι ανέφικτο. Θα παρομοίαζα την ποιότητα της λειτουργίας σε ένα πανεπιστήμιο με το ρόλο της θερμοκρασίας σε έναν οργανισμό. Οποιαδήποτε βλάβη σε οποιοδήποτε σύστημα ενός ανθρώπινου οργανισμού προκαλεί διαταραχές στη θερμοκρασία. Οποιαδήποτε βλάβη, λοιπόν, σε οποιαδήποτε παράμετρο της καθημερινής οικονομικής πολιτικής και κοινωνικής ζωής επηρεάζει το πανεπιστήμιο. Άρα, λοιπόν, νομίζω ότι πρέπει να δούμε το θέμα λιγάκι πλατύτερα.

Επειδή πάντα μιλούμε με αριθμούς, η κρίση στο σημερινό ελληνικό πανεπιστήμιο φαίνεται από το εξής: Πενήντα δύο χιλιάδες δολάρια ανά φοιτητή το χρόνο κοστίζουν οι φοιτητές σε ελληνικό ΤΕΙ, όταν ο μέσος όρος στην Ευρώπη είναι 10.000 δολάρια, όταν επίσης οι αξιολογήσεις των ιδρυμάτων μας δεν είναι τόσο καλές και όταν βεβαίως οι αξιολογήσεις –το μοντέλο που έχουμε αποδεχθεί της αγοράς εργασίας- δεν είναι τόσο καλές.

Θα πρέπει, όμως να δούμε και ποια είναι η φυσιογνωμία του πανεπιστημίου γενικότερα. Πιστεύω ότι το πανεπιστήμιο είναι ένας συστημικός ιδεολογικός μηχανισμός και πάντα έτσι ήταν. Καλλιεργεί και προάγει τις κυρίαρχες αντιλήψεις που υπάρχουν στη συγκεκριμένη κοινωνία και χρονική συγκυρία.

Θα σας πω για παράδειγμα τον οικονομικό τομέα. Σήμερα, λοιπόν, όλα τα πανεπιστήμια της Δύσης στα προγράμματα σπουδών, στο περιεχόμενο σπουδών, θα δείτε ότι ομνύουν, καλλιεργούν, προάγουν και υμνούν τη θεωρία της οικονομίας της αγοράς. Αυτό, λοιπόν, δείχνει ότι όλοι αυτοί οι οικονομολόγοι θεωρούν αδιανόητο να θίξουν το βασικό θεμέλιο της οικονομίας της αγοράς που είναι η λαιμαργία των κερδών. Αυτό σημαίνει ότι το πανεπιστήμιο, όσον αφορά τις οικονομικές σχολές, έχει πρωταγωνιστήσει στο να δημιουργηθεί η σημερινή κρίση στη δυτική οικονομία και στη δυτική κοινωνία.

Επίσης ας πάμε σε κάτι άλλο πιο ανύποπτο, στις ιατρικές σχολές. Ποια είναι η ιδεολογία του προγράμματος σπουδών στις ιατρικές σχολές; Παράγουμε γιατρούς-θεραπευτές και όχι γιατρούς οι οποίοι θα δώσουν βάση στην αγωγή υγείας, στην προληπτική ιατρική, στην ιατρική εργασίας. Παράγουμε γιατρούς που θα χρησιμοποιήσουν πανάκριβα φάρμακα, γιατρούς

που θα χρησιμοποιήσουν πανάκριβες τεχνολογίες για τις διαγνώσεις. Πολλά παραδείγματα μπορεί να βρει κάποιος και να δει ότι το πανεπιστήμιο είναι ενταγμένο σε μία κατεύθυνση και δείχνει τη διαπλοκή της πολιτικής, της οικονομίας και της παραγωγής γνώσης.

Πιστεύω, λοιπόν, ότι πρέπει να δούμε έτσι το πανεπιστήμιο και όχι ως μία δημόσια υπηρεσία. Αλλά και η σχέση του πανεπιστημίου με την κοινωνία δεν είναι αυτή που δημιούργησε τα προβλήματα μέχρι σήμερα; Και όταν λέμε κοινωνία εννοώ τις οργανωμένες εκφράσεις, τις θεσμοθετημένες εκφράσεις της κοινωνίας, που κατά το Σύνταγμα, βεβαίως, είναι τα κόμματα, που είναι συνταγματικοί πυλώνες της δημοκρατίας.

Στις δεκαετίες του '80 και του '90 υπήρξε η κυριαρχία των κομμάτων μέσα στα πανεπιστήμια. Δεν είναι κακό να υπάρχει σχέση πανεπιστημίου-κοινωνίας-κομμάτων. Ήταν κακός ο τρόπος της σχέσης. Εμείς βεβαίως όταν ήμασταν φοιτητές στη δεκαετία του '80 θυμόμαστε πώς γινόταν οι εκλογές των καθηγητών. Στη δεκαετία του 2000 υπήρξε η κυριαρχία των αναδυομένων στρωμάτων μέσα από αυτό το σύστημα. Δηλαδή εξελέγησαν στρατιές καθηγητών όλων των μελών ΔΕΠ, οι οποίοι τελικά επέβαλαν στα κόμματά τους τις δικές τους επιλογές μέσα στο πανεπιστήμιο. Και είχαμε χαρακτηριστικά παραδείγματα άλλους να στηρίζουν τα κόμματα και άλλους οι νεολαίες. Γιατί; Διότι «πονήρεψαν» πολύ και οι μικροί, οι οποίοι τελικά μπήκαν στη συναλλαγή για τις εκλογές οργάνων, για διατριβές, για θέσεις. Αυτή είναι η σκληρή πραγματικότητα. Αυτό, όμως, δεν λύνεται με νόμους. Η κουλτούρα, οι αντιλήψεις και οι αξίες δεν αλλάζουν με νόμους, αλλάζουν με παραδείγματα, με στάση ζωής, με τρόπους. Δυστυχώς, σε αυτό έχουμε μεγάλο έλλειμμα.

Έρχομαι τώρα σε κάτι συγκεκριμένο. Άκουσα από κάποιους συναδέλφους που μίλησαν, αλλά και από δημοσιεύματα ότι δεν είναι κακό να ανοίξουμε λίγο τις διαδικασίες κι άλλο και στις εκλογές των οργάνων. Το τμήμα νομίζω ότι είναι μία δοκιμασμένη δομή, όσον αφορά ως μονάδα εκπαιδευτική και διοικητική μέσα στα πανεπιστήμια. Η εκλογή του πρύτανη μπορεί να γίνεται με ανοιχτή προκήρυξη, καθώς και ο κοσμήτορας μπορεί να εκλέγεται από όλα τα μέλη ΔΕΠ. Είναι κάτι το οποίο δεν νομίζω ότι είναι επικίνδυνο. Όσο πλατύτερη είναι μία διαδικασία, καθολικότερη και διαφανέστερη, τόσο καλύτερο είναι το αποτέλεσμα.

Θα ήθελα να πω κάτι στο άρθρο 16. Στις χθεσινές διορθώσεις είδα ότι επιτρέπεται σε συνταξιούχους καθηγητές ομότιμους να επανέρχονται στο πανεπιστήμιο, στα ερευνητικά προγράμματα, στα μεταπτυχιακά και να αμείβονται από ιδίους πόρους του πανεπιστημίου.

Το πανεπιστήμιο είναι δημόσιο, είναι δημόσιος φορέας. Δεν μπορεί κάποιοι σήμερα να παίρνουν διπλούς μισθούς, όταν στη χώρα υπάρχει αυτή η κρίση. Νομίζω, εν πάση περιπτώσει, ότι υπάρχουν αξιόλογοι επιστήμονες, που μπορούν να εξελιχθούν και μπορούν να κάνουν τα μεταπτυχιακά.

Ουσιαστικά σαν χώρα είμαστε μία πόλη της Αμερικής και γνωριζόμαστε. Υπάρχουν, λοιπόν, ψίθυροι ότι αυτό κάτι εξυπηρετεί. Σας λέω, λοιπόν, ότι εγώ προσωπικά δεν θα ψηφίσω το άρθρο 16. Αν θέλουν να βοηθήσουν, να διδάξουν, να έρθουν δωρεάν, χωρίς να πάρουν ούτε ένα ευρώ από τα προγράμματα του πανεπιστημίου.

Όταν κάποιος φθάνει εξήντα οκτώ, εξήντα εννιά, εβδομήντα χρόνων, νομίζω πως ό,τι προσέφερε, το προσέφερε σ' αυτή τη ζωή. Βεβαίως, μπορεί να προσφέρει και άλλα, αλλά ας μην στερήσει τη θέση από άλλους.

Με τους καθηγητές θα δούμε και κάτι άλλο σημαντικό. Να υπάρξει διαδικασία μέτρησης της ενδοπανεπιστημιακής απασχόλησης στην εκπαίδευση και την έρευνα, όχι να εξαργυρώνουμε στην αγορά τους τίτλους, γιατί αυτό δυστυχώς έχει γίνει σήμερα.

Επανέρχομαι στην ιδεολογική διάσταση του πανεπιστημίου. Βλέπουμε πώς το σύστημα στο πανεπιστήμιο παράγει Υπουργούς Οικονομίας ακόμα και στη χώρα, που οι σπουδές τους είναι μόνο στη δημοσιονομική πειθαρχία και όχι στην παραγωγική διαδικασία. Δείτε συλλήβδην αν όλοι οι πανεπιστημιακοί Υπουργοί της χώρας που έχουν περάσει από το 1974 και μετά είναι της σχολής της μακροοικονομικής προσέγγισης της οικονομίας και της δημοσιονομικής πειθαρχίας.

Ε, λοιπόν, πρέπει κάποια πράγματα να τα δούμε στον πυρήνα τους. Δεν νομίζω ότι μόνο διοικητικά, επιφανειακά μπορούν να αλλάξουν. Ο πυρήνας των πάντων είναι η ιδεολογία και η ιδεολογική κατεύθυνση και το πανεπιστήμιο στην Ελλάδα και την Ευρώπη είχε, μέχρι πριν κάποιες δεκαετίες, μια άλλη ιδεολογική κατεύθυνση, της άμιλλας, της κοινωνικής συνοχής, της επιστήμης που μπαίνει στην υπηρεσία του πολίτη και της προόδου.

Σήμερα έχουμε φθάσει ή κινδυνεύουμε να φθάσουμε σ' ένα πανεπιστήμιο που είναι στην υπηρεσία της λογικής του υπέρτατου κέρδους. Νομίζω ότι η Ελλάδα μπορεί να σηκώσει ανάστημα σ' αυτήν τη λογική. Ούτως ή άλλως αυτή η σχολή της λαιμαργίας των κερδών μάς έχει φθάσει εδώ.

Δεν έχουμε κάτι άλλο να πούμε. Ακολουθούμε τις συνταγές. Βλέπουμε ότι οι συνταγές δεν είναι πολύ αποτελεσματικές. Τα συμπτώματα δεν υφίονται, άρα πρέπει να εκπέμψουμε την ελληνική φωνή, αυτή τη φωνή των αξιών του ελληνικού πολιτισμού που κάποιοι δεν τη δέχονται εδώ και χρόνια.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Αντωνακόπουλο.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Φραγγίδης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΦΡΑΓΓΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ζούμε σε μια εποχή δύσκολη για την πατρίδα μας, όπου η ανάγκη ανατροπής και αλλαγής πολλών πραγμάτων που αντιστέκονται στην πρόοδο είναι εντελώς απαραίτητη.

Η κίνηση και η αλλαγή ίσως είναι τα μόνα χαρακτηριστικά στοιχεία της εποχής μας. Όλα μεταβάλλονται με γρήγορους ρυθμούς, με τρόπο που δύσκολα γίνονται αντιληπτά και ακόμα δυσκολότερα συνειδητοποιούνται τα νέα πράγματα και οι νέες καταστάσεις.

Και επειδή δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι τα πάντα είναι θέμα παιδείας, δεν πρέπει, επίσης, να ξεχνάμε ότι η συστηματική, η οργανωμένη παιδεία αρχίζει από το πανεπιστήμιο. Γι' αυτό και το πανεπιστήμιο πρέπει να είναι εστία παιδείας, να εμπνέει τους διδάσκοντες, του διδασκόμενους, την πολιτεία, τους πολίτες.

Έτσι έρχεται ο νέος νόμος-πλαίσιο που συζητάμε να αλλάξει χρόνιες αδυναμίες και αγκυλώσεις που υπήρχαν στο παρελθόν, να αλλάξει την Ελλάδα του μοιραίου, όπως θα έλεγε και ο Αξελός, που είχε ως δόγμα τη γοητεία της αταραξίας, αλλά και της απάθειας.

Οι αλλαγές αφορούν κυρίως τη διοίκηση και τα προγράμματα σπουδών. Επίσης, ο νέος νόμος διορθώνει παθογένειες του ν. 1268/1982. Το ερώτημα, λοιπόν, που μπαίνει σήμερα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι τι θέλουμε από ένα σύγχρονο πανεπιστήμιο.

Σίγουρα θέλουμε πανεπιστήμια που θα επιδιώκουν και θα μπορούν να δημιουργήσουν πολίτες που θα έχουν γνώσεις, κατάρτιση, ήθος, θα είναι χρήσιμοι στην κοινωνία, αλλά και θα μπορούν –όσο και αν αυτό ακούγεται ουτοπικό- να χτίσουν μια ευτυχισμένη κοινωνία.

Θέλουμε όμως και ανθρώπους ικανούς που θα μπορούν να συμβάλουν στην παραγωγή της χώρας και σαφέστατα δεν είναι δυνατόν το πτυχίο να αποτελεί διαβατήριο για την ανεργία. Αυτό σημαίνει ότι το πανεπιστήμιο δεν μπορεί να είναι μια αναβολή από τα πραγματικά προβλήματα της κοινωνίας και για το φοιτητή μία περίοδος ανάπαυλας και διακοπών πριν αυτός βγει στη σκληρή εργασιακή πραγματικότητα.

Άρα το πανεπιστήμιο θα πρέπει άμεσα να συνδεθεί με την παραγωγική διαδικασία, κάτι που εξάλλου είναι σύνηθες σε άλλες σύγχρονες δυτικές κοινωνίες. Δυστυχώς όμως μέχρι σήμερα η πραγματικότητα είναι ότι τα πανεπιστήμια μπροστά στο έντονα ανταγωνιστικό περιβάλλον που ζουν οι νέοι, δεν τους προετοιμάζουν κατάλληλα για να μπορούν να ανταποκριθούν στις νέες σκληρές απαιτήσεις των καιρών, ενώ συχνά καταλήγουν θύματα ενός άθλιου πελατειακού συστήματος. Η δε έλλειψη γνώσεων, κατάρτισης, οραμάτων και προοπτικής αφαιρούν από τους νέους το σημαντικό στοιχείο του να έχουν ρόλο μπροστάρη, ρόλο διεκδικητή και ρόλο διαμορφωτή της κοινωνίας.

Τέλος, θέλουμε πανεπιστήμια με επιστήμονες που θα προά-

γουν την επιστήμη σε όλα τα επίπεδα, που θα επενδύουν και με την αρωγή της πολιτείας στην έρευνα και την τεχνολογία. Θέλουμε ένα πανεπιστήμιο όχι απαξιωμένο αλλά «φάρο», πολιτισμού και για άλλες χώρες της ευρύτερης περιοχής.

Το νομοσχέδιο έρχεται να δώσει απαντήσεις σ' όλα αυτά που ανέφερα με πολλές αλλαγές και τομές, όπως με την αναβάθμιση των πρυτάνεων, τις αλλαγές των διοικητικών συμβουλίων, τη διαχείριση των οικονομικών και τις διαδικασίες αξιολόγησης, τη σύνδεσή τους με την αγορά εργασίας και την αναπτυξιακή προοπτική, με τη δημιουργία της ανεξάρτητης αρχής, με την αυτοτέλεια των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, με την προώθηση της επιστημονικής αριστείας σε διεθνές επίπεδο, με την τόνωση της εξωστρέφειας και με την αποδυνάμωση και εξάλειψη της κομματοκρατίας και μετριοκρατίας.

Ουσιαστικά, με την ενίσχυση της δημοκρατίας το πανεπιστήμιο αποκτά στα προβλήματα που θέτει πιεστικά η ίδια η πραγματικότητα ουσιαστικό ρόλο. Σύγχρονο πανεπιστήμιο σημαίνει αξιοκρατία, λογοδοσία, ποιότητα και αριστεία.

Κλείνοντας θα έλεγα ότι πιστεύω πως όλοι συμφωνούμε ότι το πανεπιστήμιο είναι σημείο αναφοράς για την πρόοδο της κοινωνίας και πως ένα ακρωτηριασμένο πανεπιστήμιο σημαίνει ένα ακρωτηριασμένο μέλλον για τη χώρα μας και οδηγούμαστε στο συμπέρασμα ότι το τρίπτυχο που πρέπει να το διακρίνει είναι το εξής: Πρώτον, παραγωγή παιδείας, μορφωμένοι, ηθικοί, καλοί, ευτυχισμένοι πολίτες.

Δεύτερον, σύνδεση με την παραγωγή και όχι διαβατήριο για την ανεργία.

Και, τρίτον, επιστήμονες που θα προάγουν την επιστήμη τους.

Το σημερινό νομοσχέδιο που, μετά από συνεχή και άοκνη προσπάθεια της ηγεσίας του Υπουργείου και μετά από μακρύ διάλογο, συζητάμε σήμερα, πιστεύω ότι κινείται προς αυτήν την κατεύθυνση. Είναι ευκαιρία, λοιπόν, από την πολιτική των πολιτικών να περάσουμε στην πολιτική των πολιτών. Κι αυτό μπορεί να γίνει χωρίς η αντιδικία, η αντίκρουση και η αντιπαράθεση να είναι τα διαρκέστερα γνωρίσματα και στη σημερινή μας συζήτηση, αλλά η συμφωνία και η συναίνεση.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Φραγγίδη.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Χρήστος Σταϊκούρας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΣΤΑΪΚΟΥΡΑΣ: Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, σύμφωνα με τις νέες θεωρίες οικονομικής ανάπτυξης η επένδυση στη γνώση επιταχύνει τους ρυθμούς της βιώσιμης και αειφόρου ανάπτυξης, βελτιώνει την ανταγωνιστικότητα, μειώνει τις περιφερειακές ανισότητες, ενισχύει την απασχόληση, προωθεί την κοινωνική συνοχή.

Σε μια κοινωνία που επενδύει στη γνώση, το ανθρώπινο κεφάλαιο αποδεικνύεται ως πολύτιμος πόρος. Θεωρητικές προσεγγίσεις και εμπειρικές μελέτες κατατείνουν στη διαπίστωση ότι η εκπαίδευση αποτελεί το βασικό μηχανισμό παραγωγής, συσσώρευσης και διάχυσης του ανθρώπινου κεφαλαίου. Ως εκ τούτου, πρέπει ως χώρα να αποδώσουμε ιδιαίτερη σημασία στην ποσότητα και την ποιότητά του και προς αυτήν την κατεύθυνση καίριας σημασίας είναι η βελτίωση της αποδοτικότητας του συστήματος ανώτατης εκπαίδευσης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι γεγονός ότι η ανώτατη εκπαίδευση σε θεσμικό, δομικό και λειτουργικό επίπεδο, παρά τα θετικά βήματα που έγιναν τα τελευταία χρόνια, παρουσιάζει ελλείμματα, δυσλειτουργίες, αναχρονιστικές αγκυλώσεις, με συνέπεια να μην μπορεί να συμβάλει όσο δυνητικά μπορεί στην επιτυχή προσαρμογή της ελληνικής κοινωνίας και οικονομίας στο ανταγωνιστικό και συνεχώς μεταβαλλόμενο διεθνές περιβάλλον.

Αυτά τα προβλήματα τα αναγνωρίζουν όλες οι πολιτικές δυνάμεις και οι διεθνείς οργανισμοί. Αυτό όμως δεν σημαίνει, πρώτον, ότι η κυβερνητική πλειοψηφία και κάποια άλλα κόμματα –όχι η κυρία Υπουργός- θα πρέπει, προκειμένου να στηρίξουν την κατ' επίφαση μεταρρύθμιση, να προβαίνουν σε μια ισοπεδωτική αρνητική κριτική, σε μια γενικευμένη απαξίωση για το ελληνικό πανεπιστήμιο. Αυτή είναι και εσφαλμένη και άδικη, διότι στους κόλπους του έχουν αναπτυχθεί κάποιες σημαντικές νησίδες ποιότητας που δεν πρέπει ούτε να τις αγνοούμε ούτε να τις υποτιμούμε.

Επίσης, δεν σημαίνει ότι η Κυβέρνηση για να στηρίξει την κατ' επίφαση μεταρρυθμιστική της πρωτοβουλία μπορεί να εμφανίζει τις κριτικές γνώμες και τοποθετήσεις που αναπτύσσονται επί του νομοσχεδίου από πανεπιστημιακούς και μη ως εκ προοιμίου προσπάθεια προάσπισης αθέμιτων προνομίων ή συμφερόντων από αισχρές –όπως ελέχθη- ή στενές –όπως ελέχθη- συντεχνίες, όχι ότι δεν αναπτύσσονται τέτοιες στο χώρο του πανεπιστημίου. Επιβάλλεται όμως η ορθολογική αξιοποίηση όλων των απόψεων και η αξιοποίηση κάποιων εξ αυτών.

Επιπλέον, δεν σημαίνει ότι η Κυβέρνηση θα πρέπει να προχωρήσει στην κατ' επίφαση μεταρρύθμιση με ακατανόητη σπουδή. Επιβάλλεται οι αλλαγές να γίνουν με προσεκτικό τρόπο, με προοπτική σε βάθος χρόνου και με συναινετικότερες διαδικασίες, με σύμμαχο και συμπαραστάτη την πανεπιστημιακή κοινότητα, μια πανεπιστημιακή κοινότητα όμως –και εδώ θέλω να είμαι σαφής- που δεν θα έχει την επιλογή να εφαρμόσει ή να μην εφαρμόσει το νόμο.

Τέλος, δεν σημαίνει ότι η Κυβέρνηση θα πρέπει να γκρεμίσει ό,τι θετικό έχει γίνει μέχρι σήμερα σε θεσμικό και λειτουργικό επίπεδο στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης. Άλλωστε, το παρόν σχέδιο νόμου δεν κτίζεται σε ερείπια. Γι' αυτό και στη χθεσινή δήλωση της κυρίας Υπουργού ότι η Αξιωματική Αντιπολίτευση έκανε κριτική σε λίγα σημεία του σχεδίου νόμου, η απάντηση είναι απλή και προφανής: Όλα τα άλλα είναι ουσιαστικά θεσμοθετημένα από το 2004 και μετά και επομένως η δήθεν πρώτη φορά εισαγωγή στο νόμο αποτελεί τον απαραίτητο διάκοσμο της δήθεν μεταρρύθμισης.

Και αναφέρομαι σε ρυθμίσεις του σχεδίου νόμου που ενσωματώνουν ορθές αλλαγές, οι οποίες όμως έχουν ήδη νομοθετηθεί, ενδεικτικά, στο πλαίσιο λειτουργίας των ΑΕΙ, στην αξιολόγηση της ποιότητας των ιδρυμάτων και των μελών ΔΕΠ, στην ενίσχυση της αυτοδιοίκησης, της διαφάνειας και της κοινωνικής λογοδοσίας των ΑΕΙ, στην προάσπιση και στην προώθηση της ακαδημαϊκής δεοντολογίας, στην ενίσχυση των υπηρεσιών υποστήριξης των φοιτητών, στη διεθνοποίηση της ανώτατης εκπαίδευσης.

Αρκεί, συνεπώς, σε αυτά τα σημεία η πλήρης εφαρμογή του υπάρχοντος νομοθετικού πλαισίου, κάτι που μέχρι σήμερα δυστυχώς και από τις δυο κυβερνήσεις έχει γίνει πλημμελώς ή η αλλαγή αυτών που χρήζουν θεραπείας, όπως είναι για παράδειγμα η αμοιβή των εξωτερικών μελών ΔΕΠ για τη συμμετοχή, εκλογή και εξέλιξη μελών ΔΕΠ που ουσιαστικά γίνεται από τον ίδιο τον υποψήφιο.

Και επειδή θα μου πείτε ότι τέσσερις φορές μίλησα χρησιμοποιώντας τον όρο «κατ' επίφαση μεταρρύθμιση», τα προηγούμενα επιχειρήματα νομίζω ότι καταδεικνύουν γιατί το είπα αυτό.

Και ένα ακόμα. Το 2007 η κυρία Υπουργός σε ομιλία της από αυτό εδώ το Βήμα είχε πει ότι καμμία μεταρρύθμιση στο χώρο της ανώτατης εκπαίδευσης δεν μπορεί να γίνει χωρίς γενναία χρηματοδότηση. Με δεδομένο, συνεπώς, ότι η χρηματοδότηση έχει μειωθεί δραστικά και συνεχώς μειώνεται, είναι προφανές ότι και με αυτό το επιχείρημα δεν μπορούμε να μιλάμε για ουσιαστική μεταρρύθμιση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εκτός όμως από αυτές τις γενικές παρατηρήσεις, το σχέδιο νόμου -παρά τα όποια θετικά στοιχεία στα οποία έχω αναφερθεί και τις αρκετές επιμέρους βελτιωτικές τροπολογίες του πάσχει από δομικές αδυναμίες και σχεδιαστικές αστοχίες, αρκετές από τις οποίες επισημάνθηκαν και από συναδέλφους μου πανεπιστημιακούς και μη εντός αυτής της Αίθουσας.

Συγκεκριμένα στο υπό συζήτηση σχέδιο νόμου:

Πρώτον, δημιουργείται ένα νέο συγκεντρωτικό και εν πολλοίς ανεξέλεγκτο οργανωτικό σχήμα, με απόδοση -ακόμα και μετά τις αλλαγές- υπερβολικών εξουσιών στο συμβούλιο, ενώ, απουσιάζουν τα αναγκαία θεσμικά αντίβαρα παρά την ορθή έκθεση για σύνταξη έκθεσης από το συμβούλιο ανά διετία.

Δεύτερον, συγκεντρώνεται μεγάλος αριθμός αρμοδιοτήτων σε

μικρό αριθμό προσώπων, κυρίως στα εσωτερικά μέλη του Συμβουλίου τα οποία και εκλέγουν τα εξωτερικά.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τρίτον, υποβαθμίζεται η αυτοδιοίκηση των Ιδρυμάτων. Γιατί, όπως έχει γράψει και ο Μάνεσης: «Πλήρης αυτοδιοίκηση δεν μπορεί να νοηθεί στοιχειωδώς, παρά με την ανάδειξη των οργάνων που διοικούν τα ΑΕΙ μόνο από όσους τα απαρτιζουν». Εκλογή όμως του πρύτανη και του κοσμήτορα από το συμβούλιο του ιδρύματος και όχι άμεσα από τα μέλη της ακαδημαϊκής κοινότητας υποβαθμίζει το κύρος τους και δυνητικά ενθαρρύνει τη συναλλαγή και την αδιαφάνεια».

Τέταρτον, υποβαθμίζεται ο ρόλος της συγκλήτου μπροστά στις υπερεξουσίες του συμβουλίου. Θα έπρεπε οι αρμοδιότητες του συμβουλίου και της συγκλήτου να είναι ισορροπημένες, σαφώς διαχωρισμένες και μη επικαλυπτόμενες.

Πέμπτον, υποβαθμίζεται ο ρόλος μελών ΔΕΠ ακόμα και στα όργανα του τμήματος. Η συνέλευση του τμήματος θα πρέπει να αποτελείται από όλους τους καθηγητές που διδάσκουν στο οικείο πρόγραμμα σπουδών και ο αριθμός να μην καθορίζεται από τον οργανισμό. Είναι το μόνο όργανο στο οποίο μπορούν να συμμετέχουν οι επίκουροι καθηγητές.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Έκτον, υποβαθμίζεται το τμήμα, ακόμα και μετά τις αλλαγές. Εδώ νομίζω ότι η επιχειρηματολογία της κ. Κατσέλη είναι απόλυτα βάσιμη και εκφράστηκε με επάρκεια. Καταργούνται κακώς οι τομείς, οι οποίοι σε αρκετά τμήματα αποτελούν ακαδημαϊκές μονάδες υψηλής τεχνολογικότητας. Συντάσσομαι με την άποψη συναδέλφων μου να διατηρηθούν τομείς και στη νέα διάρθρωση των ΑΕΙ κατά την κρίση της κοσμητείας για κάθε επιμέρους σχολή.

Έβδομον, τα νομικά προσόντα για την εκλογή καθηγητή δεν ορίζονται κατά τρόπο ενιαίο από τον ίδιο το νόμο, αλλά και από τον οργανισμό κάθε ιδρύματος. Αυτό όμως, δεν μπορεί να αποτελεί μόνο εσωτερικό θέμα κάθε ιδρύματος, ειδικά όταν δίνεται δικαίωμα στον οργανισμό να μην προϋποθέτει την κατοχή διδακτορικού διπλώματος.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο χώρος της ανώτατης εκπαίδευσης πράγματι, είναι ένας ευαίσθητος χώρος με πολλά και σύνθετα προβλήματα. Απαιτείται η διαρκής μεταρρύθμιση του με στόχο την ενίσχυση της ανταγωνιστικότητας των ιδρυμάτων, τη θεσμική θωράκιση της διοίκησης τους, την ακαδημαϊκή και οικονομική αυτοτέλεια των πανεπιστημίων, την ενίσχυση των κριτηρίων αριστείας και κοινωνικής λογοδοσίας, την εφαρμογή ενός αξιόπιστου συστήματος αξιολόγησης, την υιοθέτηση υψηλών κριτηρίων αξιοκρατίας, διαφάνειας και αποτελεσματικότητας, την εναρμόνιση θεσμών και δομών, με το ευρωπαϊκό περιβάλλον και τα διεθνή πρότυπα.

Αυτή η μεταρρύθμιση θα πρέπει να είναι αποτέλεσμα διαλόγου, προϊόν σύνθεσης και συνεννόησης, ώστε να μπορέσει και να υιοθετηθεί και να υλοποιηθεί. Η Κυβέρνηση έχει ακόμα αρκετά, πολλά περιθώρια να κινηθεί προς αυτήν την κατεύθυνση.

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Σταϊκούρα.

Καλείται να λάβει το λόγο ο τέως Πρόεδρος της Βουλής, κ. Δημήτριος Σιούφας.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Κυρία Πρόεδρε, η συζήτηση, η οποία πραγματοποιούμε αυτές τις ημέρες, αλλά και το προηγούμενο διάστημα για την αναμόρφωση των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και οι συγκλίσεις που επιχειρούνται να πραγματοποιηθούν, είναι κάτι που έπρεπε να είχε γίνει εδώ και πάρα πολλά χρόνια.

Χάθηκαν δυό σημαντικές ευκαιρίες: Η πρώτη το 1993 όταν ανετράπη η προσπάθεια την οποία έκανε ο τότε Υπουργός Εθνικής Παιδείας, κ. Γιώργος Σουφλιάς, αλλά και στη συνέχεια μετά το 2004, η προσπάθεια την οποία έκανε η κ. Γιαννάκου για να δώσει άλλη κατεύθυνση στον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας. Αλλά κάλλιο αργά παρά ποτέ.

Θα μου επιτρέψετε να επιχειρήσω έναν παραλληλισμό περιγράφοντας το παράδειγμα μιας άλλης ευρωπαϊκής χώρας -και περιφερειακής και αναλόγου μεγέθους με εμάς- όταν βρέθηκε σε παρόμοιες συνθήκες οικονομικής, κοινωνικής και πολιτικής κρίσης και τόλμησε τη φυγή προς τα εμπρός και να πετύχει.

Στο τέλος του 1990 η Φινλανδία βρέθηκε ξαφνικά σε βαθιά οικονομική κρίση. Η φινλανδική οικονομία κατέρρευσε. Η χώρα έφτασε στα όρια της χρεοκοπίας, γνωρίζοντας μια μακρά περίοδο, μείωσης του Ακαθαρίστου Εγχωρίου Προϊόντος και πτώση της παραγωγής.

Η ανεργία είχε φθάσει στο 20% και ανάμεσα στους νέους ξεπερνούσε το 30%. Την περίοδο 1990-93 οι ιδιωτικές επενδύσεις μειώθηκαν κατά 50%, η ιδιωτική κατανάλωση κατά 10%, οι εξαγωγές κατά 10%, η χρηματιστηριακή αγορά κατέρρευσε, το Ακαθάριστο Εγχώριο Προϊόν μειώθηκε κατά 15% και οι τιμές των κατοικιών μειώθηκαν κατά 50%. Το δημόσιο χρέος αυξήθηκε από το 12% του ΑΕΠ το 1990 στο 60% στις αρχές του 1995. Αναφέρω βασικά χαρακτηριστικά στοιχεία, που πιστεύω ότι αναγνωρίζουμε σε αυτά ένα παρόμοιο σκηνικό με το οποίο ζει και σήμερα η πατρίδα μας.

Τότε οι πολιτικές δυνάμεις της χώρας συνεννοήθηκαν από κοινού να ανατάξουν αυτή την κατάσταση. Ξεκίνησαν από την παιδεία, γιατί μέσα από το σύστημα της παιδείας μπορεί να αναταχθεί το σύνολο όλων των άλλων συστημάτων που κινούνται σε μια κοινωνία, σε ένα κράτος. Εάν δείτε τα σημερινά νούμερα για το που βρίσκεται μετά από δεκαπέντε χρόνια η Φινλανδία, δεν χρειάζεται κανείς να προσθέσει τίποτα το περισσότερο.

Θέλω να παρατηρήσω κάτι με αφορμή αυτόν τον παραλληλισμό και το τι μπορούμε να κάνουμε. Σας είπα ότι συζητούμε αυτό το νομοσχέδιο με καθυστέρηση, αλλά έστω αργά παρά ποτέ. Θα σας δώσω ένα στοιχείο. Έδωσαν βάση στο να μετατρέψουν τους δασκάλους και τους καθηγητές σε ενδυναμωμένους ηγέτες μέσω της κατανομής σε αυτούς περισσοτέρων ευθυνών. Επέλεξαν δύο τομείς στους οποίους έριξαν όλο τους το βάρος, από τη μια μεριά την πληροφορική και από την άλλη τις επικοινωνίες. Εδώ μπαίνουν τα θέματα της έρευνας και της τεχνολογίας.

Δυστυχώς ο ν. 3653/2008 που ψηφίστηκε για την έρευνα και την τεχνολογία παραμένει σε αναστολή μέχρι και το τέλος του 2011, χωρίς να έχει γίνει καμμία προετοιμασία προς αυτή την κατεύθυνση. Η μετακίνηση δε της Γενικής Γραμματείας Έρευνας και Τεχνολογίας στο Υπουργείο Εθνικής Παιδείας, θα μου επιτρέψετε να συνεχίζω να το λέω ως Υπουργείο Εθνικής Παιδείας, ήταν μία σωστή απόφαση.

Περιμένουμε να δούμε σε συνδυασμό με την ψήφιση αυτού του νομοσχεδίου την εφαρμογή του πρωτοποριακού για τα δεδομένα εκείνης της εποχής νόμου. Μάλιστα τον Οκτώβριο του 2010 η Υπουργός κ. Διαμαντοπούλου εξεθίαζε τους τρεις βασικούς του άξονες.

Έρχομαι τώρα στο θέμα το οποίο αφορά αυτό κάθε αυτό το νομοσχέδιο που συζητούμε. Πιστεύω ότι μπορούν να υπάρξουν συγκλίσεις. Ήδη έγινε με πρωτοβουλία του εισηγητού μας μία προσπάθεια να βρεθεί ένας μέσος δρόμος μέσα στον οποίο θα επιτρέψει και στο κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να ψηφίσει επί της αρχής το νομοσχέδιο.

Θέλω να πω δύο λόγια, διότι όλο το πρόβλημα επικεντρώνεται στον τρόπο διοίκησης των πανεπιστημίων με τα δύο όργανα, τον πρύτανη από τη μία μεριά και το συμβούλιο από την άλλη. Θα σας θυμίσω κάτι που προέρχεται από τη Γραφή, αλλά το έχουν και όλα τα εγχειρίδια μάνατζμεντ, «ουδείς δύναται δυσί κυρίοις δουλεύειν».

Ξεκαθαρίστε τις αρμοδιότητες του συμβουλίου, επιτρέψτε την εκλογή του πρύτανη και των κοσμητόρων από τους καθηγητές που συνθέτουν το πανεπιστήμιο και τη συγκεκριμένη σχολή και μόνον, λάβετε σοβαρά υπ'όψιν τη σημερινή ομιλία την οποία έκανε η κ. Κατσέλη, εξαιρετικά εμπεριστατωμένη, όχι μόνο μιλώντας ως πολιτικός ή έχοντας γνώση από μακριά του τι συμβαίνει στη πανεπιστημιακή κοινότητα, αλλά μιλώντας για ένα χώρο που η ίδια υπηρέτησε σχεδόν επί τριάντα χρόνια, αν δεν κάνω λάθος, και τις παρατηρήσεις που έχουν κάνει οι Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ, όπως ο συνάδελφος, ο κ. Καρτάλης, ο κ. Βούγιας, για να θυμηθώ ορισμένα από τα ονόματα.

Δείτε την πραγματικότητα. Δεν γίνεται από τη μία στιγμή στην άλλη να αλλάζουν τα πάντα. Κρατήστε τα καλά που έχει αυτό το σύστημα, συνδυάστε τα με μία μεταβατική περίοδο, ώστε να μπορέσουμε σήμερα βγαίνοντας από αυτήν την Αίθουσα με τη μεγαλύτερη δυνατή πλειοψηφία, με αυτό το εγχείρημα, που σε γενικές του γραμμές έχει σημαντικές αρετές, να ξεκινήσει μία νέα περίοδος για την πατρίδα.

Για μένα, κυρία Πρόεδρε, το έλλειμμα παιδείας είναι πολύ πιο σημαντικό από το δημοσιονομικό έλλειμμα και δεν καλύπτεται από τη μία στιγμή στην άλλη ή με λίγη προσπάθεια. Χρειάζεται πολύ περισσότερη προσπάθεια προς αυτή την κατεύθυνση.

Επίσης, ξεκινήστε από την παραδοχή ενός λάθους που έγινε τώρα επί της θητείας σας, κυρία Υπουργέ, την κατάργηση της βάσης του «10». Ήταν ατυχέστατη αυτή η πρωτοβουλία να καταργήσετε την καθιέρωση της βάσης του «10» για να εισάγεται κάποιος σε ένα ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα. Ξεκινήστε από αυτό.

Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε, με την ευχή η πρωτοβουλία αυτή, που ανελήφθη και σήμερα το πρωί σαν μία τελική προσπάθεια από την πλευρά της Νέας Δημοκρατίας, να καρποφορήσει, ώστε να μπορέσουμε πραγματικά σήμερα από την Αίθουσα αυτή να δώσουμε ένα μήνυμα μεγάλης υπευθυνότητας στον ελληνικό λαό.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον τέως Πρόεδρο της Βουλής κ. Δημήτρη Σιούφα.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Δημήτρης Κρεμαστινός.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΡΕΜΑΣΤΙΝΟΣ: Κυρία Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, κατ' αρχάς προσυπογράφω τα θετικά σημεία του νομοσχεδίου που αναλύθηκαν.

Όμως, θα πρέπει να πω, ότι θυμούμαι όταν ήμουν φοιτητής το Γεώργιο Παπανδρέου να μιλά στην κεντρική αίθουσα του Πανεπιστημίου Αθηνών, υποστηρίζοντας τότε τη δική του μεταρρύθμιση και να λέει: «Φιλοδοξούμε να κάνουμε εξαγωγή ελληνικών εγκεφάλων στο εξωτερικό και όχι ανειδίκευτων εργατών». Ήταν –βλέπετε- η εποχή της μεγάλης μετανάστευσης των εργατών μας προς τη Γερμανία, χωρίς γλώσσα, χωρίς λεφτά, χωρίς τεχνικές γνώσεις. Οραματιζόταν, δηλαδή, ο Γεώργιος Παπανδρέου πανεπιστήμια πρώτης γραμμής και ποιότητας, ανταγωνιστικά προς τα καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου.

Δυστυχώς, η πραγματικότητα έδειξε ότι τα ελληνικά πανεπιστήμια, σύμφωνα με τις πιο έγκριτες αξιολογήσεις, δημοσιευμένες σε όλα τα επιστημονικά περιοδικά, που δεν έχουν αμφισβητηθεί, αλλά και το διεθνή Τύπο –«Times», «Economist» κ.λπ- δεν βρίσκονται σε πάρα πολύ υψηλό επίπεδο.

Καταθέτω τη σχετική μελέτη του QS World University Rankings στα Πρακτικά.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Δημήτριος Κρεμαστινός καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Μόλις το αρχαιότερο πανεπιστήμιό μας, το εν Αθήνησι Εθνικό και Καποδιστριακό Πανεπιστήμιο, βρίσκεται μοναδικό μεταξύ των πρώτων τετρακοσίων πανεπιστημίων του κόσμου, κατέχοντας τη διακοσιοστή ογδοηκοστή έκτη θέση. Το πιο ανησυχητικό είναι ότι στην προηγούμενη αξιολόγηση του ίδιου οργανισμού κατείχε την εκατοστή εβδομηκοστή έβδομη. Δηλαδή, βρίσκεται εκατό περίπου θέσεις από τον ίδιο οργανισμό χαμηλότερα σήμερα.

Όσον αφορά τα υπόλοιπα πανεπιστήμια, σύμφωνα με την αξιολόγηση, μόλις και μετά βίας το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, τα Πανεπιστήμια Κρήτης, Αριστοτέλειο και Πατρών βρίσκονται μεταξύ της τετρακοσιοστής και πεντακοσιοστής πεντηκοστής θέσης. Η αξιολόγηση αυτή –επαναλαμβάνω- δημοσιεύτηκε και δεν αμφισβητήθηκε από εμάς. Τα υπόλοιπα ελληνικά πανεπιστήμια δεν αναφέρονται καν, δηλαδή μετά τα πεντακόσια πενήντα και, δόξα τω θεώ, οι ανώτατες σχολές είναι σαράντα τέσσερις.

Πώς είναι δυνατόν ένας απόφοιτος τέτοιου πανεπιστημίου, που δεν αναφέρεται καν στην αξιολόγηση αυτή, να διεκδικήσει μία θέση στη διεθνή αγορά εργασίας;

Δύο είναι τα βασικά στοιχεία σε ένα πανεπιστήμιο, η ποιότητα των καθηγητών του και η ποιότητα και η εκπαίδευση των φοιτητών του. Στα δικά μας πανεπιστήμια, δυστυχώς, υπάρχει ανομοιογένεια του διδακτικού προσωπικού. Υπάρχουν καθηγητές με πραγματική διεθνή ακτινοβολία και αναγνώριση και υπάρχουν καθηγητές που είναι παγκοσμίως άγνωστοι.

Η έννοια του πανεπιστήμιου που διεθνώς αποκαλείται university έχει ρίζα το universe, δηλαδή το σύμπαν. Απευθύνεται σε όλο τον κόσμο, όχι σε μία χώρα ή σε μία περιοχή και δίνει επιστημονική γνώση, παράγει γνώση. Το πανεπιστήμιο δεν είναι σχολείο παροχής γνώσεων, είναι κυρίως χώρος παραγωγής ιδεών και γνώσεων, οι οποίες πρέπει να αναγνωρίζονται παγκόσμια. Γι' αυτό οι εργασίες με διεθνή βιβλιογραφική αναφορά καθιστούν τον καθηγητή παγκόσμια γνωστό και το πανεπιστήμιό του αξιολογείται ανάλογα, διότι απλούστατα το επιστημονικό έργο είναι παγκόσμια αναγνωρίσιμο.

Πώς είναι δυνατόν η Γερμανία με ογδόντα εκατομμύρια πληθυσμό να έχει δεκαέξι ανώτατα ιδρύματα και η Ελλάδα με δέκα εκατομμύρια να έχει σαράντα τέσσερα; Αναλογικά με τον πληθυσμό θα έπρεπε να έχει δύο έως τρία, αλλά μέσα σε αυτά θα έπρεπε να είναι όλες οι οικονομικές σχολές, όλες οι ιατρικές σχολές και γενικότερα όλες οι σχολές και όχι το κάθε τμήμα να αποκαλείται πανεπιστήμιο, Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθηνών, Οικονομικό Πανεπιστήμιο Πειραιώς, Οικονομικό Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας. Και δεν είναι πανεπιστήμια, είναι σχολές. Πανεπιστήμιο σημαίνει συμμετοχή όλων των επιστημών.

Όλα αυτά πρέπει να συγχωνευτούν και η αξιολόγηση που προβλέπει ο νόμος πρέπει να κατατάξει τους καθηγητές στην πραγματική τους θέση, δηλαδή να μην παράγονται καθηγητές τίτλου, αλλά καθηγητές ουσίας, καθηγητές γνωστοί στο σύμπαν, στο universe. Αυτή είναι η έννοια του καθηγητή.

Με την ανωτατοποίηση των ΤΕΙ φθάσαμε στο σημείο να υπάρχουν καθηγητές χωρίς διδακτορική διατριβή, να υπάρχουν ΤΕΙ –άκουσον, άκουσον- χωρίς καθηγητές και άλλα ΤΕΙ χωρίς φοιτητές.

Ο νόμος αυτός που βρίσκεται σήμερα προς ψήφιση στη Βουλή έχει τις προϋποθέσεις για να επιλύσει πολλά προβλήματα, αλλά η εφαρμογή του θα εξαρτηθεί από αυτούς που καλούνται να τον εφαρμόσουν, από αυτούς που πρέπει να δείξουν την απαραίτητη σοβαρότητα και το απαραίτητο αίσθημα ευθύνης, γιατί ουσιαστικά αυτός ο νόμος αποτελεί πρόκληση για την αναδιάρθρωση του εκπαιδευτικού συστήματος της χώρας. Τίποτα δεν είναι τέλειο. Κανένας νόμος δεν είναι τέλειος. Όμως, θα πρέπει να λεχθεί ότι στο δρόμο θα πρέπει να δει κανείς τις αδυναμίες του και να διορθωθούν εάν υπάρχουν.

Τα πανεπιστήμια είναι ο εγκέφαλος του εκπαιδευτικού συστήματος της χώρας, είναι η παραγωγή των στελεχών για τη δευτεροβάθμια και την πρωτοβάθμια –αν θέλετε- παιδεία. Κατά συνέπεια δεν είναι κάτι ελιτίστικο. Το πανεπιστήμιο είναι η πρώτη γραμμή του πυρός.

Θα κάνω έκκληση προς το Υπουργείο Παιδείας -είμαι βέβαιος πως θα το πράξει- και προς τους πρυτάνεις όλων των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων να βοηθήσουν θετικά και εποικοδομητικά, ούτως ώστε αυτός ο νόμος να λάβει σάρκα και οστά.

Πρέπει να σας υπενθυμίσω ότι από τα άρθρα του νόμου-πλαισίου του 1982 εφαρμόστηκε μόνο το 40%. Αυτό αποτέλεσε το νόμο-πλαίσιο.

Είναι δε χαρακτηριστικό ότι παρά το ότι εκείνος ο νόμος προέβλεπε ότι έπρεπε τα πανεπιστήμια να αποκτήσουν οργανισμούς λειτουργίας εντός ενός τακτού χρόνου, μέχρι σήμερα λόγω των συγκρουόμενων συμφερόντων δεν έχουμε οργανισμούς λειτουργίας των πανεπιστημίων. Δεν μπόρεσαν δηλαδή τα πανεπιστήμια να κάνουν οργανισμούς. Αυτό, δυστυχώς, δεν πρέπει να επαναληφθεί, διότι πραγματικά θα οδηγήσει το εκπαιδευτικό μας σύστημα σε αδιέξοδο.

Δεν έχει σημασία αν ορισμένοι Βουλευτές ή κόμματα διαφωνούν σε ορισμένα άρθρα. Οι ανάγκες θα επιβάλουν τις αλλαγές αν χρειαστεί.

Ο νόμος αυτός είναι βέβαιο ότι ταράζει τα στάσιμα νερά της λίμνης, της λίμνης της ανωτάτης παιδείας. Γι' αυτό κατά τη γνώμη μου θα πρέπει να τον δούμε θετικά.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Δημήτριο Κρεμαστινό.

Το λόγο έχει τώρα ο Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας κ. Κυριάκος Μητσοτάκης.

Παρακαλώ, κύριε Μητσοτάκη, έχετε το λόγο.

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΜΗΤΣΟΤΑΚΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στην τελευταία του συνέντευξη, πριν φύγει πρόωρα από τη ζωή, ένας σημαντικός Έλληνας, ο Νίκος Θέμελης, έλεγε: «Αν δεν καθίσουμε να συνεννοηθούμε, θα τρώμε τα σκαμπίλια το ένα πίσω από το άλλο».

Νομίζω ότι κανένας τομέας της ελληνικής ζωής, κοινωνικής και δημόσιας, δεν έχει φάει περισσότερα σκαμπίλια ως αποτέλεσμα της έλλειψης συνεννόησης από τον τομέα της παιδείας, η οποία δυστυχώς βρέθηκε διαχρονικά στον κυκλώνα μίας σκληρής εσωκομματικής αντιπαράθεσης.

Επιτρέψτε μου να πω ότι το μεγαλύτερο μερίδιο της ευθύνης για την πόλωση, η οποία συνόδευσε τις προσπάθειες για τις απαραίτητες αλλαγές στην παιδεία, το έχει δυστυχώς το κόμμα του ΠΑΣΟΚ, το κόμμα της Κυβέρνησης. Αυτό το λέω, διότι δύο φορές, το 1993 και το 2007, πολέμησαν λυσσαλέα κάποιες αλλαγές, οι οποίες σήμερα αποδεικνύεται από τις πρωτοβουλίες τις οποίες φέρνει η Κυβέρνηση, ότι είχαν κινηθεί στη σωστή κατεύθυνση.

Δεν πρέπει να ξεχνάμε ότι το ΠΑΣΟΚ ήταν και το κόμμα το οποίο τορπίλισε τη διαδικασία της συνταγματικής αναθεώρησης, με αποτέλεσμα να μην αλλάξει το επαίσχυντο άρθρο 16 και να μην επιτρέπεται στη χώρα μας η λειτουργία μη κρατικών και –γιατί όχι- ιδιωτικών πανεπιστημίων. Κατά συνέπεια, η ευθύνη η οποία σας βαραίνει είναι σημαντική.

Δυστυχώς, τη νύφη για την κατάσταση στην παιδεία, την οποία παρουσίασε πολύ γλαφυρά ο κ. Κρεμαστινός, την πλήρωσαν οι φοιτητές που μπήκαν με πολλά όνειρα σε ένα πανεπιστήμιο το οποίο διέψευσε τις προσδοκίες τους, γονείς οι οποίοι πλήρωσαν ακριβά την προετοιμασία των επίδοξων φοιτητών για να μπουν σ' αυτό το ελληνικό πανεπιστήμιο και πάρα πολλοί φιλότιμοι καθηγητές, οι οποίοι είδαν τα όνειρά τους για παροχή μίας ποιοτικής παιδείας να διαψεύδονται, δυστυχώς, παταγωδώς!

Είναι απολύτως σαφές ότι αυτή η κατάσταση, κυρία Υπουργέ, δεν μπορεί να συνεχιστεί άλλο. Και δεν είναι μόνο τα αποτελέσματα τα οποία παρουσίασε ο κ. Κρεμαστινός για τις τραγικές επιδόσεις των ελληνικών πανεπιστημίων σε όλες τις διεθνείς κατατάξεις, αλλά αυτό το οποίο νομίζω ότι ενοχλεί περισσότερο απ' όλα είναι μία καθεστωτική λογική η οποία υπάρχει από μέρος –και όχι το σύνολο- του πανεπιστημιακού κατεστημένου, το οποίο εξακολουθεί να συμπεριφέρεται σαν το πανεπιστήμιο να τους ανήκει, ωσάν να είναι ιδιοκτήτες της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Το μόνο μέλημα αυτού του τμήματος του πανεπιστημιακού κατεστημένου είναι η διατήρηση του «status quo» και η εξασφάλιση προνομίων, πολλά από τα οποία είναι αποτέλεσμα ασυδοσίας και αυθαιρεσίας. Όταν φθάνει στο σημείο ο πρύτανης του μεγαλύτερου πανεπιστημίου της χώρας και η σύγκλητος να απειλεί ότι δεν θα εφαρμόσει ένα νόμο τον οποίο έχει ψηφίσει ή θα ψηφίσει η ελληνική Βουλή, πιστεύω ότι καταλαβαίνετε ότι το μόνο μέλημα αυτής της μερίδας των πανεπιστημιακών που υπερασπίζεται αυτήν την άποψη είναι η διατήρηση πολύ συγκεκριμένων κεκτημένων δικαιωμάτων.

Κυρία Υπουργέ, σε αντίθεση με τη συνηθισμένη πρακτική την οποία ακολούθησαν μέλη του δικού σας κόμματος, όταν εμείς εισάγαμε τολμηρές μεταρρυθμίσεις, εγώ δεν θα μπω στον πειρασμό να επικρίνω το νομοσχέδιο και δεν θα το αντιμετωπίσω μέσα από το πρίσμα της στείρας αντιπολιτευτικής πρακτικής. Εγώ θα σας πω ευθέως ότι αυτό το νομοσχέδιο κινείται στη σωστή κατεύθυνση. Η άποψή μου είναι ότι μπορεί να βρεθεί κοινός τόπος και η Νέα Δημοκρατία πρέπει να υπερψηφίσει αυτό το νομοσχέδιο, παρά τις αδυναμίες του και παρά τα προβλήματά του, για να στείλουμε ένα ξεκάθαρο μήνυμα ότι θα πρέπει να γίνουν ουσιαστικές και δραστικές αλλαγές στον τρόπο με τον οποίο λειτουργούν τα πανεπιστήμια.

Εγώ πιστεύω ότι αυτό το νομοσχέδιο έχει πολλά θετικά, αλλά τρία είναι τα ουσιαστικά θετικά σημεία, τα οποία κατά την άποψή μου συνηγορούν στην υπερψήφισή του και από το κόμμα μου. Θα σας τα αναφέρω. Πρώτο θετικό σημείο είναι η κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, χωρίς περιστροφές και χωρίς αστερίσκους και υποσημειώσεις.

(Χειροκροτήματα)

Δεν είναι δυνατόν να συνεχίζεται αυτή η κατάσταση. Το έχουμε πει πάρα πολλές φορές. Πολλοί από εμάς έχουμε αγωνιστεί να αλλάξει το επαίσχυντο άρθρο 2 του ν. 1268 που δημιούργησε αυτό το πλέγμα, πίσω από το οποίο κρύφτηκαν απίστευτες παραβατικές συμπεριφορές, από διακίνηση ναρκωτικών, μέχρι χτισίματα καθηγητών και προπηλακισμοί ή το να μη δίνεται η δυνατότητα σε πολιτικά πρόσωπα να πηγαίνουν να ομιλούν στο πανεπιστήμιο, επειδή έχουν μία συγκεκριμένη άποψη.

Αυτή είναι η ελευθερία της σκέψης την οποία προάσπισε το άσυλο; Όχι! Επομένως πολύ καλά κάνετε και το καταργείτε με τρόπο κάθετο. Βέβαια, απομένει να δούμε εάν αυτή η κατάργηση του ασύλου θα εφαρμοστεί και στην πράξη. Εκεί, βέβαια, η ευθύνη πια είναι στην οργανωμένη πολιτεία και στην εκτελεστική εξουσία να εφαρμόσει, επιτέλους, αυτήν την κατάργηση του ασύλου στην πράξη.

Το δεύτερο σημαντικό στοιχείο αυτού του νομοσχεδίου είναι ότι δίνει πολύ μεγαλύτερη ευελιξία στα πανεπιστήμια να ρυθμίσουν τα του οίκου τους. Το αυτοδιοίκητο των πανεπιστημίων, κατά την άποψή μου, είναι ένας μύθος. Για ποιο αυτοδιοίκητο μιλάμε, όταν για κάθε απόφαση που πρέπει να πάρει το ελληνικό πανεπιστήμιο, είτε είναι μεγάλο είτε είναι μικρό, πρέπει να πάρει την έγκριση του Υπουργείου Παιδείας;

Άρα το αυτοδιοίκητο, το οποίο είναι συνταγματικά κατοχυρωμένο, επί της ουσίας δεν το υπεράσπισε ο κοινός νομοθέτης και καλά κάνετε αυτή τη στιγμή και δίνετε μεγαλύτερη δυνατότητα στα πανεπιστήμια να ρυθμίσουν τα του οίκου τους, όπως πολύ κάνετε και συνδέετε τη χρηματοδότηση με την αξιολόγηση. Είναι αδιανόητο να μην αξιολογούνται τα πανεπιστήμια, όπως είναι αδιανόητο να μην αξιολογούνται οι καθηγητές. Και νομίζω ότι σ' αυτό ο νόμος κάνει μία πολύ σημαντική τομή προς τη σωστή κατεύθυνση.

Και το τρίτο -δεν ξέρω αν είναι το σημαντικότερο αλλά πάντως είναι πολύ σημαντικό- έχει να κάνει με την κατάργηση της συμμετοχής των φοιτητών στην εκλογή των πρυτάνεων. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, από το 2006 όταν μίλησα από αυτό το Βήμα για το νομοσχέδιο της κ. Γιαννάκου, είχα ζητήσει τότε να μη συμμετέχουν καθόλου οι φοιτητές στην εκλογή των πρυτάνεων και ξέρω ότι αυτό προκάλεσε και ορισμένες εσωκομματικές αντιδράσεις, ως προς την άποψη την οποία είχα εκφράσει. Είχα πει τότε ότι εγώ είχα την τύχη, τη χαρά να φοιτήσω σε πανεπιστήμια τα οποία είναι από τα κορυφαία στις διεθνείς κατατάξεις κι εκεί οι φοιτητές δεν συμμετείχαν στη διοίκηση του πανεπιστήμιου. Αξιολογούσαν βέβαια το διδακτικό έργο κι αυτή η αξιολόγηση ήταν εξαιρετικά σημαντική για την πρόοδο των καθηγητών και το αξιολογούσαν με τρόπο εξαντλητικό, συμμετείχαν σε αποφάσεις που είχαν να κάνουν με τη φοιτητική ζωή, αλλά δεν συμμετείχαν στη διοίκηση του πανεπιστήμιου και δεν συμμετέχουν στη διοίκηση του πανεπιστημίου οι φοιτητές σε κανένα από τα κορυφαία πανεπιστήμια του κόσμου. Θα πρέπει να πούμε τα πράγματα με το όνομά τους. Το θέαμα των κομματικών νεολαιών που υποδέχονται τους πρωτοετείς φοιτητές με τραπεζάκια και με φυλλάδια είναι ένα άθλιο θέαμα το οποίο πρέπει κάποια στιγμή να το τελειώσουμε.

(Χειροκροτήματα)

Και πρέπει να το τελειώσουμε όχι μόνο με την ψήφιση του νόμου, πρέπει να το τελειώσουμε -αν θέλετε- και με μία πολιτική συμφωνία, ότι οι πολιτικές νεολαίες έχουν ρόλο να παίξουν μέσα στα πανεπιστήμια, έχουν ρόλο να συμμετέχουν στο δημόσιο διάλογο, αλλά σε καμμία περίπτωση δεν μπορούμε να συνεχίσουμε να δεχόμαστε αυτήν την άθλια συναλλαγή, την οποία περιέγραψε πολύ γλαφυρά ο κ. Γρυσπολάκης -τον οποίο άκουσα σήμερα το πρωί να μιλάει στο ραδιόφωνο- ο τέως Πρύτανης του Πολυτεχνείου Κρήτης, με την οποία δυστυχώς πολλές από τις πρυτανικές εκλογές εξασφαλίστηκαν με αντάλλαγμα όλων των ειδών τα προνόμια από καλές βαθμολογίες μέχρι και οικονομικά οφέλη. Αυτό το πράγμα πρέπει να τελειώσει και πρέπει αυτό το

μήνυμα από αυτήν την Αίθουσα να βγει με πάρα πολύ ξεκάθαρο τρόπο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τελειώνω, κυρία Πρόεδρε.

Δεν ξέρω αν ο καλύτερος τρόπος για την εκλογή του πρύτανη είναι το συμβούλιο ή αν ο πρύτανης πρέπει να εκλέγεται απ' όλα τα μέλη ΔΕΠ. Δεν γνωρίζω αρκετά για το ελληνικό πανεπιστήμιο, για να γνωρίζω εάν πρέπει να πάμε προς την μία ή προς την άλλη κατεύθυνση. Νομίζω ότι και οι δύο τρόποι έχουν τα θετικά και αρνητικά τους, αλλά δεν πρέπει να συμμετέχουν οι φοιτητές και δεν πρέπει να συμμετέχει το διοικητικό προσωπικό.

Πιστεύω -και κλείνω μ' αυτό, κυρία Υπουργέ- ότι μπορούμε έστω και την τελευταία στιγμή με καλή διάθεση κι από εσάς αλλά και από τη Νέα Δημοκρατία να βρούμε ένα πεδίο συνεννόησης και νομίζω ότι το μήνυμα το οποίο πρέπει να βγει απ' αυτήν την Αίθουσα πρέπει να είναι καταλυτικό, να βγει με διακομματική συνεννόηση τριών τουλάχιστον κομμάτων του ελληνικού Κοινοβουλίου και να στείλουμε ένα ξεκάθαρο μήνυμα ότι η κατάσταση αυτή δεν μπορεί να συνεχιστεί και πρέπει να αλλάξει.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Κυριάκο Μητσοτάκη.

Καλείται η Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας και Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Αλέκα Παπαρήγα να λάβει το λόγο.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Κυρίες και κύριοι Βουλευτές χθες ακούσαμε τον Πρωθυπουργό να κατηγορεί το σημερινό εκπαιδευτικό σύστημα -δεν ξέρω αν έλεγε για ολόκληρο ή αν αναφερόταν μόνο στα πανεπιστήμια, μάλλον μόνο στα πανεπιστήμια- ως ένα σύστημα σοβιετοποιημένο, σοβιετικού τύπου, σοβιετικό μοντέλο που πρέπει να καταργηθεί.

Τι να σας πω; Είτε είναι μακριά νυχτωμένος ο Πρωθυπουργός είτε σκόπιμα αλλοιώνει την πραγματικότητα, την αντιστρέφει, προκειμένου με ιδεολογική τρομοκρατία -γιατί αυτή είναι η σκοπιμότητα- να κάμψει σοβαρές, σημαντικές αντιδράσεις, έως και συντεχνιακές, που υπάρχουν στο χώρο του πανεπιστημίου.

Δεν θα αναλύσω τώρα το σοβιετικό εκπαιδευτικό σύστημα, ούτε αξίζει να το κάνω εδώ σ' αυτήν την Αίθουσα, ούτε χρόνος υπάρχει, αλλά θα μιλήσω μόνο για δυο στοιχεία για να δούμε αν ήταν σοβιετικό το σύστημα στην Ελλάδα.

Πρώτον, ο φοιτητής και η φοιτήτρια πριν τελειώσει, στο τελευταίο έτος πριν πάρει το πτυχίο του, ήξερε που θα πάει να δουλέψει.

Δεν υπήρχε περίπτωση να πάρεις το πτυχίο και να ανοίγεις τις αγγελίες και να ψάχνεις τις ευκαιρίες στις εφημερίδες, για να πιάσεις δουλειά. Αυτό δεν αρέσει, βεβαίως, στον Πρωθυπουργό. Δεν άρεσε ποτέ και δεν αρέσει και σήμερα.

Δεύτερον, η ειδίκευση που παρείχε το σοσιαλιστικό πανεπιστήμιο στηριζόταν σε ένα σφαιρικό επίπεδο γνώσεων –φιλοσοφικών, μαθηματικών, γλωσσικών, λογοτεχνικών- που όχι μόνο έδιναν ένα υψηλό μορφωτικό επίπεδο στον επιστήμονα, ανεξάρτητα της ειδίκευσης του πτυχίου που είχε, αλλά του έδιναν τη σοβαρή και τη σύγχρονη δυνατότητα, όταν απαξιώνονται οι γνώσεις –διότι οι γνώσεις απαξιώνονται και μάλιστα ταχύτατα σήμερα- να μπορεί να επιμορφώνεται, μέσα βεβαίως από το δημόσιο, κοινωνικό, σοσιαλιστικό σύστημα, ώστε να μη μένει πίσω από τις εξελίξεις και να μην έχει τις γνώσεις, οι οποίες έχουν ξεπεραστεί. Αυτά τα δύο στοιχεία θα ήθελα να αναφέρω.

Θα ήθελα, επίσης, να θυμίσω –δεν είναι στην Αίθουσα αυτήν τη στιγμή η κυρία Διαμαντοπούλου- πως, όταν η Υπουργός ήταν Επίτροπος στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε συνάντηση που είχε μαζί μας, για να μας ενημερώσει για θέματα της αρμοδιότητάς της, μου είχε πει το εξής χαρακτηριστικό:

Σε έρευνα που έγινε από την ίδια την Ευρωπαϊκή Ένωση για το επίπεδο των πανεπιστημίων εκείνη την περίοδο –είναι αρκετά χρόνια, γιατί τώρα δεν ξέρω τι έχει απομείνει και εκεί- τα πανεπιστήμια των πρώην σοσιαλιστικών χωρών ήταν πολύ μπροστά σε επίπεδο ποιότητας και απόδοσης, γιατί βεβαίως οι ανατροπές δεν μπορούσαν να ξεριζώσουν τα πάντα και παντού μέσα σε ένα, δύο, τρία, τέσσερα και πέντε χρόνια. Μάλιστα μου είπε ότι το χαρακτηριστικό δεν ήταν μόνο η Σοβιετική Ένωση που είχε εβδομήντα χρόνια σοσιαλισμό, αλλά και οι άλλες σοσιαλιστικές χώρες.

Μου το είπε και της το θυμίζω, γιατί ο κύριος Πρωθυπουργός γελάει με το σοβιετικό μοντέλο.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Με συγχωρείτε, κυρία Πρόεδρε, αλλά...

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Δεν πειράζει. Δεν με ενδιαφέρει να με ακούσει ο κύριος!

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Σας παρακαλώ! Μα, θέλουμε να ακούσουμε όλοι οι υπόλοιποι!

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Αν σας εμποδίζει, εντάξει. Πάντως εμένα δεν με ενδιαφέρει καθόλου.

Η κ. Διαμαντοπούλου χθες άφρισε κυριολεκτικά, όταν άκουσε από τον Βουλευτή μας κ. Γιάννη Ζιώγα ότι η θέση του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας είναι να δημιουργηθούν προϋποθέσεις, ώστε αυτός ο νόμος να μην εφαρμοστεί -αν θέλετε να προσθέσω και να διασαφηνίσω- είτε στο σύνολό του είτε και σε βασικά του συστατικά. Αυτό –λέει- τάσσεται εναντίον της δημοκρατίας.

Εγώ σας λέω ότι και με τους κανόνες αυτής της αστικής δημοκρατίας που έχουμε σήμερα και με βάση και το Σύνταγμα έχει δικαίωμα το άτομο –πολύ περισσότερο που εμείς δεν μιλάμε για ατομικές δράσεις, αλλά για προϋποθέσεις κινήματος- να επιδιώξει να αντιπαλέψει αυτόν το νόμο πριν γίνει πραγματικότητα ως μέρος της πάλης για αλλαγή συσχετισμών δύναμης και για ανατροπές, αν και εφόσον το θελήσουν.

Βεβαίως, αυτό θα κριθεί όχι επειδή αποφασίζει το Κομμουνιστικό Κόμμα στον Περισσό –εννοείται- αλλά κατά πόσο διαμορφώνονται τέτοιες δυνάμεις ισχυρές μέσα στα πανεπιστήμια και από φοιτητές και από πανεπιστημιακούς που θα αντιπαλέψουν αυτόν το βάρβαρο νόμο, για να πω μία φράση και να τελειώνουμε όσον αφορά τον ίδιο το νόμο. Δηλαδή εσείς τι θέλετε; Να ψηφίζει ο λαός κάθε τέσσερα χρόνια και να περιμένει την επόμενη τετραετία, για να αλλάξει η κατάσταση και να πει τη γνώμη του. Έτσι πάει.

Αυτό που πρέπει να σκεφθούν, βέβαια, αυτοί που ψήφισαν ΠΑΣΟΚ και τα ανάλογα κόμματα του ίδιου προσανατολισμού είναι το εξής: Ψηφίζουν ένα κόμμα και την άλλη μέρα το κόμμα τους τούς λέει ότι δεν έχουν δικαίωμα να αντιδράσουν, γιατί το ψήφισαν και πρέπει να καταλάβουν ότι πραγματικά ψηφίζουν κόμματα και πολιτικές, οι οποίες το «περίστροφο» πριν απ' όλα το στρέφουν και εναντίον των ίδιων των ψηφοφόρων. Γιατί, βεβαίως, τα προβλήματα δεν κάνουν διάκριση μέσα στο λαό, αν είναι κομμουνιστές, ΠΑΣΟΚ, νεοδημοκράτες ή οτιδήποτε άλλο.

Βεβαίως, αυτός ο νόμος θα πάει να εφαρμοστεί. Να σας πω και κάτι; Μακάρι, η πλειοψηφία της πανεπιστημιακής κοινότητας να εμπόδιζε την εφαρμογή του! Υπάρχουν αντιδράσεις συντεχνιακές, συμφεροντολογικές, αλλά υπάρχουν και αντιδράσεις που μπορεί να μην ταυτίζονται στο σύνολο με τις θέσεις του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας ή στο βάθος της κατεύθυνσης, αλλά οπωσδήποτε θίγουν θετικές πλευρές.

Μακάρι οι φοιτητές να καταλάβουν τι λέει ο νόμος, γιατί η μεγάλη πλειοψηφία των φοιτητών, να το πούμε καθαρά, αυτή τη στιγμή δεν είναι ενημερωμένη γύρω από το νόμο για το τι λέει, τι κάνει και πώς τους αφορά. Ακόμα και τα παιδιά του λυκείου και οι γονείς τους αγνοούν τι σημαίνει αυτός ο νόμος.

Τρίτο ζήτημα. Έχετε την εύκολη τοποθέτηση. Όποιος είναι αντίθετος με το δικό σας νόμο, είναι συντηρητικός. Εσείς εκφράζετε το καινούργιο, το ριζοσπαστικό, το ανανεωτικό και όλοι οι άλλοι το παλιό και το συντηρητικό. Είμαστε ριζικά αντίθετοι σε αυτόν το νόμο, πολύ περισσότερο γιατί κοιτάμε μπροστά, πολύ περισσότερο που ξέρουμε ότι η επιστήμη σήμερα είναι βασική παραγωγική δύναμη, συνδυασμένη βεβαίως με τον άνθρωπο,

γιατί αυτός που παράγει τις γνώσεις είναι ο άνθρωπος. Δεν παράγεται η γνώση σε κανένα κλειστό εργαστήριο από μηχανήματα. Ίσα-ίσα κοιτάμε μπροστά και ξέρουμε πάρα πολύ καλά ότι η επιστήμη σήμερα αντικειμενικά δίνει δυνατότητες να ζήσουμε καλύτερα σαν ποιότητα και με υλικά, ας το πω, προϊόντα και με πνευματικά.

Μεταρρυθμίσεις έχουν γίνει πάρα πολλές. Οι πιο πολλές μεταρρυθμίσεις έχουν γίνει στον τομέα της παιδείας. Μάλιστα, είχα προτείνει στο Ίδρυμα της Βουλής να εκδώσουμε όλες τις εκπαιδευτικές μεταρρυθμίσεις από τότε που έγινε το σύγχρονο ελληνικό κράτος. Πάρα πολλές μεταρρυθμίσεις έχουν γίνει και μάλιστα μεταρρυθμίσεις που περιείχαν αντικειμενικά, όχι υποκειμενικά, προοδευτικά στοιχεία. Ανοίξατε τις πόρτες στα πανεπιστήμια, όχι με την έννοια να μην υπάρχει κανένα εμπόδιο ταξικό στην πρόσβαση των παιδιών στα πανεπιστήμια, αλλά γιατί θέλετε μία σύγχρονη εργατική τάξη, πιο μορφωμένη, να ανέβει η παραγωγικότητα, για να ανέβει και ο βαθμός εκμετάλλευσης.

Τώρα αλλάζετε. Τώρα η στρόφιγγα θα κλείσει, γιατί με τις νέες τεχνολογίες στα χέρια των καπιταλιστών, χρειάζεται λιγότερη ζωντανή ανθρώπινη δύναμη και μπορεί με λιγότερο υψηλά εξειδικευμένο επιστημονικό δυναμικό να ανέβει η παραγωγικότητα της εργασίας και θέλετε τους πολλούς με ληξιπρόθεσμες γνώσεις για φθηνό εργατικό δυναμικό, που να ανταποκρίνεται στις σύγχρονες ανάγκες της κερδοφορίας, της εκμετάλλευσης και όλων των άλλων.

Δεν είναι σωστό ότι όσοι αντιδρούν από προοδευτικής πλευράς, ας το πούμε έτσι, στο νομοσχέδιο αντιδρούν για το ότι το νομοσχέδιο έχει μόνο στόχους οικονομικούς, να κερδίσουν τα μονοπώλια από την εκμετάλλευση των πανεπιστημίων της έρευνας κ.λπ.. Δεν είναι μόνο αυτός ο στόχος. Είναι και αυτός. Είναι αυτός.

Θα ήθελα να σταθώ σε ένα πάρα πολύ σοβαρό ζήτημα: Στην αναδιάρθρωση των σπουδών που κάνετε. Δυστυχώς, να το πω καθαρά, δεν φωτίστηκε το ζήτημα αυτό και από τους ίδιους τους πανεπιστημιακούς που αντιδρούν στο νομοσχέδιο. Έγινε συζήτηση για τη διοίκηση. Είναι πρόβλημα. Αλλά να σας το πω καθαρά, είτε είναι αυτοδιοίκητο το πανεπιστήμιο είτε είναι μεγαλύτερη η παρέμβαση του κράτους είτε λιγότερη ή περισσότερη η παρέμβαση του Συνδέσμου Ελλήνων Βιομηχάνων και των άλλων εργοδοτικών φορέων, η αποστολή του πανεπιστημίου είναι καθορισμένη: Να υπηρετήσει την οικονομία των μονοπωλίων και γενικά την κοινωνία αυτή του κεφαλαίου.

Όμως, το ζήτημα της αναδιάρθρωσης σπουδών είναι εξαιρετικά σοβαρό, γιατί από τα πανεπιστήμια, εκτός των άλλων, βγαίνουν οι εκπαιδευτικοί στα γυμνάσια, στα λύκεια, στα νηπιαγωγεία. Και εδώ -χρόνια τώρα, δεν είναι καινούργιο- γίνεται συστηματική προσπάθεια μέσα από τα κοινοτικά προγράμματα, μέσα από τους μηχανισμούς των φοιτητικών παρατάξεων, ιδιαίτερα της ΔΑΠ και της ΠΑΣΠ, αλλά και άλλων μηχανισμών, μέσα από μηχανισμούς καθηγητών να βγει ένα επιστημονικό δυναμικό το οποίο να είναι πλήρως –δεν θα είναι golden boys όλοι, θα είναι και απλοί μισθωτοί- υποταγμένο και να ενσωματωθεί μέσα στα γρανάζια του εκμεταλλευτικού συστήματος, ένα επιστημονικό δυναμικό το οποίο είτε θα είναι πλήρως ενσωματωμένο στην κυρίαρχη, βάρβαρη ιδεολογία, είτε αν έχει αντιστάσεις αυτές να κάμπτονται, να ενσωματώνονται είτε να έχει ένα μυαλό που να είναι, τι να σας πω, λαπάς, να μην έχει άξονα, τίποτα.

Μου έλεγε προχθές ένας πολιτικός μηχανικός –έχει τελειώσει το πολυτεχνείο- που έχει δύο παιδιά -το ένα είναι εννιά χρονών- ότι είναι αδύνατον να καταλάβει τα βιβλία του σχολείου του παιδιού του. Και κτίζει σπίτια, έχει τελειώσει το πολυτεχνείο. Μου έλεγε ο άνθρωπος για γνώσεις σκόρπιες και ασύνδετες.

Αυτά ποιοι τα διδάσκουν; Οι καθηγητές που βγαίνουν από τα πανεπιστήμια. Δεν πιάνω τώρα τον ιδεολογικό πυρήνα. Μόνο «μαρξίζοντες» αντέχουν τα πανεπιστήμια. Τους «μαρξίζοντες» τους αναδεικνύουν, τους μαρξιστές αν μπορούν να τους κλωτσήσουν εντελώς και να μην τους κάνουν καθηγητές, το πετυχαίνουν. Έχουμε και τέτοια παραδείγματα. Αλλά αφήστε αυτή την πλευρά.

Τώρα με την πολλαπλότητα των πτυχίων και των πιστοποιητικών, με τη διασύνδεση των πανεπιστημίων, με τις δίχρονες και τρίχρονες επαγγελματικές σχολές, θα πολλαπλασιαστούν οι επικαλύψεις, φαινομενικές ή πραγματικές, με τους αποφοίτους των ΤΕΙ. Εδώ κι αν θα γίνει ο χαμός.

Η αναδιάρθρωση των σπουδών που κάνετε, αν θέλετε, είναι εξίσου φοβερό ζήτημα με όλα τα άλλα που έθιξαν οι Βουλευτές του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, την εμπορευματοποίηση, την κατάργηση της δωρεάν παιδείας κ.λπ..

Για μας είναι ένα εξαιρετικά σοβαρό ζήτημα και δεν το κρίνουμε από στενή ιδεολογική σκοπιά. Ο ανορθολογισμός, η αποσπασματικότητα, η τυπικότητα στη σκέψη, τα κουτάκια «ναι, όχι, ναι, όχι», θα πολλαπλασιαστούν. Βεβαίως, υπάρχουν επιστήμονες, υπάρχουν καθηγητές που θα αντισταθούν και όποιος κι αν είναι ο νόμος, αν θέλουν έχουν τη δυνατότητα επιλογής να κάνουν ένα πραγματικό μορφωτικό και ερευνητικό έργο.

Μιλάτε, ΠΑΣΟΚ και Νέα Δημοκρατία, για τη σαπίλα των πανεπιστημίων. Γενικότερα οι πολιτικές δυνάμεις που ήταν υπέρ της ΕΟΚ και της Ευρωπαϊκής Ένωσης, έχουν σοβαρή ευθύνη γι' αυτή την κατάσταση. Και όπως πάντα λέμε, το «ψάρι βρωμάει από το κεφάλι». Έχει σαπίλα μέσα το πανεπιστήμιο.

Εμείς δεν είμαστε υπερασπιστές αυτού του πανεπιστημίου. Πότε ξεκίνησαν αυτά τα φαινόμενα εξαγοράς; Ανοίξτε όλους τους ειδικούς λογαριασμούς των πανεπιστημίων, όλων, όχι μόνο των Ιωαννίνων που ανοίξατε. Εκατομμύρια θα βγουν που δεν έχουν περάσει από φορολογικά. Σιγά μη δεν τα ξέρατε αυτά. Η δεκαετία του '80, που μπήκαν αυτά τα «ERASMUS» και τα διάφορα κοινοτικά προγράμματα που τα διαχειρίζονται άτομα με τους γνωστούς τους γύρω, φοιτητές που εξαγοράζουν ή που ρουσφετολογούν, που κανείς δεν ασχολείται και δεν ξέρει τι ερευνά και αν πουλιέται ή δεν πουλιέται η έρευνα και πού αξιοποιείται, ήταν φυτώριο φοβερό σκανδάλων.

Και τώρα βγαίνετε τα ίδια τα κόμματα και κάνετε κριτική. Που την κάνετε; Δεν κόβετε το δικό σας κεφάλι καλύτερα αν θέλετε να κάνετε πραγματική αυτοκριτική; Χρησιμοποιείτε τα επιτεύγματά σας για να δικαιολογηθείτε; Τι πάτε να κάνετε τώρα; Απλώς θα βγάζουν και θα κερδίζουν χρήματα οι λιγότεροι.

Χρόνια πριν στο ΤΕΙ Αθηνών μου έλεγαν ότι γίνεται μια μελέτη για τα πλεονεκτήματα της ολλανδικής ντομάτας. Κι αυτό στην Ελλάδα, που είμαστε χώρα παραγωγής ντομάτας.

Στο Πανεπιστήμιο του Αιγαίου έκαναν μια ερεύνα για μία μύγα που πέταγε στην Αφρική και δεν είχε έρθει στην Ελλάδα.

Βάζω το εξής ερώτημα: Ποιος φταίει γιατί δεν έχουμε πανεπιστημιακή έρευνα για το ποια επαγγέλματα είναι βαρέα και ανθυγιεινά; Το ΚΚΕ φταίει; Όλοι φταίμε; Ε, όχι δεν φταίμε εμείς. Δεν έχουμε κανένα φταίξιμο. Φέρνετε εδώ την κατάργηση των βαρέων και ανθυγιεινών και παραδέχεστε ότι δεν στηρίζεται σε επιστημονική έρευνα, αλλά στην πρακτική εμπειρία και στη σύγκριση των επαγγελμάτων μεταξύ τους. Ποιος είναι αρμόδιος να κάνει έρευνα στα θέματα των βαρέων και ανθυγιεινών επαγγελμάτων; Ο Πρόεδρος του ΣΕΒ; Ή το ΙΟΒΕ; Αρμόδια είναι τα πανεπιστήμια. Να υπάρξει και διεθνείς συνεργασία με άλλα πανεπιστήμια. Θα είναι έρευνες μακράς πνοής.

Ποιες είναι οι έρευνες των πανεπιστημίων που έχουν γενική και καθολική αξία; Να πουλάμε έρευνα στον επιχειρηματία; Και το κυριότερο είναι ότι το φαινόμενο υπάρχει, δεν είναι καινούργιο και θα ενταθεί. Η έρευνα θα υπαγορεύεται ως εξής: Θα μου δώσεις μία έρευνα ή μια καινοτομία για ένα νέο προϊόν, το οποίο όμως μπορώ να το χρησιμοποιήσω εγώ γρήγορα για να βγάλω κέρδος.

Στα ΤΕΙ Αθηνών γίνονταν μία έρευνα ατομική –θεωρώ καλή και ούτε ξέρω το όνομα του καθηγητή, απλώς το έχω ακούσει από τους φοιτητές- για να βρεθούν οικολογικά περιτυλίγματα προϊόντων από φυτά. Στα ΤΕΙ έλεγαν, αν το βρούμε αυτό, θα το χρησιμοποιήσει ο βιομήχανος αν κρίνει ότι είναι πιο φθηνό από το νάιλον.

Πήγε και κάνει ανώτερες σπουδές στο Βέλγιο. Εκεί τους το λέγανε πέντε φορές την ημέρα ότι η έρευνα είναι τέτοια, αλλά μπορεί το προϊόν να μην το πάρει ο βιομήχανος.

Να, λοιπόν, γιατί εμείς μιλάμε για άλλη οργάνωση της οικονομίας και της κοινωνίας στην έκτη σοσιαλιστική, όπου τα αποτελέσματα της έρευνας θα πηγαίνουν στο σύνολο και θα κρίνονται από το σύνολο και όχι από τον μεμονωμένο επιχειρηματία και

πολύ περισσότερο όχι με όρους κερδοφορίας.

Τέλος, επειδή είχατε και σοβιετικό μοντέλο, να θυμίσω το εξής πράγμα: Ο αντισοβιετισμός στα πανεπιστήμια τότε και τώρα ήταν έντονος. Θα μου πείτε «δικαίωμά τους». Εντάξει. Είπαμε «ελεύθερη διακίνηση ιδεών», αλλά ξέρετε τι σημαίνει ο από καθέδρας αντισοβιετισμός; Εδώ πριν από λίγους μήνες καθηγητής στο Πανεπιστήμιο της Κρήτης είπε ότι ο Μαρξ μιλούσε υπέρ της κοινοκτημοσύνης των γυναικών στον έρωτα. Εγώ τουλάχιστον αν ήμουν Υπουργείο Παιδείας και στις συνθήκες του καπιταλισμού –δεν θα ήμουν βέβαια, γιατί εμείς δεν συμμετέχουμε σε τέτοιες κυβερνήσεις- θα έλεγα ότι αυτός πρέπει να πάψει να είναι καθηγητής, όχι γιατί είπε αυτό αλλά γιατί δεν ξέρει τι είπε ο Μαρξ. Δεν μπορεί να διδάσκει αυτός ο άνθρωπος. Έγιναν φασαρίες και θυμώνετε γιατί η ΚΝΕ αντιδρά στον καθηγητή. Δεν αντέδρασε γιατί είπε εναντίον του Μαρξ. Ίσα-ίσα να πει και να γίνει διάλογος. Αυτός όμως είναι καθηγητής, είναι πνευματικός άνθρωπος;

Επομένως επαναλαμβάνουμε: Ναι, θα παλέψουμε για να παρεμβάλουμε δυσκολίες -στα πανεπιστήμια είναι πολύ εύκολο να βάλεις εμπόδια και δυσκολίες- να αξιοποιήσουμε, αν θέλετε, και αντιθέσεις που μπορεί να υπάρχουν εκεί μέσα για να μην προωθηθεί στο σύνολό του ή στα βασικά του σημεία ο νόμος, αλλιώς δεν θα έχουμε καμία αλλαγή στην Ελλάδα. Θα πρωτοστατήσουμε. Είναι άλλο πράγμα οι κουκουλοφόροι και τα γνωστά που συζητάμε τα οποία, αν θέλετε, τα αξιοποιείτε κι εσείς και άλλο πράγμα το οργανωμένο μαζικό κίνημα, το εργατικό, το λαϊκό, το φοιτητικό, το σπουδαστικό που διεκδικεί παρεμπόδιση των μέτρων. Αφού εσείς παίρνετε τα μέτρα, το λιγότερο που μπορεί να κάνει κανείς είναι να τα παρεμποδίσει, αλλιώς δεν θα αλλάξει καμμία κατάσταση. Θα γίνουμε «φυτά» όλοι, θα εφαρμόζουμε ένα νόμο που δεν τον πιστεύουμε. Αφήστε το ότι δεν τον πιστεύουμε. Πάνω απ' όλα δεν συμφέρει τη μεγάλη πλειοψηφία.

Τέλος, είναι φανερό τι κάνετε για το άσυλο. Χρόνια ολόκληρα μεθοδεύετε την κατάργηση του ασύλου υπέρ του χαφιεδισμού, των μηχανισμών καταστολής και υπέρ του «μπάτε σκύλοι αλέστε» των επιχειρηματικών ομίλων. Το σπουδαστικό και το φοιτητικό κίνημα, αν ήθελε, μπορούσε να υπερασπίσει το άσυλο μια χαρά και έχουν ευθύνη όλες οι πολιτικές νεολαίες και τα κόμματα γι' αυτή την κατάσταση.

Εμείς δεν έχουμε καμμία ευθύνη για τα ζητήματα αυτά. Προστατέψαμε το άσυλο όσο μπορούσαμε και το προφυλάξαμε. Αυτήν τη στιγμή καταργείται το άσυλο με πρόσχημα τις καταστροφές που κάνουν είτε άνθρωποι που δεν ξέρουν τι θέλουν – αυτοί είναι μία μειοψηφία- είτε συγκεκριμένοι μηχανισμοί που έχουν μπει για να δημιουργήσουν ανοχή του λαού απέναντι σ' αυτό το ζήτημα. Δεν είναι τόσο απλό το θέμα. Καταργώντας το άσυλο θα οξυνθεί η κατάσταση στα πανεπιστήμια, γιατί δεν νομίζω οι φοιτητές να κάθονται να τρώνε ξύλο μέσα στις αίθουσες των πανεπιστημίων, όπως τρώγαμε εμείς κάποτε ξύλο ή δεν θα δεχθούν συνδικαλιστές να τους πετάνε από το παράθυρο, όπως έκαναν παλιότερα, αν νομίζετε ότι με την κατάργηση του ασύλου καταργείτε και μια σειρά από αρνητικά φαινόμενα. Μάλλον αυτά θα οξυνθούν.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΒΑΪΤΣΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΑΤΟΣ**)

Απ' αυτή την άποψη επαναλαμβάνω εκ μέρους του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας –δεν ήταν προσωπική άποψη του κ. Ζιώγα- ότι ευχόμαστε αυτός ο νόμος να μην εφαρμοστεί, όπως είχαμε καταφέρει να περάσει χρόνος, να καθυστερήσει η προώθηση μέτρων και να μην εφαρμοστούν ορισμένα μέτρα του προηγούμενου νόμου. Δεν λέω ότι είμαστε εμείς αποκλειστικά που συνεισφέραμε. Υπήρχαν και άλλες δυνάμεις με σωστές ή λαθεμένες απόψεις, αλλά αυτό τώρα είναι ένα άλλο θέμα.

Εμείς θα κάνουμε ό,τι μπορούμε σ' αυτή την κατεύθυνση μ' έναν όρο βεβαίως, ότι συμφωνεί ένα μεγάλο μέρος των φοιτητών, των εργαζομένων στα πανεπιστήμια και των πανεπιστημιακών. Δεν είναι κάτι που μπορεί να γίνει μόνο μ' ένα σύνθημα και είμαστε βέβαιοι ότι έτσι θα γίνει.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε πολύ τη Γενική Γραμματέα του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, κ. Αλέκα Παπαρήγα.

Ο εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας ο κ. Άρης Σπηλιωτόπουλος έχει το λόγο για τρία λεπτά, για να κάνει μια δήλωση.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θεωρώ σκόπιμο για την πρόοδο της συζήτησης σ' αυτό το σημείο να παρέμβω για να διευκρινίσω κάποια πράγματα, τα οποία προέκυψαν από την προσεκτική παρακολούθηση των όσων είπε και η κυρία Υπουργός χθες, αλλά και πολλοί εκλεκτοί συνάδελφοι απ' όλους τους χώρους της Βουλής.

Σπεύδω σ' αυτό το σημείο να διευκρινίσω ότι πράγματι δεν χωρά καμμία αμφιβολία ότι μια παρεξηγημένη έννοια, όπως αυτή του συμβιβασμού, τη σημερινή ημέρα έχει τελείως διαφορετικό νόημα και θα έλεγα ότι είναι επίκαιρη όσο ποτέ άλλοτε. Στην παιδεία πρέπει απ' αυτήν την Αίθουσα να φύγουμε λίγο ή πολύ σε μια βάση συμβιβασμού. Κανείς δεν θα βγει 100% ικανοποιημένος. Όλοι πρέπει να κάνουμε αμοιβαίες υποχωρήσεις, προκειμένου να συναντηθούμε για να είμαστε περήφανοι ότι αν πράγματι καταφέρουμε για πρώτη φορά στη μεταπολιτευτική πολιτική ιστορία τη συναίνεση στον ευαίσθητο τομέα της παιδείας, τότε μπορούμε να δώσουμε ελπίδα και ανάταση στον ελληνικό λαό.

Γι' αυτόν ακριβώς το λόγο πολύ συγκεκριμένα λέω στην Κυβέρνηση ότι πράγματι η Υπουργός Παιδείας έχει κάνει πάρα πολλές φιλότιμες προσπάθειες στην κατεύθυνση αυτή. Και από τη δική μας πλευρά, επίσης, κάναμε πολλές φιλότιμες προσπάθειες για να συναντηθούμε. Μετά όμως και από την ομιλία του Πρωθυπουργού, θα πω ότι είναι στο δικό του χέρι εάν θα υπάρξει συναίνεση στον ευαίσθητο τομέα της παιδείας ή όχι. Ιδού πεδίον δόξης λαμπρόν, λοιπόν, για τη την Κυβέρνηση.

Θέλετε συναίνεση; Στο χέρι σας είναι να βγούμε απ' αυτήν την Αίθουσα με ομόνοια και κυρίως με ομοψυχία σ' αυτό το νομοσχέδιο και κυρίως για τον τομέα της παιδείας.

Θα κάνω τρεις προτάσεις. Πρώτον, πλήρη κατάργηση του ασύλου. Να αφήσουμε τα όποια κατάλοιπα υπάρχουν στο υφιστάμενο σχέδιο νόμου, τις όποιες έμμεσες αναφορές και να μπούμε στη λογική της προτάσεως νόμου που είχαμε κάνει εμείς με τη συγκεκριμένη τροπολογία, την οποία καταθέτουμε εκ νέου στα Πρακτικά και ζητούμε την υιοθέτησή της για πλήρη κατάργηση του ασύλου.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Δεν μπορεί το πανεπιστήμιο να παραμένει χώρος «φιλοξενίας» εγκληματικών ή εκνόμων πράξεων και δραστηριοτήτων. Τα μισόλογα και η συμπαιγνία που παίζεται σ' αυτήν την Αίθουσα σ' αυτό το σημείο πρέπει να τερματιστούν. Όποιος θέλει την κατάργηση του ασύλου, υπάρχει τροπολογία την οποία έχουμε κάνει, την καταθέτουμε και μ' αυτήν να προχωρήσουμε.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Δεύτερον, συζητάμε για ένα νέο τρόπο διοίκησης των πανεπιστημίων. Κύριοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, θα είμαστε μαζί σας στο νέο αυτό τρόπο διοίκησης των πανεπιστημίων υπό την εξής προϋπόθεση: το συμβούλιο, βεβαίως θα πρέπει να έχει λόγο και βεβαίως θα πρέπει να προεπιλέγει ενδεχομένως αυτούς που μπορούν να προχωρήσουν για τη θέση του πρυτάνεως, όμως δεν μπορεί η ακαδημαϊκή κοινότητα να είναι αποκλεισμένη από το δικαίωμα συμμετοχής και ψήφου για τον άνθρωπο, κυρίως για τον εκπρόσωπό τους, που θα πρέπει να προέρχεται από το φυσικό τους χώρο.

Με άλλα λόγια δεν είναι δυνατόν η πανεπιστημιακή κοινότητα να μην ψηφίζει τον πρύτανη. Κατάργηση υφιστάμενων πρυτανικών αρχών δεν έχει γίνει ποτέ στην μεταπολιτευτική πολιτική ιστορία και αν ανατρέξουμε στο παρελθόν θα δούμε ότι, δυστυχώς, κατάργηση πρυτανικών αρχών είχαμε μόνο σ' άλλα καθεστώτα σε σκοτεινές περιόδους της ιστορίας μας.

Θεωρώ, λοιπόν, ότι δεν περιποιεί τιμή να συζητούμε για διορισμό. Θα πρέπει να μιλάμε βεβαίως με την προϋπόθεση της κυρίαρχης άποψης του συμβουλίου, που τόσο πολύ θέλετε, αλλά τουλάχιστον να μπορεί η ακαδημαϊκή κοινότητα να ψηφίζει μεταξύ αυτών που θα προτείνει το συμβούλιο, ποιός είναι ο πιο κατάλληλος για τη θέση αυτού.

Στο σημείο αυτό σπεύδω να διευκρινίσω και κάτι άλλο. Κανείς δεν θέλει να υπάρχει η υφιστάμενη συναλλαγή μεταξύ φοιτητών κατά τη διαδικασία ανάδειξης πρυτανικών αρχών, κοσμήτορα,

κ.ο.κ.. Δεν πρέπει, όμως, να λησμονούμε το γεγονός ότι αυτή η εμπλοκή των φοιτητών και αυτό το ιδιότυπο αλισβερίσι προέκυψε από νόμους δικούς σας.

Ήρθε ο κ. Παπανδρέου χθες και ...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Κύριε Σπηλιωτόπουλε, ολοκληρώστε, παρακαλώ, πάραυτα.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Συγγνώμη, κύριε Πρόεδρε, αλλά είναι σημαντικό για να μπορέσουμε να συνεννοηθούμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ναι, αλλά δεν υπάρχει χρόνος.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Έκανε κριτική σε θέματα, τα οποία προέκυψαν από νόμους και κυρίως από το νόμο πλαίσιο του ΠΑΣΟΚ και μετά. Έφτασε η στιγμή να το καταργήσουμε; Σύμφωνοι. Όχι, όμως, να αποκλείσουμε τελείως και σε επίπεδο συμβολικό τη συμμετοχή των φοιτητών από την ανάδειξη των πρυτανικών αρχών.

Τι προτείνουμε; Προτείνουμε να παίζει ένα ρόλο συμβολικό η συμμετοχή των φοιτητών, 5%, στο τελικό αποτέλεσμα που να μην μπορεί κανείς...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ολοκληρώστε κύριε Σπηλιωτόπουλε, σας παρακαλώ πολύ.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Τρίτο και τελευταίο...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ολοκληρώστε παρακαλώ!

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Βεβαίως, κύριε Πρόεδρε. Ζητώ την κατανόησή σας, γιατί το θέμα είναι σημαντικό. Το αντιλαμβάνεστε. Είναι σημαντικό για να μπορέσουμε να συμφωνήσουμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ζητήσατε χρόνο για μια δήλωση και αυτό που κάνετε είναι διάλεξη. Λοιπόν, σας παρακαλώ πολύ ολοκληρώστε.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Αυτά είναι τα βασικά: Το άσυλο, η ανάδειξη πρυτανικών αρχών και η συμβολική συμμετοχή των φοιτητών. Σε όλα τα άλλα έχουμε παρά πολλές ενστάσεις. Σας το λέμε, όμως, με απόλυτη ειλικρίνεια, προκειμένου να συμφωνήσουμε σ' αυτή εδώ την Αίθουσα για να προκύψει για πρώτη φορά συναίνεση στον ευαίσθητο τομέα της παιδείας, εμείς όλες τις άλλες ενστάσεις θα τις βάλουμε πέρα.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Αριστόβουλος Σπηλιωτόπουλος καταθέτει για τα Πρακτικά την προαναφερθείσα τροπολογία, η οποία βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Σας ευχαριστώ πολύ.

Το λόγο έχει ο κ. Άδωνις Γεωργιάδης.

Κύριε συνάδελφε, έχετε το λόγο για ένα μόνο λεπτό.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Το ένα λεπτό μου είναι αρκετό, κύριε Πρόεδρε.

Αντιλαμβάνομαι την ανάγκη της Νέας Δημοκρατίας –και σωστό είναι- να βρεθεί επιτέλους στη σφαίρα της λογικής. Θα ήθελα να κάνω την εξής δήλωση: Πρώτον, όσον αφορά την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου με τον τρόπο που το ξέραμε, θέλω να υπενθυμίσω στο Σώμα ότι η Νέα Δημοκρατία δεν είχε προτείνει την πλήρη κατάργησή του. Αντιθέτως, με τον παρόντα νόμο μετά τη δική μας κοινοβουλευτική παρέμβαση στην αρμόδια επιτροπή και την απαλοιφή της παραγράφου 2 του άρθρου 3 από το προσχέδιο –και ευχαριστούμε την Κυβέρνηση που το απεδέχθη- έχει ήδη επιτευχθεί. Άρα το πρώτο σημείο της προτάσεως της Νέας Δημοκρατίας είναι και κενό περιεχομένου, γιατί ήδη συμβαίνει στο νομοσχέδιο για το οποίο συζητάμε.

(Θόρυβος-Διαμαρτυρίες από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Υπάρχει πλήρης, κύριοι συνάδελφοι. Αν το διαβάσετε θα το καταλάβετε.

Δεύτερον, κυρία Υπουργέ, στην αρμόδια Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής, στην τελευταία συνεδρίαση ο Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός διά εμού κατέθεσε την πρόταση της λεγομένης «short list», όπως λέγεται διεθνώς. Δηλαδή, το συμβούλιο να προτείνει δύο υποψηφίους πρυτάνεις στα μέλη ΔΕΠ και τα μέλη ΔΕΠ να ψηφίζουν ένα από τους δύο. Αυτή θα ήταν μια λογική πρόταση. Δίνω, όμως, μια ειδοποιό διαφορά για να βρεθούμε στη σφαίρα της λογικής.

Για συμβολικούς λόγους, όπως είπε σωστά ο κ. Σπηλιωτόπουλος, δεν πρέπει να ψηφίζει ούτε ένας φοιτητής. Για συμβολικούς λόγους δεν πρέπει να ψηφίζει κανένας. Εμείς ως Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός ξεκαθαρίζουμε ότι εάν για συμβολικούς λόγους, όπως είπε, έστω και ένας φοιτητής ψηφίζει τον πρύτανη, δεν θα ψηφίσουμε επί της αρχής το νομοσχέδιο. Θα ψηφίσουμε το νομοσχέδιο μόνο μέχρι του σημείου του να υπάρχει η δυνατότητα των μελών ΔΕΠ να επιλέγουν τον πρύτανή τους μεταξύ δύο το πολύ υποψηφίων που θα καθορίζει το συμβούλιο διοικήσεως.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Άδωνι Γεωργιάδη.

Επιστρέφουμε στον κύκλο των ομιλητών.

Το λόγο έχει ο κ. Νικόλαος Τσώνης, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, στο Νομό Φθιώτιδας.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΤΣΩΝΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θα ήθελα να ζητήσω συγγνώμη από την κ. Παπαρήγα που αφαιρέθηκα προηγούμενα και δεν έδωσα προσοχή στην ομιλία της. Θα ήθελα, όμως, να πω ότι δεν είχα το ενδιαφέρον να την ακούσω. Αυτό ίσως θα πρέπει να απασχολήσει και εσάς, κυρία Παπαρήγα.

Πιστεύω, αγαπητοί συνάδελφοι, ότι σήμερα συζητάμε ένα σπουδαίο θέμα που είναι το θέμα της ανώτατης εκπαίδευσης. Θεωρώ ότι έχουμε μπροστά μας ένα σπουδαίο νομοσχέδιο το οποίο επιδεικνύει θάρρος, θέληση να σπάσει τα κατεστημένα και θέληση να σπάσει τις αγκυλώσεις που υπάρχουν στην ανώτατη εκπαίδευση.

Πολλοί από εμάς, αγαπητοί συνάδελφοι, βλέποντας όλη αυτή την παρακμή που υπάρχει στην κοινωνία μας, μην έχοντας τίποτε άλλο, πολλές φορές στρέφουν το βλέμμα τους ικετευτικά θα έλεγα, προς το μέρος του πνευματικού κόσμου, περιμένοντας μία ακτίδα φωτός από εκεί. Η διαπίστωση είναι ότι δυστυχώς και αυτός ο χώρος έχει διαποτιστεί από τις παθογένειες που όλη η κοινωνία μας έχει διαποτιστεί.

Σε ό,τι αφορά τα πανεπιστήμια διαπιστώνουμε –και το γνωρίζουμε όλοι- ότι και εκεί υπάρχει διαφθορά και εκεί υπάρχει συναλλαγή και εκεί υπάρχει κακοδιαχείριση και οικογενειοκρατία. Και όλα αυτά κάτω από ένα ιδιότυπο άσυλο. Όλοι ξέρουμε ότι είναι πάρα πολύ δύσκολο, ακατόρθωτο σχεδόν για ένα νέο επιστήμονα να γίνει καθηγητής σε ελληνικό πανεπιστήμιο, ενώ είναι πολύ πιο εύκολο να γίνει σε ένα άριστο πανεπιστήμιο του εξωτερικού. Όταν λοιπόν και ο χώρος αυτός έχει διαβρωθεί τόσο πολύ, λες ότι φθάσαμε πλέον στον πάτο και ότι η αρχή πρέπει να γίνει από εδώ.

Η Κυβέρνηση με την κατάθεση αυτού του νομοσχεδίου αποδεικνύει ότι δεν ξεχνά το δεύτερο κύριο στόχο της -αποστολή, υποχρέωση της διόρθωσης των παθογενειών που μας έφτασαν εδώ. Γιατί ο πρώτος κύριος στόχος είναι να κρατήσει την Ελλάδα όρθια.

Τέτοιες ενέργειες, αγαπητοί συνάδελφοι, και αγαπητές Υπουργοί, έχουν γίνει πολλές στο παρελθόν. Φιλόδοξοι Υπουργοί έχουν φέρει εδώ στη Βουλή καλοφτιαγμένα από ειδικούς νομοσχέδια, τα περνάνε, τα κάνουν νόμους του κράτους, αλλά αν δούμε στο τέλος και αν ακούσουμε και αυτά που είπε ο κ. Κρεμαστινός και αυτά που μας λένε οι διεθνείς οργανισμοί, ξοδεύουμε αρκετά χρήματα για ΑΕΙ ως ποσοστό του ΑΕΠ, αλλά το αποτέλεσμα δεν είναι το αναμενόμενο. Τα πανεπιστήμιά μας φθίνουν σε σχέση με την εξέλιξη των πανεπιστημίων των προηγμένων χωρών.

Όταν αναρωτιέμαι γιατί δεν πετυχαίνουν, εγώ καταλήγω στο ότι δεν έχει γίνει η προεργασία σε τομείς που θα έπρεπε, όπως είναι στην κοινωνία, κυρία Υπουργέ, σε αυτούς που υπηρετούν και σε αυτούς που απολαμβάνουν τις υπηρεσίες των πανεπιστημίων, στους καθηγητές και στους φοιτητές. Η κοινωνία αρκείται με αυτό που έχει, οι καθηγητές αντιμετωπίζουν τα πάντα με την αβάσταχτη ελαφρότητα της καθημερινότητας, του βιοπορισμού και οι φοιτητές δεν δείχνουν σεβασμό. Ίσως δεν φταίνε και οι ίδιοι, γιατί όταν ξέρουν ότι δεν έχουν να απολάβουν κάποια σο-

βαρή εκπαίδευση, αλλά ούτε και το πτυχίο τους εξασφαλίζει επαγγελματική αποκατάσταση, μοιραία δεν δείχνουν τον ανάλογο σεβασμό.

Όσον αφορά το νομοσχέδιο τα καλά δεν θα τα αναφέρω, κυρίες Υπουργοί και τούτο γιατί έχουν αναφερθεί. Θα κάνω κάποιες παρατηρήσεις.

Πρώτον, η αξιολόγηση. Η αξιολόγηση είναι πράγματι κάτι το οποίο έπρεπε να γίνει. Και η χρηματοδότηση ανάλογα με την αξιολόγηση και αυτό είναι κάτι το οποίο είναι σοβαρό. Αυτό που θέλω -και το τονίζω, κυρίες Υπουργοί- είναι προσοχή στην αξιολόγηση τον πρώτο καιρό. Δεν πρέπει αυτή την ώρα να αξιολογηθούν τα περιφερειακά πανεπιστήμια, τα οποία άλλα ιδρύονται τώρα και άλλα έχουν ένα τίτλο σπουδών ο οποίος δεν δίνει αυτό το σεβασμό που είπαμε στο φοιτητή. Δεν μπορούν, λοιπόν, να κριθούν με τα ίδια κριτήρια με ένα στεριωμένο, κατοχυρωμένο πανεπιστήμιο.

Το λέω αυτό γιατί θα έλθει ο «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ» στα Πανεπιστήμια και εδώ ανησυχούμε πάρα πολύ. Εγώ θεωρώ αντί για «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ», να αποφασίσουμε να κάνουμε αποκέντρωση –και το τονίζω, κυρία Υπουργέ- των πανεπιστημίων. Γιατί μιλάμε συνέχεια για αποκεντρώσεις, αλλά δεν ξέρω πώς. Με τον καθαρό αέρα δεν έρχεται η αποκέντρωση. Πρέπει να γίνουν τέτοιου είδους ενέργειες.

Δεν μπορώ να καταλάβω πώς ένα παιδί της πόλης, το οποίο μπορεί να έχει βάλει δεύτερη επιλογή το Γεωπονικό Πανεπιστήμιο Αθηνών ή Θεσσαλονίκης, θα γίνει ένας καλός γεωπόνος όταν δεν θα έχει δει ποτέ αυτά τα οποία σπουδάζει.

Εγώ θα έλεγα να φτιάξετε ένα γεωπονικό πανεπιστήμιο ή και δύο στην περιφέρεια. Να τα διώξετε αυτά τα πανεπιστήμια έξω. Να τα φέρετε σε εμάς -εμείς έχουμε Πανεπιστήμιο Στερεάς Ελλάδας- ή φέρτε τα στην κεντρική Μακεδονία και μετά από πέντε χρόνια ελάτε να κάνουμε τον απολογισμό να δούμε ποιος θα είναι καλύτερος φοιτητής. Αυτός που θα τα έχει δει όλα σε μας εκεί ή αυτός που θα βγει του κουτιού, που θα είναι εδώ στην Αθήνα;

Για τα συγγράμματα, έχω μια μικρή ένσταση για το τι θα γίνει για κάποιον που δεν επιτρέπει ένα ωραίο βιβλίο της ανατομικής να περάσει μέσα στο διαδίκτυο.

Για τις χορηγίες, αυτό δεν θα το ψηφίσω, κυρία Υπουργέ. Και δεν θα το ψηφίσω γιατί θεωρώ ότι είναι μια υποχώρηση απέναντι σε αυτούς που αποκτούν πλούτο και ότι αυτό είναι ένα προνόμιο της οικογένειας των πανεπιστημιακών. Αυτός που γίνεται πανεπιστημιακός θέλει κάποτε και επιδιώκει να γραφεί το όνομά του σε μια έδρα. Καλά είναι σε αυτούς -που είπαμε ότι δεν ξέρω πώς αποκτούν τον πλούτο και τους οποίους δεν βλέπω αυτήν την ώρα να συμμετέχουν σε αυτήν την προσπάθεια που κάνει η Ελλάδα και ο ελληνικός λαός, δεν συμμετέχουν καθόλου- να μην τους δοθεί και αυτό. Για να μην πω ότι ενοχλεί και την αισθητική μου το ότι κομμάτι της κοινωνικής πολιτικής το έχουν περάσει στις κυρίες τους.

Για τη διάρκεια σπουδών θα πω το εξής: Έχω τελειώσει ιατρική, κυρία Υπουργέ, και έχω δει πολλούς συμφοιτητές μου για κάποιο λόγο, κάποια στιγμή να δειλιάζουν, να σταματάνε. Δεν νομίζω ότι αυτοί οι άνθρωποι πρέπει να χάσουν την ευκαιρία να τελειώσουν κάποτε. Αντίθετα νομίζω ότι πρέπει να υπάρχει μια επιτροπή που θα ασχολείται με αυτούς τους ανθρώπους, ακόμα και με ψυχολογική στήριξη. Θεωρώ βέβαια -γιατί λέμε ότι δεν τελειώνουν ποτέ- ότι είναι απαράδεκτο αυτό που συμβαίνει σήμερα να μην μπορώ να ελέγξω την πρόοδο των παιδιών μου -έχω τρία παιδιά στο πανεπιστήμιο- αν δεν συμφωνήσουν αυτά.

Για την εισαγωγή άνευ εξετάσεων. Θεωρώ ότι κάποια στιγμή, κυρία Υπουργέ, πρέπει να δούμε την εισαγωγή στο πανεπιστήμιο άνευ εξετάσεων και αυτό γιατί θα καταργηθούν τα ιδιαίτερα, θα μπούνε όλα τα μυαλά μέσα στις καλές επιστήμες, και των πλουσίων και των φτωχών, που αυτήν την ώρα δεν μπορούν να έχουν φροντιστήριο, θα σταματήσει, δηλαδή, αυτή η αδικία που διαχρονικά υπάρχει εις βάρος των παιδιών των φτωχών οικογενειών, θα γυρίσει το συνάλλαγμα γιατί δικά μας παιδιά θα έρθουν να σπουδάσουν εδώ και θα υπάρξουν και θέσεις εργασίας.

Κλείνοντας θέλω να πω ότι έχουμε υποχρέωση απέναντι στους προγόνους μας, αλλά και απέναντι στο μέλλον μας να γίνουμε πρώτοι στην παιδεία, να μονιάσουμε γιατί αυτά που συμβαίνουν εδώ, ένας άνθρωπος που θέλει να βγάλει από το μυαλό του αυτό το κομματικό παιχνίδι, δεν μπορεί να τα καταλάβει. Πρέπει να μονιάσουμε και να κοιτάξουμε την κορυφή.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Νικόλαο Τσώνη του ΠΑΣΟΚ από το Νομό Φθιώτιδος.

Επόμενος ομιλητής είναι ο κ. Αθανάσιος Οικονόμου, Βουλευτής Ιωαννίνων του ΠΑΣΟΚ.

Κύριε συνάδελφε, έχετε το λόγο για επτά λεπτά.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, είναι προφανές ότι μπροστά σε μια τόσο μεγάλη αλλαγή, πάντα υπάρχουν ζητήματα για τα οποία μπορούμε και να διαφωνούμε και να διαπραγματευόμαστε αενάως, μέχρι, όμως, εκείνο το σημείο όπου οι αντιδράσεις και ο διάλογος δεν υποκύπτουν στην αναβλητικότητα, στη λιμνάζουσα αδράνεια, στην ασυνεννοησία για τη βασική παραδοχή. Η βασική παραδοχή σήμερα είναι ότι το ελληνικό πανεπιστήμιο πρέπει να αλλάξει. Πρέπει να αλλάξει γιατί είναι πάρα πολύ μακριά από το θεμελιώδη στόχο του, τη δημιουργία μιας ουσιαστικής εκπαιδευμένης κοινωνίας. Πρέπει να αλλάξει γιατί έχει πάψει εδώ και καιρό να συνδιαλέγεται με την κοινωνία και τις ανάγκες της, με τον εθνικό σχεδιασμό της Ελλάδος, που ξέρει τι θέλει και πώς μπορεί να το πετύχει.

Αν, λοιπόν, ακόμη και σήμερα δεν παραδεχθούμε ότι ένα από τα βασικά μας προβλήματα είναι η αδυναμία να παράξουμε λύσεις που να ακουμπούν στις δικές μας ανάγκες ως κοινωνία και ως κράτος, τότε θα εξακολουθούμε να υποβαθμίζουμε τις δυνατότητές μας. Αν δεν αλλάξουμε τη δομή και τη λογική εκεί ακριβώς που γεννιέται η επιστημονική έρευνα και παράγεται η γνώση, τότε πώς ακριβώς θα μπορέσουμε να οργανώσουμε το δικό μας εθνικό σχέδιο; Νομίζω πως όλα αυτά είναι σε μεγάλο βαθμό συνομολογημένα και δεν θα έπρεπε να αποτελούν πολιτικές θέσεις, αλλά κοινωνικές αποφάσεις για τις οποίες θα αποφασίσουμε να δουλέψουμε όλοι μαζί ξεκινώντας από εδώ μέσα.

Είναι σαφές πια ότι οφείλουμε να προχωρήσουμε, να σπάσουμε το φαύλο κύκλο και να απεγκλωβίσουμε τις υγιείς δυνάμεις και από το πανεπιστήμιο και της νέας γενιάς και της κοινωνίας.

Αυτή την αλλαγή πρέπει να τη στηρίξουμε και πρώτα απ' όλα η ίδια η πανεπιστημιακή κοινότητα. Αυτό περιμένει μια κοινωνία που βρίσκεται σε τεράστια δοκιμασία. Δεν περιμένει να βλέπει μερίδα των πανεπιστημιακών δασκάλων, που βρίσκονται στην ανώτατη βαθμίδα παραγωγής γνώσης, να απαρνιούνται οι ίδιοι το κύρος και την αξιοπιστία τους, καλλιεργώντας ακόμα και πρότυπα ανομίας.

Πρέπει να τη στηρίξουμε, πρώτον γιατί είναι προς τη σωστή κατεύθυνση η ρύθμιση για τη διοίκηση των πανεπιστημίων. Η ανεξαρτησία των διοικούντων από τους διοικούμενους εξασφαλίζει την αποτελεσματικότητα, τη διαφάνεια και τη λογοδοσία, που χρειάζεται ένα υγιές ακαδημαϊκό περιβάλλον. Και υγιές ακαδημαϊκό περιβάλλον σημαίνει πανεπιστήμιο ανοιχτό στην κοινωνία, για το συμφέρον της οποίας τα πανεπιστήμια υπάρχουν και λειτουργούν.

Είναι ξεκάθαρο πιστεύω πως τα ελληνικά πανεπιστήμια οφείλουν σταδιακά να κάνουν αυτό που κάνουν όλα τα πετυχημένα εκπαιδευτικά ιδρύματα στον κόσμο, να ενσωματώσουν στη λειτουργία τους εκείνη τη φιλοσοφία που θα τους επιτρέψει να αντέξουν στον ανταγωνισμό και να συναντήσουν τις κοινωνικές ανάγκες.

Δεύτερον, γιατί είναι λογικό να συνδέει τη χρηματοδότηση από τον κρατικό προϋπολογισμό με την αξιολόγηση βάσει αντικειμενικών κριτηρίων και δεικτών. Δεν μπορεί να βρίσκεται στο απυρόβλητο του ελέγχου αποτελεσματικότητας ο πυλώνας που προετοιμάζει εκείνους που θα βγουν στην παραγωγική διαδικασία με ειδικευμένες θέσεις. Παράλληλα, είναι πολύ σημαντική η πρόβλεψη για χρηματοδοτήσεις και χρηματοδοτικές εισροές από τον ιδιωτικό τομέα και για την αξιοποίηση της περιουσίας των πανεπιστημίων.

Ωστόσο θα ήθελα να τονίσω εδώ, κυρία Υπουργέ, ότι θα είχε

ιδιαίτερη αξία αν οι πρόσθετες παροχές από τους ιδίους πόρους του ιδρύματος, όπως και οι εκπαιδευτικές άδειες, προορίζονταν για τους νεοδιοριζόμενους καθηγητές, τους επίκουρους, προκειμένου να έχουν την ευκαιρία εντός της προβλεπόμενης πενταετίας να δημιουργήσουν ικανή ερευνητική ομάδα και να γίνουν ανταγωνιστικοί, προσελκύοντας νέες χρηματοδοτήσεις.

Τρίτον, γιατί είναι κρίσιμο για την παραγωγή μιας νέας νοοτροπίας δυναμισμού και συνέπειας να υπάρχει ένα αποδεκτό χρονοδιάγραμμα στις σπουδές, να υπάρχει δηλαδή αρχή, μέση και τέλος, όπως και σε όλες τις δραστηριότητες.

Σας αναφέρω μόνο δύο παραδείγματα. Στο Πανεπιστήμιο Ιωαννίνων την περίοδο 2001-2002 εισήχθησαν στη Μαθηματική Σχολή διακόσιοι είκοσι πέντε φοιτητές. Πέντε χρόνια μετά αποφοίτησαν μόνο εξήντα έξι. Παρόμοια στο Χημικό, την ίδια περίοδο ενεγράφησαν εκατόν σαράντα δύο φοιτητές και αποφοίτησαν τριάντα εννέα. Αυτή η ιστορία κοστίζει τρομερά στην κοινωνία, όχι μόνο βέβαια σε πόρους, αλλά κυρίως σε ενέργεια.

Αποπροσανατολίζει τα ταλέντα των νέων ανθρώπων, χάνουν πολύτιμο χρόνο ακριβώς τον καιρό που πρέπει να μπορούν να δοκιμάσουν τις δυνάμεις τους και να κάνουν, αν χρειάζεται, διορθωτικές κινήσεις για την πορεία τους. Είναι προφανές ότι πρέπει να είμαστε εξαιρετικά προσεκτικοί στον τρόπο που θα κατοχυρωθούν οι φοιτητές που καθυστερούν για πολύ ειδικούς λόγους.

Τέταρτον, γιατί είναι δίκαιο να αξιολογούνται και οι καθηγητές πρώτης βαθμίδας. Νομίζω πως αυτό θα ήταν ακόμα πιο αποδοτικό για το πανεπιστήμιο που θέλουμε να έχουμε, για να φτιάξουμε σταδιακά το κατάλληλο περιβάλλον ώστε να απελευθερωθεί η επιστημονική δυναμική, η οποία σε πολύ μεγάλο βαθμό υπάρχει στις χαμηλότερες βαθμίδες.

Έτσι όπως είναι σήμερα οι συσχετισμοί –και αυτό δεν αλλάζει προς το παρόν- οι νέοι επιστήμονες είναι πολύ συχνά εγκλωβισμένοι στα δίκτυα εξάρτησης που φτιάχνει η καθηγητική αυθεντία και όχι σπάνια απολαμβάνει την αδράνεια και την αυθαιρεσία που εξασφάλιζε η μη λογοδοσία.

Ωστόσο, αυτή η πρόταση που μόλις ανέφερα δεν πρέπει να παραγνωρίζει τον οφειλόμενο σεβασμό μας σε πεπραγμένα φωτεινών δασκάλων που με το προσωπικό τους κύρος αναβάθμισαν το έργο ολόκληρων ιδρυμάτων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αν έπρεπε να θέσουμε μόνο μία ερώτηση, προκειμένου να τοποθετηθούμε στο νομοσχέδιο, αυτή θα ήταν η εξής: Ωφελούνται οι φοιτητές, οι αυριανοί επαγγελματίες; Ωφελείται η κοινωνία; Πιστεύω πως ναι. Ωφελούνται γιατί δημιουργείται ένα περιβάλλον που εκπαιδεύει καλύτερα, προστατεύει το δημόσιο πανεπιστήμιο και τη δωρεάν παιδεία και κυρίως κάνει τα κρίσιμα βήματα προς την αύξηση της ουσιαστικής ελευθερίας και την προστασία από την αυθαιρεσία που απαιτεί η διαδικασία της γνώσης.

Οι φοιτητές που ξεκινούν σήμερα τις σπουδές τους στο δημόσιο πανεπιστήμιο, με την αβεβαιότητα αν διάλεξαν το σωστό, με την αβεβαιότητα αν η οικογένειά τους θα μπορεί να τους στηρίξει μέχρι τέλους και κυρίως με την αβεβαιότητα της αξίας του πτυχίου τους, βιώνουν τελικά μια νέα και γενικευμένη κοινωνική ανισότητα, γιατί η αλήθεια είναι ότι όσοι μπορούν να αντέξουν οικονομικά μια άλλη επιλογή, στα ιδρύματα του εξωτερικού για παράδειγμα, θα αποφύγουν να βιώσουν την εμπειρία του κλεισίματος των σχολών για πάσα αφορμή, την κακοποίηση του ασύλου, τα παρωχημένα συγγράμματα, τους προπηλακισμούς καθηγητών και όλες αυτές τις γνωστές πρακτικές, που έχουν εντάξει τα πανεπιστήμια σε καθεστώς απαξίωσης.

Ωστόσο βήματα μπορούν να γίνουν και στο επίπεδο της πιστοποίησης και της άδειας ασκήσεως επαγγέλματος και εδώ σ' ένα δεύτερο χρόνο αξίζει να δούμε τη δυνατότητα μιας γενικότερης λύσης ως προς τα επαγγελματικά δικαιώματα, πιθανά με τη δημιουργία κεντρικών συμβουλίων που θα έχουν την αντίστοιχη αρμοδιότητα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο νεωτερισμός του παρόντος νομοσχεδίου γίνεται φανερός και σε θεσμικό και σε λειτουργικό επίπεδο. Παρέχει κρίσιμες παρεμβάσεις με κεντρική συνισταμένη την ποιότητα, τόσο για το τι γίνεται μέσα στα πανεπιστήμια, όσο και για την ένταξη των αποφοίτων στην παραγωγική διαδικασία.

Πάνω απ' όλα εμπεριέχει μια νέα φιλοσοφία που απεγκλωβίζει τα ιδρύματα από το λαϊκισμό, την κομματοκρατία, αποχρωματισμένα από ιδεολογικές προκαταλήψεις και κάθε είδους συντεχνιακά συμφέροντα.

Επιπροσθέτως, εκτιμώ ότι έχει έρθει ο καιρός τα πανεπιστήμια να αποχρωματιστούν και από την πολιτική της γκαρσονιέρας και να καταφέρουμε να έχουμε συγχωνεύσεις ιδρυμάτων, ισχυρούς πανεπιστημιακούς πόλους, ζωντανούς οργανισμούς. Σε κάθε περίπτωση, το νέο πανεπιστήμιο πρώτα απ' όλα οφείλει να δημιουργεί και να εξάγει μια νοοτροπία αξιοκρατίας, αριστείας και κοινωνικής υπευθυνότητας.

Απέναντι σε όσους, σε πείσμα των κοινωνικών αναγκών, επιμένουν να θέλουν το πανεπιστήμιο φορέα συντήρησης και όχι αλλαγών οφείλουμε να υπενθυμίσουμε ότι το δημόσιο πανεπιστήμιο πρέπει να είναι πρώτα απ' όλα πεδίο συνάντησης ιδεών, ανοιχτό σε προβληματισμούς και εξωστρεφές απέναντι σ' ένα περιβάλλον που αλλάζει μέρα με την ημέρα, μακριά από αγκυλώσεις, πιο κοντά στην πνευματική, οικονομική και κοινωνική ζωή του τόπου.

Γι' αυτό το πανεπιστήμιο και με την πεποίθηση ότι μόνον αν προχωρήσουμε τώρα θα έχουμε την αυτοπεποίθηση και τη δυναμική να διορθώσουμε όσα έμειναν ακόμη, σας καλώ να ψηφίσουμε το νομοσχέδιο και να το ψηφίσουμε με συνείδηση, νου και καρδιά.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε το Βουλευτή του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Ιωαννίνων κ. Αθανάσιο Οικονόμου.

Ο Υφυπουργός Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής κ. Ιωάννης Μανιάτης έχει το λόγο για επτά λεπτά.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΜΑΝΙΑΤΗΣ (Υφυπουργός Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όπως πολλοί από εσάς είμαι κι εγώ παιδί του ελληνικού πανεπιστημίου. Τελείωσα το Εθνικό Μετσόβιο Πολυτεχνείο, δούλεψα δεκαπέντε χρόνια στο Αριστοτέλειο Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης και τα τελευταία χρόνια υπηρετώ στο Πανεπιστήμιο Πειραιώς. Δικαιούμαι να λέω ότι ξέρω αρκετά καλά τη σημερινή ελληνική πραγματικότητα στα πανεπιστήμια.

Όντας υποψήφιος διδάκτορας το 1982 πάλεψα μαζί με πολλούς άλλους για την επικράτηση του ν. 1268, την επικράτηση της δημοκρατίας, την απελευθέρωση των μέχρι τότε καταπιεσμένων πανεπιστημιακών δασκάλων από την αυθαιρεσία της έδρας και του τακτικού καθηγητή. Τα επόμενα χρόνια καταφέραμε να κατακτήσουμε τη δημοκρατία στα πανεπιστήμιά μας. Δεν είμαι όμως καθόλου σίγουρος αν καταφέραμε να κατακτήσουμε την αποτελεσματικότητα και την αναγκαία συνεισφορά στις κοινωνικές και οικονομικές ανάγκες της χώρας.

Είμαι περήφανος για πολλούς δασκάλους μου, για πολλούς συναδέλφους μου, για πολλούς φοιτητές μου. Είμαι περήφανος για πολλές οάσεις αριστείας, οάσεις καινοτομίας και δημιουργικότητας, οάσεις ερευνητικής πρωτοτυπίας και διδακτικής αρτιότητας, οάσεις ήθους και αξιοκρατίας στα ελληνικά πανεπιστήμια. Δεν είμαι καθόλου περήφανος για την εκτεταμένη ασυλία της παρανομίας, την ασυλία των βανδαλισμών, την ασυλία της βαρβαρότητας και του μπάχαλου.

Η βαθιά και πολύπλευρη κρίση της χώρας σήμερα είτε θα εξελιχθεί σε μια μαύρη εθνική τρύπα, που θα καταπιεί το συλλογικό μας μέλλον, είτε θα γίνει η μήτρα για να γεννηθεί ένα νέο μοντέλο ανάπτυξης, διοίκησης και λειτουργίας της δημοκρατίας.

Η κοινωνία της γνώσης αναδεικνύεται σε κυρίαρχο αίτημα και στόχο της νέας εποχής και η γνώση αποτελεί τον κινητήριο μοχλό της διεθνούς οικονομίας. Πώς θα τα πετύχουμε όλα αυτά; Πώς θα πετύχουμε μια ανάπτυξη που στηρίζεται αναγκαστικά πια στην ένταση γνώσης; Ομολογούμε όλοι -ελπίζω ότι το ομολογούμε- ότι αν υπάρχει μέλλον σ' αυτόν τον τόπο βρίσκεται στην παιδεία, βρίσκεται στο δημόσιο πανεπιστήμιο, βρίσκεται στο δημόσιο τεχνολογικό εκπαιδευτικό ίδρυμα. Να ομολογήσουμε όμως ότι το εύρος, το βάθος και η ριζοσπαστικότητα των αλλαγών που απαιτούνται υπερβαίνουν και την Κυβέρνηση και την ακαδημαϊκή κοινότητα. Μας υπερβαίνουν όλους. Αφορούν το σύνολο των πνευματικών, κοινωνικών και οικονομικών δυνάμεων

της χώρας. Κι εδώ πρέπει όλοι να μιλήσουμε καθαρά και χωρίς υπεκφυγές. Θέλουμε δημόσιο πανεπιστήμιο και δημόσιο ΤΕΙ; Πώς θα τα διασφαλίσουμε μέσα στη δίνη μιας πρωτοφανούς δημοσιονομικής κρίσης αν δεν συναρτήσουμε την κρατική χρηματοδότηση με την αξιολόγηση του πανεπιστημιακού έργου, με την επίτευξη συγκεκριμένων στόχων και χειροπιαστών αποτελεσμάτων; Υπάρχουν περιθώρια ανοχής της κοινωνίας για σπατάλες ή έστω για δαπάνες χωρίς στόχευση και χωρίς αποτελέσματα;

Θέλουμε πανεπιστήμια με κύρος και σεβασμό; Δεν πρέπει να υπάρξει μία όσμωση ανάμεσα στις ακαδημαϊκές λειτουργίες και τις προτεραιότητες της εθνικής οικονομίας; Δεν είναι στοιχείο δημοκρατίας ο κοινωνικός έλεγχος και η λογοδοσία; Η δημοκρατία δεν είναι πλαστελίνη, για να την πλάθει ο καθένας όπως τον συμφέρει. Άνοιγμα στην κοινωνία, άνοιγμα στον κόσμο, ενισχυμένη αυτοδιοίκηση, αξιολόγηση και λογοδοσία. Αυτή είναι η πρόταση μιας μεταρρύθμισης που την έχει ανάγκη η κοινωνία.

Πώς θα διασφαλιστεί η ποιότητα χωρίς πιστοποίηση και χωρίς υιοθέτηση διεθνώς καταξιωμένων ακαδημαϊκών προτύπων; Είναι ξενολατρία να εφαρμόζεις πλαίσιο οργάνωσης σπουδών που έχουν πετύχει στα καλύτερα πανεπιστήμια των Ηνωμένων Πολιτειών και της Ευρώπης;

Η ανώτατη εκπαίδευση δεν υπάρχει για να είμαστε ευχαριστημένοι οι ακαδημαϊκοί δάσκαλοι. Κάθε μέρα η παγκοσμιοποίηση θέτει σε όλο και μεγαλύτερο ανταγωνισμό τα διάφορα συστήματα ανώτατης εκπαίδευσης και έρευνας. Πόσο θα αντέξει το ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα; Στην πραγματικότητα μήπως έχει ήδη καταρρεύσει και απλώς αρνούμαστε να το πούμε δημόσια;

Θα σας διαβάσω τι έλεγα το 2006 στην Ειδική Μόνιμη Επιτροπή Έρευνας και Τεχνολογίας της Βουλής: «Δεν είμαι καθόλου περήφανος που κανένα πανεπιστήμιο της χώρας μας δεν έχει συμβάλει στη δημιουργία ενός αποτελεσματικού συστήματος μεταφοράς και διάχυσης της επιστημονικής γνώσης στις ελληνικές μικρομεσαίες επιχειρήσεις, στην ελληνική τοπική και περιφερειακή αυτοδιοίκηση, στην ελληνική ποιοτική γεωργία, στην ελληνική Δημόσια Διοίκηση.

Δεν είμαι καθόλου περήφανος για το λαϊκισμό όλων μας να θεωρούμε έγκλημα καθοσίωσης την εμπλοκή πανεπιστημιακών και άλλων ερευνητών σε επιχειρηματικές πρωτοβουλίες που στηρίζονται στα αποτελέσματα των δικών τους ερευνών.

Δεν είμαι καθόλου περήφανος που δεν έχουμε περάσει στα ερευνητικά μας ιδρύματα και τα ακαδημαϊκά μας κέντρα τη λογική των spin off εταιρειών».

Τα ίδια ακριβώς λόγια που είπα το 2006, δυστυχώς επαναλαμβάνω και τώρα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Υφυπουργού)

Πρέπει να δώσουμε την ευκαιρία στα πανεπιστήμιά μας να κερδίσουν στο διεθνή ανταγωνισμό, να διακριθούν και να πετύχουν, γιατί μόνο έτσι θα προσελκύσουμε λαμπρά μυαλά και εάν το θέλουμε και ξένους φοιτητές.

Λέω «ναι» στα συμβούλια διοίκησης έτσι όπως τελικά διαμορφώνονται. Λέω «ναι» στην αξιολόγηση που δεν θα είναι απλή έκθεση ιδεών, αλλά θα έχει επιβράβευση και τιμωρία. Λέω «όχι» στον ισοπεδωτισμό των ανύπαρκτων, ομοιόμορφων εσωτερικών κανονισμών, χωρίς ταυτότητα, χωρίς προτεραιότητες, χωρίς περιφερειακή αντιστοίχηση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι η ώρα των αποφάσεων. Είναι η ώρα των αποφάσεων του εθνικού Κοινοβουλίου, εάν θα δημιουργήσουμε ένα πανεπιστήμιο συμφιλιωμένο με τις ανάγκες των καιρών, συμφιλιωμένο με τις ανάγκες της κοινωνίας, συμφιλιωμένο με τις ανάγκες του κάθε πολίτη, που από την τσέπη του χρηματοδοτεί το δημόσιο ελληνικό πανεπιστήμιο.

Σας καλώ να ψηφίσουμε το νομοσχέδιο αυτό.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Βαΐτσης Αποστολάτος): Ευχαριστούμε τον Υφυπουργό Περιβάλλοντος, Ενέργειας και Κλιματικής Αλλαγής κ. Μανιάτη.

Ο κ. Σπυρίδων Γαληνός, Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας, έχει το λόγο. Θα ακολουθήσει η κ. Θεοδώρα Μπακογιάννη.

Ορίστε, κύριε Γαληνέ, έχετε το λόγο για επτά λεπτά.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΓΑΛΗΝΟΣ: Κύριοι συνάδελφοι, το ότι η κατάσταση στα πανεπιστήμια σήμερα δεν είναι ικανοποιητική αυτό είναι βέβαιο, όπως είναι βέβαιο ότι πολλά πρέπει να αλλάξουν. Εξίσου, όμως, βέβαιο είναι ότι το παρόν νομοσχέδιο δεν είναι η λύση στο πρόβλημα αλλά παραγωγικό αίτιο νέων πολύ μεγαλύτερων προβλημάτων στο μέλλον.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Πρόεδρος της Βουλής κ. **ΦΙΛΙΠΠΟΣ ΠΕΤΣΑΛΝΙΚΟΣ**)

Λέγεται ότι ο διάβολος κρύβεται στις λεπτομέρειες. Λεπτομέρειες που όμως συνέχεια αλλάζουν στο υπό συζήτηση νομοσχέδιο.

Παρακολουθώ όλο το τελευταίο διάστημα τις αδιάλειπτες μεταβολές του νομοσχεδίου. Γιατί άραγε; Μήπως η Υπουργός προσπαθεί σταδιακά και διά της «σαλαμοποίησης» να απαλλαγεί από τις ακρότητες που της άφησε παρακαταθήκη ο κ. Πανάρετος, ή μήπως να θολώσει τα νερά για να εκτονώσει τις αντιδράσεις για να χρυσώσει το χάπι; Όποιος και εάν είναι ο στόχος, τα επικοινωνιακά τερτίπια δεν φαίνεται να έχουν τελεσφορήσει.

Ο νόμος έρχεται εδώ με την κάθετη αντίθεση της συνόδου των πρυτάνεων, την κάθετη αντίθεση της εγχώριας ακαδημαϊκής ενότητας που θα κληθεί να την εφαρμόσει, με την κάθετη αντίθεση της διεθνούς ακαδημαϊκής κοινότητας που μαζικά υπέγραψε ψήφισμα διαμαρτυρίας και έπεται βέβαια συνέχεια των αντιδράσεων.

Ο λόγος για τον οποίο τα διάφορα μερεμέτια της κυρίας Υπουργού ούτε συναίνεση εξαγόρασαν ούτε και τις αντιδράσεις εκτόνωσαν είναι προφανής. Το σημαντικότερο πρόβλημα δεν έγκειται στα επιμέρους ζητήματα, σε επιμέρους διατάξεις, τις οποίες άλλωστε το Υπουργείο θα μπορούσε απλά να αποσύρει. Το μεγάλο πρόβλημα βρίσκεται στην καρδιά του νομοσχεδίου, στις δομικές του διατάξεις, στους βασικούς του στόχους.

Το μοντέλο διοίκησης για τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα που εισάγει αυτός ο νόμος, ένα στόχο εξυπηρετεί: την εκμηδένιση της ακαδημαϊκής ανεξαρτησίας και πνευματικής ελευθερίας και την καθυπόταξη της ακαδημαϊκής ζωής.

Θεσπίζεται ένα πανίσχυρο συμβούλιο, τα μισά μόνο μέλη του οποίου εκλέγονται από την ακαδημαϊκή κοινότητα, ένα συμβούλιο που κατ' ουσίαν λογοδοτεί μόνο στο κράτος, ένα συμβούλιο το οποίο ορίζει και καθορίζει τον πρύτανη και καθορίζει τους κοσμήτορες. Δηλαδή ο κοσμήτορας, ο άνθρωπος που συγκροτεί τις επιτροπές επιλογής και εξέλιξης των μελών ΔΕΠ ορίζεται και παύεται από το συμβούλιο. Προφανώς οι σχέσεις που θα προκύψουν ανάμεσα σε αυτό το πανίσχυρο συμβούλιο και τους καθηγητές του τμήματος είναι σχέσεις εξάρτησης αι υποτέλειας.

Και, βέβαια, μπορούμε εύκολα να αντιληφθούμε τι τύχη περιμένει όποιον δεν συνεμορφώθη προς τας υποδείξεις. Αλήθεια, για τους επτά που χθες έγιναν έξι μη ακαδημαϊκούς στο συμβούλιο τι εγγυήσεις θα έχουμε για το ποιόν τους; Μπορεί μήπως να είναι και εν ενεργεία πολιτικοί, να ανήκουν σε εκδοτικά συγκροτήματα, να ανήκουν σε επιχειρήσεις, σε επιχειρηματίες; Ποιες εγγυήσεις υπάρχουν ότι δεν ανοίγουμε την κερκόπορτα, για να μπει η διαπλοκή στο πανεπιστήμιο.

Προσωπικό ανήκω σε αυτούς που υποστηρίζουν ότι ενδεχομένως να πρέπει να απαλλαγούν οι ακαδημαϊκές αρχές από τα καθαρά διαχειριστικά ζητήματα, φθάνει όμως και απαραίτητα να διαφυλαχθεί απόλυτα η επιστημονική και ακαδημαϊκή αυτοτέλεια από κάθε μορφής ιδιοτελείς παρεμβάσεις.

Ας περάσουμε, όμως, σε ένα μεγάλο ζήτημα. Πίστευα και πιστεύω σε ένα πανεπιστήμιο που προάγει αριστεία και έχει έναν ουσιαστικό αναδιανεμητικό ρόλο στην κοινωνία, ένα πανεπιστήμιο που προσφέρει πραγματικές ευκαιρίες ανόδου σε αυτούς που το αξίζουν, ένα πανεπιστήμιο που θα μας απαλλάξει από τα βαρίδια της αναποτελεσματικότητας που έχουν επιβάλει στη χώρα μας η αναξιοκρατία, η κομματικοκρατία, η διαπλοκή και ο νεποτισμός.

Η χώρα σήμερα έχει ανάγκη, περισσότερο από κάθε άλλη φορά, από πανεπιστήμια που θα πραγματώνουν τον αναπτυξιακό τους ρόλο και θα αποτελέσουν μοχλό για να βγούμε από την κρίση. Κάθε προσπάθεια για τον επανασχεδιασμό του πανεπιστημίου πρέπει να καθοδηγείται από ένα όραμα για την παιδεία,

που με τη σειρά του υπηρετεί ένα όραμα για την κοινωνία, ένα όραμα για την Ελλάδα του μέλλοντος.

Το νομοσχέδιο το οποίο συζητούμε σήμερα αν απογυμνωθεί από τα καλλωπιστικά ρητορικά σχήματα και τα επικοινωνιακά, κατά την άποψή μου, τρικ, με τα οποία έχει επενδυθεί, δεν έχει τέτοιο όραμα. Παγιοποιεί την ασφυκτική οικονομική και δημοσιονομική πίεση που υφίσταται η χώρα βάζοντας τη βαριά σφραγίδα της στο εκπαιδευτικό σύστημα και εντάσσεται σε μια ευρύτερη κυβερνητική στρατηγική ενοχοποίησης της ελληνικής κοινωνίας και τη μετατροπή των πολιτών σε δουλοπάροικους των πιστωτών.

Ορισμένες καταληκτικές παρατηρήσεις. Δεν μπορεί η πολιτεία να αποποιείται των ευθυνών της για να χρηματοδοτεί το πανεπιστήμιο ούτε γίνεται οι αναφορές στην έρευνα να είναι τόσο περιορισμένες και διακοσμητικές στο νομοσχέδιο. Η υποχρηματοδότηση της έρευνας στην Ελλάδα είναι ένα κεντρικό ζήτημα.

Ο Πρωθυπουργός μας είχε πει ότι η παιδεία και η υγεία θα προστατευθούν από τη λαίλαπα του μνημονίου. Ωστόσο και παρά τις ρητές υποσχέσεις, το ένα προς δέκα ισχύει και για την παιδεία. Σήμερα υπάρχουν επτακόσιοι ογδόντα αδιόριστοι εκλεγμένοι-μέλη ΔΕΠ που περιμένουν εδώ και δύο χρόνια, από το 2009, το διορισμό τους. Χρειάστηκε να περάσουν δύο χρόνια και να ασκηθούν ασφυκτικές κοινοβουλευτικές πιέσεις, για να δεσμευθεί μόλις χθες η κυρία Υπουργός για την άμεση αποκατάστασή τους.

Θα ισχύσει η δέσμευση; Ας το ελπίσουμε. Όπως, κυρία Υπουργέ, ελπίζουμε ότι θα ανταποκριθείτε στις τρεις σημαντικές προτάσεις της Νέας Δημοκρατίας βελτίωσης αυτού του νομοσχεδίου, ώστε να μπορέσουμε να βγούμε από αυτή την Αίθουσα πεπεισμένοι και έχοντας πείσει ότι εδώ διεξάγεται διάλογος μεταξύ ανθρώπων, οι οποίοι μπορούν να ακούσουν και να συμφωνήσουν σε κάποια μίνιμουμ ζητήματα.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει η κ. Ντόρα Μπακογιάννη.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, παρακολουθώντας τον κοινοβουλευτικό διάλογο σήμερα στη Βουλή πρέπει να πω ότι και τίμησε τον κοινοβουλευτισμό και πιστεύω ότι είμαστε πολύ κοντά να πετύχουμε αυτό το οποίο η Φινλανδία πέτυχε το 1993.

Θέλω να αρχίσω με τα θετικά. Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι βέβαιο ότι εάν εξαιρέσω την Αριστερά –και την εξαιρώ για λόγους δογματικούς- όλη η υπόλοιπη Βουλή συμφωνεί σε βασικές αρχές, οι οποίες υπάρχουν μέσα σε αυτό το νομοσχέδιο.

Πρώτη βασική αρχή. Το σύστημα μέχρι τώρα απέτυχε παταγωδώς. Τριάντα χρόνια, δηλαδή στη Μεταπολίτευση, αυτό το οποίο χτίσαμε στα πανεπιστημιακά ιδρύματα δεν παρήγαγε τους πολίτες που θέλαμε. Ήταν ένα σύστημα στο οποίο εντάξαμε μέσα ισχυρότατα τον κομματισμό. Ήταν ένα σύστημα το οποίο μετά βεβαιότητας οδήγησε στην κατάταξη, την οποία μας ανέφερε πριν ο κ. Κρεμαστινός.

Δεύτερη συμφωνία. Δεν μπορούμε να συνεχίσουμε έτσι όπως είμαστε, διότι αν θέλουμε να παραδεχθούμε την αλήθεια, ένας από τους λόγους που χρεοκοπήσαμε είναι το σύστημα της παιδείας μας.

Τρίτη συμφωνία. Θέλουμε να το αλλάξουμε. Αυτό το οποίο θέλουμε να αλλάξουμε και που παρουσιάζεται σήμερα από το Υπουργείο Παιδείας είναι πράγματι προς τη σωστή κατεύθυνση. Παρακολούθησα το διάλογο και διαπίστωσα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι όλοι θέλουμε το ίδιο.

Χαίρομαι, κυρία Υπουργέ, διότι τελικώς και οι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας εξέφρασαν τις ίδιες απόψεις τις οποίες χρόνια τώρα η Νέα Δημοκρατία εξέφραζε και τότε, κύριοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, δυστυχώς τις είχατε αρνηθεί και δίνατε μάχη στα διάφορα πεζοδρόμια και στα διάφορα φοιτητικά αμφιθέατρα.

Η πραγματικότητα είναι ότι συμφωνούμε όλοι ότι το άσυλο πρέπει να καταργηθεί. Αφού λοιπόν συμφωνούμε όλοι, χαιρόμαστε διότι αυτή η τελευταία αλλαγή του νομοσχεδίου δείχνει τουλάχιστον με τα δικά μου ελληνικά -εάν χρειαστεί όμως πρόσθετη διατύπωση, φαντάζομαι ότι θα είσαστε έτοιμοι να την κάνετε- ότι το άσυλο καταργείται πλήρως. Τέλος! Δεν υπάρχει, το πληρώσαμε αρκετά, ξέρουμε τι σημαίνει άσυλο, ξέρουμε πως τελικώς έγινε άσυλο κακοποιών και άσυλο στοιχείων τα οποία δεν θα έπρεπε να είναι μέσα στα πανεπιστήμια.

Επιπλέον, συμφωνούμε ότι πρέπει να υπάρχει μια αλλαγή στον τρόπο διοίκησης του πανεπιστημίου. Δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία γι' αυτό. Η μέχρι σήμερα κατάσταση το μόνο πράγμα το οποίο ανέδειξε είναι τον κομματισμό, τη συναλλαγή και δυστυχώς τις συμφωνίες κάτω από το τραπέζι.

Συμφωνούμε, επίσης, ότι όντως δεν πρέπει να υπάρχουν φοιτητές στη διοίκηση του πανεπιστημίου. Ακούστηκε νωρίτερα από τον Κυριάκο Μητσοτάκη ότι οι φοιτητές μπορούν να αξιολογούν και οφείλουν να αξιολογούν το διδακτικό έργο, αλλά δεν πρέπει με κανέναν τρόπο να συμμετέχουν στη διοίκηση. Τα του οίκου τους είναι αυτά τα οποία θα πρέπει να υπερασπίζονται.

Πιστεύω ότι σε αυτό το θέμα υπάρχει μια ευρύτερη συμφωνία και μπορούμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, να στείλουμε το πρώτο μήνυμα από αυτήν τη Βουλή ότι ομονοούμε εν όψει της κρίσης. Είναι βασικό.

Η Δημοκρατική Συμμαχία θα υπερψηφίσει το νομοσχέδιο επί της αρχής. Έχουμε διαφωνίες σε επιμέρους άρθρα, αλλά θα το υπερψηφίσουμε επί της αρχής. Θα το υπερψηφίσουμε, διότι πιστεύουμε βαθύτατα ότι αυτό το μήνυμα πρέπει να πάει σε όλη την κοινωνία, εάν θέλουμε να είμαστε αποτελεσματικοί.

Επαναλαμβάνω ότι χαίρομαι διότι η Νέα Δημοκρατία δεν φαίνεται να ακολουθεί το τεράστιο λάθος πολιτικής που είχε το ΠΑΣΟΚ, δυστυχώς την προηγούμενη τετραετία, όταν, κύριοι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ από εκεί που ήσασταν οπαδοί της αναθεώρησης του άρθρου 16 και ο Πρωθυπουργός και τότε Αρχηγός του ΠΑΣΟΚ είχε ταχθεί υπέρ της αναθεώρησης, ως διά μαγείας σας έπιασε ο αντιπολιτευτικός σας οίστρος και έχασε η χώρα, έχασε η πατρίδα και έχασε η νεολαία μας μία τεράστια ευκαιρία να είχαμε κάνει από τότε την τομή, την οποία σήμερα, βεβαίως, όλοι σας υποστηρίζετε.

Ποιο είναι το ηθικό δίδαγμα αυτής της ιστορίας; Το ηθικό δίδαγμα είναι ότι όποτε επιτρέπεις σε κομματική λογική να υπερισχύσει της πραγματικής και κοινής λογικής, το πληρώνεις πάρα πολύ ακριβά και στη δε Βουλή των Ελλήνων το πληρώνουμε διπλά, διότι σήμερα έχουμε τα αποτελέσματα αυτής της πολιτικής.

Εννοείται, βεβαίως, ότι εμείς είμαστε υπέρ της αναθεώρησης του άρθρου 16. Δεν χρειάζεται να το πω ξανά.

Θέλω, όμως, να τονίσω και προς το Υπουργείο Παιδείας, ότι ένα από τα μεγαλύτερα προβλήματα, τα οποία παρουσιάζονται, κυρίες Υπουργοί, είναι ότι αρνείται βασικά το κατεστημένο των πανεπιστημίων την αξιολόγηση. Είναι αδιανόητο -και, τουλάχιστον, στη δική μου λογική παντελώς αδιανόητο- ότι σήμερα που μιλάμε, ο νόμος Γιαννάκου, που προέβλεπε την αξιολόγηση, έχει εφαρμοστεί μόνο από δέκα πανεπιστήμια και αυτά ελλιπώς. Είναι ντροπή!

Ένα πράγμα πρέπει να μάθουμε στην Ελλάδα, ότι δεν μπορούμε να μην αξιολογούμε εαυτούς και δεν δικαιούται κανένας να έρχεται και να λέει ότι αρνείται την αξιολόγηση των πανεπιστημίων, διότι στο κάτω-κάτω της γραφής αυτή η νεολαία έχει δικαιώματα και τείνουμε να τα ξεχάσουμε.

Τέταρτο και τελευταίο: Όσον αφορά την εξωστρέφεια, οφείλετε να κάνετε μία πολύ μεγαλύτερη προσπάθεια στο θέμα αυτό. Οφείλετε να δημιουργήσετε και να τονώσετε τα πανεπιστήμια εκείνα που θέλουν να απευθυνθούν σε φοιτητές από το εξωτερικό, να μπορούν να έρθουν και να παρακολουθήσουν τα δικά μας προγράμματα σπουδών.

Τέλος, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν μπορώ παρά να κάνω ένα σχόλιο, γι' αυτό το οποίο ακούστηκε νωρίτερα περί της εφαρμογής του νόμου.

Οι νόμοι της δημοκρατίας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ψηφίζονται από τη Βουλή για να εφαρμόζονται και είναι η πρώτη και η βασική αρχή της δημοκρατίας. Εάν ένας νόμος δεν εφαρμόζεται, οφείλεται στο ότι η Εκτελεστική Εξουσία δεν μπορεί και δεν είναι σε θέση να τον εφαρμόσει και, άρα η ευθύνη 100% είναι με την Εκτελεστική Εξουσία.

Δεν δικαιούται, όμως, κατά τη γνώμη μου -και θέλω να το πω ξεκάθαρα σους αγαπητούς συναδέλφους της Αριστεράς- κανένας και ποτέ σε μία αίθουσα ή πολύ παραπάνω πανεπιστημιακός διδάσκαλος να βγαίνει και να λέει ότι ο νόμος δεν θα εφαρμοστεί. Εάν θέλει να τον αλλάξει, να βάλει υποψηφιότητα, να βρει ψηφοφόρους, να έρθει στη Βουλή των Ελλήνων και να ψηφίσει άλλο νόμο. Μέχρι εκείνη τη στιγμή, την εντολή για την ψήφιση των νόμων την έχουμε εμείς σ' αυτό το Κοινοβούλιο και κανένας εξωθεσμικός παράγοντας.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στο σημείο αυτό θα διακόψουμε τη συνεδρίαση ...

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, θα παρακαλούσα να έχω το λόγο;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Έχετε ζητήσει το λόγο, κύριε Κακλαμάνη;

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Ναι, κύριε Πρόεδρε, εδώ και αρκετή ώρα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Πριν ανέλθω στην έδρα, υποθέτω.

Ορίστε, κύριε Κακλαμάνη, έχετε το λόγο, όπως το δικαιούσθε από τον Κανονισμό.

(Θόρυβος στην αίθουσα)

Παρακαλώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα τελειώσει ο κ. Κακλαμάνης, ο οποίος λέει ότι έχει ζητήσει εδώ και αρκετή ώρα το λόγο και αμέσως μετά θα γίνει η ανάγνωση του καταλόγου.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Είναι σύμπτωμα και αυτό, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι.

Βουλιάζουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Βουλιάζει η χώρα και οι διάφορες ελίτ κάθονται αμέριμνες στο ηφαίστειο που ενεργοποιείται και αμέριμνες βυζαντινολογούν. Οι συντεχνίες ασύδοτες εκβιάζουν ακόμα και το Κοινοβούλιο.

Θα δώσω για τα Πρακτικά την ανακοίνωση του Τεχνικού Επιμελητηρίου της Ελλάδος, μια προσωπική επίθεση εναντίον μου και εναντίον του κ. Ταλιαδούρου από τη Νέα Δημοκρατία. Είναι ένα μήνυμα ότι όποιος δεν πειθαρχεί στις συντεχνίες, θα τις έχει απέναντί του, όπως ο Πέτρος Ευθυμίου που ως Υπουργός Παιδείας το 2001, όταν έφερε το ν. 2916, αντιμετώπισε εκβιασμούς δημοσία από αυτές προς τον τότε Πρωθυπουργό, τον κ. Σημίτη, να τον απολύσει. Όλες οι κυβερνήσεις από το 1974 και μετά όταν αποτολμούσαν να κάνουν κάτι εναντίον αυτής της μεγάλης συντεχνίας, κινητοποιούνταν με απεργίες και στάσεις εργασίας στα δημόσια έργα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα προσπαθήσω να είναι λιγότερο συναισθηματικός ο τόνος στην τοποθέτησή μου. Πρέπει να ξέρετε, όμως, ότι ζω αυτήν τη διελκυστίνδα επανάστασης και αντεπανάστασης στην παιδεία από όταν έφυγα δέκα χρονών από το σπίτι μου ξυπόλητος και έπρεπε να παίζω κορώνα-γράμματα τη ζωή μου, για να μπορέσω να τα βγάλω πέρα, με εξετάσεις στο γυμνάσιο, με εξετάσεις στο νυκτερινό σχολείο, με εξετάσεις στο πανεπιστήμιο, με δουλειά, με μόχθο.

Θέλω να με ακούσει η κυρία Υπουργός. Αν θέλει, ας έρθει μία φορά η κ. Διαμαντοπούλου να με ακούσει. Ξέρει τα αισθήματά μου απέναντί της και ξέρει ότι οι πραγματικοί φίλοι δεν χαϊδεύουν μπροστά για να χτυπάνε με το στιλέτο πίσω. Αυτό το γνωρίζει η Υπουργός, ότι είναι ειλικρινή τα αισθήματα που τρέφω.

Είναι και αυτή, όμως, σήμερα στόχος της επίθεσης του Τεχνικού Επιμελητηρίου. Λέει, κυρία Υπουργέ, ότι συνεχίζετε τη ρουσφετολογική και παλαιοκομματική σας παράδοση. Γιατί; Διότι την τελευταία στιγμή, χωρίς να υπάρχει στο αρχικό νομοσχέδιο, χωρίς να συζητηθεί στην επιτροπή, ετέθη μία διάταξη.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Πού ετέθη, κύριε Πρόεδρε; Γιατί δεν κατετέθη ποτέ στη Βουλή αυτό που λέτε!

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Ένας λόγος παραπάνω, κυρία Υπουργέ. Θα το ακούσετε. Κυκλοφόρησε, λοιπόν, μία διάταξη και πρέπει να αναζητήσετε, κυρία Υπουργέ, και το συντάκτη εντός του Υπουργείου και τη σχέση του και το αν μπορεί κάποιος από ανώτατη λειτουργική θέση να λειτουργεί ως μέλος συντεχνίας και καθηγητής ιδρύματος που έχει ανοίξει πόλεμο με τα υπόλοιπα πανεπιστήμια και με τα τεχνολογικά εκπαιδευτικά ιδρύματα. Αυτή η διάταξη –τώρα το ακούω από την κυρία Υπουργό- τελικώς δεν κατετέθη καν.

Και ιδού! Εάν αυτό το Κοινοβούλιο, κυρίες και κύριοι, θα νομοθετεί όπως κάθε καναλάρχης, κάθε μεγαλοεκδότης, κάθε συντεχνία, κάθε οικονομικός μεγαλοπαράγοντας θα επιθυμεί, θα είμεθα οι τελευταίοι των ενόχων, γιατί η χώρα θα βουλιάξει. Ξέρετε πολύ καλά σε ποια κατάσταση βρισκόμαστε ως χώρα.

Είναι η στιγμή που όσες φορές στο παρελθόν αυτό το έθνος την έζησε, βρήκε τη δύναμη, πέταξε από πάνω του τα βαρίδια, αγωνίστηκε. Το 1940, κυρίες και κύριοι, είχε δικτατορία. Ήθελε το δικτάτορα; Όχι, ασφαλώς, αλλά ως ένας άνθρωπος πήγε και πολέμησε.

Τώρα γιατί δεν πολεμάει ο λαός μας; Γιατί υβρίζει τους πάντες και τα πάντα; Γιατί απαξιώνει τους θεσμούς; Δεν απαξιώνει τους φορείς. Δεν του λένε για πρόσωπα, δεν εξατομικεύουν ευθύνες προσώπων, του λένε για το πολιτικό σύστημα. Άρα δεν χρειάζεται Κοινοβούλιο, δεν χρειάζονται θεσμοί. Έχουμε μια άλλη εκστρατεία τώρα εναντίον των κοινωνικών κινημάτων.

Δεν φροντίσαμε να έχουμε κόμματα με δημοκρατική λειτουργία! Τότε δεν θα είχαμε ούτε εργατοπατέρες, ούτε φοιτητοπατέρες, κυρίες και κύριοι! Φοιτητοπατέρες και εργατοπατέρες είναι αυτοί που προσκολλώνται στο άλφα ή βήτα στέλεχος, μεγάλο ή μικρό, που και εκείνο στοιχίζεται στα πορτοπαράθυρα των καναλαρχών και των εκδοτών, για να πάρει σειρά για τη λεγόμενη «ηγεσία», προκειμένου μετά να ασκήσει την ενός ανδρός αρχή!

Αυτές είναι αλήθειες! Αν κάποιος από εσάς δεν πιστεύει σ' αυτά, τον προκαλώ να μου το πει και εγώ δεν θα πατήσω ξανά σ' αυτήν την Αίθουσα!

Είναι κατακριτέα όλα αυτά τα μείζονα που αποσυνέθεσαν, πράγματι, και το εργατικό κίνημα και το φοιτητικό κίνημα, κάθε κίνημα! Μα, βέβαια, αφού εγκαταλείψαμε το έθνος, την έννοια «λαός»! Πήγαμε στους όρους «κοινωνία», «κοινωνία των πολιτών», «πολίτες εν δράσει», «τάδε μη κυβερνητική οργάνωση»! Η δημοκρατία ως έννοια έπαψε να είναι ενιαία! Έγινε δημοκρατία της «καρέτα-καρέτα»! Δεν νοιάζομαι για τίποτα άλλο, παρά για το μικρόβιο του κουνουπιού του Νείλου!

Φίλες και φίλοι, επιτρέψτε μου, είστε όλοι νεότεροι από εμένα και μπορώ να το πω έτσι. Αυτό το νομοσχέδιο δεν είναι ένα οποιοδήποτε νομοσχέδιο. Είναι μία προσπάθεια που κάνει αυτή η Κυβέρνηση να προχωρήσει, να σπάσει αυτό το απόστημα που υπάρχει στην ανώτατη εκπαίδευση! Το λάθος της είναι ότι παγιδεύεται σ' αυτήν την κουβέντα που γίνεται επί ένα χρόνο στα σαλόνια και στα «μεγαλοεφημεριδοκαναλαρχογραφεία»!

Ποια είναι η συζήτηση που γίνεται και εδώ επί δύο μέρες; Γίνεται συζήτηση για τον πρύτανη. Σας ερωτώ: Το πρόβλημά μας είναι ο ερασιτέχνης ηθοποιός που είναι πρύτανης του πανεπιστημίου και ο οποίος από τη Θεσσαλονίκη καλούσε τους Υπουργούς να πάνε να συσκεφθούν μαζί του, όταν στη Νομική Σχολή κινδυνεύαμε να τιναχθούμε –όχι το πανεπιστήμιο, αλλά η χώρα- με τριακόσιους ισλαμιστές που ένας εξ αυτών να ήταν φανατικός, θα έκανε παρανάλωμα τη χώρα; Ε, αυτό, λοιπόν, είναι το πρόβλημά μας;

Λέγονται πολλά περί του αυτοδιοικήτου και της ενδεχομένης αντισυνταγματικότητας. Εγώ πιστεύω ότι μετά τις διορθώσεις που έκανε η Υπουργός, δεν υπάρχει θέμα, κυρίες και κύριοι. Το θέμα δεν είναι πλέον το τυπικό θέμα συνταγματικότητας. Υπάρχει η πλειοψηφία που ορίζει πλειοψηφία και η πλειοψηφία αποφασίζει τι τελικώς εκλέγει.

Κυρία Υπουργέ, είναι άλλο θέμα αν θα δεχθείτε κάποιες βελτιώσεις. Είναι σωστό, πράγματι, αντί του ενός που θα ορίζει αυτό το Συμβούλιο –θα ορίσει έναν αντιπρόσωπο- να υπάρξει και ευρύτερη συμμετοχή. Δεν είναι αυτό το πρόβλημά μας. Ακόμα και για τους φοιτητές, όσον αφορά το λάθος του ν.1268, πρέπει να σας πω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι δεν έκανα εγώ το ν.1268. Εγώ εκλήθην δύο μήνες μετά την ψήφισή του, να μαζέψω τα ασυμμάζευτα. Ήταν μία επανάσταση που εμπεριείχε μέσα της την αντεπανάσταση. Και οι αντεπαναστάσεις δεν είναι δεξιές ή αριστερές. Οι επαναστάσεις είναι επαναστάσεις. Οι αντεπαναστάσεις έρχονται με διάφορες μορφές.

Στο ν.1268, η αντεπανάσταση ήρθε με μορφή, με προσωπείο τάχα προοδευτικό και αριστερό. Εγώ έκανα το νόμο για τα ΤΕΙ και μετά από εμένα, δυστυχώς, ο πρώτος Υπουργός είναι μέλος του Τεχνικού Επιμελητηρίου! Κανένα ενδιαφέρον για τα ΤΕΙ! Στη συνέχεια, δεύτερος Υπουργός ο κ. Σουφλιάς, παρομοίως και χειρότερα!

Εγώ πιστεύω ότι η κ. Διαμαντοπούλου θα τερματίσει αυτόν τον κατήφορο. Θα καταθέσω στα Πρακτικά, κυρία Υπουργέ, το εξής: Υπάρχουν τμήματα των ΤΕΙ που ιδρύθηκαν το 1983, το 1984, το 1985, το 1986 που έφυγα από το Υπουργείο. Αυτά τα τμήματα άρχισαν να γίνονται στα πανεπιστήμια έπειτα από δέκα και δεκαπέντε χρόνια, όπως το Τμήμα Ρομποτικής, τα Τμήματα Ψηφιακής Τεχνολογίας ή τα Τμήματα Πληροφορικής.

Στο Τμήμα Πληροφορικής του ΤΕΙ της Αθήνας ο τελευταίος που μπήκε πέρσι -δείτε το στα στοιχεία σας- είχε μεγαλύτερο βαθμό από εκείνον που μπήκε πρώτος στο Τμήμα Ηλεκτρονικών Υπολογιστών της Κρήτης.

Η Πάτρα έχει από το 1985 -όταν ούτε για πράσινες ενέργειες ούτε για πράσινα άλογα μιλούσαν στην Ελλάδα- τμήμα για τα φωτοβολταϊκά και για ανανεώσιμες πηγές ενέργειας.

Ιδού, ο Πρόεδρος, κ. Πετσάλνικος, ο Πρωθυπουργός, Γιώργος Παπανδρέου, έδωσαν, σφυροκοπούμενοι κι αυτοί από τις συντεχνίες, τη μάχη τους για τα ΤΕΙ. Τα ΤΕΙ, φίλες και φίλοι, λόγω της φύσεώς τους έχουν ευελιξία, έχουν δυνατότητα να απορροφήσουν έγκαιρα και καινοτομίες, νέες ιδέες, επαναστατικές αλλαγές σήμερα στην τεχνολογία και δυστυχώς δεν είναι στα σαλόνια οι άνθρωποι αυτοί. Ζήτησα από τον Πρωθυπουργό να πάρει έναν πίνακα, για το πόσοι είναι οι καθηγητές πανεπιστημίων, κυρίως αυτοί οι ελάχιστοι -διότι πλείστοι και στα πανεπιστήμια κοπιάζουν- που γυρίζουν μέσα στα πόδια μας και ζητούν θέσεις σε οργανισμούς, σε συμβούλια, σε επιτροπές. Είναι αυτοί που καθοδηγούν ένα χρόνο τώρα μία συζήτηση, που γίνεται πέρα από την ουσία των πραγμάτων σε ολόκληρη τη χώρα.

Θα καταθέσω στα Πρακτικά το ειδικό επιστημονικό περιοδικό για τον τομέα των φωτοβολταϊκών σε ολόκληρη την Ευρώπη. Στην Ελλάδα, μόνο το τμήμα αυτό της Πάτρας κάνει θερινά τμήματα όπου έρχονται άτομα κι από τον αραβικό κόσμο κι από την Ευρώπη και στο Υπουργείο Παιδείας δεν εγκρίνονται τα προγράμματα αυτά, παρ'όλο που η δαπάνη καταβάλλεται από την Ευρωπαϊκή Ένωση.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Απόστολος Κακλαμάνης καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Κυρία Υπουργέ, ο νόμος σας είναι τομή αρκεί να προχωρήσει με τόλμη και με τη συναίνεση αυτών που καταδυναστεύονται μέσα στα πανεπιστήμια, μέσα στα ΤΕΙ, της φτωχολογιάς, του κοσμάκη. Δεν μπορώ να ξεχάσω ότι έπρεπε να πάρω και το δώρο των Χριστουγέννων για να κάνω την εγγραφή μου στο πανεπιστήμιο, ότι έπρεπε να πληρώνω κάθε φορά που έδινα ένα μάθημα και τα κωλόκουρα του καθηγητή. Κανόνες χρειάζονται. Είπατε κι εσείς εδώ, «γιατί να μην πληρώνει το παιδί σας και το δικό μου επίσης;». Όμως για το παιδί του άνεργου –άκουσα τον κ. Τζίμα από τη Δράμα- για το παιδί αυτού που αποδεδειγμένα δεν έχει εισοδήματα πώς θα γίνει;

Θέλετε να πάθουμε αυτό που έπαθαν οι Άγγλοι; Μηδενική κοινωνική κινητικότητα. Σάπισαν τα ανώτερα κοινωνικά κλιμάκια, καμμία ανανέωση. Εσείς εδώ είστε οι πλείστοι από χωριά, δεν είστε από τζάκια.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ: Εγώ είμαι...

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Μόνο ο φίλος μου ο Κώστας, που είχε παππού Ευρωβουλευτή.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κύριε Κακλαμάνη, παρακαλώ ολοκληρώστε.

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Τα ιδρύματα είναι ανώτατης εκπαίδευσης, άρα είναι ισότιμα. Ό,τι τα διαφοροποιεί, δημιουργεί προστριβές και προβλήματα. Αυτή είναι η γνώμη μου, στο άρθρο 1 είναι ισότιμα.

Δεύτερον, αυτή η διαφοροποίηση που κάνετε με την παράγραφο 2 του άρθρου 4 δεν έχει καμμία θέση και πρέπει να φύγει.

Τέλος, αφού δείτε αυτά τα στοιχεία που σας έδωσα και αυτά που θα προσθέσω για τα Πρακτικά, πιστεύω ότι πρέπει να καταλήξετε ότι με ελεγμένες διαδικασίες πρέπει και τα ΤΕΙ να έχουν δυνατότητες τρίτου κύκλου σπουδών. Δεν είναι δυνατόν τμήμα του Ιονίου Πανεπιστημίου, όπως κατατέθηκε στα Πρακτικά της επιτροπής, με τριάντα επτά όλες και όλες δημοσιεύσεις μελών του να έχει εκδώσει ενενήντα οκτώ διδακτορικά!

Είναι πανεπιστήμια που αξίζουν τη στήριξή μας, είναι ΤΕΙ που αξίζουν τη στήριξή μας και είναι πανεπιστήμια και ΤΕΙ –ιδίως τμήματά τους- που πρέπει να καταργηθούν, κυρία Υπουργέ! Εγώ θα είμαι δίπλα σας.

Γι' αυτό μη λέτε για συντμήσεις και καταργήσεις μόνο ιδρυμάτων και σχολών! Πρέπει να βάλετε «και τμημάτων». Δεν το λέει το νομοσχέδιο. Δείτε το, σας παρακαλώ! Διότι υπάρχουν τμήματα που τα έσπειρε ο άλφα πολιτευτής.

Διάκριση μεταξύ πολιτικού και πολιτευτή: Ο πολιτευτής νοιάζεται για τις επόμενες εκλογές, ενώ ο πολιτικός για τις επόμενες γενιές. Να το λέτε αυτό σε όσους απαξιώνουν, σε όσους έχουν δώσει μια ολόκληρη ζωή για την πρόοδο αυτού του τόπου.

Αυτά, λοιπόν, πρέπει να αντιμετωπιστούν, κυρία Υπουργέ.

Όσον αφορά το άσυλο, μην παγιδεύεστε από τη Νέα Δημοκρατία!

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Σας παρακαλώ, κύριε Κακλαμάνη, ολοκληρώστε!

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Ναι, κύριε Πρόεδρε.

Ποιος θα μπει μέσα στο πανεπιστήμιο, αν κάποιος που θα υβρίζεται από κάποιον καλέσει την Αστυνομία; Αυτό θεωρείται αδίκημα. Πρέπει να πάει η Αστυνομία. Χρειάζονται κανόνες εσωτερικοί.

Επίσης, μην πετάμε στην άκρη τους νέους! Να βρούμε τρόπο. Στο νόμο για τα ΤΕΙ το 100% εγώ το περιόρισα στο 30%. Βάλτε το, όπως το είπε ο νόμος Γιαννάκου, με συμμετοχή σε ενιαίο ψηφοδέλτιο του καθενός, ώστε να υπάρξει φοιτητικό κίνημα μακριά από κόμματα, αλλά με νέους που θα έχουν ιδεολογική και πολιτική συμμετοχή, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι! Όχι πρόβατα που θα τα πάμε από εδώ ή από εκεί!

Ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχει υποβληθεί αίτηση ονομαστικής ψηφοφορίας από Βουλευτές του ΛΑΟΣ επί της αρχής του νομοσχεδίου, της οποίας το κείμενο έχει ως εξής:

ΑΙΤΗΣΗ ΓΙΑ ΔΙΕΞΑΓΩΓΗ ΟΝΟΜΑΣΤΙΚΗΣ ΨΗΦΟΦΟΡΙΑΣ

Αθήνα, 24/8/2011

Οι υπογράφοντες βουλευτές του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού αιτούμεθα τη διενέργεια ονομαστικής ψηφοφορίας **επί της αρχής** του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Παιδείας, Δια Βίου Μάθησης & Θρησκευμάτων: «Δομή, λειτουργία, διασφάλιση της ποιότητας των σπουδών και διεθνοποίηση των Ανώτατων Εκπαιδευτικών Ιδρυμάτων».

Οι βουλευτές

Καρατζαφέρης Γεώργιος

Αϊβαλιώτης Κωνσταντίνος

Ανατολάκης Γεώργιος

Αποστολάτος Βαΐτσης

Βελόπουλος Κυριάκος

Βορίδης Μαυρουδής

Γεωργιάδης Σπυρίδων – Άδωνις

Κιλτίδης Κωνσταντίνος

Κολοκοτρώνης Άγγελος

Κοραντής Ιωάννης

Μαρκάκης Παύλος

Παπανδρέου – Παπαδάκη Ουρανία

Πολατίδης Ηλίας

Ροντούλης Αστέριος

Χρυσανθακόπουλος Αλέξανδρος

Πλεύρης Αθανάσιος

Θα αναγνώσω και τον κατάλογο των υπογραφόντων την αίτηση της ονομαστικής ψηφοφορίας, για να διαπιστωθεί αν υπάρχει ο απαιτούμενος από τον Κανονισμό αριθμός για την υποβολή της.

Ο κ. Γεώργιος Καρατζαφέρης. Παρών.
Ο κ. Κωνσταντίνος Αϊβαλιώτης. Παρών.
Ο κ. Γεώργιος Ανατολάκης. Παρών.
Ο κ. Βαΐτσης Αποστολάτος. Παρών.
Ο κ. Κυριάκος Βελόπουλος. Παρών.
Ο κ. Μαυρουδής Βορίδης. Παρών.
Ο κ. Σπυρίδων-Άδωνις Γεωργιάδης. Παρών.
Ο κ. Κωνσταντίνος Κιλτίδης. Παρών.
Ο κ. Άγγελος Κολοκοτρώνης. Παρών.
Ο κ. Ιωάννης Κοραντής. Παρών.
Ο κ. Παύλος Μαρκάκης. Παρών.
Η κ. Ουρανία Παπανδρέου-Παπαδάκη. Παρούσα.
Ο κ. Ηλίας Πολατίδης. Παρών.
Ο κ. Αστέριος Ροντούλης. Παρών.
Ο κ. Αλέξανδρος Χρυσανθακόπουλος. Παρών.
Ο κ. Αθανάσιος Πλεύρης. Παρών.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει ο απαιτούμενος από τον Κανονισμό αριθμός υπογραφόντων την αίτηση ονομαστικής ψηφοφορίας Βουλευτών του ΛΑΟΣ.

Πριν διακόψουμε τη συνεδρίαση, για δέκα λεπτά, σύμφωνα με τον Κανονισμό, για να προχωρήσουμε στη διαδικασία της ψηφοφορίας, ερωτώ την κυρία Υπουργό αν έχει να κάνει κάποια δήλωση.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Ναι, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Ορίστε, κυρία Υπουργέ, έχετε το λόγο.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ολοκληρώθηκε το πρώτο μέρος μιας εξαιρετικά ουσιαστικής και σημαντικής συζήτησης για ένα νόμο, που, όπως όλοι είπαν, είναι μια μεγάλη ανατροπή και απαντά στις ανάγκες της εποχής για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, για τα πανεπιστήμια και για τα τεχνολογικά ιδρύματα.

Στη συζήτηση αυτή έλαβε μέρος εξαιρετικά μεγάλος αριθμός Βουλευτών, όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα, αλλά και τα κόμματα που συμμετείχαν στο διακομματικό διάλογο που έγινε το Νοέμβριο, το Δεκέμβριο και τον Ιανουάριο.

Θεωρώ ότι η μεγαλύτερη πρόκληση, όχι μόνο για την εποχή μας, αλλά και για το νομοσχέδιο αυτό, είναι να μπορέσουμε να επιτύχουμε τις μεγαλύτερες δυνατές συναινέσεις. Η συναίνεση, βεβαίως, δεν είναι ένας μέσος όρος, δεν είναι απλά μία σύνθεση. Πρέπει να υπάρξει μία βασική φιλοσοφία που υπηρετεί με συνέπεια αυτές τις ανάγκες της νέας εποχής και να υπάρξει συσπείρωση και των κομμάτων, τα οποία προφανώς παίζουν εξαιρετικά σημαντικό ρόλο και των δυνάμεων του πανεπιστημίου και της κοινωνίας.

Θα ήθελα να θέσω μερικά ζητήματα που συζητήσαμε τις ημέρες αυτές, μόνον τα πάρα πολύ μεγάλα, για να δώσω ορισμένες απαντήσεις. Θα ξεκινήσω από ένα θέμα που έβαλε ο κ. Κουβέλης και η Δημοκρατική Αριστερά, επειδή αφιέρωσε ένα πολύ μεγάλο μέρος της ομιλίας του: Είναι το θέμα της έρευνας, πώς συνδέεται η ανώτατη εκπαίδευση με την έρευνα.

Είναι αλήθεια ότι στο νομοσχέδιο γίνονται σημαντικές αλλαγές, γιατί υπάρχει για πρώτη φορά ενοποίηση της ερευνητικής κοινότητας με την ακαδημαϊκή κοινότητα, αλλά δεν καθορίζεται το νέο πλαίσιο που είναι αναγκαίο για την έρευνα. Γι' αυτό και επαναλαμβάνω -το είχα πει και στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων- ότι το επόμενο διάστημα θα φέρουμε ένα νέο νόμο για την έρευνα στη Βουλή, ο οποίος θα είναι ο νόμος πλαίσιο για την έρευνα, που θα αλλάζει τα δεδομένα και θα συνδέει βεβαίως και την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Να πω, όμως, στο χώρο της έρευνας, κύριε πρώην Πρόεδρε της Βουλής, πως μοιράζομαι, κατανοώ και σέβομαι απολύτως την αγωνία σας, γιατί είστε από τους πρωτεργάτες ενός θεσμού όπως είναι τα τεχνολογικά ιδρύματα, ότι σε αυτό το νομοσχέδιο ανοίγουμε το κομμάτι της έρευνας και προς τα τεχνολογικά ιδρύματα, όπου υπάρχει πλέον δυνατότητα συνεργασίας ερευνητικών κέντρων και τεχνολογικών ιδρυμάτων και την ίδια στιγμή, για πρώτη φορά, έχουμε τη δυνατότητα οι ερευνητές να κινούνται μέσα στις διαδικασίες των ΑΕΙ, των πανεπιστημίων και των τεχνολογικών ιδρυμάτων και το αντίστροφο. Το πρώτο μεγάλο, λοιπόν, θέμα είναι η έρευνα.

Το δεύτερο μεγάλο θέμα είναι το θέμα του ασύλου. Ήταν ένα θέμα που συζητήθηκε με μεγάλη ένταση και πάθος, κυρίως για τα αποτελέσματα τα οποία δημιουργεί, κυρίως για το ότι υπήρξε κατάχρηση και διαστρέβλωση ενός πολύ σημαντικού πολιτικού όρου, όπως είναι το ακαδημαϊκό άσυλο. Είναι, λοιπόν, σαφές και νομίζω ότι σε αυτό συμφώνησε χωρίς εξαίρεση και χωρίς διαφωνίες η Βουλή ότι η κατάσταση είναι πάρα πολύ δύσκολη και η πλειοψηφία των κομμάτων συμφώνησε ότι και θεσμικά πρέπει να πάμε σε μία μεγάλη αλλαγή.

Με την παρούσα διάταξη το άσυλο καταργείται. Το άσυλο, όπως το γνωρίζαμε, καταργείται, ώστε στο πανεπιστήμιο να λειτουργεί για τις αξιόποινες πράξεις ό,τι λειτουργεί για όλους τους δημόσιους χώρους. Βεβαίως, γίνεται σαφές και στις αρχές, αλλά και στα επιμέρους άρθρα, ότι η ακαδημαϊκή ελευθερία είναι μία από τις βασικές αρχές που διέπουν την πανεπιστημιακή εκπαίδευση.

Το τρίτο μεγάλο θέμα που συζητήθηκε ήταν το θέμα του μοντέλου διοίκησης. Το μοντέλο διοίκησης που έχουμε σήμερα, με εξαιρέσεις βεβαίως μέσα στη Βουλή, έγινε αποδεκτό από όλους ότι δεν μπορεί να συνεχίσει. Πρέπει να γυρίσουμε σελίδα.

Σε τι, λοιπόν, συμφωνούμε και σε τι μπορούμε να συμφωνήσουμε; Το πρώτο και σημαντικό είναι ότι το πανεπιστήμιο ανήκει στην κοινωνία. Υπάρχει συμβούλιο και στο συμβούλιο αυτό συμμετέχουν εκλεγμένοι καθηγητές, ένας εκπρόσωπος των φοιτητών και προσωπικότητες από το εξωτερικό. Αυτό είναι μία μείζονα τομή, που νομίζω ότι μετά από ένα χρόνο συζήτησης, μετά από πάρα πολλές συγκρούσεις και στο Κοινοβούλιο, υπάρχει μία πολύ μεγάλη συναίνεση ότι ναι, και στο ελληνικό πανεπιστήμιο θα πρέπει οι δυνάμεις της κοινωνίας να υπεισέλθουν με σημαντικό και ουσιαστικό ρόλο. Θα απαντήσω στα μεγάλα ζητήματα που τέθηκαν από κάθε κόμμα.

Επειδή υπήρξε μία ένσταση από το κόμμα του ΛΑΟΣ για το θέμα του αριθμού των μελών, θα ήθελα να πω ότι συμφωνώ μαζί σας για την ανάγκη ισορροπίας. Είναι σημαντική η ισορροπία που είχαμε στην αρχή. Αλλά όλο το νομοσχέδιο είχε, έχει και θα έχει σοβαρές συνταγματικές δυσκολίες, γιατί είναι κάτι εντελώς καινούργιο. Ακόμη και η νομολογία που υπάρχει σήμερα δεν μπορεί να είναι πάντοτε χρήσιμη, γιατί έχει αλλάξει τόσο πολύ όλη η δομή που δεν μπορεί να ισχύσει η προηγούμενη.

Είπαμε, λοιπόν, ότι αλλάζουμε αυτήν την αναλογία σε οκτώ, ένα και έξι, ώστε να είναι απόλυτα σίγουρη η πλειοψηφία των εσωτερικών στο συμβούλιο αυτό, για να μην υπάρξει πρόβλημα.

Το επόμενο θέμα που αφορά τη διοίκηση, είναι ο τρόπος που επιλέγονται ή εκλέγονται όλα τα όργανα ή τα νέα όργανα που υπάρχουν. Θα ξεκινήσω με το θέμα της συμμετοχής των φοιτητών.

Κάναμε απολύτως σαφές ότι βεβαίως οι φοιτητές είναι εξαιρετικά σημαντικοί και η πλέον πολυπληθής συνιστώσα του πανεπιστημίου. Αλλά οι φοιτητές δεν μπορούν να ασκούν διοίκηση ή συνδιοίκηση. Αυτό το μοντέλο της συνδιοίκησης απέτυχε. Και δεν ήταν μόνο γιατί λειτούργησε με τον τρόπο που λειτούργησε και οι αρχικές προθέσεις, οι οποίες ήταν αγαθές και σωστές πριν από τριάντα χρόνια, στο δρόμο παραποιήθηκαν, αλλά και γιατί θα πρέπει πραγματικά να ορίσουμε ποιος είναι ο ρόλος του διδάσκοντος και ποιος είναι ο ρόλος του διδασκόμενου, ποιες είναι οι προτεραιότητες του φοιτητή. Συμμετέχει ο φοιτητής; Βεβαίως και συμμετέχει. Στο συμβούλιο συμμετέχει ένας φοιτητής. Και στη σύγκλητο συμμετέχουν τρεις φοιτητές και από το προπτυχιακό και από το μεταπτυχιακό και από το διδακτορικό. Η επιλογή των φοιτητών, η εκλογή των φοιτητών γίνεται με έναν πολύ διαφορετικό τρόπο. Δεν υπάρχει η λογική των παρατάξεων. Υπάρχει ενιαία λίστα, με την οποία εκλέγονται οι φοιτητές.

Έγινε συζήτηση για το εξής: Οι παρατάξεις είναι κάτι το αρνητικό; Τόσα χρόνια δεν υπάρχουν στις άλλες χώρες; Δεν υπάρχουν οι νεολαίες; Δεν έχουν απόψεις πολιτικές; Δεν πρέπει να

υπάρχουν; Φυσικά και πρέπει. Δεν πρέπει να υπάρχουν στα πανεπιστήμια; Φυσικά και πρέπει. Μόνο που πρέπει να υπάρχουν στα όρια των φοιτητικών συλλόγων. Οι νόμοι δεν ορίζουν τις παρατάξεις. Είναι ελεύθερες ενώσεις ατόμων, που έχουν πολιτικές ή άλλες απόψεις και μπορούν να λειτουργήσουν.

Οι φοιτητικοί σύλλογοι, λοιπόν, μπορούν να λειτουργήσουν με τις παρατάξεις, όχι όμως τα όργανα του πανεπιστημίου. Γιατί πληρώσαμε πολύ ακριβά αυτήν τη λογική και την πλήρωσε το πανεπιστήμιο και η ελληνική κοινωνία.

Νομίζω, λοιπόν, ότι γίνεται σαφής ο τρόπος με τον οποίο συμμετέχουν οι φοιτητές.

Επίσης, θα πρέπει να σας υπενθυμίσω ότι υπάρχουν δύο συμβούλια, στα οποία οι φοιτητές συμμετέχουν μέχρι και 40%. Είναι γνωμοδοτικά συμβούλια κι όμως συμμετέχουν και είναι για τα θέματα που τους αφορούν. Δηλαδή είναι τα προγράμματα σπουδών, που προφανώς πρέπει να έχουν άποψη και καθημερινά να φέρνουν την εμπειρία τους οι φοιτητές και είναι και το συμβούλιο φοιτητικής μέριμνας, όπου εκεί οι φοιτητές έχουν τη δυνατότητα να παίζουν σημαντικό ρόλο και να γνωμοδοτούν για όλα τα θέματα σίτισης, στέγασης, αλλά και για όλα τα θέματα που τους αφορούν.

Όσον αφορά τους καθηγητές, τα μέλη ΔΕΠ, όπως τα ξέραμε, οι καθηγητές στο πανεπιστήμιο και στο τεχνολογικό ίδρυμα, είναι το σώμα εκείνο από το οποίο εκλέγεται το συμβούλιο.

Άκουσα με προσοχή όλες τις προτάσεις που διατυπώθηκαν από πολλούς συναδέλφους. Και είναι πολύ ενδιαφέρον ότι οι συνάδελφοι έχουν προσωπικές απόψεις -σε όποιο κόμμα κι αν ανήκουν- σε πολλά θέματα ενός τόσο καυτού νομοσχεδίου. Όπως είπα χθες, έχουμε τις προτάσεις της Δημοκρατικής Συμμαχίας, οι οποίες είναι λεπτομερείς σ' αυτά τα θέματα, της Δημοκρατικής Αριστεράς, η οποία επίσης ήταν από τα κόμματα που από την αρχή πρότεινε συμβούλιο, τρόπο εκλογής των καθηγητών κ.λπ., καθώς και την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας που επανέφερε. Η Νέα Δημοκρατία από την αρχή έκανε την πρόταση για το σύνολο των συνιστωσών της συμμετοχής. Θεωρώ ότι μπορούμε να προχωρήσουμε σε μία πρόταση, η οποία σε μεγάλο βαθμό μπορεί να ενώσει τις προτάσεις και τις δυνάμεις του Κοινοβουλίου.

Το συμβούλιο εκλέγεται με τον τρόπο που είπαμε. Το συμβούλιο κάνει την προκήρυξη για τον πρύτανη. Το συμβούλιο επιλέγει από τις υποψηφιότητες που κατατίθενται -και με βάση τις προδιαγραφές που έχουν τεθεί- δύο ή τρία άτομα γιατί αυτό εξαρτάται κάθε φορά βεβαίως από το μέγεθος του πανεπιστημίου. Τα μέλη ΔΕΠ έχουν τη δυνατότητα να εκλέξουν ένα από τα μέλη που προτείνεται από το συμβούλιο. Είναι σημαντικό ο πρύτανης ο οποίος εκλέγεται να απολογείται και στο σώμα που τον εξέλεξε και βεβαίως στο συμβούλιο. Θεωρώ ότι μ' αυτόν τον τρόπο διατηρούμε ακέραια τη φιλοσοφία ενός ακαδημαϊκού ηγέτη αλλά και ενός ανθρώπου που ασκεί διοίκηση, ο οποίος απολογείται και ελέγχεται από το συμβούλιο αλλά βεβαίως έχει και ένα σώμα κοντά του, το σώμα των καθηγητών οι οποίοι και εκφράζουν, είτε είναι εσωτερικοί είτε είναι εξωτερικοί, την υποστήριξη και τη νομιμοποίησή τους.

Θεωρώ ότι η πρόταση αυτή μπορεί να γίνει αποδεκτή από το σύνολο των συναδέλφων και από ένα μεγάλο μέρος των κομμάτων ώστε να επιτύχουμε κάτι που είναι εξαιρετικά σημαντικό, δηλαδή τη μείζονα συναίνεση στο μεγαλύτερο εθνικό θέμα που είναι η παιδεία στην πιο κρίσιμη στιγμή της χώρας.

Θέλω να ευχαριστήσω τους συναδέλφους απ' όλα τα κόμματα. Θέλω να ευχαριστήσω τους συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας. Έχει γίνει σοβαρή προσπάθεια και συνεργασία. Θέλω να ευχαριστήσω τους συναδέλφους του ΛΑΟΣ για τις προτάσεις τους. Θέλω να ευχαριστήσω τους συναδέλφους της Δημοκρατικής Συμμαχίας και της Δημοκρατικής Αριστεράς. Ευχαριστώ πάρα πολύ το ΣΥΡΙΖΑ και το ΚΚΕ για τη συμμετοχή τους στη συζήτηση και την άλλη οπτική γωνία που φέρνουν. Δεν κάνω ιδιαίτερη αναφορά γιατί οι προτάσεις που έχουν είναι ότι το σύστημα πρέπει να μείνει ακριβώς όπως είναι. Δεν έχει διατυπωθεί κανένός είδους άλλη προσέγγιση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, νομίζω λοιπόν ότι μ' αυτό το πλαίσιο μπορούν τα κόμματα και να αποφασίσουν και να τοποθετηθούν για να προχωρήσουμε στην ψήφο επί της αρχής.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Ο εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας κ. Άρης Σπηλιωτόπουλος θα λάβει το λόγο. Θα παρακαλέσω όμως για δύο λεπτά μόνο.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Αντιλαμβάνεστε όμως την κρισιμότητα της στιγμής.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Σε δύο λεπτά μπορεί να συμπυκνωθεί η κρισιμότητα της στιγμής.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, είναι σημαντικό...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Όλοι αντιλαμβανόμαστε τι ακριβώς έχει γίνει. Η κυρία Υπουργός άκουσε και κάνει μερικές αλλαγές.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Είναι σημαντικό να υπάρξει...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Εκείνο που θα παρακαλούσα εσάς και ίσως τους συναδέλφους από τα άλλα κόμματα...

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Απ' ό,τι αντιλαμβάνομαι, αν κάνω λάθος, η κυρία Υπουργός...

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Θα παρακαλούσα λοιπόν μέσα στο δίλεπτο να τοποθετηθείτε γιατί και από τα άλλα κόμματα ζητούν ήδη το λόγο.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Βεβαίως.

Απ' ό,τι αντιλαμβάνομαι η κυρία Υπουργός –και αν κάνω λάθος θα ήθελα να με διορθώσει- αποδέχεται κάποιες βασικές παρατηρήσεις, ενστάσεις, διορθώσεις της Νέας Δημοκρατίας.

Διευκρινίζω: Απ' ό,τι κατάλαβα αποδέχεστε τη ρητή αναφορά της πλήρους καταργήσεως του ασύλου με την έννοια που κακώς εφαρμόζεται σήμερα, να αναγράφεται δηλαδή η κατάργηση του ασύλου με τη σημερινή ισχύουσα αναφορά.

Δεύτερον, απ' ό,τι αντιλαμβάνομαι εσείς δέχεστε την πρόταση της Νέας Δημοκρατίας να υπάρχουν τρεις υποψήφιοι που βεβαίως θα προκρίνονται από το Συμβούλιο και στο τέλος θα εκλέγονται από την ακαδημαϊκή κοινότητα. Δεν δέχεστε τους φοιτητές. Κατά τη δική μου εκτίμηση κακώς δεν δέχεστε τους φοιτητές διότι η πρόταση του 5% ήταν καθαρά συμβολικής αξίας και αυτή η συμβολική αξία θα έδινε τη δυνατότητα στους φοιτητές να αισθανθούν ότι έχουν θέση και ρόλο. Αν όμως δεσμεύεστε ότι θα καταθέσετε συγκεκριμένη πρόταση μέχρι τέλη Σεπτεμβρίου, που θα δούμε ξανά το ρόλο και το λόγο των φοιτητικών παρατάξεων και βάσει αυτής της προτάσεως θα δούμε τον τρόπο με τον οποίο θα συμμετέχουν οι φοιτητές εκεί που πρέπει, εμείς αντιπαρερχόμαστε το γεγονός ότι δεν δέχεστε τους φοιτητές τώρα που η ΠΑΣΠ δεν είναι στα καλύτερά της, όμως αντιλαμβανόμαστε την ανάγκη που σας οδηγεί σ' αυτό.

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

Δεσμευόμαστε ότι αν η Νέα Δημοκρατία γίνει Κυβέρνηση το 5% των φοιτητών θα έχει θέση και ρόλο στο τελικό αποτέλεσμα και ψηφίζουμε «ΝΑΙ» επί της αρχής υπό αυτές τις επιφυλάξεις.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ζητήσει ο Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΛΑΟΣ, ο κ. Καρατζαφέρης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Καλοδεχόμαστε και καλωσορίζουμε τη Νέα Δημοκρατία στο «ΝΑΙ».

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

Σας πήρε δύο ημέρες να καταλάβετε τη σωστή επεξεργασία των πραγμάτων! Καλά πάτε! Επιταχύνετε το ρυθμό σας.

Βέβαια, θα υπάρξει το εξής οξύμωρο και αντιφατικό εις το ελληνικό Κοινοβούλιο. Θα ψηφίσετε «ΝΑΙ» επί της αρχής σ' ένα νόμο που ψηφίσατε ως αντισυνταγματικό. Μπράβο σας!

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ζητήσει η Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος της Ελλάδας, η κ. Αλέκα Παπαρήγα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Αν κατάλαβα καλά, η κυρία Υπουργός ευχαρίστησε το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδος για τη συμμετοχή στη συζήτηση, προσθέ-

τοντας ότι θέλουμε να παραμείνουμε στα ίδια. Είναι δική της εκτίμηση και δεν έχει καμμία σχέση με την πραγματικότητα.

Δεύτερον, με συγχωρείτε τώρα που διακόπτω ένα αλισβερίσι που γίνεται, αλλά κάτι άκουσα για μια πρόταση που έγινε να συζητήσει η Βουλή το ρόλο των παρατάξεων στις εκλογές.

Ακούστε να δείτε. Ο ρόλος των παρατάξεων δεν μπορεί να αποτελεί αντικείμενο συζήτησης της Βουλής. Οι παρατάξεις είναι εθελοντικές ενώσεις και αυτές ρυθμίζουν τη συμπεριφορά τους και τη συμμετοχή τους στα πανεπιστήμια. Δεν θα αποφασίσει η Βουλή αν θα συμμετέχουν οι παρατάξεις ή όχι ή αν θα γίνονται ενιαία ψηφοδέλτια ή παραταξιακά ή συνεργασίας. Εκεί θα φτάσουμε;

Επειδή θέλετε να βρείτε τρόπο να ψηφίσετε το νομοσχέδιο θα βάλετε δεσμεύσεις που δεν έχουν σχέση με την ευθύνη της Βουλής;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Ο Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΣΥΡΙΖΑ, ο κ. Αλέξης Τσίπρας, έχει το λόγο.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Εμάς δεν μας εκπλήσσει αυτή η εξέλιξη. Καθόλη τη διάρκεια της διήμερης συζήτησης από την πλευρά της Κυβέρνησης και της Υπουργού έγινε μια αγωνιώδης -ομολογώ- προσπάθεια, προκειμένου να επιτευχθεί η συναίνεση μεταξύ των δύο κομμάτων εξουσίας.

Είναι ένα νομοσχέδιο, το οποίο είναι σαφώς δεξιόστροφο, νεοφιλελεύθερο, μετανεωτερικής εμπνεύσεως και είναι απολύτως λογικό να επιτυγχάνεται αυτή η συναίνεση.

Έχω να κάνω μόνο μια παρατήρηση, κύριε Πρόεδρε. Θα γραφτεί στα χρονικά αυτό το οποίο συμβαίνει σήμερα και χθες. Κατά την έναρξη της συζήτησης οι Βουλευτές της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να εγείρονται κατά την πρόταση του ΣΥΡΙΖΑ την ένσταση αντισυνταγματικότητας -και ορθώς εγείρονται, βεβαίως, διότι Βουλευτής τους και πρώην Υπουργός έχει εκθέσει με αρθρογραφία του το θέμα της αντισυνταγματικότητας- και στο τέλος να ψηφίζουν επί της αρχής το νομοσχέδιο.

(Θόρυβος από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Ας αφήσουμε, όμως, στην κρίση της ελληνικής κοινωνίας αυτήν την εξέλιξη.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Σας παρακαλώ, κύριοι συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας.

ΑΛΕΞΙΟΣ ΤΣΙΠΡΑΣ (Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Συνασπισμού Ριζοσπαστικής Αριστεράς): Εμείς αυτό το οποίο επισημαίνουμε είναι ότι δεν υπερασπιζόμαστε το παρελθόν ως έχει, κυρία Διαμαντοπούλου. Δεν πρόκειται, όμως, να δώσουμε άλλοθι σε μια προσπάθεια πισωγυρίσματος, η οποία θα βρει στην πράξη μια σειρά από δυσκολίες εφαρμογής όχι μονάχα διότι έχει αντίθετη τη συντριπτική πλειοψηφία της ακαδημαϊκής κοινότητας, αλλά κυρίως -και γι' αυτό δεν θα μπορέσει να εφαρμοστεί- διότι στερείται στοιχειώδους συνταγματικότητας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχει ζητήσει το λόγο και ο Ανεξάρτητος Βουλευτής, ο κ. Φώτης Κουβέλης, υποθέτω επειδή έγιναν αναφορές από την κ. Διαμαντοπούλου στο κόμμα του.

Θα παρακαλούσα να έχουμε την έγκρισή σας, παρά τον Κανονισμό.

Εγκρίνει το Σώμα;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το Σώμα ενέκρινε.

Και η κ. Ντόρα Μπακογιάννη, αν θέλει να ζητήσει το λόγο επισήμως.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΜΠΑΚΟΓΙΑΝΝΗ: Συμφωνώ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Ωραία η κ. Μπακογιάννη συμφωνεί.

Μου κάνετε νόημα να δώσω το λόγο και στον κ. Ταλιαδούρο.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΣΙΟΥΦΑΣ: Δεν τον είδατε.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Τον είδα, κύριε Σιούφα.

Έχω την αίσθηση, όμως, ότι τη θέση του κόμματος την εξέφρασε ο κ. Άρης Σπηλιωτόπουλος. Άρα ο κ. Ταλιαδούρος ζητάει το λόγο εκ περισσού, θα έλεγα, εκτός εάν ο κ. Άρης Σπηλιωτόπουλος αισθάνεται την ανάγκη να αφήσει τον κ. Ταλιαδούρο να τον συμπληρώσει. Θα δώσουμε το λόγο.

Ο κ. Φώτης Κουβέλης έχει το λόγο. Σας παρακαλώ, επίσης, να κάνετε μια πολύ σύντομη παρέμβαση, κύριε Κουβέλη.

ΦΩΤΗΣ ΚΟΥΒΕΛΗΣ: Κύριε Πρόεδρε και κύριοι συνάδελφοι, η πρόταση, την οποία κάνει σήμερα η κυρία Υπουργός –αντιλαμβάνομαι την προσπάθεια που καταβάλει- θεωρώ ότι αν αποτελέσει ρύθμιση του συζητουμένου σχεδίου νόμου, θα εξακολουθεί να βρίσκεται έξω από την ανοχή του Συντάγματος. Έχω σταθερή άποψη επ' αυτού. Πιστεύω ότι τα νέα δεδομένα, τα οποία επικαλεστήκατε δεν μπορούν να ανατρέψουν, με δεδομένη την ύπαρξη του άρθρου 16, τα νομολογιακά δεδομένα, τα οποία υφίστανται.

Δεύτερον, κρατώ τη δέσμευσή σας αναφορικά με τα ζητήματα της έρευνας. Επιμένω, όμως, ότι η έρευνα είναι συστατικό στοιχείο των ρυθμίσεων που φέρνετε και απουσιάζει από το συγκεκριμένο νομοσχέδιο.

Το τρίτο -για να περιορίσω την κλίμακα της αναφοράς των θεμάτων- είναι ότι εξακολουθούν να υπάρχουν ζητήματα εξαιρετικά σημαντικά και καίρια, όπως για παράδειγμα τα ζητήματα που αφορούν τη λειτουργία του κοσμήτορα.

Με τα δεδομένα αυτά, κύριε Πρόεδρε, και για να μην κάνω κατάχρηση ούτε της ανοχής σας με βάση τον Κανονισμό, αλλά ούτε και της υπομονής των συναδέλφων, εμείς επιμένουμε, θέλουμε και θα το κάνουμε, να καταψηφίσουμε το σχέδιο νόμου επί της αρχής.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Θα έρθω στο τέλος στον κ. Κατατζαφέρη, γιατί υπάρχει ακόμη το θέμα για το αν θα πρέπει να συμπληρώσει κάτι ο κ. Ταλιαδούρος εκ μέρους της Νέας Δημοκρατίας.

Πάντως, η θέση σας είναι σαφής -έτσι την αντιλήφθηκα εγώ- ότι υπερψηφίζει η Νέα Δημοκρατία επί της αρχής το νομοσχέδιο. Έτσι δεν είναι, κύριε Σπηλιωτόπουλε;

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ: Θα ήθελα, κύριε Πρόεδρε, το λόγο για δύο λεπτά για να κάνω δύο επισημάνσεις.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ο κ. Ταλιαδούρος για δύο λεπτά.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Η πρώτη επισήμανση αφορά το ζήτημα της αντισυνταγματικότητας που ετέθη από τον Πρόεδρο του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού.

Εμείς, αφού θέσαμε και την άλλη άποψη που εκφράζουν οι πανεπιστημιακοί ότι κάποιες διατάξεις είναι αντισυνταγματικές, μείναμε στο ότι η εκλογή του πρυτάνεως από το συμβούλιο είναι αντισυνταγματική. Από τη στιγμή που η κυρία Υπουργός δέχεται την άποψή μας να εκλέγεται ο πρύτανης μέσα από την ακαδημαϊκή κοινότητα, τότε το ζήτημα δεν είναι αντισυνταγματικό. Αυτή είναι η άποψή μας, σαφής και καθαρή.

Το δεύτερο είναι ότι οι θέσεις της Νέας Δημοκρατίας –και απαντώ στον κ. Καρατζαφέρη- ήταν πάγιες και σταθερές. Εμείς επιχειρήσαμε διαχρονικά από το 1990 αλλαγές προς αυτήν την κατεύθυνση της αξιοκρατίας, της διαφάνειας, της ενίσχυσης της επιστημονικότητας των πανεπιστημίων. Και εγώ και ο κ. Σπηλιωτόπουλος είχαμε δηλώσει από την αρχή ότι αυτές τις διατάξεις τις στηρίζουμε. Η ένστασή μας ήταν στο να μην εκλέγεται πρύτανης έξω από το φυσικό ακαδημαϊκό του χώρο. Από τη στιγμή που η κυρία Υπουργός το δέχεται, εμείς επί της αρχής ψηφίζουμε «ΝΑΙ». Επιφυλασσόμεθα, όμως, επί των άρθρων. Σε κάποια άρθρα θα ψηφίσουμε «ΝΑΙ», σε κάποια στα οποία δεν έχουν γίνει αλλαγές -θα δούμε το απόγευμα στη συζήτηση επί των άρθρων- θα ψηφίσουμε «ΟΧΙ».

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ο Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής ομάδας του ΛΑΟΣ κ. Γεώργιος Καρατζαφέρης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Τέλος πάντων, από την πόλη έρχομαι και στην κορυφή κανέλα! Δεν έχει καμμία σημασία.

Εμείς, κύριε Πρόεδρε, καταθέσαμε την πρόταση για ονομαστική ψηφοφορία για να λειτουργήσουμε ως ξυπνητήρι στη Νέα Δημοκρατία. Από τη στιγμή που επετεύχθη ο στόχος και η Νέα Δημοκρατία βγήκε από το λήθαργο του «όχι» και ήρθε στο «ναι»

είναι εκ του περισσού.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Άρα κύριε Καρατζαφέρη, αποσύρετε την πρόταση για ονομαστική ψηφοφορία.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, να γίνει ονομαστική ψηφοφορία. Έγινε εκφώνηση ονομάτων.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Έχει ζητήσει το λόγο και ο ειδικός αγορητής του ΣΥΡΙΖΑ ο κ. Κουράκης.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Παίρνω το λόγο μόνο και μόνο για να απαντήσω στον κ. Ταλιαδούρο, ο οποίος προσπάθησε να εξηγήσει –για να μην πω τη λέξη δικαιολογήσει- την στροφή του κ. Σπηλιωτόπουλου επί της Νέας Δημοκρατίας.

Ο λόγος που επικαλεστήκατε και εσείς και ο κ. Σπηλιωτόπουλος ήταν ότι με βάση και την απόφαση του Επιστημονικού Συμβουλίου τίθεται θέμα συνταγματικότητας -το είπατε και πριν από λίγο- γιατί δεν ψηφίζει τον πρύτανη η πανεπιστημιακή κοινότητα. Η πανεπιστημιακή κοινότητα, όπως γνωρίζουμε πολύ καλά απαρτίζεται από τρεις κατηγορίες, το διδακτικό προσωπικό, τους διδασκόμενους και τους εργαζόμενους. Παραλείποντας το κομμάτι των εργαζομένων ο κ. Σπηλιωτόπουλος είχε επιχειρηματολογήσει για το θέμα των φοιτητών τουλάχιστον, μαζί. Καταλαβαίνετε βέβαια ότι η υποχώρηση αυτή που έκανε ο κ. Σπηλιωτόπουλος αλλάζει το νόημα της πανεπιστημιακής κοινότητας και αναφέρεται όχι σε όλους τους διδάσκοντες, κύριε Σπηλιωτόπουλε, αλλά μόνο στους καθηγητές.

Βέβαια η κυρία Υπουργός, επιτρέψτε μου, έκανε ένα φραστικό, ειλικρινά, λάθος, λέγοντας ΔΕΠ. Θα ήθελα να διευκρινίσετε αν εννοείτε όλο το διδακτικό προσωπικό, δηλαδή αν είναι μέσα και εντεταλμένοι διδάσκοντες ή αναφέρεσθε μόνο στους καθηγητές.

Εν πάση περιπτώσει, το ζήτημα είναι ότι στην αλλαγή που έκανε και στην προσθήκη ή τροποποίηση, η κυρία Υπουργός εξακολουθεί να αφαιρεί τους φοιτητές. Αυτό που είπατε, κύριε Σπηλιωτόπουλε, το οποίο θεωρώ ότι δεν σας τιμά ιδιαίτερα, εννοώ την εξήγηση και τη δικαιολογία της υποχώρησης, είναι ότι δέχεστε να ψηφιστεί έτσι και στο μέλλον θα δούμε εάν και εφόσον και πώς μπορούν να συμμετέχουν στα διάφορα όργανα. Η κυρία Υπουργός το είπε πάρα πολύ καθαρά. Συμμετέχουν με έναν ορισμένο γνωμοδοτικό τρόπο στο πρόγραμμα σπουδών κ.λπ.. Δεν πρόκειται περί αυτού.

Μιλάμε για ένα ζήτημα συνταγματικής νομιμότητας, όσον αφορά την πλήρη αυτοδιοίκηση του πανεπιστημίου, η οποία προφανώς και δεν υπηρετείται, κύριε Ταλιαδούρο. Όταν δεν συμμετέχουν οι φοιτητές, δεν συμμετέχει το μισό κομμάτι της πανεπιστημιακής κοινότητας. Είναι μόνο οι διδάσκοντες και δεν ξέρω αν αναφέρεται η κυρία Υπουργός μόνο στους διδάσκοντες.

Κλείνοντας, θέλω να πω ότι τελικώς αυτοί οι οποίοι έχουν κάθε λόγο να χαίρονται είναι η Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΛΑΟΣ και ο κ. Γεωργιάδης, ο οποίος είχε πει ρητά ότι «εμείς θα το ψηφίσουμε για την κατάργηση του ασύλου, αλλά σε καμμία περίπτωση δεν δεχόμαστε τη συμμετοχή των φοιτητών στην εκλογή των οργάνων». Αυτό, λοιπόν, υιοθετήθηκε και πρέπει να χαίρεται ιδιαίτερα ο κ. Καρατζαφέρης και το κόμμα του για το επίτευγμα.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο επί προσωπικού.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Μισό λεπτό, κύριε Σπηλιωτόπουλε.

Κατ' αρχάς, σε ό,τι αφορά την παρατήρηση από πλευράς των συναδέλφων του ΣΥΡΙΖΑ ότι η ονομαστική ψηφοφορία πρέπει να διεξαχθεί οπωσδήποτε γιατί έγινε ανάγνωση του καταλόγου, θα σας θυμίσω ότι δεν είχαμε μπει στο στάδιο της διεξαγωγής της ψηφοφορίας. Δεν είχα διακόψει για το δεκάλεπτο.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Μα, ποιο δεκάλεπτο, κύριε Πρόεδρε;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κύριε Λαφαζάνη, σας παρακαλώ καθίστε κάτω.

Είναι αυτονόητο ότι μέχρι να ξεκινήσει η διαδικασία της ψηφοφορίας –γι' αυτό λέω ότι δεν είχα καν διακόψει για το δεκάλεπτο που προβλέπει ο Κανονισμός για να αρχίσει μετά η ψηφοφορία- υπάρχει η δυνατότητα από αυτούς που υποβάλουν την αίτηση, να αποσύρουν την αίτησή τους. Αυτό μπορεί να γίνει οποτεδήποτε πριν ξεκινήσει, όπως είπαμε, η διαδικασία της ψηφοφορίας.

ΜΑΥΡΟΥΔΗΣ ΒΟΡΙΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, η αίτηση ονομαστικής ψηφοφορίας είναι δικαίωμα και για κάθε δικαίωμα υπάρχει η δυνατότητα της ανακλήσεως.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Επαναλαμβάνω, όμως, μέχρις ότου αρχίσει η διαδικασία. Δεν είχαμε αρχίσει αυτή τη διαδικασία.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ το λόγο επί του Κανονισμού.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Μισό λεπτό, κύριε Λαφαζάνη.

Σε ό,τι αφορά τώρα τις τοποθετήσεις των συναδέλφων, θα παρακαλούσα –το επαναλαμβάνω για μία ακόμη φορά- στις τοποθετήσεις μας να μη δημιουργούμε εντυπώσεις ότι πέραν της κριτικής που δικαιούται ο καθένας να ασκήσει σε θέσεις, τοποθετήσεις άλλων συναδέλφων ή άλλων κομμάτων, μπορούμε να χρησιμοποιούμε εκφράσεις που μπορεί να θεωρηθούν ότι είναι απαξιωτικές.

Κύριε Κουράκη, με την έκφρασή σας «δεν σας τιμά, κύριε Σπηλιωτόπουλε» προκαλείτε τον κ. Άρη Σπηλιωτόπουλο που ζητά το λόγο επί προσωπικού. Εγώ θα ήθελα να πω ότι σε μία περίπτωση, όπου φαίνεται -μετά το διάλογο που αναπτύχθηκε στην Αίθουσα αυτή, τις τοποθετήσεις των κομμάτων, τις διαβουλεύσεις που έγιναν εσωτερικά, όπως αντιλαμβάνομαι, στις Κοινοβουλευτικές Ομάδες των κομμάτων κ.λπ., μετά τις τελικές τοποθετήσεις και διατυπώσεις- να διαμορφώνεται μία ευρύτερη συναίνεση, έως πολύ ευρεία συναίνεση, στα θέματα του νομοσχεδίου αυτού επί της αρχής, δεν χρειάζεται να αισθανόμαστε και αμήχανοι γιατί στην Αίθουσα αυτή δημιουργήθηκε αυτή η ατμόσφαιρα συναίνεσης. Γιατί τα θέματα της παιδείας, είναι ευχής έργο πάντα να αντιμετωπίζονται συναινετικά και ιδιαίτερα οι αλλαγές που είναι αναγκαίες στην παιδεία.

Κύριε Σπηλιωτόπουλε, έχετε το λόγο για ένα λεπτό, σας παρακαλώ. Έχω, όμως, την αίσθηση ότι ο κ. Κουράκης δεν ήθελε ούτε να σας υποτιμήσει, ούτε να σας θίξει με την τοποθέτηση που έκανε.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Με ένα σχόλιο, κύριε Πρόεδρε, θα απαντήσω, αν μου επιτρέψει η Αίθουσα, στον κ. Κουράκη. Είμαι εξαιρετικά περήφανος και αισθάνομαι ότι με τιμά το γεγονός ότι ανήκω σε μια παράταξη, η οποία δεν συμμετέχει στα ευαίσθητα θέματα της παιδείας με τη διαδικασία των προειλημμένων αποφάσεων, ούτε ανήκω στις παρατάξεις των οβιδιακών μεταμορφώσεων, που προσπαθούν με αυτόν τον τρόπο να κερδίσουν εντυπώσεις. Ανήκω στην παράταξη εκείνης της υπευθυνότητας που λέγει ότι βεβαίως, έχουμε πάρα πολλές ενστάσεις για το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου, αλλά ούτε το δικό μου ήθος, ούτε το ιστορικό ήθος αυτής της παράταξης θα μπορούσε να αφαιρέσει από αυτήν την Αίθουσα την ιστορική ευκαιρία, για πρώτη φορά στην μεταπολιτευτική πολιτική ιστορία, ένα νομοσχέδιο για την παιδεία να ψηφιστεί από όλες τις δυνάμεις της υπευθυνότητας και από κοινού, γιατί αυτό δίνει τη δυνατότητα ανάτασης, ελπίδας στον ελληνικό λαό.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Το λόγο έχει ζητήσει η Πρόεδρος της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, κ. Αλέκα Παπαρήγα.

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ ΠΑΠΑΡΗΓΑ (Γενική Γραμματέας της Κεντρικής Επιτροπής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας): Η συναίνεση δεν μας εκπλήττει. Δεν είναι εκεί πέρα το ζήτημα. Ποιο είναι, όμως, το πρόβλημα; Αυτήν τη στιγμή διαμορφώνονται όροι και προϋποθέσεις να υπερψηφιστεί ένα νομοσχέδιο, απαράδεκτο θα λέγαμε εμείς, το λιγότερο -αυτό μου έρχεται να πω αυτήν τη στιγμή- και δυστυχώς η συζήτηση τώρα έχει καταντήσει να συζητάμε πώς θα εκλέγεται ο πρύτανης και με ποια διαδικασία θα ψηφιστεί το συναινετικό νομοσχέδιο.

Δεν μπορούμε κάπως να συντομεύσουμε; Γιατί αυτή η διαδικασία πραγματικά είναι φοβερή και εκπληκτική. Ό,τι έμεινε από το παρασκήνιο έρχεται εδώ. Το «ψητό», δηλαδή, δεν είναι τίποτα

άλλο από το πώς θα εκλεγεί ο Πρύτανης, όταν μέσα σε αυτό το νομοσχέδιο έχουν περάσει σημεία και τέρατα, για την Κυβέρνηση μεταρρυθμίσεις, για την Αντιπολίτευση επίσης, για άλλους αντιλαϊκά! Και σε όλη αυτή τη συζήτηση αυτό είναι το «ψητό»; Ο πρύτανης; Και ακούσαμε όλη την ώρα, όλα τα μεγάλα λόγια, η νέα εποχή, οι αλλαγές κ.λπ., αλλά το «ψητό» βγήκε ποιο είναι.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Θα ήθελα το λόγο, κύριε Πρόεδρε.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΓΕΙΤΟΝΑΣ: Μα, πάλι, κύριε Πρόεδρε;

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κάνατε υπομονή μέχρι τώρα. Κάντε για ένα λεπτό ακόμη.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, εγώ καταλαβαίνω άριστα το συνοικέσιο το οποίο κλείστηκε...

(Θόρυβος-διαμαρτυρίες από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

Θα τα ακούσετε όλα.

Καταλαβαίνω θαυμάσια το συνοικέσιο που κλείστηκε ανάμεσα στην Κυβέρνηση, τη Νέα Δημοκρατία και το ΛΑΟΣ και δεν μας παραξενεύει, διότι αυτή η συναίνεση είναι η συναίνεση, η οποία έχει φέρει τον τόπο στα σημερινά χάλια. Αλλά εδώ υπάρχει ένα μείζον θέμα.

Κύριοι του ΛΑΟΣ, προηγουμένως ψηφίσατε με ανάγνωση καταλόγου για να προχωρήσει μια ονομαστική ψηφοφορία. Την ονομαστική ψηφοφορία δεν την είχατε εξαρτήσει, όταν τη θέτατε, από τη στάση της Νέας Δημοκρατίας. Θέτατε την ονομαστική ψηφοφορία για να αποφανθεί η ελληνική Βουλή επί του θέματος το οποίο θέσατε. Μείζον θέμα! Γιατί αυτήν την ώρα αποσύρετε την ονομαστική ψηφοφορία;

ΚΥΡΙΑΚΟΣ ΒΕΛΟΠΟΥΛΟΣ: Θα μας υποδείξετε τι θα κάνουμε;

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Με συγχωρείτε. Τι σας ενοχλεί; Το ότι θα ψηφίσει και η Νέα Δημοκρατία; Έτσι, όμως, ταλαιπωρείτε τους θεσμούς και ταλαιπωρείτε και αυτήν την Αίθουσα και κυρίως ταλαιπωρείτε το θεσμό της ονομαστικής ψηφοφορίας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κύριε Λαφαζάνη, τελειώστε, σας παρακαλώ.

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ ΛΑΦΑΖΑΝΗΣ: Τέλος, κύριε Πρόεδρε, δεν υπάρχει καμμία δυνατότητα με βάση τον Κανονισμό, από τη στιγμή που ανεγνώσθη ο κατάλογος και είχε ζητηθεί η ονομαστική ψηφοφορία, σύμφωνα με όσα προβλέπονται, να έρθετε αυτήν τη στιγμή, γιατί το θέλει ο οποιοσδήποτε, ακόμα και αυτοί οι οποίοι ζήτησαν την ονομαστική ψηφοφορία, να τη διακόψετε.

Η ονομαστική ψηφοφορία πρέπει να διεξαχθεί πλέον κανονικά. Αν ήθελαν να αποσύρουν την ονομαστική ψηφοφορία, έπρεπε να το κάνουν εκ των προτέρων προτού αναγνώσετε τον κατάλογο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κύριε Λαφαζάνη, σας εξήγησα και νωρίτερα ότι η άσκηση του δικαιώματος για να ενεργοποιηθεί η διαδικασία της ονομαστικής ψηφοφορίας ισχύει μέχρι την έναρξη της διαδικασίας ψηφοφορίας. Αν σε οποιοδήποτε στάδιο μέχρι τότε, οι υποβάλλοντες την πρόταση για οποιοδήποτε λόγο αλλάζουν άποψη και λένε «δεν επιμένουμε στην πρότασή μας», τότε είναι αυτονόητο ότι δεν υπάρχει αυτοματισμός για τη διεξαγωγή ψηφοφορίας.

Αν, όμως, είχε ξεκινήσει η ψηφοφορία, πράγματι θα ήταν παράλογο να πούμε ότι διακόπτουμε τώρα, γιατί κάποιοι από τους υποβάλλοντες την αίτηση ή όλοι μαζί λένε να μη συνεχιστεί η ψηφοφορία. Επαναλαμβάνω, όμως, ότι δεν είχαμε ξεκινήσει την ψηφοφορία. Οι ίδιοι οι υποβάλλοντες την πρόταση λένε «δεν θέλουμε να γίνει ψηφοφορία, αποσύρουμε την πρότασή μας». Εσείς επιμένετε να τους επιβληθεί η διεξαγωγή ονομαστικής ψηφοφορίας.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα το λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Σας παρακαλώ, όμως, κύριε Καρατζαφέρη, για τριάντα δευτερόλεπτα για να ολοκληρώσουμε τη διαδικασία.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΡΑΤΖΑΦΕΡΗΣ (Πρόεδρος του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού): Μια απάντηση μόνο.

Ο φίλτατος κ. Άρης Σπηλιωτόπουλος μίλησε για οβίδιο. Το πρόβλημα στην Αίθουσα δεν είναι τα «οβίδ-ια», είναι ότι υπάρχουν πολλά «βλήματα».

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα το λόγο για ένα λεπτό.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Κυρία Υπουργέ, μία κουβέντα όμως, σας παρακαλώ. Έχει εξαντληθεί το θέμα.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θα ήθελα ένα λεπτό την προσοχή σας.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Γι' αυτό σας έχω δώσει ένα λεπτό ακριβώς.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Ναι, κύριε Πρόεδρε.

Θα ήθελα την προσοχή σας, γιατί πριν από λίγο με την έκφραση όλων των Κοινοβουλευτικών Εκπροσώπων αποφασίσαμε και συμφωνήσαμε να ψηφίσουμε συναινετικά ένα νομοσχέδιο μείζονος σημασίας. Θα ήθελα να κάνω σαφές ότι συμφωνήθηκε πως ψηφίζεται επί της αρχής και το συγκεκριμένο άρθρο που αφορά την εκλογή του συγκεκριμένου οργάνου.

Θα ήθελα να πω στην κ. Παπαρήγα ότι έχει δίκιο. Είναι ένα πολύ μικρό σημείο ενός τεράστιου νομοσχεδίου που κατ' εσάς κάνει σημεία και τέρατα, ενώ κατ' εμάς αλλάζει ουσιαστικά το ελληνικό πανεπιστήμιο. Εφόσον, λοιπόν, και αυτό το σημείο για ορισμένα κόμματα ή για κάποιους είναι πολύ σημαντικό, έπρεπε να το δούμε μέχρι τέλους. Γι' αυτό είναι σημαντικό ότι συμφωνήθηκε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, για πρώτη φορά εδώ και δεκαετίες και πολύ πριν τη Μεταπολίτευση πάνω από διακόσιοι πενήντα Βουλευτές στους τριακόσιους θα ψηφίσουν νομοσχέδιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

(Χειροκροτήματα)

Επιτέλους, για μια φορά αυτοί που ζουν μόνο με συγκρούσεις κατανοούν ότι η ελληνική Βουλή αυτήν την κρίσιμη στιγμή μπορεί να δώσει αυτό το μεγάλο μήνυμα, ότι στα μείζονα και στα σημαντικά μπορεί το πολιτικό σύστημα να ανταποκριθεί με γενναιότητα. Δεν έχει σημασία ο καθένας να κρατά τα δόγματα και τον εγωισμό του. Σημασία έχει να φθάσουμε στο συμπέρασμα που φθάσαμε σήμερα. Θέλω να ευχαριστήσω από την καρδιά μου και τους συναδέλφους Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ και όλα τα κόμματα.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Γι' αυτό είχα πει νωρίτερα ότι δεν χρειάζεται να αισθάνεται αμήχανη η Αίθουσα, επειδή επετεύχθη αυτή η ευρεία συμφωνία. Μακάρι να έχουμε και σε άλλες περιπτώσεις σύμπτωση απόψεων για σημαντικά θέματα που απασχολούν την κοινωνία και την πορεία αυτής της χώρας στο μέλλον.

Θα ήθελα, επίσης, για τους συναδέλφους που ήδη σηκώθηκαν και ετοιμάζονται να εξέλθουν της Αιθούσης, να γνωστοποιήσω ότι δεν θα διακόψουμε. Θα συνεχιστεί η συζήτηση επί των άρθρων. Προτείνω να συζητηθούν όλα τα άρθρα ως μία ενότητα. Μετά τους εισηγητές των κομμάτων θα προηγηθούν, εφόσον το επιθυμούν, οι συνάδελφοι που δεν πρόλαβαν να τοποθετηθούν επί της αρχής. Θα προταχθούν δηλαδή των άλλων συναδέλφων.

Κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση επί της αρχής του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων: «Δομή, λειτουργία, διασφάλιση της ποιότητας των σπουδών και διεθνοποίηση των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων».

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το νομοσχέδιο επί της αρχής;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΟΣ (Φίλιππος Πετσάλνικος): Συνεπώς το νομοσχέδιο του Υπουργείου Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων: «Δομή, λειτουργία, διασφάλιση της ποιότητας των σπουδών και διεθνοποίηση των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων» έγινε δεκτό επί της αρχής κατά ευρεία πλειοψηφία.

Εισερχόμαστε στη συζήτηση επί των άρθρων και των τροπολογιών, τα οποία θα συζητηθούν ως μία ενότητα, όπως είπα, και θα ομιλήσουν πρώτα οι εισηγητές και οι ειδικοί αγορητές και κα-

τόπιν οι εναπομείναντες Βουλευτές, επί της αρχής και επί των άρθρων, και τέλος, μετά από τους συναδέλφους αυτούς θα πάρουν το λόγο όσοι Βουλευτές εγγραφούν επί των άρθρων.

Το λόγο έχει η εισηγήτρια της Πλειοψηφίας κ. Σοφία Γιαννακά.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΝΙΩΤΗΣ**)

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Κύριοι συνάδελφοι, παρακαλώ να κάνετε ησυχία προκειμένου να αρχίσει την ομιλία της η εισηγήτρια της Πλειοψηφίας κ. Γιαννακά. Παρακαλώ να γίνει και εκ δεξιών ησυχία αλλά και απ' όλα τα σημεία της Αιθούσης.

Ορίστε, κυρία Γιαννακά, έχετε το λόγο. Μπορείτε να ξεκινήσετε την ομιλία σας.

ΣΟΦΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΑ: Αγαπητοί συνάδελφοι, η συναίνεση που πετύχαμε σήμερα στο νομοσχέδιο για την ανώτατη εκπαίδευση, η συναίνεση που πέτυχε στη Βουλή η Άννα Διαμαντοπούλου, η συναίνεση που πετύχαμε με το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης είναι για μένα, για να μιλήσω προσωπικά, μία ένδειξη ουσιαστικής αλλαγής νοοτροπίας στην Αξιωματική Αντιπολίτευση. Και θα συμφωνήσω με τον κ. Σπηλιωτόπουλο. Είναι, πράγματι, μια ιστορική στιγμή στη Μεταπολίτευση, για την οποία είμαστε περήφανοι, γιατί θα αποτελέσει μια ιστορική στιγμή και για τα πανεπιστήμια. Και είναι εξαιρετικά υποτιμητικό να ακούμε από τον κ. Λαφαζάνη, στην προσπάθειά του να υποβαθμίσει αυτήν τη συναίνεση, ότι πρόκειται για ένα «συνοικέσιο». Είναι εξίσου υποτιμητικό να ακούμε από την κ. Παπαρήγα ότι είναι μια συναίνεση άνευ σημασίας. Πραγματικά είναι λυπηρό να βλέπουμε τα συμπτώματα εκνευρισμού που είδαμε πριν από λίγο στο ΣΥΡΙΖΑ.

Αγαπητοί συνάδελφοι, είναι πραγματικά ένας κοινοβουλευτικός άθλος. Είναι μια ιστορική στιγμή: από κοινού κόμματα να συμφωνούμε να βγάλουμε το πανεπιστήμιο, τα ελληνικά ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα από τις παθογένειες και το δράμα τους. Είναι επίσης εξαιρετικά σημαντικό οι υψηλοί τόνοι που ακούστηκαν στη χθεσινή συνεδρίαση, κατά τη συζήτηση επί της αρχής, να οδηγήσουν τελικά σε σημαντικές συναινέσεις και σε βασικά επιμέρους ζητήματα. Γιατί από χθες, αγαπητοί συνάδελφοι, τα δύο μεγάλα κόμματα τουλάχιστον είχαμε συμφωνήσει σε κομβικά σημεία. Είχαμε συμφωνήσει ότι πρέπει να υπάρχει το Συμβούλιο, ότι πρέπει να υπάρχει ένα όργανο εποπτείας, στο οποίο να συμμετέχουν και εξωτερικές προσωπικότητες εκτός Ιδρύματος.

Είχαμε συμφωνήσει τα δύο μεγάλα κόμματα ότι πρέπει να υπάρχει αξιολόγηση, ότι πρέπει να αξιολογείται το ίδρυμα, ο καθηγητής, η σχολή, ακόμη και ο φοιτητής. Είχαμε συμφωνήσει επίσης τα δύο μεγάλα κόμματα και για τη σύνδεση της αξιολόγησης με τη χρηματοδότηση. Ποτέ δεν ακούστηκε -ούτε χθες- από τη Νέα Δημοκρατία στο θέμα αυτό μία ένσταση.

Η συναίνεση είναι αναγκαία, αγαπητοί συνάδελφοι, γιατί η χώρα πρέπει να στραφεί σ' ένα ανταγωνιστικό και εξωστρεφές πανεπιστήμιο κι αυτός είναι ο σκοπός. Είναι ένας σκοπός που έπρεπε να υπερτερεί του μικροκομματικού οφέλους και υπερτέρησε τελικώς.

Γιατί το νέο πανεπιστήμιο που εισάγουμε με το νομοσχέδιο, δεν είναι το νέο πανεπιστήμιο του ΠΑΣΟΚ ή το νέο πανεπιστήμιο της Νέας Δημοκρατίας. Θα είναι το νέο πανεπιστήμιο της χώρας που έρχεται να πολεμήσει τον κομματισμό, να παρακάμψει τη γραφειοκρατία, να αναβαθμίσει την ποιότητα μέσα στο πανεπιστήμιο. Γιατί για πρώτη φορά με το νομοσχέδιο της Άννας Διαμαντοπούλου επιχειρείται η πλήρης αλλαγή των δομών ενός πανεπιστημίου που πλέον δεν ανταποκρίνεται στην εποχή του. Και η Νέα Δημοκρατία -και τη συγχαίρω γι' αυτό- διαπίστωσε την ίδια παθογένεια και υπερψηφίζει αυτό το νομοσχέδιο επί της αρχής.

Δυστυχώς, όλο το προηγούμενο διάστημα και παρά τις βελτιώσεις, που επέτρεψαν στο νομοσχέδιο να ψηφιστεί με ακόμη μεγαλύτερη συναίνεση, οι πρυτάνεις δεν συνηγόρησαν, μηδένισαν τη μεταρρύθμιση και απείλησαν ότι δεν θα την υλοποιήσουν. Εκτιμώ ότι ήρθε η ώρα και για την ακαδημαϊκή κοινότητα να κάνει μια πλήρη μεταστροφή.

Αγαπητοί συνάδελφοι, διαπιστώσαμε ότι η κρίση που βιώνουμε δεν επιτρέπει αναστολές και αναβολές. Όλοι αναγνωρίσαμε σε αυτήν την Αίθουσα ότι οι ζωντανές δυνάμεις του ελληνικού πανεπιστημίου, εκπαιδευτικοί και φοιτητές, ασφυκτιούν στο θεσμικό πλαίσιο διοίκησης που εγκλωβίζει την ακαδημαϊκή ζωή σε μια έντονη ακαδημαϊκή λειτουργία, στην οποία μόνο κατ' επίφαση λειτουργεί η δημοκρατική αρχή. Και εγώ χαίρομαι που το Κοινοβούλιο είχε το θάρρος να αναγνωρίσει ότι υπάρχει και θέμα δημοκρατίας στο ελληνικό πανεπιστήμιο.

Γιατί πρέπει να αντιμετωπίσουμε, αγαπητοί συνάδελφοι, τι δεν πάει καλά με τη δημοκρατία στα πανεπιστήμια. Αυτή τη δημοκρατία που χτίζει φοιτητές, που προπηλακίζει καθηγητές, που στέλνει πρυτάνεις στα νοσοκομεία, που απαγορεύει την ελεύθερη διακίνηση ιδεών, που απαγορεύει την είσοδο σε όσους κρίνονται από μειοψηφίες ανεπιθύμητοι. Και είμαστε πολλοί πια σε αυτήν την Αίθουσα, που δεν θέλουμε αυτό το πανεπιστήμιο.

Είναι ένα σχέδιο νόμου, αγαπητοί συνάδελφοι, που έχει έντεκα κεφάλαια και ογδόντα άρθρα. Ξεφύγαμε από τις χίλιες σελίδες του προηγουμένου νομοσχεδίου.

Στο Κεφάλαιο Α' έχουμε τις γενικές αρχές σε τέσσερα άρθρα, γενικές αρχές που διέπουν τη λειτουργία του πανεπιστημίου.

Θέλω να συγκρατήσετε, γιατί δεν έχω πολύ χρόνο, ότι εισάγουμε για πρώτη φορά την έννοια του ενεργού φοιτητή. Βάζουμε προαπαιτούμενα και προϋποθέσεις.

Θέλω επίσης, να συγκρατήσετε το σημείο στο άρθρο 3, στο οποίο συμφωνήσαμε σήμερα και τα δύο μεγάλα κόμματα, ότι κατοχυρώσαμε την ακαδημαϊκή ελευθερία, την ελεύθερη έκφραση και διακίνηση ιδεών. Στην παράγραφο 3, του άρθρου 3 είναι η ουσιαστική κατάργηση του ασύλου.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Δεν θα προλάβω να ολοκληρώσω, κύριε Πρόεδρε. Θα χρειαστώ λίγο χρόνο παραπάνω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Παρακαλώ συνεχίστε.

ΣΟΦΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΑ: Σας ευχαριστώ.

Στο άρθρο 4 διατυπώνουμε την αποστολή των πανεπιστημίων. Και για πρώτη φορά λέμε και ορίζουμε ότι το Υπουργείο Παιδείας, με το παρόν σχέδιο νόμου θέτει το γενικότερο πλαίσιο λειτουργίας των πανεπιστημίων και δεν έρχεται πια σε αυτόν τον ασφυκτικό εναγκαλισμό με συγκεκριμένα άρθρα.

Στο Κεφάλαιο Β', που περιλαμβάνει το άρθρο 5 και το άρθρο 6, εγκρίνουμε για πρώτη φορά τον οργανισμό κάθε ιδρύματος που είναι το κομβικό σημείο αλλαγής αυτού του νομοσχεδίου για τα πανεπιστήμια. Ο οργανισμός θα μπορεί να ιδρύει σχολές, μεταπτυχιακές σχολές, σχολές διά βίου μάθησης, εξ αποστάσεως εκπαίδευσης, θα μπορεί να έχει λειτουργίες που εξασφαλίζουν το αυτοδιοίκητο του πανεπιστημίου.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Στο Κεφάλαιο Γ' και στο άρθρο 7 είναι το θέμα της σχολής και του τμήματος. Πιστεύω ότι μπορέσαμε -μέσα από θαρραλέα βήματα που έκανε η Υπουργός Παιδείας- να βρούμε μια κοινή συνιστώσα στο ποιος είναι ο ρόλος της σχολής, ποιος είναι ο ρόλος του τμήματος. Ακούστηκαν πολλές αντιρρήσεις. Φτάσαμε σε μια κοινή συνιστώσα.

Στο Κεφάλαιο Δ' έχουμε τα όργανα των πανεπιστημίων και των μονάδων του στα άρθρα 8 έως και 13, που είναι το συμβούλιο, ο πρύτανης και η σύγκλητος. Για τα άρθρα αυτά έγιναν, αγαπητοί συνάδελφοι, περισσότερες συζητήσεις. Καταλήξαμε, λοιπόν, στο Συμβούλιο. Φτάσαμε δηλαδή στο σχήμα 9-6. Πιστεύω ότι είναι ένα σχήμα στο οποίο η Υπουργός δεν υποχώρησε βέβαια χωρίς κάποιες δυσκολίες. Είναι ένα σχήμα που θα βοηθήσει τελικά το άνοιγμα του πανεπιστημίου στην κοινωνία, το άνοιγμα του πανεπιστημίου σε νέα πρόσωπα.

Έρχομαι στο θέμα του πρύτανη. Ακούσαμε τη συζήτηση που προηγήθηκε. Πιστεύω ότι θα ακούσουμε και από τον εισηγητή της Νέας Δημοκρατίας, τον κ. Σπηλιωτόπουλο, τη δική του τοποθέτηση. Η εκλογή του από τα μέλη ΔΕΠ, κατά τη γνώμη μου, δεν είναι μια οπισθοχώρηση. Είναι πραγματικά μια χρυσή τομή. Ελπίζω ότι αυτή η συζήτηση που κάναμε χθες είναι μια εποικοδομητική συζήτηση και θα φθάσει, κύριε Σπηλιωτόπουλε, και έξω από την Αίθουσα, στην ακαδημαϊκή κοινότητα.

Στο άρθρο 9 ορίζονται τα όργανα της σχολής που είναι ο κο-

σμήτορας, η κοσμητεία και η γενική συνέλευση. Ο κοσμήτορας θα είναι ένας καθηγητής που θα εκλέγεται από το Συμβούλιο έως και δυο θητείες. Στη συζήτηση επί των άρθρων είναι πιθανόν να ακουστούν και κάποιες άλλες απόψεις. Εκτιμώ ότι όλα θα είναι θετικά και προς τη σωστή κατεύθυνση.

Στο άρθρο 10 ορίζονται τα όργανα του τμήματος που είναι ο διευθυντής και η συνέλευση.

Στο άρθρο 11 ορίζονται τα όργανα της σχολής μεταπτυχιακών σπουδών και οι αρμοδιότητες του κοσμήτορα και της κοσμητείας που προσιδιάζουν με εκείνες των προπτυχιακών.

Στο άρθρο 12 κατ' αναλογία ορίζεται πώς διοικείται η σχολή διά βίου μάθησης και εξ αποστάσεως εκπαίδευσης, κάτι εξαιρετικά σημαντικό.

Το Κεφάλαιο Ε' περιλαμβάνει τα άρθρα 14 και 15. Είναι η αξιολόγηση των πανεπιστημίων, η μονάδα διασφάλισης ποιότητας με τα αρχικά ΜΟΔΙΠ. Κάθε ΑΕΙ θα είναι υπεύθυνο για τη διασφάλιση και τη βελτίωση της ποιότητας του εκπαιδευτικού και ερευνητικού έργου. Συγκροτείται σε κάθε πανεπιστήμιο μια ΜΟΔΙΠ με αρμοδιότητα να αναπτύσσει στρατηγική βελτίωσης ποιότητας και να οργανώνει σωστά τη λειτουργία των πανεπιστημίων.

Το Κεφάλαιο ΣΤ' περιλαμβάνει τα άρθρα 16 έως και 29, σχετικά με το προσωπικό των πανεπιστημίων. Οι καθηγητές θα διακρίνονται πλέον σε καθηγητές πρώτης βαθμίδας, αναπληρωτές και επίκουρους. Καταργείται ο βαθμός του λέκτορα, με όλες τις λεπτομέρειες που αφορούν το λέκτορα. Καλοδεχούμενες οι απόψεις, πιθανόν και ενστάσεις.

Στο άρθρο 17 ορίζονται τα προσόντα εκλογής για την κατάληψη της θέσης του καθηγητή.

Στο άρθρο 21 –πολύ σημαντικό- σχετικά με την αξιολόγηση των καθηγητών, οι καθηγητές και οι αναπληρωτές αξιολογούνται κάθε πέντε έτη από επιτροπές. Αξιολόγηση κάνουν και οι φοιτητές, όπως υπάρχει σε όλο τον κόσμο, με έκθεση που κοινοποιείται στον αξιολογούμενο καθηγητή και στον κοσμήτορα.

Είναι πολύ σημαντικό το άρθρο 22 –δεν έγινε, δυστυχώς, συζήτηση σε αυτήν την Αίθουσα- όπου αναφέρονται οι επιβραβεύσεις και οι διευκολύνσεις που παραχωρούμε σε καθηγητές και πρόσθετες παροχές από πόρους του ιδρύματος σε καθηγητές που διακρίνονται για το επιστημονικό τους έργο ή με χορήγηση υποτροφιών ή με παροχές σε αλλοδαπούς καθηγητές.

Το άρθρο 23 εντάσσει τους καθηγητές σε κατηγορίες πλήρους απασχόλησης και μερικής απασχόλησης.

Το άρθρο 24 ορίζει τα ασυμβίβαστα και τα κωλύματα των καθηγητών.

Το άρθρο 26 ορίζει την παράλληλη απασχόληση των καθηγητών σε ξένα και ελληνικά πανεπιστήμια.

Το άρθρο 28 αφορά το λοιπό προσωπικό, δηλαδή το διοικητικό προσωπικό, του οποίου προΐσταται γραμματέας.

Το άρθρο 29 –και εδώ αφορά πραγματικά πολλούς ανθρώπους και έγιναν πολλές παρεμβάσεις το προηγούμενο διάστημα- αφορά τις ειδικές κατηγορίες προσωπικού και εργαστηριακού προσωπικού.

Το Κεφάλαιο Ζ', αφορά τις σπουδές. Χωρίζονται πλέον για πρώτη φορά σε τρεις κύκλους. Εδώ έχουμε τα άρθρα 30 έως και 48. Πρώτος κύκλος, δεύτερος κύκλος, τρίτος κύκλος, με μονάδες για τον κάθε κύκλο.

Στο άρθρο 33 ορίζεται η χρονική διάρκεια των σπουδών, όπως επίσης ορίζονται ειδικά προαπαιτούμενα για τους φοιτητές που, είτε δεν εγγράφονται στη σχολή για δύο συνεχόμενα εξάμηνα και διαγράφονται αυτοδικαίως ή ορίζεται τι γίνεται στην περίπτωση που ένας φοιτητής αποτύχει περισσότερες από τρεις φορές σε κάποιο μάθημα.

Στο άρθρο 35 –κάτι επίσης πολύ σημαντικό- με τον εσωτερικό κανονισμό κάθε ιδρύματος ορίζεται εκ περιτροπής σε καθηγητή η ανάθεση καθηκόντων συμβούλου σπουδών.

Στο άρθρο 37 για τα συγγράμματα θέλω να υπογραμμίσω –και πιστεύω ότι μας ενδιαφέρει όλους- ότι οι βιβλιοθήκες των σχολών ενισχύονται με έντυπα και ηλεκτρονικά συγγράμματα για την κάλυψη των αναγκών τους και οι παραδόσεις και οι σημειώσεις των καθηγητών αναρτώνται υποχρεωτικά στο διαδίκτυο επ' αμοιβή των συγγραφέων.

Το άρθρο 38 αφορά τα μεταπτυχιακά, τον δεύτερο κύκλο σπουδών, το άρθρο 39 τα διδακτορικά στον τρίτο κύκλο σπουδών. Είχα κάνει και εγώ μία παρέμβαση στην Υπουργό Παιδείας για τα ΤΕΙ, που έχουν σήμερα τη δυνατότητα να κάνουν μεταπτυχιακά, να έχουν τη δυνατότητα να κάνουν σε συνεργασία με τα πανεπιστήμια επίσης διδακτορικό, ένα δίπλωμα το οποίο θα απονέμεται από τα πανεπιστήμια.

Πιστεύω, κυρία Υπουργέ, ότι είναι ένα δικαίωμα που δεν πρέπει να το αποκλείσουμε από τα τεχνολογικά ιδρύματα, βάζοντας βέβαια όλες τις προϋποθέσεις που απαιτούνται, ώστε να προασπίσουμε το δημόσιο συμφέρον, αλλά και την εγκυρότητα και το κύρος του ντοκτορά, εάν υπάρχει συνεργασία με ΤΕΙ. Είναι, όμως, ένα θέμα πιστεύω -δεν είμαι η μόνη που το έχω θέσει- πολύ σημαντικό και αφορά πάρα πολλούς φοιτητές.

Στο άρθρο 41 έχουμε τα προγράμματα συνεργασίας με τα ΑΕΙ ξένων χωρών. Τα πανεπιστήμια μπορούν πλέον να οργανώνουν προγράμματα σπουδών σε συνεργασία με πανεπιστήμια της αλλοδαπής. Έχουμε τη συνεργασία των πανεπιστημίων και των ερευνητικών κέντρων -μίλησε προηγουμένως η κυρία Υπουργός- στο άρθρο 42, τα προγράμματα σπουδών διά βίου μάθησης και εξ αποστάσεως εκπαίδευσης στο άρθρο 43. Τα πανεπιστήμια μπορούν πια να ιδρύουν, με απόφαση της κοσμητείας και να οργανώνουν προγράμματα σπουδών διά βίου μάθησης και θα ορίζουν, ανάλογα το κάθε πανεπιστήμιο, εάν θέλει δίδακτρα ή όχι.

Για πρώτη φορά επίσης στο άρθρο 44 διοργανώνονται στην Ελλάδα σπουδές σε ξένη γλώσσα. Μπορούν να διδάσκονται προγράμματα σπουδών εν όλω ή εν μέρει σε ξένη γλώσσα με απόφαση της κοσμητείας και έγκριση της συγκλήτου.

Ορίζονται φοιτητικά θέματα στα άρθρα 49 έως και 55 στο Κεφάλαιο Η', ποια είναι η φοιτητική ιδιότητα, τι θα γίνει με τις φοιτητικές παρατάξεις. Η φοιτητική ιδιότητα αποκτάται με την εγγραφή στο πανεπιστήμιο και διατηρείται μέχρι την απονομή του τίτλου. Μη εγγραφή για δύο συνεχόμενα εξάμηνα επιφέρει την απώλειά της.

Το θέμα των αιώνιων φοιτητών είναι ένα θέμα που δεν απασχόλησε την Αίθουσα κατά τη χθεσινή συζήτηση, γιατί όλοι συμφωνούμε ότι είναι κάτι στο οποίο πρέπει να δώσουμε τέλος. Το είπα και χθες στην εισήγησή μου. Δεν είναι ένα οικονομικό θέμα. Δεν επιβαρύνει οικονομικά το Υπουργείο Παιδείας, το κράτος. Είναι θέμα ηθικής τάξης και τάξης των πανεπιστημίων.

Στο άρθρο 50 του Κεφαλαίου Η' περιγράφονται τα συμβούλια φοιτητικής μέριμνας και σπουδών, το γραφείο υποστήριξης διδασκαλίας στο άρθρο 51, φοιτητικής μέριμνας –πολύ σημαντικό κεφάλαιο επίσης- στο άρθρο 53 και εκπαιδευτικών δανείων σε φοιτητές στο άρθρο 54.

Επέμεινε πολύ σε αυτό το κεφάλαιο η κ. Άννα Διαμαντοπούλου στις συζητήσεις που κάναμε και στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων. Φοιτητές πρώτου κύκλου δικαιούνται στο εξής άτοκα εκπαιδευτικά δάνεια από πιστωτικά ιδρύματα της χώρας μας με εγγύηση του ελληνικού δημοσίου. Είναι κάτι λεπτομέρειες και τεχνικά ζητήματα, τα οποία θα τα λύσουμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Παρακαλώ να κλείσετε στο εικοσάλεπτο.

ΣΟΦΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΑ: Στο άρθρο 55 ο Συνήγορος του Φοιτητή, κάτι που εισάγουμε, θα είναι άμισθος ή ομότιμος καθηγητής. Είχα μία αντίρρηση στη συζήτηση που κάναμε στην επιτροπή για το εάν ένας εν ενεργεία καθηγητής μπορεί πραγματικά να προασπίσει τα συμφέροντα των φοιτητών, όταν αδικούνται μέσα στην ακαδημαϊκή κοινότητα. Εγώ θα προτιμούσα ο Συνήγορος του Φοιτητή να είναι μόνο ομότιμος καθηγητής, αλλά εντέλει θα δούμε πώς θα λειτουργήσει.

Σας ευχαριστώ πραγματικά για την ανοχής σας, κύριε Πρόεδρε, και θέλω να κλείσω, λέγοντας ότι όλα τα κόμματα διαπιστώσαμε σήμερα –το άκουσα και από τον κ. Κρεμαστινό να το δίνει με αναλυτικά στοιχεία- πως κανένα κόμμα του ελληνικού Κοινοβουλίου δεν μπορούσε, κύριε Σπηλιωτόπουλε, να ανέχεται πλέον αυτήν την κατάσταση της μετριοκρατίας με τις γνωστές παθογένειες στα ΑΕΙ.

Θα πω μια κουβέντα. Είναι δυνατόν να ανεχόμαστε στο ελληνικό Κοινοβούλιο ότι η σειρά κατάταξης των επιδόσεων της χώρας μας στη μέση εκπαίδευση να είναι τρίτη από το τέλος; Είναι δυνατόν να συνεχίσουμε σαν ελληνικό Κοινοβούλιο να ανε-

χόμαστε ότι στην ανώτατη εκπαίδευση το καλύτερο πανεπιστήμιο, το Καποδιστριακό, κατατάσσεται κάτω από τη θέση 175 στην παγκόσμια κατάταξη;

Είναι, επίσης, δεκτό από το ελληνικό Κοινοβούλιο, οι επιδόσεις μας σε καινοτομική δραστηριότητα να είναι φτωχές, σύμφωνα με όλους τους διαθέσιμους δείκτες του ΟΟΣΑ;

Πιστεύω ότι ζούμε μία μεγάλη στιγμή. Περάσαμε ένα μεγάλο νομοσχέδιο, μια σημαντική μεταρρύθμιση, στην οποία κανένα κόμμα του ελληνικού Κοινοβουλίου δεν έπρεπε να πει «όχι». Χαιρετίζω, πραγματικά, την προσπάθεια που έκανε η Νέα Δημοκρατία να υπερβεί κομματικά, στενά κριτήρια και οφέλη.

Εκτιμώ ότι και για εσάς, κύριε Σπηλιωτόπουλε, σήμερα είναι μια μεγάλη στιγμή. Όμως, είναι πραγματικά μια μεγάλη στιγμή για την Ελλάδα, την ελληνική κοινωνία και τη νέα γενιά.

Ευχαριστώ πολύ

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε την κ. Σοφία Γιαννακά, εισηγήτρια της Πλειοψηφίας.

Παρακαλώ τον κ. Άρη Σπηλιωτόπουλου, εισηγητή εκ μέρους της Νέας Δημοκρατίας, της Αξιωματικής Αντιπολιτεύσεως, να πάρει το λόγο.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πράγματι -για να ξεκινήσω από αυτό που τελείωσε η αγαπητή συνάδελφος, η κ. Γιαννακά- είναι μία σημαντική μέρα και για εμάς, γιατί δεν πρέπει να διαφεύγει της προσοχής ότι χθες, ως Υπουργός Παιδείας, είχα τη δυνατότητα να κάνω, με συμμετοχή του ΠΑΣΟΚ, τον εθνικό διάλογο, που κατέληξε σε συγκεκριμένα συμπεράσματα για την αναμόρφωση της πρωτοβάθμιας και δευτεροβάθμιας εκπαίδευσης και σήμερα, ως εισηγητής για το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου, να αισθάνομαι περήφανος γιατί καταφέραμε στη μεταπολιτευτική πολιτική μας ιστορία να κάνουμε από κοινού ένα σημαντικό βήμα προς τα εμπρός που να δίνει μήνυμα ελπίδας και ανάτασης στην ελληνική νεολαία, ότι στα ευαίσθητα θέματα της παιδείας μπορούμε, επιτέλους, να έχουμε μακροπρόθεσμη στρατηγική και μπορούμε, επιτέλους, να αφήνουμε πίσω τις διαφορές του παρελθόντος και να βλέπουμε αυτά τα οποία μπορούν να μας ενώσουν.

Είναι σαφές ότι εξαντλήσαμε με ειλικρίνεια κάθε δυνατότητα για να υπάρχει εθνική συνεννόηση. Σπεύδω δε στο σημείο αυτό να πω ότι τα πράγματα θα ήταν πολύ καλύτερα για την παιδεία εάν το ίδιο σθένος που είχαμε εμείς σήμερα για να συνεννοηθούμε και εξαντλήσαμε όλες αυτές τις μέρες κάθε δυνατή προσπάθεια, το είχε κάνει και το ΠΑΣΟΚ με την αναθεώρηση του άρθρου 16 του Συντάγματος. Σήμερα, θα είχαμε μία άλλη παιδεία, απελευθερωμένη από τα κρατικά δεσμά, με ανταγωνισμό και με άμιλλα, που, βεβαίως, θα έδινε τη δυνατότητα να υπάρχει ακόμα μεγαλύτερη ποιότητα στις παρεχόμενες υπηρεσίες.

Όμως, εν πάση περιπτώσει, ας ελπίσουμε αυτήν την ιστορική ευκαιρία να την έχουμε πολύ σύντομα κοντά μας και πάλι.

Όσον αφορά τα άρθρα του συγκεκριμένου σχεδίου νόμου, είναι σαφές ότι εμείς χαιρόμαστε γιατί μετά την αποδοχή της δικής μας πρότασης πια, θα έχουμε πάλι αιρετό πρύτανη, αιρετές πρυτανικές αρχές, κάτι το οποίο συνάδει με τη συνταγματική κατοχύρωση του αυτοδιοικήτου των τριτοβάθμιων ιδρυμάτων.

Επίσης, θεωρούμε θετικό το γεγονός ότι, πράγματι, το συμβούλιο έχει εποπτικό ρόλο, έχει σημαντικές αρμοδιότητες όσον αφορά τον έλεγχο των οικονομικών και της διαφάνειας των τριτοβάθμιων ιδρυμάτων, αλλά, βεβαίως, δεν έχει καθοριστικό ρόλο στη διοίκηση των πανεπιστημίων, γιατί κατ' αυτόν τον τρόπο περιορίζεται αυτή η ιδιότυπη διαρχία.

Παρ' όλα αυτά, εμείς ακόμα και σήμερα λέμε ότι σ' αυτό το συγκεκριμένο άρθρο θα πρέπει να είναι πολύ προσεκτικό το Υπουργείο Παιδείας, να περιορίσει ακόμα περισσότερο τις αρμοδιότητες για να μην υπάρχει de facto και οιονεί μία ιδιότυπη σύγκρουση στη διαρχία μεταξύ συμβουλίου και συγκλήτου.

Επίσης, έχουμε ενστάσεις όσον αφορά το πολύ μικρό, κατά τη δική μας εκτίμηση, εκλεκτορικό σώμα, το οποίο προβλέπεται για τον κοσμήτορα, πολλώ δε μάλλον διότι ο κοσμήτορας είναι αυτός, ο οποίος έχει ουσιαστικό ρόλο στη διοίκηση των πανεπιστημίων. Θέλω να ελπίζω ότι αυτό που είπε η κύρια Υπουργός περί πρυτανικών αρχών αφορά και τον κοσμήτορα και, βεβαίως, κατά τη δική μου εκτίμηση, θέλω να πιστεύω ότι όσον αφορά την εκπροσώπηση των φοιτητών, θα εξακολουθήσει να είναι ως έχει στα τμήματα, που εκεί πρέπει να έχουν ρόλο και λόγο, από τη στιγμή που δέχεται η Υπουργός ότι τα τμήματα από μόνα τους παραμένουν μία ακαδημαϊκή μονάδα, ένα κύτταρο εκπαιδευτικής κοινότητας.

Τώρα, όσον αφορά τη συμμετοχή των φοιτητών, εμείς είπαμε ότι σε αυτό το σημείο είμαστε κάθετα αντίθετοι. Βεβαίως, δεν το προτάξαμε, δεν επιμείναμε, διότι προφανώς εμείς θέλαμε να δώσουμε ένα μήνυμα συνεννόησης προς την ελληνική κοινωνία, ότι στην κρίσιμη αυτή περίοδο πρέπει να συνεννοηθούμε.

Παρ' όλα αυτά, δεσμευθήκαμε ότι όταν και εφόσον γίνουμε, αν γίνουμε, κυβέρνηση, εμείς θα επαναφέρουμε τη συμμετοχή των φοιτητών για την εκλογή πρυτανικών αρχών, βέβαια κατά το 5%. Κατά τη δική μας εκτίμηση, αυτό το 5% κόβει τον ομφάλιο λώρο της συναλλαγής από τη μία πλευρά και από την άλλη πλευρά δίνει ρόλο και λόγο στους φοιτητές ως ολοκληρωμένες προσωπικότητες που συναπαρτίζουν την ευρύτερη πανεπιστημιακή κοινότητα.

Είμαι βέβαιος ότι μόλις η δέσμευση της Υπουργού υλοποιηθεί και έρθει η αντίστοιχη πρόταση για τις φοιτητικές παρατάξεις, θα έχουμε πολλά και χρήσιμα να πούμε για το πώς μπορεί να αναμορφωθεί και ο ρόλος της ΕΦΕΕ και ο ρόλος των φοιτητικών παρατάξεων.

Επίσης, πιστεύουμε ότι πρέπει να υπάρχει μία άμεση διευκρίνιση στο άρθρο 18, έτσι ώστε να υπάρχει ένα ενιαίο προσοντολόγιο για όλες τις καθηγητικές βαθμίδες, για να μην υπάρχουν εκ των πραγμάτων, εμμέσως πλην σαφώς, καθηγητές δύο ταχυτήτων.

Παράλληλα, θέλουμε να είμαστε λίγο πιο προσεκτικοί –το έχω πει στις αντίστοιχες προτάσεις- για τις επιτροπές επιλογής καθηγητών, οι οποίες ενδέχεται να απαρτίζονται αποκλειστικά από μέλη εκτός του ιδρύματος, ακόμα και από ιδρύματα του εξωτερικού.

Είμαστε, επίσης, επίμονοι όσον αφορά την πρόβλεψη σύστασης νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου για την αξιοποίηση της περιουσίας και των πόρων των τριτοβάθμιων ιδρυμάτων. Κυρίως κάτω από αυτήν την πρωτοφανή οικονομική κρίση που περνά η χώρα μας θα πρέπει να είμαστε ακόμα πιο προσεκτικοί και να μπουν τα πανεπιστήμια στο κυνήγι –αν θέλετε- της προσέλκυσης όσο είναι δυνατόν κάποιων πόρων, προκειμένου και αυτά να αναπτυχθούν και να αξιοποιηθούν ακόμα περισσότερο. Αυτό δεν σημαίνει, όμως, ότι εμείς βλέπουμε για τα δημόσια πανεπιστήμια το ρόλο της ιδιωτικής επιχείρησης. Προφανώς και όχι. Δεν είναι ρόλος αυτός που ταιριάζει στα δημόσια πανεπιστήμια, αλλά αυτό δεν σημαίνει ότι δεν πρέπει να αξιοποιήσουν και την ακίνητη περιουσία την οποία σήμερα έχουν.

Από εκεί και πέρα, για τη ρύθμιση του άρθρου 7 εμείς δεχόμαστε ότι υπάρχει ουσιαστική βελτίωση που κατοχυρώνει το τμήμα, αλλά πιστεύω ότι μπορούμε να προχωρήσουμε ακόμα πιο δυνατά, έτσι ώστε και το τμήμα να έχει τον αποκλειστικό λόγο και ρόλο για τα μεταπτυχιακά, να είναι δηλαδή πραγματικό κύτταρο ακαδημαϊκής ελευθερίας και ακαδημαϊκής κοινότητας, όσον αφορά το γνωστικό του αντικείμενο.

Είμαστε υπέρ της άποψης ότι στα μεγάλα πανεπιστήμια πρέπει να υπάρχουν σχολές και στα μικρότερα να δίνεται αυτή η επιλογή.

Όσον αφορά το άρθρο 30 που αναφέρεται στον πρώτο κύκλο σπουδών, στον προπτυχιακό, εκεί επιμένουμε ότι κακώς δίνεται η δυνατότητα να πάμε στα τρία έτη σπουδών, γιατί σε όλη την Ευρώπη η τάση είναι ακριβώς αντίστροφη. Τη δεκαετία του 1980, πράγματι, υπήρχε η τάση να πάμε στα τρία έτη σπουδών. Σήμερα η Ευρώπη γυρίζει πίσω και πάει στα τέσσερα έτη σπουδών. Άρα δεν έχουμε κανένα λόγο σε αυτό το οποίο εμείς σήμερα έχουμε ή καθυστερημένα δεν αλλάξαμε, από τη στιγμή που αλλάζει η τάση, να υπαναχωρήσουμε. Ας το αφήσουμε, πολλώ δε μάλλον γιατί χρειαζόμαστε εξειδικευμένα στελέχη και άρτιους επιστήμονες.

Είναι, επίσης, σαφές το γεγονός ότι εμείς θα επιμείνουμε για το άρθρο 77 ότι είναι λανθασμένη η κατάργηση των λεκτόρων. Εμείς πιστεύουμε ότι οι λέκτορες αποτελούν σημαντικό ποσοστό

του διδακτικού προσωπικού. Εκεί έχουμε πάρα πολλές επιφυλάξεις για το γεγονός ότι δεν υπάρχουν μεταβατικές διατάξεις. Εμείς πιστεύουμε ότι θα έπρεπε να υπάρχει πρόβλεψη μεταβατικότητας.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Θα μου επιτρέψετε, κύριε Πρόεδρε, αν έχετε την καλοσύνη, να έχω λίγο χρόνο ακόμη.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Έχετε άνεση χρόνου, κύριε συνάδελφε.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Θα πρέπει να δώσουμε μια μεταβατικότητα στη διάταξη αυτή, δηλαδή οι σημερινοί λέκτορες, αυτοί δηλαδή που έχουν ήδη εκλεγεί και έχουν ήδη διοριστεί να πάνε στην επόμενη βαθμίδα, στη βαθμίδα του επίκουρου, οι σημερινοί επίκουροι να διασφαλιστούν όσον αφορά τη μονιμότητά τους. Με αυτόν τον τρόπο της μεταβατικότητας δεν θα έχουμε κάποιους νέους επιστήμονες με αβεβαιότητα και ασάφεια όσον αφορά το μέλλον τους.

Επίσης, πρέπει να είμαστε πρόθυμοι να αγκαλιάσουμε όποια προβλήματα προκύψουν από τους λέκτορες και από τους επίκουρους. Φυσικά, εμείς πιστεύουμε ότι σε ένα σημαντικό βαθμό έχουν γίνει από τις δικές μας κυβερνήσεις κάποια πράγματα για τα ΤΕΙ, αλλά μπορούν να γίνουν ακόμα περισσότερα βήματα.

Αισθανόμαστε, δηλαδή, ότι κάποιες βελτιώσεις μπορούν να ικανοποιήσουν ως ένα βαθμό τις επιταγές της διάταξης του άρθρου 11, παράγραφος 7 του ν.3404/2005, αλλά από εκεί και έπειτα, εμείς πρέπει να προχωρήσουμε με πιο γοργά βήματα προς τα εμπρός, για να δώσουμε τη δυνατότητα στα ΤΕΙ, εκεί που μπορούν, να διοργανώσουν προγράμματα σπουδών και τρίτου κύκλου.

Επίσης, δεν πρέπει να γίνει αποδεκτή η τριετής διάρκεια σπουδών στα ΤΕΙ, γιατί κάτι τέτοιο –κατά τη δική μας εκτίμηση- μπορεί να οδηγήσει στην περαιτέρω υποβάθμιση των σπουδών που παρέχονται από τα τεχνολογικά ιδρύματα.

Επίσης, όσον αφορά τις μεταβατικές διατάξεις στο άρθρο 79 για τις λοιπές κατηγορίες προσωπικού, πιστεύουμε ότι θα πρέπει να μπει ένα οριστικό τέλος στην αβεβαιότητα και την ασάφεια που κρατά σε ομηρία και σε αγωνία, θα έλεγα, για το μέλλον τους, τους ήδη υπηρετούντες, όσον αφορά το ειδικό τεχνικό προσωπικό των ΤΕΙ της χώρας.

Επίσης, είμαστε πάρα πολύ επιφυλακτικοί γιατί το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου παραπέμπει στην έκδοση ενός πλήθους υπουργικών αποφάσεων και προεδρικών διαταγμάτων που, κατά τη δική μου εκτίμηση, μπορεί να κάνει αυτό το νόμο εξαιρετικά δυσλειτουργικό, εξαιρετικά δυσκίνητο και να βάλει πάρα πολλά ερωτηματικά.

Ένα σημείο, επίσης, που θα ήθελα να αναφέρω και θα ήθελα να το δει και η εισηγήτρια από το χώρο της Πλειοψηφίας, είναι κάτι για το οποίο νομίζω ότι με έναν τρόπο υπάρχει μία αβλεψία. Κάποιοι της ανώτατης βαθμίδας της ιεραρχίας που σήμερα διδάσκουν, δεν πρέπει να εξαιρεθούν απ' αυτό το πολύ σημαντικό έργο που κάνουν. Προφανώς και μπορούν να υπάρχουν μητροπολίτες ή ιερωμένοι που σήμερα έχουν τη δυνατότητα να διδάσκουν σε τριτοβάθμια ιδρύματα και αυτοί πρέπει να συνεχίσουν να κάνουν αυτό το έργο. Δεν έχουμε κανένα λόγο να τους εξαιρούμε.

Είμαι απολύτως βέβαιος ότι μ' αυτές τις τεχνικές βελτιώσεις εμείς μπορούμε να κάνουμε ένα σημαντικότατο βήμα προς τα εμπρός, ένα βήμα με πολιτική ωριμότητα, με υπευθυνότητα, το οποίο από μόνο του, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν αρκεί, εάν δεν συμπληρωθεί από κάποιες βασικές αρχές. Η πρώτη είναι να υπάρχει συνέχεια και συνέπεια στο έργο και, κυρίως, στον τρόπο με τον οποίο θα επιδιώκεται κάθε φορά η εθνική συνεννόηση, προκειμένου να υπάρχει μακροπρόθεσμη στρατηγική που να μην αλλάζει από κυβέρνηση σε κυβέρνηση ή από Υπουργό σε Υπουργό.

Επισημαίνω σ' αυτό το σημείο το εξής: Κάποια στιγμή, ας έχουμε την ωριμότητα να δούμε μήπως πρέπει να υπάρχει και μόνιμος Υφυπουργός στον ευαίσθητο χώρο της παιδείας, για να μπορεί ακριβώς να υλοποιεί τη μακροπρόθεσμη στρατηγική που ξεφεύγει από τα στενά όρια των κυβερνήσεων.

Επίσης, θέλω να πιστεύω ότι με μεγαλύτερη ωριμότητα κάποια στιγμή, όταν μας δοθεί η δυνατότητα της ιστορικής ευκαιρίας της συνταγματικής αναθεώρησης, θα απελευθερώσουμε τα πανεπιστήμια από τον ασφυκτικό κρατικό έλεγχο. Εγώ θα συμφωνήσω με τον Πρόεδρο της Κυβερνήσεως που είπε χθες ότι το σημερινό μοντέλο θυμίζει σοβιετικού χαρακτήρα μοντέλο παιδείας. Πρέπει να απαλλαγούμε απ' αυτό. Κρίμα που χάθηκε αυτή η δυνατότητα με ευθύνη του ΠΑΣΟΚ, αλλά ελπίζω να την βρούμε ξανά ως ιστορική ευκαιρία, για να μπορέσουμε να προχωρήσουμε σε μη κρατικά και –γιατί όχι- ιδιωτικά πανεπιστήμια. Μ' αυτόν τον τρόπο θα προσελκύσουμε φοιτητές και συνάλλαγμα και θα εξάγουμε την ελληνική παιδεία και τον ελληνικό πολιτισμό.

Για μία ακόμα φορά θα πω ότι είναι στο δικό μας χέρι αυτό το ιστορικό βήμα, στο οποίο προβαίνουμε, κάνοντας όλοι μας τις αναγκαίες και αμοιβαίες υποχωρήσεις. Πρέπει να γίνει από εδώ και έπειτα μήνυμα προς όλους ότι στα μείζονα και στα σημαντικά μπορούμε και πρέπει –αυτή είναι και η απαίτηση του ελληνικού λαού- να έχουμε τη δυνατότητα συνεννόησης και να μπορούμε πραγματικά να μπούμε σε μία λογική εθνικής συναίνεσης. Αρκεί, βεβαίως, αυτά που συνεννοηθήκαμε, να έχουμε και την τόλμη να τα κάνουμε πράξη.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον εισηγητή της Νέας Δημοκρατίας κ. Άρη Σπηλιωτόπουλο.

Παρακαλείται ο ειδικός αγορητής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Ιωάννης Ζιώγας να λάβει το λόγο.

Ορίστε, κύριε συνάδελφε, έχετε το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Σας ευχαριστώ κύριε Πρόεδρε.

Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι Βουλευτές, τις τελευταίες δύο μέρες, χθες και σήμερα, γίναμε μάρτυρες μίας έκφρασης μεγάλης υποκρισίας πολλών κροκοδείλιων δακρύων για την κατάσταση στα ελληνικά πανεπιστήμια.

Αλήθεια ποιος ευθύνεται; Είναι αποτέλεσμα εξέλιξης ενός φυσικού φαινομένου ή τελικά είναι συνέπεια μίας συγκεκριμένης πολιτικής, μία κοινής πολιτικής των κυβερνήσεων των κομμάτων των τελευταίων δεκαετιών;

Με το παρόν σχέδιο νόμου το Υπουργείο Παιδείας καταργεί τα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ, όπως τα ξέραμε μέχρι σήμερα, ακόμα και όπως είχαν μετατραπεί με τις αναδιαρθρώσεις το προηγούμενο διάστημα από τις κυβερνήσεις του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας. Δεν αφήνουν και δεν θα αφήσουν τίποτα όρθιο. Το σημερινό είναι ένα κομμάτι του πάζλ, είναι ένα δείγμα.

Αν τα σχέδια αυτά δεν μείνουν στα χαρτιά η επιστήμη και η μόρφωση θα απουσιάζουν πλήρως για τους φοιτητές και τους σπουδαστές, οι οποίοι σε πολλές περιπτώσεις θα παρακολουθούν προγράμματα σπουδών κατάρτισης για να πάρουν ένα τρίχρονο απαξιωμένο πτυχίο.

Παράλληλα, τα ιδρύματα θα παρέχουν και πτυχία ενός ή δύο χρόνων, που θα καταλήγουν σε απονομή τίτλου και θα έχουν και τη δυνατότητα να πωλούν και προγράμματα διά βίου μάθησης.

Οι διδάσκοντες στα πανεπιστήμια και στα ΤΕΙ θα δουλεύουν με διαφόρων ειδών ελαστικές εργασιακές σχέσεις και θα πρέπει να προσαρμόζουν τα μαθήματα και την έρευνα -το ποια έρευνα βέβαια είναι ζητούμενο- στα σχέδια των ιδρυμάτων που θα κάνουν μπίζνες με τις επιχειρήσεις.

Πτυχία, όπως μέχρι τώρα τα γνωρίζαμε, καταργούνται. Σύμφωνα με το σχέδιο θα υπάρχουν και πτυχία τριών χρόνων που θα αντιστοιχούν στις εκατόν ογδόντα ακαδημαϊκές μονάδες. Οι σχολές θα έχουν την ευκαιρία να θεσμοθετούν και προπαρασκευαστικό έτος με ένα γενικό πρόγραμμα σπουδών και στη συνέχεια θα ακολουθούν τα ειδικά προγράμματα.

Τα ιδρύματα θα μπορούν επίσης να προσφέρουν και πτυχία φαστ φουντ, δηλαδή ένα σύντομο κύκλο σπουδών, όπως αναφέραμε και προηγουμένως.

Η ποικιλία των πτυχίων, όμως, δεν τελειώνει εδώ. Τα πανεπιστήμια θα παρέχουν και προγράμματα διά βίου μάθησης, κατάρτισης, για τα οποία αν θέλουν θα επιβάλλουν δίδακτρα. Το «αν θέλουν» προφανώς ηχεί ειρωνικά. Λέτε να μην θέλουν; Με λίγα λόγια θα μπορούν να πωλούν -και αυτό θα κάνουν- πιστοποιητικά κατάρτισης.

Όσον αφορά –και μπαίνουμε στα άρθρα- το 1 και το 4, συνεχίζεται ο αντιεπιστημονικός διαχωρισμός μεταξύ ΤΕΙ και ΑΕΙ -αν θυμάστε κάποτε ονομάστηκαν και ΑΤΕΙ- δηλαδή ο διαχωρισμός θεωρίας και πράξης.

Στο άρθρο 2 προβλέπεται η κατηγοριοποίηση των φοιτητών επιχειρώντας πρώτα και κύρια ένα βάναυσο χτύπημα στους εργαζομένους φοιτητές οι οποίοι θα είναι οι πρώτοι που θα πεταχτούν έξω από τις σπουδές.

Στο άρθρο 3 αναφέρονταν – λέω αναφέρονταν, έγινε η τροποποίηση πριν μερικές μέρες- ότι πλέον ένα μόνο άτομο αποφασίζει για το αν θα έχουμε κατάλυση ασύλου. Η αρμοδιότητα αυτή αναφέρεται στο άρθρο 8, παράγραφος 19. Πριν μερικά λεπτά βέβαια και αυτό επί τα χείρω, έφθασε οριακά στο τέλος. Γι' αυτό ακριβώς και επιχαίρουν αυτοί που το ψήφισαν και είχαν κάθε λόγο να ψηφίσουν, πιστοί σε αυτά τα οποία έχουν ορκιστεί και ομνύουν.

Ο διορισμός, λοιπόν, θα κρίνει αν υπάρχουν αξιόποινες ή όχι πράξεις, ώστε να εφαρμόζεται η κοινή νομοθεσία. Η κατάργηση ασύλου έχει ξεκάθαρο στόχο: Το χτύπημα του οργανωμένου πολιτικοποιημένου λαϊκού και φοιτητικού κινήματος που προετοιμάστηκε όλο αυτό το προηγούμενο διάστημα με τον εκφυλισμό των συλλογικών φοιτητικών οργάνων, την κατασυκοφάντηση και υπονόμευση του ταξικού συνδικαλιστικού κινήματος μέσα κι έξω από τις σχολές.

Δεν έχουμε αυταπάτες, ΑΕΙ που λειτουργούν ως ανώνυμες εταιρείες και άσυλο είναι ασυμβίβαστα, έτσι ακριβώς όπως έχουν καταντήσει όλες αυτές οι κυβερνήσεις των τελευταίων χρόνων τα πανεπιστημιακά ιδρύματα.

Όσον αφορά το αποτέλεσμα της πριν λίγων ωρών προαποφασισμένης ταύτισης γύρω από την κατάργηση ασύλου είναι η φυσική εξέλιξη των κομμάτων που ομνύουν στις αξίες ενός απάνθρωπου εκμεταλλευτικού συστήματος.

Όμως, εκτός των πολιτικών υπαλλήλων της άρχουσας τάξης που αποφασίζουν και ψηφίζουν την κατάργηση του ασύλου, υπάρχουν και οι πανεπιστημιακές δυνάμεις, αλλά κυρίως οι λαϊκές δυνάμεις που θα υπερασπιστούν στην πράξη και στη ζωή το άσυλο.

Στο άρθρο 5 αναφέρεται ότι ο οργανισμός έχει και τις δυνατότητες επιβολής ποινών, καθώς επίσης και στην παράγραφο λ' προβλέπει ότι πτυχιούχοι τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και δίχρονων σπουδών, δηλαδή ΙΕΚ, κολλέγια, διαφόρων ειδών «μαγαζάκια», εντάσσονται σε προγράμματα σπουδών, του Ιδρύματος. Ακριβώς αυτό είναι το πανεπιστήμιο που θέλετε.

Μέσω του οργανισμού, που στην ουσία τον διαμορφώνουν οι επιχειρήσεις και οι εκπρόσωποί τους στα πανεπιστήμια, ανοίγει διάπλατα ο δρόμος για τα προγράμματα σπουδών με νου, τη γενίκευση των ελαστικών σχέσεων εργασίας εκπαιδευτικού και λοιπού προσωπικού, τα δίδακτρα στα μεταπτυχιακά και στα προγράμματα διά βίου εκμετάλλευσης, την κατάργηση της όποιας φοιτητικής μέριμνας.

Στο άρθρο 7 στην παράγραφο 1 αναφέρονται τα προγράμματα σπουδών, καθώς επίσης και η σχολή διά βίου μάθησης. Επίσης, ορίζει τι είναι η σχολή και τι είναι και το τμήμα. Κάθε τι συλλογικό, όπως ο τομέας, εξοβελίζεται. Τονίζουμε την πανσπερμία των τίτλων σπουδών, την αλλοίωση του χαρακτήρα των ιδρυμάτων που ξέραμε μέχρι τώρα και παράλληλα, την υποβάθμιση σπουδών που αποτελούν διαβατήριο προς την ανεργία.

Όσον αφορά τη διεπιστημονικότητα στην εισήγηση του Υπουργείου Παιδείας για το νόμο πλαίσιο, προκειμένου να ενισχυθεί η διεπιστημονικότητα για να αρθούν οι στεγανές προσεγγίσεις των μονοθεματικών τμημάτων, καθίσταται ως βασική, διοικητική και ακαδημαϊκή μονάδα σε κάθε ίδρυμα η σχολή. Όμως, διεπιστημονικότητα σε ποιο επίπεδο; Σε προπτυχιακό επίπεδο η διεπιστημονικότητα δεν σηματοδοτεί την ενοποίηση της γνώσης, αλλά το αντίθετο, την αποδιάρθρωσή της. Από τη γνώση οδηγούμαστε συνειδητά σε μια πληροφόρηση, σε μία ενημέρωση. Αυτό θέλετε, αυτό επιδιώκετε.

Στο άρθρο 8 έχουμε πραγματικά μια ιδιαίτερη φροντίδα όλου του νόμου προς τους πρωτοβάθμιους καθηγητές. Συγγνώμη, είχαμε. Τώρα προβλέπονται και οι αναπληρωτές. Όμως, με τη φοβέρα της σιδερένιας φτέρνας του συμβουλίου οι αναπληρωτές τι βαθμό ελευθερίας στις επιλογές τους έχουν; Θα σταθούν όρθιοι; Υποτίθεται πως οι δύο τριετίες θητείας των πρυτάνεων μέχρι πριν μερικά χρόνια ευθύνονταν για τη φαυλότητα, για τη διαπλοκή, για τις συναλλαγές στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα και γι' αυτό αντικαταστάθηκαν με το νόμο της κ. Γιαννάκου από μία τετραετή θητεία. Όμως, στο νόμο αυτό, το δικό σας, προβλέπονται δύο τετραετείς θητείες για όλα τα αυτά όργανα. Τι να υποθέσουμε; Μας προκαλείτε τη νοημοσύνη, κυριολεκτικά.

Στα άρθρα 9-13 για τα όργανα του ιδρύματος, της σχολής και του τμήματος των σχολών προπτυχιακών και διά βίου μάθησης που αναφέρονται τα άρθρα αυτά στη νέα δομή και διοίκηση, αποκτά εκείνη τη μορφή που καλύτερα σήμερα εξυπηρετεί στρατηγική Ευρωπαϊκής Ένωσης και για την ανώτατη εκπαίδευση. Με τα συμβούλια διοίκησης αντιδραστικοποιούνται παραπέρα οι διοικητικές δομές και εισάγονται ανοιχτά οι επιχειρήσεις στη διοίκηση των ιδρυμάτων. Την πόρτα των αλλαγών την άνοιξε ο νόμος της Νέας Δημοκρατίας με τους manager, με τα τετραετή επιχειρησιακά προγράμματα και τον τρόπο συμμετοχής των φοιτητών.

Το άρθρο 14 αναφέρεται στη μονάδα διασφάλισης ποιότητας. Το βασικό ζήτημα είναι αξιολόγησης της ποιότητας από ποιον και για ποιον. Εδώ πρόκειται για αξιολόγηση με όρους επιχειρηματικών συμφερόντων και όχι με γνώμονα τις λαϊκές ανάγκες και τις ανάγκες της επιστήμης και της λαϊκής εκπαίδευσης.

Στο άρθρο 16 η παράγραφος 4 αναφέρεται σε ένα ιδιαίτερα σημαντικό ζήτημα, ότι η διδασκαλία των μαθημάτων στα ΑΕΙ μπορεί να ανατίθεται σε διδάσκοντες κατόχους διδακτορικού, οι οποίοι προσλαμβάνονται με συμβάσεις ιδιωτικού δικαίου. Δάσκαλος ο οποίος, σε τέτοιο επίπεδο τουλάχιστον, διδάσκει επί σειρά ετών χωρίς να έχει σχέση με έρευνα, πιστεύουμε ότι η διδασκαλία του είναι κουτσή, είναι ακρωτηριασμένη. Τι νέες γνώσεις θα προσφέρει; Οι διδάσκοντες στα πανεπιστήμια είναι μέλη ΔΕΠ, Διδακτικό Ερευνητικό Προσωπικό και αυτό δεν είναι τυχαίο, όπως το προέβλεπε το προηγούμενο σχέδιο νόμου. Σε μία τριετία ή πενταετία αυτός ο συμβασιούχος πώς θα μπορέσει να κάνει έρευνα, αφού η αναγκαιότητα της έρευνας είναι απαραίτητη προϋπόθεση για το απαραίτητο, για το καλό επίπεδο της διδασκαλίας;

Με την ίδια παράγραφο ανοίγεται και η πόρτα στην ελεύθερη αγορά με την αναφορά ότι με αναγνωρισμένο επαγγελματικό έργο μπορεί και κάποιος να διδάξει. Ποιοι είναι αυτοί;

Αναφέρεται ως μέγιστος χρόνος θητείας των εντεταλμένων τα πέντε ακαδημαϊκά έτη. Και μετά; Στα σαράντα-σαράντα πέντε τι θα κάνει; Εμείς λέμε: Μόνιμη σταθερή εργασία με αξιοπρεπείς αποδοχές και αυτή η θέση μας είναι πάγια.

Κακώς, αδικαιολόγητα, καταργείται η βαθμίδα του λέκτορα.

Στην παράγραφο 7 του ίδιου άρθρου αναφέρεται η δυνατότητα των συνταξιούχων να διδάσκουν. Κάποτε ήταν στο σχέδιο ομότιμοι, τώρα συλλήβδην. Περάστε, κόσμε! Και αμείβονται. Έλεος! Ο εβδομηντάχρονος παίρνοντας σύνταξη ή συντάξεις είναι σε θέση να διδάξει νέα γνώση και να παίρνει και επιπλέον επιμίσθιο; Αν είναι δυνατόν!

Στο άρθρο 19 παράγραφοι 1 και 2, προβλέπεται η διαβλητή και ελεγχόμενη διαδικασία επιλογής και εξέλιξης καθηγητών όλων των βαθμίδων.

Στο άρθρο 21 παράγραφο 4 προβλέπονται ποινές και διώξεις για προφανείς λόγους, για όσους δεν συμμορφώνονται προς τας υποδείξεις. Ή υποτάσσεσαι σ' αυτό το πλαίσιο ως διδάσκοντας που έχει διαμορφώσει και επιβάλει το συμβούλιο μέσω των μονοπρόσωπων ή ολιγομελών σχημάτων ή τελικά αργά ή γρήγορα πηγαίνεις στην άκρη.

Το άρθρο 23 αναφέρεται στις κατηγορίες των καθηγητών. Να θυμίσουμε κάτι. Πριν περίπου είκοσι χρόνια, το 1993, ο κ. Σουφλιάς ως Υπουργός Παιδείας με απόφασή του μετέτρεψε μέρος των διδασκόντων που μέχρι τότε ήταν όλοι πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης, σε μερικής απασχόλησης. Ως κόμμα και ως συνδικαλιστικός φορέας εμείς το είχαμε καταγγείλει. Είχαμε προτείνει να στηρίζουμε την πλήρη και αποκλειστική απασχόληση των μελών ΔΕΠ με τριανταπεντάωρη υποχρεωτική παρουσία στο χώρο δουλειάς την εβδομάδα. Τώρα βέβαια η πλειοψηφία του συνδικαλιστικού φορέα της ΠΟΣΔΕΠ περί άλλα τυρβάζει. Αυτό το σχέδιο νόμου διατηρεί και ενισχύει το καθε-

στώς των καθηγητών επιχειρηματιών απόλυτα προσαρμοσμένο στο «πανεπιστήμιο ανώνυμη εταιρεία».

Όλοι οι δήθεν ισχυρισμοί και οι προφάσεις εν αμαρτίαι ότι η σχέση με την ελεύθερη αγορά βελτιώνει τα διδακτικά προσόντα και άλλα τινά, είναι άκρως υποτιμητική και προσβλητική για όσους διαθέτουν ακαδημαϊκή συνείδηση. Με διδάσκοντες και μεγάλο μέρος από τους μονίμους πρόθυμους υπαλληλίσκους των επιχειρήσεων, που ασχολούνται με συμβάσεις έργου θα βελτιωθεί η διδασκαλία; Στις πλάτες των ΙΔΑΧ και των μεταπτυχιακών θα πέσει αυτό το όλο σημαντικό έργο.

Δεν επιδιώκετε, δεν αποβλέπετε μόνο στην πενία των οικονομικών πόρων, αλλά και στην πενία της γνώσης και της μόρφωσης με αυτό το απαράδεκτο έκτρωμα, το οποίο θα ψηφίσετε.

Το άρθρο 29 αναφέρεται στις ειδικές κατηγορίες διδακτικού και εργαστηριακού προσωπικού του ιδρύματος. Σε συνδυασμό με τις σχετικές μεταβατικές διατάξεις είναι σαφές ότι το επόμενο διάστημα μετά την ψήφιση του νόμου, δρομολογούνται μαζικές απολύσεις προσωπικού, περικοπές μισθών και άλλων εργασιακών δικαιωμάτων. Μεγάλο μέρος των εργαζομένων με τις καταργήσεις, συγχωνεύσεις των ιδρυμάτων, τις μετατάξεις, θα απολυθεί, θα χάσει δικαιώματα, θα χάσει τη μονιμότητα.

Στο άρθρο 30 θεσμοθετούνται προπτυχιακοί κύκλοι ακόμη και τριετών σπουδών που θα απονέμουν ή θα απονείμουν τίτλους σπουδών πλήρως αποσυνδεδεμένους από την πρόσβαση στο επάγγελμα. Αυτό επιτάσσει η προσαρμογή στο λεγόμενο ευρωπαϊκό χάρτη ανώτατης εκπαίδευσης.

Στο άρθρο 33 και στην παράγραφο 2 αναφέρεται η άκρως απειλητική, αντιλαϊκή, εξοντωτική ρύθμιση ότι αν για δύο συνεχόμενα εξάμηνα δεν γίνει εγγραφή του φοιτητή, αυτός αυτοδικαίως διαγράφεται. Οι φοιτητές θα πρέπει να αδειάζουν τις θέσεις στο πανεπιστήμιο σαν να βγαίνουν από το νοσοκομείο με τον ορό στο χέρι. Στην παράγραφο 3 οι φοιτητές που αποδεδειγμένα εργάζονται τουλάχιστον είκοσι ώρες εβδομαδιαίως, εγγράφονται ως φοιτητές μερικής απασχόλησης. Είναι δυνατόν στην παρούσα φάση, έτσι όπως λειτουργούν οι νόμοι της αγοράς, μετά τα νέα μέτρα της Κυβέρνησης, με τέτοια ανεργία που υπάρχει στη νέα γενιά, να υπάρξει αφεντικό το οποίο θα βεβαιώσει εγγράφως ότι όντως ένας φοιτητής εργάζεται πάνω από είκοσι ώρες ούτως ώστε να κάνει χρήση αυτής της ρύθμισης, όταν γνωρίζουμε τις συνθήκες της μαύρης εργασίας που επικρατούν; Αν όντως συμβαίνει αυτό, δεν θα είναι είκοσι, αλλά θα είναι τριάντα και σαράντα ώρες εβδομαδιαίως. Επομένως, για ποια φοίτηση μιλάμε, όταν το παιδί θα δίνει έναν αγώνα επιβίωσης, δικής του και πιθανώς και της οικογένειάς του;

Στο άρθρο 36 στην παράγραφο 1β' οι φοιτητές πραγματοποιούν πρακτική άσκηση σε δημόσιο και ιδιωτικό τομέα κ.λπ.. Αυτό λειτουργεί. Πρέπει να υπάρξει μία σαφής ρύθμιση που να αντιμετωπίζονται οι φοιτητές ως εργαζόμενοι, με εξασφαλισμένο τον κατώτερο μισθό, την ασφάλισή τους και τον υπολογισμό του χρόνου ως προϋπηρεσία.

Όσον αφορά το άρθρο 37 που αφορά τα συγγράμματα, είναι γνωστό ότι δίπλα στο ηλεκτρονικό βιβλίο έχει αναπτυχθεί ένα ολόκληρο εμπόριο με τα e-readers, συσκευές ανάγνωσης, κλειδωμένα ειδικά προγράμματα υπολογιστών, που θα φέρουν νέα μεγάλα κέρδη στους μεγαλοεπιχειρηματίες. Αυτός είναι ο πραγματικός στόχος. Όσον αφορά τον πλουραλισμό και τα συγγράμματα, είναι το άλλοθι.

Στα άρθρα 38-39 συστηματοποιείται ο μεταπτυχιακός κύκλος που θα απευθύνεται σε ολοένα και λιγότερους φοιτητές προκειμένου να έχουν χαρτιά ανταγωνισμού στην αγορά εργασίας όπου και όταν τα θελήσουν οι επιχειρήσεις. Κλείνει πιο ασφυκτικά η στρόφιγγα για τα διδακτορικά στους μη έχοντες και κατέχοντες. Προβλέπει τριμελή εξεταστική επιτροπή για την αξιολόγηση κάθε διδακτορικής διατριβής. Επομένως από την εκλογή συμβουλίου μέχρι και την απονομή της διατριβής αναλαμβάνουν σ' όλη αυτήν την έκταση ολιγομελή ελεγχόμενα σώματα.

Το άρθρο 43 αναφέρεται στη λειτουργία της διά βίου μάθησης της σχολής. Είμαστε αντίθετοι ως κόμμα στη διά βίου μάθηση και το έχουμε αναπτύξει αυτό σε προηγούμενο νομοσχέδιο.

Στο διαδικαστικό ζήτημα βάζουμε μία διπλή ερώτηση: Ποιοι και πού θα διδάσκουν με δεδομένη τη συγκεκριμένη υλικοτεχνική υποδομή των ιδρυμάτων, με το λειψό προσωπικό και την κρατική υποχρηματοδότηση; Είναι δυνατό να λειτουργήσουν συγχρόνως όλα αυτά; Αυτό πραγματικά μας θυμίζει την παροιμία «δεν χώραγε ο ποντικός, κουβαλούσε και την κολοκύθα του».

Για τις επώνυμες έδρες στο άρθρο 47 θεωρούμε άκρως υποκριτική την προσφορά των επωνύμων μεγαλοαστικών οικογενειών της χώρας μας και το δήθεν κοινωνικό έργο, είτε μέσω των μη κυβερνητικών οργανώσεων είτε μέσω δωρεών. Μόνο τους μέλημα η δημιουργία ή ο εξωραϊσμός του κοινωνικού τους προφίλ με παράλληλη φοροαπαλλαγή του ποσού της δωρεάς. Δεν έχουν καμμία θέση στον ακαδημαϊκό χώρο αφού με τον τρόπο αυτόν το κεφάλαιο μπορεί να παρεμβαίνει άμεσα στη διδασκαλία και το περιεχόμενό της, να επηρεάζει και να ενισχύει τους συσχετισμούς εκείνους μέσα στα πανεπιστήμια που θα αναδεικνύουν την εκπαίδευση ως ισχυρό ιδεολογικό μηχανισμό του αστικού κράτους.

Τα άρθρα 50-53 αναφέρονται στη φοιτητική μέριμνα. Όσα νέα συμβούλια και εύηχα νέα όργανα και αν θεσμοθετήσει αυτός ο νόμος όπως συμβούλιο μέριμνας και γραφεία υποστήριξης, η ουσία παραμένει ότι καταργούνται και τα τελευταία ψήγματα φοιτητικής μέριμνας με δραματικές επιπτώσεις στα παιδιά των φτωχών οικογενειών.

Το άρθρο 54 παράγραφος 2 προβλέπει προσφορά μαύρης εργασίας των φοιτητών σε υπηρεσίες του ιδρύματος. Η παράγραφος 3 του ίδιου άρθρου αναφέρεται στο δικαίωμα των φοιτητών να παίρνουν εκπαιδευτικό δάνειο από τράπεζες. Πρόκειται για μία ισόβια δαμόκλειο σπάθη αφού θα δουλεύουν για μεγάλο διάστημα της ζωής τους για τις τράπεζες, όπως δείχνει άλλωστε και η εμπειρία από άλλες χώρες. Γιατί πρέπει να παίρνουν δάνεια, αφού είναι υποχρεωμένη η πολιτεία να ικανοποιεί όλες τις βασικές ανάγκες της σίτισης, της στέγασης, της μεταφοράς των φοιτητών, τη δωρεάν διανομή συγγραμμάτων; Ποιο περιεχόμενο, λοιπόν, έχει η υποτιθέμενη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Κύριε συνάδελφε, παρακαλώ στο εικοσάλεπτο να ολοκληρώσετε.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Βεβαίως.

Στο άρθρο 58 στις επτά πυκνογραμμένες σελίδες είναι όλα τα λεφτά. Όπως αναφερθήκαμε και στην πρωτομιλία μας, ουσιαστικά πρόκειται για το πιο βασικό άρθρο και καθορίζει το πνεύμα ολόκληρου του νομοσχεδίου.

Στο άρθρο 62 αναφέρεται ο τετραετής προγραμματισμός, κάτι το οποίο έχουμε βιώσει μιας και είναι αποτέλεσμα ενός άλλου νόμου.

Το άρθρο 69 αναφέρεται στις προσλήψεις προσωπικού και επαναλαμβάνουμε για μία ακόμα φορά ότι είμαστε υπέρ της μόνιμης, σταθερής εργασίας με αξιοπρεπείς αποδοχές.

Στο άρθρο 73 επιβεβαιώνεται ο ρόλος της ΑΔΙΠ ως δαμόκλειος σπάθη για τη χρηματοδότηση ή μη ενός ιδρύματος, αφού ασκεί ασφυκτικό έλεγχο έως και εκβιασμό σ' αυτά. Κατά τα άλλα ενισχύεται η δήθεν αυτοδιοίκηση και αυτοτέλεια των ιδρυμάτων.

Όσον αφορά το άρθρο 75 περί αριστείας, παράλληλα με τη γενικότερη υποβάθμιση που επιχειρείται μ' αυτήν την πανσπερμία τίτλων σπουδών στο νομοσχέδιο, η Κυβέρνηση θεσμοθετεί και τα κέντρα αριστείας για να επιλέγεται το πιο εξειδικευμένο επιστημονικό δυναμικό. Στο σχέδιο αναφέρεται ότι για την επιβράβευση και υποστήριξη βέλτιστων πρακτικών ποιότητας και καινοτομίας στα ΑΕΙ αναδεικνύονται μεταξύ των ακαδημαϊκών μονάδων ως κέντρα αριστείας από την ΑΔΙΠ με απόφαση του Υπουργείου Παιδείας και καθορίζονται τα κριτήρια βάσει των οποίων αξιολογούνται. Έτσι τα κέντρα αριστείας προφανώς θα απευθύνονται σε μια μικρή ελίτ επειδή φυσικά δεν χωράνε τους πάντες και προφανώς θα επιλέγεται ένα μικρό ποσοστό φοιτητών με αυτονόητα κριτήρια και έρχονται να καλύψουν ακριβώς αυτήν την ανάγκη. Στο προσχέδιο γινόταν λόγος για ακαδημαϊκές μονάδες μέσα στα ΑΕΙ. Τώρα μπορεί να είναι ολόκληρο το πανεπιστήμιο, ολόκληρη η μονάδα, ολόκληρο το ίδρυμα. Επομένως μιλάμε και επίσημα για θεσμοθέτηση πανεπιστημίων πολλών ταχυτήτων.

Με το άρθρο 76 παράγραφος 1 των μεταβατικών διατάξεων όλο το δήθεν υγιές νέο σύστημα διοίκησης δομείται, όπως ισχυ-

ρίζεστε, στο τωρινό φθαρμένο, διαπλεκόμενο από όργανα και πρόσωπα. Αφού μιλάμε και για αρχαιότητα και για πρωτοβάθμιους καθηγητές στο μόνο που διαφέρουν αυτά τα πρόσωπα από το μεταπολεμικό μοντέλο που εισάγετε εσείς είναι η έλλειψη της υπογραφής της Φρειδερίκης.

Τα άρθρα 77-78 αναφέρονται στην απαράδεκτη διαδικασία απόλυσης και αποχώρησης διδακτικού προσωπικού. Οι πρόσφατες τροπολογίες, που αφορούν σε όσα μέλη ΔΕΠ και ΕΠ έχουν κάνει αίτηση για κρίση πριν χρόνια και δεν έχει πραγματοποιηθεί λόγω δικών σας επιλογών, εντάσσονται τώρα με το δικό σας έτσι θέλω στις νέες διαβλητές χειρότερες διαδικασίες.

Δεν γίνεται καμμία αναφορά στους διδάσκοντες ξένων γλωσσών στα ΤΕΙ. Γιατί; Οι κάτοχοι διδακτορικού με χρόνια προσφοράς στο ίδρυμα δεν έχουν δικαίωμα εξέλιξης;

Τέλος, στο άρθρο 80, παράγραφος 9, αναφέρεται η απαράδεκτη ρύθμιση απώλειας φοιτητικής ιδιότητας, όταν είναι γεγονός ότι το 40% των φοιτητών-σπουδαστών εργάζονται ή απασχολούνται και ότι ο μέσος όρος του χρόνου λήψης πτυχίου στη Σχολή Θετικών Επιστημών του Αριστοτέλειου Πανεπιστημίου είναι πάνω από επτά χρόνια, για την ακρίβεια είναι 7,2 έτη. Δηλαδή, η πλειοψηφία του φοιτητικού δυναμικού της σχολής με βάση το δικό σας νόμο θα έπρεπε, ήδη, να έχει φύγει. Τόσο καλά.

Κυρίες και κύριοι Βουλευτές, η μάχη της λαϊκής οικογένειας για να δημιουργήσει ένα καλύτερο αύριο για τα παιδιά της μπορεί να γίνει νικηφόρα. Απαιτείται πάλη για δημόσια και δωρεάν παιδεία, για δουλειά με πλήρη δικαιώματα μετά το τέλος των σπουδών. Ο αγώνας πρέπει να είναι πολιτικός και ενιαίος. Η ανώτατη εκπαίδευση είναι υπόθεση συνολικά της λαϊκής εργατικής οικογένειας που πλήττεται από την αντιλαϊκή επίθεση της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, των κομμάτων, του ευρωμονόδρομου, της Ευρωπαϊκής Ένωσης, του κεφαλαίου.

Κύριε Πρόεδρε, ως Κομμουνιστικό Κόμμα της Ελλάδας καταψηφίζουμε όλα τα άρθρα.

Ευχαριστώ πολύ για την ανοχή σας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον ειδικό αγορητή του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας τον. κ Ιωάννη Ζιώγα.

Παρακαλείται ο ειδικός αγορητής του ΛΑΟΣ, ο κ. Άδωνις Γεωργιάδης, να πάρει το λόγο.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Ομολογώ, κύριε Ζιώγα, ότι δεν κατάλαβα που θυμηθήκατε τη βασίλισσα και βασιλομήτορα στο νομοσχέδιο; Μου έκανε εντύπωση.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Την δεκαετία του 60 για να γίνεις καθηγητής στο πανεπιστήμιο έπρεπε να περάσεις από το παλάτι να πάρεις υπογραφή. Το μόνο που διαφέρει είναι τούτο. Ευτυχώς, δηλαδή!

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πριν ξεκινήσω την ομιλία μου θα ήθελα να εκφράσω και από το Βήμα της Βουλής τις θερμότερές μου ευχαριστίες στο συνάδελφο και Εισηγητή του ΣΥΡΙΖΑ, τον κ. Τάσο Κουράκη, ο οποίος απεκάλυψε το τι πραγματικά συνέβη προ ολίγου στην Αίθουσα.

Ό,τι δεν θα πω, θα το αποδείξω βάσει των εγγράφων που έχω στα χέρια μου, κυρίως για να μην επιτρέψω να περάσει στην ελληνική κοινή γνώμη η άποψη ότι η αλλαγή στάσεως της Νέας Δημοκρατίας ήταν συνέπεια ενός δήθεν τηλεφωνήματος του κ. Σαμαρά με τον κ. Παπανδρέου. Ακόμα και αν υπήρξε τέτοιο τηλεφώνημα, προφανώς ο κ. Σαμαράς δεν πήρε τίποτα απολύτως από τον κ. Παπανδρέου, γιατί η κ. Διαμαντοπούλου δεν άλλαξε τίποτα απολύτως στο νομοσχέδιο από ό,τι είχαμε, ήδη, προσυμφωνήσει στη διάρκεια της επιτροπής.

Μπαίνω, μια και είμαστε στην κατ' άρθρο συζήτηση, για να το αποδείξω από το άρθρο 3. Η Νέα Δημοκρατία ζήτησε -δεν θα πω χωρίς να έχει διαβάσει το νομοσχέδιο, γιατί αυτό είναι πάρα πολύ βαρύ, θα πω προφανώς ως φύλλο συκής για να μπορεί να δικαιολογήσει στην κοινή γνώμη γιατί άλλαξε στάση- ως δήθεν υποχώρηση από την Κυβέρνηση την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου.

Παρουσιάζω στο Σώμα -απλώς για να το θυμηθούμε και για να το δουν και οι δημοσιογράφοι- ότι το άρθρο 3, το αναφερόμενο εις το θέμα του ασύλου με τον τίτλο «Ακαδημαϊκή Ελευθερία» κατετέθη στην αρμόδια επιτροπή με τρεις παραγράφους: Την παράγραφο 2 που έλεγε: «Υπεύθυνος για την τήρηση παραγράφου 1, καθώς και την προστασία και ασφάλεια του προσωπικού και της περιουσίας του ΑΕΙ, είναι ο πρύτανης. Με τον οργανισμό κάθε ιδρύματος ορίζεται η διαδικασία διαφύλαξης της ακαδημαϊκής ελευθερίας». Ζητήσαμε ως Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός, μέσω εμού, να διαγραφεί από το νομοσχέδιο, θεωρώντας ότι όσο μένει αυτή η παράγραφος 2, στο άρθρο 3, κατ' ουσία το άσυλο δεν καταργείται. Θυμάμαι, μάλιστα, μας είχε υποστηρίξει και ο συνάδελφος, ο κ. Παντούλας, από το ΠΑΣΟΚ στη Βουλή.

Χθες, η κυρία Υπουργός μας μοίρασε -στους εισηγητές από την Παρασκευή- τις προσθήκες και βελτιώσεις του νόμου, όπου, πράγματι, ήδη -κυρία Υπουργέ- είχε διαγραφεί η παράγραφος 2, του άρθρου 3, όπως ακριβώς το είχαμε ζητήσει. Αυτή, βεβαίως, η πράξη ήταν μια από τις σημαντικές πράξεις που έκανε η Κυβέρνηση και οδήγησε το Λαϊκό Ορθόδοξο Συναγερμό στο χθεσινό «ΝΑΙ» επί της αρχής. Μάλιστα, στις καταργούμενες διατάξεις έχει συμπληρώσει και την πλήρη κατάργηση του προηγούμενου άρθρου περί ασύλου.

Άρα λοιπόν, εάν κάποιες γραφίδες της Νέας Δημοκρατίας ή ακόμα χειρότερα κάποιοι κοινοβουλευτικοί άνδρες αυτού του κόμματος θέλουν δήθεν να πουν ότι επέτυχαν σήμερα με την αλλαγή της στάσεώς τους κάποια αλλαγή επί του νομοσχεδίου, θα τους πω ότι είναι ή ψεύτες ή αδιάβαστοι. Η αλλαγή έχει επέλθει από χθες και έχει επέλθει μετά από αίτημα του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, το οποίο και έγινε αποδεκτό από την Κυβέρνηση.

Δεύτερον, παρουσιάζει η Νέα Δημοκρατία ως δήθεν υποχώρηση της κυβερνήσεως το ότι η Κυβέρνηση απεδέχθη στο άρθρο 8 να αλλάξει τη διαδικασία εκλογής του πρυτάνεως για να προχωρήσει στην λεγόμενη λίστα, short list όπως λέγεται στα αγγλικά και στα ξένα πανεπιστήμια. Θέλω να παραπέμψω όλους τους δημοσιογράφους που παρακολουθούν τη συνεδρίαση αλλά και τους συναδέλφους που τυχόν δεν είναι μέλη της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων της Βουλής των Ελλήνων, ότι κατά τη διαδικασία της δευτέρας αναγνώσεως του νομοσχεδίου στην επιτροπή αυτή, ο Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός δι' εμού κατέθεσε την πρόταση για την εκλογή του πρυτάνεως μέσω της short list με πρόταση του συμβουλίου και εκλογή από όλα τα μέλη ΔΕΠ χωρίς τη συμμετοχή των φοιτητών. Αυτή είναι μια πρόταση του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, η οποία σήμερα έγινε αποδεκτή από την Κυβέρνηση και είμαστε πολύ ευχαριστημένοι και γι' αυτό. Και πρέπει στο σημείο αυτό να πω ότι στη σχετική συζήτηση στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων δυστυχώς η Νέα Δημοκρατία δεν έλαβε θέση –αν θυμάμαι καλά- περί της εκλογής από τη λίστα. Εκείνη την ώρα δεν υπήρχε κανένας εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας μέσα στην επιτροπή.

Άρα, λοιπόν, οι δύο δήθεν μεγάλες αλλαγές που επέτυχε η Νέα Δημοκρατία, το άσυλο και η λίστα είναι πράγματα που είχαν προσυμφωνηθεί μεταξύ της κυβερνήσεως και του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού και ουδεμία αλλαγή έγινε σήμερα.

Ο μόνος λόγος για τον οποίο υπήρξε αυτή η αλλαγή –και πιστεύω το καταλαβαίνουν όσοι είναι έμπειροι κοινοβουλευτικά- είναι διότι ο Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός χθες προχώρησε για πρώτη φορά στην ιστορία της Βουλής σε κατάθεση ονομαστικής ψηφοφορίας, ενώ ψηφίζαμε «ΝΑΙ» επί της αρχής. Ως γνωστόν, συνήθως αιτήματα επί του «ΝΑΙ» επί της αρχής καταθέτουν κόμματα που ψηφίζουν «ΟΧΙ». Εμείς πρωτοτυπήσαμε. Ο λόγος ήταν ότι γνωρίζαμε αυτό που λέγαμε από την πρώτη μέρα, ότι δεν ήταν δυνατόν η Νέα Δημοκρατία να καταψηφίσει αυτό το νομοσχέδιο, γιατί θα οδηγούσε σε ρήγμα στο κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης και επίσης, γνωρίζαμε τέσσερις συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας –ο ένας είναι σε όλους πια γνωστός γιατί το είπε και στο Βήμα, ο κ. Μητσοτάκης, αλλά υπήρχαν και άλλοι τρεις- οι οποίοι δήλωσαν ότι εμείς θα ψηφίσουμε «ΝΑΙ» εάν βάλετε ονομαστική. Βάλαμε ονομαστική. Ο κ. Σαμαράς απλώς υπό τον φόβο ότι θα αναγκαστεί να διαγράψει ένα μεγάλο τμήμα Βουλευτών του και όλη την εκσυγχρονιστική πτέρυγα αναγκάστηκε να αλλάξει τη θέση της Νέας Δημοκρατίας.

Όλα αυτά τα αναφέρω μόνο για ένα λόγο: Διότι είναι πραγματικά αξιοθρήνητο αυτήν την ώρα που η Ελλάδα είναι στο χείλος του γκρεμού, το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης να προδίδει την ιστορία του εδώ και τόσους μήνες, αντιστρατευόμενο ένα νομοσχέδιο, το οποίο αποτελεί προγραμματικές και βασικές θέσεις της Νέας Δημοκρατίας εδώ και δεκαετίες. Αυτό, το οποίο ζούσαμε μέχρι χθες, ήταν ένα είδος Φρακενστάιν, μια Νέα Δημοκρατία που έμπαινε στη Βουλή για να καταψηφίσει τη Νέα Δημοκρατία.

Ανέχθηκα και εγώ και όλοι οι συνάδελφοι του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, κύριε Τασούλα, τις γραφίδες της Νέας Δημοκρατίας στις διάφορες εφημερίδες. Στο σημείο αυτό πρέπει να πω ότι ένα από τα συμπτώματα της παθογένειας της εποχής μας είναι ότι έχουμε εφημερίδες που γλείφουν τα κόμματα. Δεν προσφέρουν καμμία υπηρεσία εφημερίδες όπως η «ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ», παραδείγματος χάριν, που απλώς γλείφει τη Νέα Δημοκρατία. Εφημερίδες που θέλουν να προσφέρουν σε ένα κόμμα πρέπει να ασκούν κριτική. Θα ήθελα πολύ να δω τι θα γράφουν αυτές οι εφημερίδες αύριο, όταν εδώ και εβδομάδες με χαρακτήριζαν ως δεκανίκι και παπαγαλάκι του ΠΑΣΟΚ.

Έρχομαι τώρα στο νομοσχέδιο, κυρία Υπουργέ. Με συγχωρείτε που έκανα αυτήν τη μεγάλη αναφορά, αλλά ξέρετε υπάρχουν στιγμές στη ζωή και ιδιαίτερα στην πολιτική που φτάνεις μέχρι τα όριά σου και αισθάνεσαι προσωπική προσβολή στον πυρήνα της προσωπικότητάς σου. Ξέρετε πολύ καλά η ίδια ότι εγώ έχω με πάθος συμμετάσχει στο διάλογο για την παιδεία από την πρώτη μέρα επί Νέας Δημοκρατίας, ότι δεν έχω λείψει από καμμία συνεδρίαση, ότι δεν έχω έρθει ποτέ αδιάβαστος και ότι δεν έχω έρθει ποτέ χωρίς να καταθέσω γραπτές προτάσεις. Δεν μπορώ να ανέχομαι αυτά από Βουλευτές, οι οποίοι δεν συμμετείχαν στο διάλογο, οι οποίοι δεν έχουν διαβάσει το νομοσχέδιο. Ένας Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας χθες -που δεν θα πω το όνομά του- στο τηλεοπτικό κανάλι «EXTRA 3» δεν ήξερε να μου απαντήσει γιατί καταψηφίζει η Νέα Δημοκρατία και δεν ήξερε να αναφέρει ένα άρθρο, κύριε Τασούλα. Ούτε ένα άρθρο δεν ήξερε, ούτε τον τίτλο του νομοσχεδίου. Αν του έλεγα ότι το νομοσχέδιο είναι για τα δημοτικά σχολεία, θα έλεγε «ναι, είναι για τα δημοτικά σχολεία». Αυτοί οι άνθρωποι έρχονται και ασκούν κριτική σε ανθρώπους που έχουν δουλέψει.

Κάποτε θα μάθουμε να αναγνωρίζουμε σε αυτήν τη χώρα αυτούς που εργάζονται και αυτούς που δίνουν το παρόν. Χαίρομαι, λοιπόν, που η Νέα Δημοκρατία ήλθε στην οδό της λογικής. Και μιας και είναι εδώ ο κ. Τασούλας, τον άκουσα που έκανε μια δήλωση στους δημοσιογράφους, θέλω να του πω, ότι, κύριε Τασούλα, σας παραπέμπω στις αλλαγές του άρθρου 3 που κατέθεσε χθες η κυρία Υπουργός, όπου υπάρχει πλήρης απαλοιφή της παραγράφου 2 του άρθρου 3, βάσει του οποίου από χθες, προ του δήθεν τηλεφωνήματος του κ. Σαμαρά –αν υπήρξε δηλαδή ποτέ αυτό το τηλεφώνημα- το άσυλο είχε καταργηθεί. Λυπούμαι που δεν το ξέρατε.

Κυρία Υπουργέ, πάω λίγο γρήγορα στα θέματα του νομοσχεδίου για τα οποία με ενδιαφέρουν να μιλήσω οπωσδήποτε. Κατ' αρχάς στο άρθρο 7. Ξέρετε ότι εμείς έχουμε υποστηρίξει την έννοια της σχολής και την έννοια της κινητικότητας, την οποία θεωρούμε πάρα πολύ σωστή. Θα ήθελα να το σκεφθείτε και να μου απαντήσετε σε αυτό που ακούω ως ένσταση απ' την Πανεπιστημιακή Κοινότητα και ομολογώ ότι δεν έχω βρει την απάντηση, γιατί θέλω πρώτα να βρίσκω μέσα μου την απάντηση που να με πείθει. Γιατί αναγκαστικά πρέπει να καταργηθούν οι τομείς; Οι τομείς, λέει, έχουν ιδιαίτερη σχέση με την έρευνα. Τι απαντάμε σε αυτό;

Επίσης, γιατί δεν μπορούμε να δώσουμε κάποια διοικητική υπόσταση στο τμήμα; Η διοικητική υπόσταση στο τμήμα, όπως μου εξηγήθηκε, ομολογώ, με αρκετά πειστικό τρόπο, λύνει αρκετά προβλήματα. Πιστεύω ότι θα μπορούσε, χωρίς να αλλάξει καθόλου η φιλοσοφία της κινητικότητας, δηλαδή η βασική μονάδα να είναι η σχολή, να δώσουμε και στο τμήμα διοικητική οντότητα. Δείτε το. Θα ακούσω την ομιλία σας. Εγώ προσωπικά το έκρινα ως ένα θετικό θέμα.

Θέλω να πω για το άρθρο 8 ότι αντιλαμβάνομαι πλήρως τους συνταγματικούς λόγους που οδήγησαν στην αλλαγή της συνθέσεως. Εμείς, όμως, εξακολουθούμε να πιστεύουμε ότι η προηγούμενη γραφή ήταν πιο σωστή. Τώρα, αν δεν υπήρχε -οι σύμβουλοι λένε ότι θα υπήρχε- πρόβλημα στο Συμβούλιο της Επικρατείας, εκεί εγώ δεν μπορώ να εκφέρω άποψη.

Θέλω να πω ότι είναι πολύ σημαντική η αλλαγή που κάνατε στην παράγραφο 5, παράγραφος β', πάλι κατόπιν δικής μας παρατηρήσεως, όσον αφορά τη σχέση της αποπομπής ενός μέλους από τους εξωτερικούς σε σχέση με το σύνολο της πλειοψηφίας. Όπως έχει γραφεί τώρα, το άρθρο ίσως να είναι πολύ καλύτερο. Να εξηγήσω στο Σώμα, ότι έτσι δεν είναι οι έξι πια απολύτως ελεγχόμενοι από τους εσωτερικούς. Και πρέπει να πω στο Σώμα –δεν αντέχω να μην το πω- ότι γι αυτούς τους εξωτερικούς η πρώτη έκφραση της Νέας Δημοκρατίας, κύριε Τασούλα, ήταν «ξωτικά». Σήμερα ψηφίσατε αυτούς που λέγατε στην επιτροπή «ξωτικά».

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ: Αν είναι να στεναχωριέστε τόσο πολύ, να αλλάξουμε. Σας βλέπω και λυπάμαι, ανθρωπίνως.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Χαίρομαι πάρα πολύ. Αγωνιζόμουν επί μήνες να εξηγήσω στους εκπροσώπους της Νέας Δημοκρατίας ότι δεν μπορεί η Νέα Δημοκρατία να πει «όχι». Επί μήνες άκουγα άρες-μάρες-κουκουνάρες. Σήμερα, έστω και υπό το φόβο τεράστιου εσωκομματικού θέματος της Νέας Δημοκρατίας και θέλω να πω ότι ο κ. Κυριάκος Μητσοτάκης πήρε μεγάλους πόντους με τη σημερινή του στάση -γιατί θέλω να αποδίδω πάντα τα του Καίσαρος τω Καίσαρι- ο οποίος ανέβηκε στο Βήμα, βγήκε από την κομματική γραμμή, είπε ότι θα ψηφίσει «ναι», παρά την εντολή Σαμαρά και αντί να διαγραφεί ο Μητσοτάκης, άλλαξε άποψη ο Σαμαράς. Είναι μεγάλη αυτή η νίκη για το Μητσοτάκη και μπράβο του. Όλα πρέπει να ακούγονται στη Βουλή. Ο κόσμος πρέπει να ξέρει το τι συμβαίνει.

Κύριε Ταλιαδούρε, έχετε μιλήσει τόσες φορές υπέρ του «όχι» σε αυτό το νομοσχέδιο στις επιτροπές, όπου έχω βαρεθεί να σας ακούω. Σας παρακαλώ πολύ να μη μου κάνετε καμμία κίνηση.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ: Κύριε Γεωργιάδη, λέτε συνεχώς...

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Δεν θα σας ακούσω καθόλου. Δεν θέλω να με διακόψετε. Όταν έλθει η σειρά σας.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ: Λέτε ψέματα και ανακρίβειες...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Γεννάτε πολλά προσωπικά θέματα. Σας παρακαλώ.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Έρχομαι στο άρθρο 16. Κυρία Υπουργέ, δεν έχετε απαντήσει ακόμη πειστικά γιατί πρέπει να καταργηθούν οι λέκτορες. Καταλαβαίνω ότι στα ξένα πανεπιστήμια κατά κανόνα είναι τρεις οι βαθμίδες, όμως καλώς ή κακώς δεν έχει βρεθεί, κατά τη γνώμη μας, ούτε με τις αλλαγές αυτή η αναγκαία μεταβατική περίοδος στο θέμα των λεκτόρων.

Εμείς θα επιμείνουμε ότι, κατά τη γνώμη του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, αφ' ης στιγμής οι λέκτορες έχουν εκλεγεί στην εισαγωγική βαθμίδα -και πρέπει να σας πω ότι οι λέκτορες στην Ελλάδα είναι κατά κανόνα άνθρωποι με πολύ μεγάλη και υψηλή επιστημονική επάρκεια, πολύ μεγαλύτερη της εισαγωγικής βαθμίδας σε ξένα Πανεπιστήμια- θα πρέπει να γίνει η αυτόματη εξομοίωσή τους στην εισαγωγική βαθμίδα. Και από εκεί και πέρα να μπουν στη διαδικασία της κρίσης για το αν θα προχωρήσουν παραπέρα ή όχι.

Κυρία Υπουργέ, στο άρθρο 27 –και το συνδέω με τους λέκτορες- θα σας πω κάτι που πιστεύω ότι σας έχει ξεφύγει και είναι πολύ εύκολο να το αλλάξετε. Στο άρθρο 1 λέτε ότι οι καθηγητές του ιδρύματος έχουν δικαίωμα επιστημονικής άδειας με πλήρεις αποδοχές ενός έτους για κάθε έξι έτη υπηρεσίας ή έξι μηνών για κάθε τρία έτη υπηρεσίας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ: Πείτε κάτι για τη Νέα Δημοκρατία, έτσι για αλλαγή!

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Κύριε Τασούλα, έπρεπε να ήσασταν μαζί μου όλα αυτά τα χρόνια να ακούγατε τι λέει η Νέα Δημοκρατία και να ντρέπεστε και πώς με χαρακτήριζαν εμένα σαν παπαγαλάκι του ΠΑΣΟΚ, όπου σήμερα ψηφίσατε ΠΑΣΟΚ και να δω τι θα πείτε στους ψηφοφόρους σας! Ένας Βουλευτής σας χθες τα έλεγε αυτά, που δεν είχε διαβάσει το νομοσχέδιο.

Λοιπόν, στο άρθρο 33, παράγραφος 6, θέλω να επισημάνω ιδι-

αίτερα ως θετικό γεγονός, ένα από τα βασικά σημεία που βάρυναν στη θετική μας ψήφο: Παράταση της διάρκειας των εξαμήνων επιτρέπεται μόνο σε εξαιρετικές περιπτώσεις, προκειμένου να συμπληρωθεί ο απαιτούμενος ελάχιστος αριθμός εβδομάδων διδασκαλίας. Δεν μπορεί να υπερβαίνει τις τρεις εβδομάδες το πολύ και γίνεται με απόφαση του πρύτανη ύστερα από πρόταση της κοσμητείας της σχολής.

Παράγραφος 7: Αν για οποιονδήποτε λόγο ο αριθμός των ωρών διδασκαλίας που πραγματοποιήθηκαν σε ένα μάθημα, είναι μικρότερος από τα 4/5 του προβλεπομένου στο πρόγραμμα σπουδών για τις εργάσιμες μέρες του αντιστοίχου εξαμήνου, το μάθημα θεωρείται ότι δεν διδάχθηκε και δεν εξετάζεται κ.λπ.. Είναι πολύ σωστή ρύθμιση.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος αυτής **κ. ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΓΥΡΗΣ**)

Ένα από τα πράγματα που δεν είπαμε, κυρία Υπουργέ, στο πλαίσιο της συναλλαγής που υπήρχε όλα αυτά τα χρόνια, είναι ότι ζήσαμε σχολές, ακόμη και ιατρικές, όπου υπήρχαν καταλήψεις επί σειρά εβδομάδων και όπου μετά τα έβρισκαν οι καθηγητές με τους φοιτητές και γίνονταν κανονικά εξετάσεις.

Και σκέφτομαι, αγαπητέ Θάνο Πλεύρη, πόσοι συμπολίτες μας κάθισαν σε χειρουργικό τραπέζι και τους χειρούργησαν άνθρωποι που δεν διδάχθηκαν ανατομία, γιατί η σχολή ήταν υπό κατάληψη τότε και για να πάρουν ψήφους οι καθηγητές έκαναν αυτή την ιστορία. Πολύ σωστό είναι το άρθρο και πολύ καλά κάνατε και το βάλατε.

Το άρθρο 39 -το είχαμε πει και στην επιτροπή- δεν το αλλάξατε. Το έθεσε και ο κ. Κακλαμάνης. Εμείς υποστηρίζουμε αυτή την άποψη. Στην πρώτη παράγραφο λέτε: «Η ευθύνη του σχεδιασμού και της οργάνωσης του τρίτου κύκλου σπουδών ανήκει στην αρμοδιότητα των πανεπιστημίων». Εμείς επιμένουμε ότι πρέπει και τα τεχνολογικά εκπαιδευτικά ιδρύματα να έχουν αυτήν τη δυνατότητα. Το έχω πει πολλές φορές και στο πλαίσιο του εθνικού διαλόγου έχουμε κάνει αυτήν τη συζήτηση. Η τεχνολογική εκπαίδευση δεν πρέπει να θεωρείται δευτερεύουσα στην Ελλάδα. Η τεχνολογική εκπαίδευση πρέπει να θεωρείται -πολλοί λένε- ισότιμη εγώ θα έλεγα πρωτεύουσα.

Είμαστε μία χώρα που όλοι θέλουν να πάνε σε ένα πανεπιστήμιο. Σε καμμία χώρα της Ευρώπης δεν υπάρχει αυτή η αναλογία ανθρώπων που πάνε σε πανεπιστήμια. Τα πανεπιστήμια δίνουν κατά κανόνα θεωρητικές σπουδές. Τα τεχνολογικά ιδρύματα βγάζουν ανθρώπους που μπορούν να δουλεύουν στον πραγματικό κόσμο. Χρειάζεται να υποστηρίξουμε τα τεχνολογικά εκπαιδευτικά ιδρύματα. Μη στερείτε από τα ΤΕΙ τη δυνατότητα να κάνουν και διδακτορικούς κύκλους σπουδών.

Στο άρθρο 39 θέλουμε να αλλάξετε στην παράγραφο 1 το «ανήκει στην αρμοδιότητα των πανεπιστημίων» και να το κάνετε «ανήκει στην αρμοδιότητα των ΑΕΙ», ώστε να μπορούν και τα ΤΕΙ να συμμετέχουν κανονικά, όπως άλλωστε το κάνατε στον τίτλο του άρθρου 42, όπου καλώς αλλάξατε το «συνεργασία πανεπιστημίων» σε «συνεργασία ΑΕΙ και ερευνητικών κέντρων».

Στο άρθρο 44, κυρία Υπουργέ, μας στεναχωρήσατε. Κάναμε ιδιαίτερη αναφορά στην επιτροπή και δεν φέρατε καμμία αλλαγή ως προς το άρθρο αυτό. Φυσικά εμείς θα καταψηφίσουμε το άρθρο 44 ως έχει και πρέπει να σας πω γιατί.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Μπορείτε να μας δώσετε μια διατύπωση, γιατί προσπαθήσαμε πολύ και δεν...

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Θα τη γράψω με τον κ. Πλεύρη μετά και θα σας τη φέρω.

Ο φόβος ποιος είναι; Θέλω να καταλάβετε το φόβο. Δίνετε και καλά κάνετε –το τονίζω αυτό- παρά τα όσα ακούγονται στα μέσα, στους πρυτάνεις, στη Βουλή εδώ, πολύ μεγαλύτερη αυτοδιοίκηση στα πανεπιστήμια από ό,τι είχαν μέχρι χθες.

Ο νόμος αυτός όχι μόνο δεν πάσχει, όπως πολλοί νομίζουν, επειδή καταργεί το αυτοδιοίκητο, μπορώ να σας πω ότι τώρα υπάρχει αυτοδιοίκητο για πρώτη φορά στα πανεπιστήμια, αλλά στο πλαίσιο αυτού του αυτοδιοικήτου, όμως, μπορεί, όπως λέει αυτό το άρθρο, να έρθει αύριο –λέω ένα τυχαίο παράδειγμα- η ΑΣΟΕΕ και να πει ότι εγώ για να μπορώ να ανέβω στην αξιολόγηση και να μπορώ να ανέβω στη διεθνή κατάταξη των πανεπιστημίων, μεταφέρω το σύνολο προγραμμάτων μου στην αγγλική γλώσσα, γιατί κάνω οικονομικά, έχω μάνατζμεντ και το να έχω από την προπτυχιακή εκπαίδευση την αγγλική γλώσσα με βολεύει, γιατί θα έχω καλύτερη αξιολόγηση, περισσότερα χρήματα, περισσότερους χορηγούς και διάφορα άλλα.

Πώς θα το εμποδίσετε έτσι όπως είναι γραμμένο το άρθρο; Δεν μπορείτε να το εμποδίσετε. Θα κοιτάμε, λοιπόν, όλοι οι υπόλοιποι ένα ελληνικό πανεπιστήμιο, που θα χρηματοδοτείται από τον Έλληνα φορολογούμενο, να κάνει μαθήματα μόνο στην αγγλική γλώσσα.

Να σας πω γιατί δεν είναι υπερβολικό. Γιατί από τη στιγμή που πάλι δικαίως συνδέσατε την αξιολόγηση με τη χρηματοδότηση, αφού υπάρχει το κίνητρο του χρήματος, πολλά θα αλλάξουν επί τα βελτίω. Το να κάνει ένα πανεπιστήμιο μαθήματα στα αγγλικά στον κόσμο δεν αφαιρεί, αλλά προσθέτει. Άρα μπορεί να βρεθεί ένα τέτοιο πανεπιστήμιο που θα το κάνει, ένα που θα έχει, ας πούμε, υποχρηματοδότηση για να κερδίσει.

Όμως, εμείς παραμένουμε μια Ελλάδα. Εμείς θέλουμε να ενισχύσουμε την ελληνική γλώσσα. Το να μου πείτε αυτό που είπατε στην επιτροπή, που είναι σωστό, ότι το βάζετε ως δυνατότητα για να μπορεί να προσελκύει ξένους φοιτητές στα τμήματα που γίνονται για ξένους φοιτητές, τότε μάλιστα. Το να υπάρχει, όμως, ως γενική αρχή ελευθερίας, αυτό νομίζω ότι είναι πολύ επικίνδυνο. Εμείς δεν μπορούμε να το υπερψηφίσουμε.

Στο άρθρο 76 εμείς θα επιμείνουμε για ακόμα αυστηρότερες μειώσεις στη χρηματοδότηση όσων δεν εφαρμόσουν το νόμο μέσα στις προβλεπόμενες προθεσμίες. Θα σας πω πώς το βλέπουμε στο Λαϊκό Ορθόδοξο Συναγερμό. Να μην παίρνουν ούτε μισθό οι καθηγητές που στο πανεπιστήμιό τους δεν έχει εφαρμοστεί ο νόμος. Δεν ξέρω, κύριοι συνάδελφοι, εάν είναι και νόμιμο να δίνουμε χρήματα από τον κρατικό προϋπολογισμό σε ιδρύματα που λειτουργούν εκτός νόμου.

Ο λόγος που θέλουμε να είμαστε πολύ αυστηροί είναι ο εξής, κυρία Υπουργέ. Διότι από το 1982 που ψηφίστηκε ο νόμος-πλαίσιο, όπως είπατε στην επιτροπή, βασικά άρθρα του νόμου-πλαισίου δεν έχουν εφαρμοστεί μέχρι σήμερα που βρισκόμαστε στο 2011. Πρέπει να πιέσουμε τα ιδρύματα. Δεν θα είναι εύκολη η εφαρμογή του νόμου. Πρέπει να ξέρουν ότι όποιος δεν εφαρμόσει το νόμο, θα έχει συνέπειες. Είναι ο μόνος τρόπος για να λειτουργεί ο νόμος μέσα στη διαδικασία.

Όσον αφορά τις μεταβατικές διατάξεις για τους λέκτορες, θα επιμείνω ότι πρέπει οι λέκτορες να πηγαίνουν αυτόματα στην εισαγωγική βαθμίδα. Οι λέκτορες στην Ελλάδα έχουν κατά κανόνα προσόντα πολύ μεγαλύτερα της εισαγωγικής βαθμίδας των ξένων πανεπιστημίων. Δεν είναι καθηγητές μιας χρήσης. Αν δείτε τα προσόντα, που χρειάζονται να προσκομίσουν, θα καταλάβετε ότι είναι άνθρωποι πολύ υψηλής εξειδίκευσης.

Δεν μιλάω για τους μονίμους που μένουν ως μόνιμοι λέκτορες. Το να τους ξαναβάλεις στη διαδικασία της κρίσεως και το κυριότερο να μπορεί να τους προσπεράσει κάποιος που θα έρθει, χωρίς να έχει τα χρόνια που έχουν αυτοί στο πανεπιστήμιο, αυτό θα δημιουργήσει μεγάλες αδικίες. Νομίζω ότι αυτό πρέπει να το ξαναδείτε.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Επειδή είναι πάρα πολύ σημαντικό αυτό, θέλω να το προσδιορίσετε. Είναι μία μεταβατική διάταξη πολύ θετική για τους λέκτορες.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Είναι θετική, προσέξτε όμως τι συμβαίνει. Εσείς βάζετε ένα περιθώριο τριών ετών στο οποίο μπορούν να εξελιχθούν. Πάλι, όμως, κάποιοι μπορεί να μην προλάβουν να κάνουν αυτό το βήμα και να έρθουν κάποιοι απέξω και να τους προσπεράσουν, αν είναι αρκετά χρόνια στο πανεπιστήμιο.

Έχουμε λάβει από την Ομοσπονδία Συλλόγων Ειδικού Τεχνικού Προσωπικού Τεχνικών Εργαστηρίων ΑΤΕΙ Ελλάδος μια σειρά ρυθμίσεων για το άρθρο 79, τις μεταβατικές διατάξεις γι' αυτούς τους ανθρώπους. Κρίνουμε ότι είναι σωστές οι επισημάνσεις που κάνουν. Εμείς θα τις θέσουμε υπ' όψιν του Υπουργείου. Τις καταθέτω στα Πρακτικά και θα ήθελα να μου πείτε εάν μπορείτε να κάνετε δεκτές κάποιες απ' αυτές.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Σπυρίδων-Άδωνις Γεωργιά-

δης καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Θα κλείσω με το άρθρο 77. Έχετε κάνει κάποια αλλαγή στην παράγραφο 2. Έχετε αφαιρέσει την εξέλιξη; Επίσης, θέλουμε να συμπεριλαμβάνονται και όσοι είναι υπό μετακίνηση ή όπως είναι ο σωστός όρος στην εκπαιδευτική διαδικασία.

Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε, και για την ανοχή σας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ και Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. Κουράκης.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, θα ήθελα να αρχίσω με το εξής: Χθες υποσχεθήκατε στην Αίθουσα ότι όσοι συνάδελφοι είναι υπό διορισμό, τετρακόσιοι από τους οκτακόσιους που είναι στη λίστα...

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Κύριε Κουράκη, αισθάνομαι άσχημα, γιατί είπα ότι θα σας απαντήσω και δεν σας απάντησα γι' αυτό το θέμα.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Επί τη ευκαιρία, κυρία Υπουργέ, θα μου απαντήσετε και στο δεύτερο ζήτημα, που αφορά το ίδιο θέμα.

Προκειμένου να διασφαλιστεί και να φύγει κάθε σύννεφο για τη διαφάνεια, είχα ζητήσει –κάνω μία παρένθεση- από τον κ. Πανάρετο τότε να αναρτηθεί στο site του Υπουργείου ο κατάλογος, ώστε να μπορεί να παρακολουθεί ο καθένας, χωρίς να γίνεται καμμία παραβίαση. Αυτός ο κατάλογος κάποια στιγμή «κατέβηκε». Θα παρακαλούσα, αν υπάρχει, να «ξανασηκωθεί» ο κατάλογος, ώστε να είναι σίγουρο ότι οι όποιοι πρώτοι διοριστούν...

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Μπορώ να σας διακόψω επ' αυτού;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Πείτε μου, κυρία Υπουργέ.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Έχει αναρτηθεί και είναι ήδη στο site, όπως μου λέει ο ειδικός γραμματέας και εκτιμούμε ότι μέχρι τέλος Αυγούστου θα έχουμε όλες τις υπογραφές που χρειάζονται για τις τετρακόσιες προσλήψεις.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Και οι υπόλοιποι τετρακόσιοι;

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Θα πάνε με τις εγκρίσεις που θα έχουμε ως Υπουργείο Παιδείας από το Γενάρη και θέλω να ελπίζω ότι τους πρώτους μήνες της επόμενης χρονιάς θα έχουμε τα επόμενα νούμερα.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ελπίζω να μη φθάσουμε τέτοια εποχή του χρόνου, αν είστε Κυβέρνηση, να μιλάμε για το ίδιο πράγμα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Τώρα, τι τα θέλετε αυτά τα πράγματα; Είναι άλλης ώρας συζήτηση αυτή.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Αυτό είναι άλλο θέμα. Απλώς το έθεσα.

Συνεχίζω. Στο άρθρο 4 που αφορά την αποστολή των ΑΕΙ, εκεί θα έλεγα ότι στην αποστολή των ΤΕΙ αναφέρεται κάτι το οποίο είναι μία λέξη βέβαια, αλλά έχει ιδιαίτερη σημασία. Λέει ότι «τα ΤΕΙ δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στην εκπαίδευση υψηλής ποιότητας στελεχών στις εφαρμογές των επιστημών, της τεχνολογίας και των τεχνών στα αντίστοιχα επαγγελματικά πεδία». Θεωρώ ότι η λέξη «επαγγελματικά πεδία», κυρία Υπουργέ, και η σύνδεσή τους με αυτά δεν προωθεί, αλλά αφήνει ανοιχτή τη δυνατότητα μελλοντικής υποβάθμισης στις επαγγελματικές σχολές. Θα έλεγα ότι ο ορθότερος όρος, που θα συμπεριελάμβανε και τα επαγγελματικά πεδία, είναι «επιστημονικά πεδία». Γιατί αν πραγματικά εννοούμε ότι τα ΤΕΙ ανήκουν στην τριτοβάθμια εκπαίδευση, κάτω από τον κλάδο των ΑΕΙ, το να λέμε ότι θεραπεύουν τα επαγγελματικά πεδία είναι μία υποβάθμιση η οποία μπορεί στο μέλλον να πάρει τον χαρακτήρα που σας είπα.

Μου είχατε υποσχεθεί στην επιτροπή, όπου συζητούσαμε για τη δυνατότητα προσβασιμότητας των ΑΜΕΑ, και είχατε πει ότι βεβαίως το κάνετε δεκτό. Επειδή δεν αναφέρεται, στο άρθρο 9 θεωρούμε ότι θα έπρεπε να προστεθεί ότι «η λειτουργία των προγραμμάτων σπουδών γίνεται με τρόπο που να διασφαλίζει την ισότιμη πρόσβαση και συμμετοχή σ' αυτά όλων των παραγόντων της εκπαιδευτικής κοινότητας, ανεξάρτητα από το φύλο, την αναπηρία και λοιπά χαρακτηριστικά». Και βεβαίως πρέπει να διασφαλίζεται, σε κάθε περίπτωση, η πρόσβαση των ατόμων με αναπηρία στην ανώτατη εκπαίδευση όσον αφορά τις υποδομές, τα προγράμματα σπουδών, το εκπαιδευτικό υλικό, τις διαδικασίες, με διακριτά και στοχευμένα μέτρα. Νομίζω ότι δεν θα έπρεπε να φύγουμε από την Αίθουσα του Κοινοβουλίου χωρίς να προστεθεί αυτή η ουσιαστική παράγραφος για τα άτομα με αναπηρία.

Στο άρθρο 18 υπάρχει κάτι το οποίο δεν μπορώ να καταλάβω και θα δημιουργήσει φοβερά προβλήματα. Αναφέρεται δηλαδή ότι μία κατηγορία απ' αυτούς που ασκούν διδακτικό έργο είναι οι εντεταλμένοι διδάσκοντες και λέτε στο άρθρο 18 στην παράγραφο 5, κυρία Υπουργέ, ότι «δεν επιτρέπεται η εκλογή σε θέση καθηγητή ή η απασχόληση με την ιδιότητα του εντεταλμένου διδασκαλίας στο ίδρυμα, όπου ο υποψήφιος έλαβε το διδακτορικό του δίπλωμα πριν από την πάροδο τριών τουλάχιστον ετών». Διερωτώμαι γατί θα έπρεπε –επιτρέψτε μου την αδόκιμη έκφραση- να «σιτέψει» τρία χρόνια, έχοντας πάρει διδακτορικό, προκειμένου να διεκδικήσει μία θέση εντεταλμένου διδάσκοντος. Είναι πρωτοφανές. Δεν ξέρω αν υπάρχει σε κανένα μέρος του κόσμου το ότι θα πρέπει να υπάρχει ένα ελάχιστο χρονικό διάστημα. Να μου λέγατε ότι πέρα από το διδακτορικό χρειάζονται και ορισμένες εργασίες ή ένα postdoc, να το καταλάβω. Όμως το να περιμένει τρία χρόνια προκειμένου να καταλάβει θέση εντεταλμένου διδάσκοντος μου είναι αδιανόητο και θα έλεγα ότι θα έπρεπε να το δείτε, εκτός κι αν υπάρχει μια επαρκής εξήγηση που μου διαφεύγει.

Στο άρθρο 23 αναφέρεται ότι δεν υπάρχει πλέον ο όρος: «πλήρης και αποκλειστική απασχόληση». Θεωρούμε ότι είναι αυτό μια πολύ σημαντική υποχώρηση σε σχέση με το προσχέδιο. Οι διδάσκοντες στο πανεπιστήμιο θα έπρεπε να έχουν πλήρη και αποκλειστική απασχόληση με ανάλογες αποδοχές. Αλλά θα έλεγα ότι η δυνατότητα αυτή του να ασκούν ελεύθερο επάγγελμα οι έχοντες πλήρη απασχόληση, αυτό να γίνεται μετά από έγκριση του κοσμήτορα της σχολής που ανήκουν, καταλαβαίνετε ότι είναι εξαιρετικά υποτιμητικό και μπορεί να αναπτύξει άλλου είδους συναλλαγή, που δεν βοηθάει καθόλου το επίπεδο των σπουδών.

Θα ήθελα να αναφέρω κάτι άλλο, κυρία Υφυπουργέ, σε εσάς που είστε στην Αίθουσα.

Δεν καταλαβαίνω στο άρθρο 24, όσον αφορά τα ασυμβίβαστα στην αναστολή των καθηκόντων, όταν λέτε στην παράγραφο 3 ότι στην αναστολή άσκησης των καθηκόντων είναι Υπουργοί, αναπληρωτές, περιφερειάρχες, γενικοί και ειδικοί γραμματείς, γενικοί γραμματείς αποκεντρωμένων διοικήσεων, γιατί θα έπρεπε να αναφέρετε ότι οι ειδικοί γραμματείς των Υπουργείων μπορούν με αίτηση τους να ενταχθούν στο καθεστώς μερικής απασχόλησης; Τι είναι εκείνο που διαφοροποιεί τους ειδικούς γραμματείς των Υπουργείων όσον αφορά την μη ένταξη στο καθεστώς της αναστολής των καθηκόντων;

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Αντιπροέδρου)

Σχετικά με το άρθρο 29 και τις ειδικές κατηγορίες διδακτικού και εργαστηριακού προσωπικού του ιδρύματος -εδώ έχουμε καταθέσει και μια τροπολογία, δεν μπορούμε να καταλάβουμε και το είχαμε πει και στην επιτροπή για τη διάκριση ανάμεσα στο ΕΕΠ και στο ΕΕΔΙΠ. Θεωρούμε ότι είναι αδιανόητο να γίνεται μια διάκριση σε διαφορετικούς κλάδους ανάλογα με το διδασκόμενο αντικείμενο, πράγμα που δεν υπάρχει σε καμμία βαθμίδα της εκπαίδευσης. Θεωρούμε ότι αυτό είναι ένα κατάλοιπο πραγμάτων, που ίσχυαν πριν από τριάντα χρόνια όπου υπήρχαν ειδικά μαθήματα. Αλλά το να περιγράφεται σε νόμο ότι αυτό, το ΕΕΠ, θα υπηρετεί και θα θεραπεύει τις ξένες γλώσσες, το ΤΕΦΑΑ και ορισμένες Σχολές Καλών Τεχνών, τη στιγμή που έχουμε νέα ειδικά μαθήματα, όπως είναι η Πληροφορική, γιατί να τον κάνουμε αυτόν τον περιορισμό;

Εμείς θεωρούμε ότι θα έπρεπε να είναι σε μια ενιαία κατηγορία

όλοι και να μην υπάρχει ο διαχωρισμός αυτός. Δεν καταλαβαίνουμε γιατί θα έπρεπε η κατηγορία 1 του ΕΕΔΙΠ -στην οποία άλλοι έχουν διδακτορικό και άλλοι δεν έχουν, πρέπει να ξέρετε- αυτομάτως θα πηγαίνει στην κατηγορία ΕΕΠ, ενώ άλλοι επιστήμονες κατατάσσονται στην κατηγορία ΕΕΔΙΠ. Είναι αδιανόητο, αντιεπιστημονικό, δεν αντέχει σε καμμία κριτική. Και θεωρώ ότι το λιγότερο που έχουμε να κάνουμε, είναι να επαναφέρουμε τη διάταξη όπως υπήρχε στο προσχέδιο. Άλλαξε και δεν ξέρω κάτω από ποιες πιέσεις και τι ακριβώς εξυπηρετεί. Ήταν δική σας λογική να υπάρχει μια ενιαία κατηγορία. Θα έλεγα, λοιπόν, ότι είναι πάρα πολύ χρήσιμο να επαναφέρουμε αυτήν την κατηγορία.

Παρέλειψα στο άρθρο 7 να αναφέρω ότι προφανώς η τροπολογία που καταθέτει ο κ. Βούγιας για την διατήρηση του τομέα, που να υπάγονται οι τομείς σε ένα ή περισσότερα τμήματα, είναι μια πολύ χρήσιμη κατηγορία μέσα στο πανεπιστήμιο. Νομίζουμε ότι πρέπει να παραμείνει. Καταργείτε το τμήμα –παρ'ότι εσείς λέτε ότι το αναβαθμίζετε με τον τρόπο της προσθήκης που κάνατε- αλλά ο τομέας πρόσφερε πάρα πολλά -ιστορικά έχει δικαιωθεί και υπάρχει σε πάρα πολλά πανεπιστήμια στο εξωτερικό- και νομίζουμε ότι θα μπορούσατε να το στηρίξετε.

Πηγαίνω στο άρθρο 77. Μου είναι αδιανόητο να δεχθώ την κατάργηση στην παράγραφο 2, στη διαδικασία εκλογής και εξέλιξης μελών ΔΕΠ, οι οποίοι έχουν υποβάλει αίτηση, να διαχωρίζονται από αυτούς που έχει γίνει η προκήρυξη.

Όπως επίσης στην παράγραφο 4 στο β' εκεί που αναφέρεται στους καθηγητές με θητεία που υπηρετούν ή έχουν εκλεγεί έχει διαγραφεί το «έχουν εκλεγεί χωρίς να έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία διορισμού τους». Καταλαβαίνετε δηλαδή ότι είναι κάτι, για το οποίο δεν ευθύνονταν. Ευθύνεται το Υπουργείο που δεν έχει προχωρήσει –για λόγους που μας εξηγήσατε, οικονομίας και άλλους- στο διορισμό τους, ενώ έχουν περάσει όλες τις διαδικασίες. Αυτοί εξαιρούνται και υπάγονται σε ένα άλλο δυσμενέστερο καθεστώς.

Την ίδια στιγμή πρέπει να πω ότι εδώ υπάρχει μια αντίφαση. Οι συνάδελφοι των ΤΕΙ που είναι στην ίδια κατηγορία, που έχουν δηλαδή υποβάλει αίτηση ή δεν έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία, δεν εξαιρούνται. Δεν κατάλαβα γιατί υπάρχει αυτή η διάκριση στο άρθρο 77 και στο άρθρο 78! Διότι θα έπρεπε και οι δυο κατηγορίες και των ΤΕΙ και των πανεπιστημίων, όσοι δεν ευθύνονται για τον μη διορισμό τους, να μεταπηδούν σε ένα άλλο καθεστώς.

Θα έλεγα ότι και εδώ θα έπρεπε να διατηρηθεί αυτό που είχαμε μέχρι πρόσφατα, δηλαδή να είναι στην ίδια κατηγορία και γι' αυτούς που έχουν κάνει αίτηση και γι' αυτούς που υπηρετούν και γι' αυτούς που έχουν εκλεγεί, αλλά δεν έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία.

Έρχομαι σε κάτι που απ' όσο γνωρίζω το στηρίζει και η τροπολογία του κ. Βούγια και αφορά τους μονίμους λέκτορες. Οι μόνιμοι λέκτορες είναι οι άνθρωποι που είχαν την ατυχία να είναι επί θητεία και να έχουν γίνει μόνιμοι. Σε αυτούς στερείτε τη δυνατότητα να εξελιχθούν, τη στιγμή που οι επί θητεία έχουν αυτήν τη δυνατότητα να εξελιχθούν, με τις διαδικασίες του νόμου, σε ανώτερες βαθμίδες.

Θα έλεγα, λοιπόν, πως για λόγους ίσης μεταχείρισης αλλά και εμπιστοσύνης προς τη διοίκηση ώστε να πραγματοποιηθεί η ομαλή μετάβαση, θα πρέπει στις μεταβατικές διατάξεις να διασφαλιστούν τουλάχιστον τα δικαιώματα που έχει αυτό το προσωπικό της κατηγορίας πριν την εφαρμογή του νέου νόμου. Άρα, λοιπόν, υπάρχει μια τροπολογία του κ. Βούγια που θεωρώ ότι δίνει λύση στο θέμα.

Επίσης, κάτι που έχω θίξει τουλάχιστον δύο φορές –και η απάντηση που πήρα δεν είναι ικανοποιητική και βλέπω ότι επανέρχεται εδώ- αφορά τους συναδέλφους της Σχολής Καλών Τεχνών και Αρχιτεκτόνων που για συγκεκριμένους λόγους που γνωρίζουμε –και αναγνωρίζει και ο νόμος- έχουν εξελιχθεί χωρίς διδακτορικό.

Η φιλοσοφία και το γράμμα του καινούργιου νόμου αναγνωρίζει ότι ναι, πραγματικά μπορούν σε ορισμένες σχολές, υπολογίζοντας βέβαια άλλα προσόντα –διεθνή αναγνώριση, το έργο τους, κ.λπ., επειδή είναι πάρα πολύ δύσκολο να κάνεις διδακτορικό- να εξελίσσονται σε θέσεις διδακτικού προσωπικού.

Όμως, το άρθρο 77 παράγραφος 9 δεν καλύπτει την περίοδο από 1-9-2010 έως τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, παρ'όλο που τότε είχαμε την απολύτως λογική θέση του κ. Παναρέτου, ο οποίος είχε πει «αναγνωρίζουμε ότι είναι σωστό το αίτημα και θα θεραπευθεί στον καινούργιο νόμο».

Όμως, βλέπουμε ότι αυτό δεν υπάρχει. Κυρία Υφυπουργέ, έχουμε καταθέσει μια τροπολογία. Θα παρακαλούσα να γίνει δεκτή γιατί αφορά μια μεγάλη κατηγορία συναδέλφων, οι οποίοι έχουν όλα τα εχέγγυα για όλη αυτήν την –το λιγότερο που θα την χαρακτήριζα- παράλειψη που υπάρχει εδώ.

Ακόμη, στο άρθρο 79 υπάρχει ένα ολιγάριθμο προσωπικό που ανήκει στον κλάδο του ειδικού τεχνικού εργαστηριακού προσωπικού των ΤΕΙ και του ειδικού τεχνικού προσωπικού των ΤΕΙ με πτυχίο, διδακτορικό δίπλωμα και πολυετή διδακτική εμπειρία στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το σχέδιο νόμου προβλέπει τη δυνατότητα να ενταχθούν μετά από χρήση στη βαθμίδα του ΕΔΙΠ. Όμως, δεν υπάρχει πρόβλεψη για την ένταξη στη βαθμίδα του ΕΕΠ, παρ'όλο που έχουν όλα τα απαιτούμενα προσόντα.

Η προτεινόμενη δική μας πρωτοβουλία συμπληρώνει τις δυνατότητες ένταξης του υπηρετούντος προσωπικού στους νέους κλάδους λοιπού ακαδημαϊκού προσωπικού και η οικονομική επιβάρυνση είναι αμελητέα, δεδομένου ότι αφορά ολιγάριθμο προσωπικό και η μισθολογική ΕΕΠ-ΕΔΙΠ εκτιμάται ότι είναι μικρή. Δηλαδή, το θέμα δεν είναι μισθολογικό. Είναι θέμα καταξίωσης και δικαιοσύνης γι' αυτούς τους συναδέλφους.

Τελειώνοντας, χωρίς να καταχρώμαι του χρόνου, οφείλω μια απάντηση στην κυρία Υπουργό, η οποία χαρακτήρισε απαξιωτικά τις υπογραφές άνω των χιλίων εκατό διακεκριμένων καθηγητών, προέδρων τμημάτων από σαράντα τρία πανεπιστήμια και διάβασε στην Αίθουσα το κείμενο, κάτω από το οποίο υπέγραψαν.

Θέλω να σας πω ότι δεν ξέρω από πού το προμηθεύτηκε, πώς ήρθε στα χέρια της, αλλά δεν είναι εκείνο το κείμενο που μας διάβασε, το οποίο μιλούσε περίπου για καταστροφή του πανεπιστημίου και χιλιάδες πράγματα. Θα καταθέσω στα Πρακτικά για λόγους σοβαρότητας και δικαιοσύνης το κείμενο κάτω από το οποίο εκλήθησαν οι διακεκριμένοι ακαδημαϊκοί της πανεπιστημιακής κοινότητας από σαράντα τρεις χώρες.

Γράφει το εξής: «Οι υπογράφοντες αυτήν την έκκληση εκφράζουμε τη συμπαράστασή μας στους Έλληνες πανεπιστημιακούς, που αντιτίθενται στην προτεινόμενη από την Κυβέρνηση μεταρρύθμιση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης, που κλονίζει την ερευνητική και διδακτική προοπτική των ελληνικών πανεπιστημίων και θα αποτελέσει ένα ακόμη πλήγμα στη δοκιμαζόμενη ελληνική κοινωνία και οικονομία. Η οποιαδήποτε διαδικασία βελτίωσης του θεσμικού πλαισίου της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης οφείλει να λαμβάνει σοβαρά υπ'όψιν της τις θέσεις της ακαδημαϊκής κοινότητας.

Κατανοούμε ότι η συντριπτική πλειοψηφία των συγκλήτων των ελληνικών πανεπιστημίων, η σύνοδος των πρυτάνεων των ελληνικών πανεπιστημίων, καθώς και όλοι οι τοπικοί σύλλογοι των πανεπιστημιακών δασκάλων έχουν δημόσια εκφράσει την αντίθεσή τους στις κυβερνητικές προτάσεις.

Ζητούμε από τον Έλληνα Πρωθυπουργό Γιώργο Ανδρέα Παπανδρέου και από την Υπουργό Παιδείας Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων κ. Άννα Διαμαντοπούλου: α) να μην προχωρήσουν στην ψήφιση του νομοσχεδίου στην κατεύθυνση που έχουν διαμορφώσει, κατεύθυνση που είχε καταστροφικές συνέπειες στην ανώτατη εκπαίδευση όπου εφαρμόστηκε β) να ξεκινήσουν έναν πραγματικό διάλογο με τις συγκλήτους των πανεπιστημίων για ένα θεσμικό πλαίσιο που θα διασφαλίζει την κατοχυρωμένη από το ελληνικό Σύνταγμα αυτοδιοίκηση των ΑΕΙ, την επαρκή δημόσια χρηματοδότηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και θα σέβεται τις επιταγές των ευρωπαϊκών ακαδημαϊκών παραδόσεων για τη δημόσια λειτουργία των πανεπιστημίων».

(Στο σημείο αυτό ο Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. Αναστάσιος Κουράκης καταθέτει για τα Πρακτικά τα προαναφερθέντα έγγραφα, τα οποία βρίσκονται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ (Υφυπουργός Παιδείας Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Κύριε Κουράκη, αν μπορείτε να καταθέσετε μαζί και το αρχικό κείμενο που το συνό-

δευε.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Θα το καταθέσω, δεν το έχω πρόχειρο αυτήν τη στιγμή.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΕΓΚΕΡΟΓΛΟΥ: Ποιος το υπέγραψε;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Είναι μια πρωτοβουλία για την υπεράσπιση του δημόσιου πανεπιστημίου. Απαρτίζεται από ένα σύνολο ανθρώπων για τους οποίους μπορώ να σας πληροφορήσω.

Το λέω, όμως, γιατί αυτό που είπε η κυρία Υπουργός, ότι τους έδωσαν ένα χαρτί και χωρίς να ξέρουν υπέγραψαν, προφανώς δεν τιμά κανέναν.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ (Υφυπουργός Παιδείας Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Κύριε Κουράκη, καταθέστε και το χαρτί αυτό. Υπήρχε ένα συνοδευτικό στα Αγγλικά. Παρακαλώ, αυτό το συνοδευτικό που ήταν στα αγγλικά, να το καταθέσετε στα Πρακτικά. Σε τι αναφέρθηκε η Υπουργός Παιδείας, όταν αναφέρθηκε και διάβασε;

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Αυτό που λέτε στα αγγλικά, βεβαίως θα το καταθέσω, θα το φέρω. Επιφυλάσσομαι.

Προτελευταίο θέμα, πολύ σύντομα. Μιλούμε για την αναβάθμιση της ανώτατης εκπαίδευσης, μιλάμε για το προσωπικό. Είναι ευτυχές που είπε η κυρία Υπουργός ότι μέσα σε λίγες ημέρες θα ολοκληρωθεί η πρόσληψη των συναδέλφων που είναι σε εκκρεμότητα.

Θέλω, όμως, να πω ότι στους διδάσκοντες οι 407, που επιτελούν ένα πολύ σημαντικό έργο στο πανεπιστήμιο, έχουν μία πολύ αρνητική εξέλιξη. Αυτή η αρνητική εξέλιξη είναι ότι ενώ πέρυσι είχαμε πεντακόσιες πενήντα πέντε πιστώσεις δωδεκάμηνης διάρκειας, φέτος ανακοινώθηκαν δυστυχώς μόνο διακόσιες πενήντα πιστώσεις εννιάμηνης διάρκειας. Αυτό σημαίνει μείωση των πιστώσεων πάνω από 60%. Ανάλογες περικοπές ανακοινώθηκαν και στους συναδέλφους συμβασιούχους των ΤΕΙ.

Αυτό θα έλεγα ότι θα προκαλέσει μία τρομακτική επιβάρυνση στη διδασκαλία των πανεπιστημίων και των ΤΕΙ και σε σχέση με τη μείωση των κονδυλίων και τις υπόλοιπες περικοπές θα έχει εξαιρετικά αρνητικές συνέπειες. Πάρα πολλά τμήματα δεν θα μπορέσουν να λειτουργήσουν εξαιτίας αυτών των περικοπών. Θα έλεγα ότι θα πρέπει να το ξαναδείτε.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΕΓΚΕΡΟΓΛΟΥ: Κύριε Κουράκη...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Παρακαλώ!

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Νομίζω ότι πρέπει να το κάνουμε.

Τέλος, θα έλεγα ότι η ρύθμιση για το άσυλο πέρασε. Είναι μία εξαιρετικά αρνητική εξέλιξη. Όπως είπα και προηγουμένως στην παρέμβασή μου, δικαιώθηκε απολύτως ο Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός. Δεν μπορεί κανένας να επιχαίρει γι' αυτήν την εξέλιξη. Θα έλεγα ότι ουσιαστικά αυτή η απόφαση είναι μία αντιλαϊκή πολιτική. Παίρνεται σε μία περίοδο έντασης της κρατικής καταστολής, προκειμένου να αντιμετωπιστεί το κύμα κοινωνικής διαμαρτυρίας που διογκώνεται.

Όμως, να είστε σίγουροι ότι και το φοιτητικό κίνημα και όλη η ελληνική κοινωνία θα υπερασπιστεί το δημόσιο και δωρεάν πανεπιστήμιο. Αυτός ο νόμος δεν θα εφαρμοστεί, όχι για κανένα άλλο λόγο, αλλά γιατί δεν μπορεί να εφαρμοστεί. Οι διατάξεις που προβλέπει και το όλο σύστημα είναι συρραφή από άλλες διατάξεις άλλων πανεπιστημίων. Δεν έχει καμμία λειτουργικότητα και είναι σίγουρο ότι θα καταρρεύσει.

Είναι σαφές ότι εμείς καταψηφίζουμε όλα τα άρθρα. Θα χρειαστεί στην δευτερολογία μου να πω ορισμένα άλλα πράγματα, ελπίζοντας τα σημεία, στα οποία αναφερθήκαμε, να ληφθούν υπ' όψιν από το Υπουργείο Παιδείας.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ευχαριστούμε τον κ. Κουράκη.

Το λόγο έχει η κ. Θεοδώρα Τζάκρη, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ.

ΘΕΟΔΩΡΑ ΤΖΑΚΡΗ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συζητούμε σήμερα ένα νομοσχέδιο, που ήδη έχει προηγηθεί η ψήφισή του επί της αρχής, συγκεντρώνοντας, μάλιστα, ευρύτατης αποδοχής της πλειοψηφίας των πτερύγων της Βουλής.

Είναι ένα νομοσχέδιο που αφορά το παρόν και το μέλλον αυτού του τόπου κι αυτό γιατί η δημόσια παιδεία και, μάλιστα, αυτή που παρέχεται από τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας μας, αποτελεί ένα δημόσιο αγαθό, ένα δημόσιο κεφάλαιο για τη χώρα. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να την προστατεύουμε, να την ενισχύουμε, να επενδύουμε σε αυτήν, προκειμένου να καταστεί ανταγωνιστική και βιώσιμη.

Η επένδυση στη παιδεία είναι επένδυση στην κοινωνία, επένδυση στο μέλλον. Ένα αποτελεσματικό και ποιοτικό εκπαιδευτικό σύστημα δεν μπορεί παρά να είναι χρήσιμο, να παράγει καρπούς, να στηρίζει τις κοινωνίες και όλες τις γενιές, να αποτελεί τη βάση για την ανάπτυξη και την αναδιανομή της γνώσης.

Τι κάναμε εμείς μέχρι σήμερα με τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της χώρας μας; Αναπαράγαμε τη μετριότητα. Το πρόβλημα δεν εντοπίζεται στην ανυπαρξία δεξαμενών γνώσης, αλλά στο γεγονός ότι οι ικανοί δεν βρίσκουν πρόσφορο έδαφος για να αναπτύξουν τις δυνατότητές τους, είτε γιατί δεν υπήρχε η χρηματοδότηση είτε γιατί δεν υπήρχαν υποδομές είτε γιατί κάποιοι είχαν στήσει έναν ιστό ικανό για να εμποδίζει την ανέλιξη οποιουδήποτε θα μπορούσε να αμφισβητήσει τα κεκτημένα τους.

Όλοι μας έχουμε ακούσει για καθηγητές που δεν έχουν πατήσει ποτέ το πόδι τους στα αμφιθέατρα, εφησυχασμένοι ότι ποτέ δεν θα υποστούν πειθαρχικό έλεγχο, για καθηγητές που δεν τους έχουν δει ποτέ οι φοιτητές τους και που, παρά την απουσία παραγωγής επιστημονικού έργου, καταφέρνουν να εξελίσσονται και να κρίνονται, για περιπτώσεις οικογενειοκρατίας, για περιπτώσεις που ο ίδιος ο αξιολογούμενος γράφει τις εκθέσεις των αξιολογητών του.

Είναι γνωστά τα ελλείμματα στις οργανωτικές δομές των πανεπιστημίων, η αναποτελεσματική οργάνωση των σπουδών, τόσο κατά το στάδιο του προγραμματισμού τους, όσο και σε ό,τι αφορά τη σύνδεσή τους με την αγορά εργασίας, η απουσία μιας αποτελεσματικής διά βίου μάθησης, οι συχνές εξαρτήσεις των καθηγητών από τις κομματικές νεολαίες, η ίδρυση τμημάτων ΑΕΙ και ΤΕΙ σε ολόκληρη τη χώρα, χωρίς ουσιαστικό γνωστικό αντικείμενο, η διασπορά πανεπιστημίων σε όλη τη χώρα, χωρίς να εξασφαλίζεται μία συνέχεια μεταξύ τους.

Το θέμα της χρηματοδότησης, βέβαια, δεν είναι ήσσονος σημασίας. Σίγουρα, απαιτούνται περισσότεροι πόροι για τα πανεπιστήμια της χώρας. Αλλά και αυτοί που υπάρχουν, ξέρουμε ακριβώς πώς χρησιμοποιούνται, πόσοι από αυτούς απορροφούνται; Η σημερινή χρηματοδότηση έχει ορατό, ουσιαστικό αποτέλεσμα; Υπάρχουν δείκτες ποιότητας και αποτελεσματικότητας; Υπάρχουν αντικειμενικά κριτήρια για τη χρηματοδότηση των πανεπιστημίων; Υπάρχει λογοδοσία σε μία κοινωνία που πληρώνει από το στέρημά της για να παράγεται τελικά ένα μέτριο αποτέλεσμα; Ελέγχεται το κόστος των πανεπιστημιακών συγγραμμάτων και τα εκδοθέντα αντίτυπα;

Σε κάθε περίπτωση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει μια συνολική αναπτυξιακή στρατηγική για τα ανώτατα ιδρύματα της χώρας μας;

Κανείς, μα κανείς, δεν αμφισβητεί το γεγονός ότι υπάρχει ένας ικανός και μεγάλος αριθμός καθηγητών, οι οποίοι παράγουν πλούσιο επιστημονικό έργο, οι οποίοι αποτελούν σημείο αναφοράς για την παγκόσμια επιστημονική κοινότητα. Αυτούς τους ανθρώπους εμείς θέλουμε να στηρίξουμε και όχι μόνο αυτούς, αλλά να κάνουμε κι άλλους σαν αυτούς.

Αυτό, μάλιστα, θα πρέπει να γίνει άμεσα μέσα από πλήρεις υποδομές, με χρηματοδοτήσεις, με αξιοκρατία, με εξωστρεφή πανεπιστήμια. Πρέπει να δημιουργήσουμε ένα προϊόν, το οποίο θα είναι ανταγωνιστικό, που θα επενδύει στην ποιότητα, που δεν θα διώχνει τους ικανούς στο εξωτερικό, αλλά αντίθετα θα τους συγκρατεί στην Ελλάδα, δίνοντας τους όλες τις προϋποθέσεις για παραγωγική επιστημονική εργασία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είμαστε όλοι πεπεισμένοι για την ανάγκη ριζικών αλλαγών στην τριτοβάθμια εκπαίδευση και το συζητάμε εδώ και χρόνια. Ακόμα και αυτοί που σήμερα αντιδρούν, δεν μπορεί να είναι ευχαριστημένοι με την υφιστάμενη κατάσταση. Δεν μπορούμε να οικοδομούμε το σήμερα και το αύριο της πατρίδας μας με τα υλικά που υπήρχαν πριν από τριά-

ντα χρόνια.

Δεν υπάρχει σήμερα Έλληνας, ο οποίος να έχει αποφοιτήσει από ημεδαπό πανεπιστήμιο, που να μη συμφωνεί στην ανάγκη ριζικών αλλαγών, προκειμένου να δοθεί μία διαφορετική προοπτική στην ανώτατη εκπαίδευση της χώρας, να αποκτήσει αυτήν την ποιότητα, στην ανάγκη επένδυσης στην αριστεία.

Αυτό είναι που επιδιώκουμε με το παρόν νομοσχέδιο, να καταστήσουμε, δηλαδή, την τριτοβάθμια εκπαίδευση εργαλείο ανάπτυξης της χώρας, ένα χώρο που θα εμπνέει σεβασμό και δεν θα απαξιώνει όσους φοιτούν ή όσους εργάζονται σ' αυτόν, που θα λειτουργεί ως σημείο αναφοράς για τη χώρα μας και ως πόλος έλξης φοιτητών και ακαδημαϊκών από όλο τον κόσμο.

Πρέπει να δώσουμε κύρος, ευελιξία, αποτελεσματικότητα στα ελληνικά πανεπιστήμια, να προάγουμε την εξωστρέφεια, την καινοτομία, την ανταγωνιστικότητα του παραγόμενου αποτελέσματος. Τα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ θα πρέπει κάποια στιγμή να ανταποκριθούν στις ανάγκες της χώρας, της εποχής, του κάθε νέου και της κάθε νέας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το συγκεκριμένο νομοσχέδιο δεν αποτελεί μια αποσπασματική προσπάθεια να επιλύσει κάποια χαρακτηριστικά έστω προβλήματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης. Συνιστά ακριβώς μια ολοκληρωμένη πρόταση, η οποία κινείται σε πολλαπλά επίπεδα, όπως στη δημιουργία υψηλής ποιότητας πανεπιστημίων με εξωτερική αντικειμενική πιστοποίηση, στη διασύνδεση της αξιολόγησης με την πορεία εξέλιξης στις βαθμίδες ενός καθηγητή, στη διάκριση των σπουδών σε τρεις κύκλους, όπως ακριβώς προβλέπεται στη Συμφωνία της Μπολόνια, στην οργάνωση φοιτητικών σπουδών με ποιότητα και πτυχία που έχουν διεθνές αντίκρισμα και αναγνώριση, στη διεθνοποίηση των σπουδών μέσα από συνεργασίες των ΑΕΙ με ιδρύματα του εξωτερικού και μέσα από την πρόσκληση εγνωσμένου κύρους καθηγητών από το εξωτερικό, στην ενίσχυση του ρόλου του φοιτητή τόσο κατά την αξιολόγηση των υπηρεσιών που παρέχονται σε αυτό όσο και στη δυνατότητά να διευκολύνεται η φοίτησή του με άτοκα δάνεια, στην ίδρυση σχολών διά βίου μάθησης, στην κατάργηση της συμμετοχής των φοιτητών στα όργανα διοίκησης του πανεπιστημίου, ώστε να μπει επιτέλους ένα τέλος στο χάος που παρατηρούταν μέχρι σήμερα, στην κατάργηση των διατάξεων για το άσυλο, όπως τις είχαμε ζήσει μέχρι σήμερα, αλλά κυρίως στη διασύνδεση της λειτουργίας του πανεπιστημίου με την κοινωνία και τους πολίτες, ώστε αφ' ενός μεν να ενισχυθεί έτι περισσότερο ο δημόσιος χαρακτήρας του, αφ' ετέρου δε τα οφέλη της λειτουργίας του να τα καρπωθούν πρωτίστως οι τοπικές κοινωνίες.

Θα ήθελα μάλιστα να κάνω ιδιαίτερη αναφορά στη χρηματοδότηση των πανεπιστημίων. Η δημόσια χρηματοδότηση θα διακρίνεται σε δύο μέρη. Το πρώτο μέρος θα δίνεται ανάλογα με τον αριθμό των ενεργών φοιτητών και το κόστος φοίτησής τους –θα έλεγα- ανά φοιτητή και το υπόλοιπο σύμφωνα με το βαθμό επίτευξης των στόχων που έχουν συμφωνηθεί μεταξύ της πολιτείας και του ιδρύματος μέσα από αυτούς τους τετραετείς προγραμματισμούς, δηλαδή με τη διασύνδεση ουσιαστικά της χρηματοδότησης με την αξιολόγηση.

Η χρηματοδότηση, όμως, δεν θα περιορίζεται αποκλειστικά πλέον στον πενιχρό δημόσιο κορβανά, αλλά θα επεκτείνεται και σε άλλες πηγές, σε κληρονομίες, σε κληροδοσίες, σε δωρεές. Θα πηγαίνει σε χρηματοδοτήσεις ιδιωτών. Θα επεκτείνεται ακόμα και στις χορηγίες.

Τα πανεπιστήμια για να είναι ανταγωνιστικά πρέπει να παράγουν γνώση, να κατοχυρώνουν ευρεσιτεχνίες, να αναλαμβάνουν μελέτες και στο δημόσιο και στον ιδιωτικό τομέα, να συμμετέχουν σε διεθνή ανταγωνιστικά προγράμματα. Η δυνατότητα ακριβώς άντλησης πόρων κατά αυτόν τον τρόπο θα τους δίνει το πλεονέκτημα επανεπένδυσης των χρημάτων αυτών σε έρευνα και κατά συνέπεια και σε παραγωγή γνώσης, ενώ θα τα καθιστά και πόλο έλξης χορηγιών και από ιδιώτες.

Επομένως, αντιλαμβάνεστε τα οφέλη που θα προκύψουν όχι για τα ίδια τα πανεπιστήμια μόνο και για την πανεπιστημιακή κοινότητα, αλλά και για τον τόπο μας τον ίδιο με προτεραιότητα τις τοπικές μας κοινωνίες.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πριν από ένα χρόνο ακριβώς ξεκίνησε ο διάλογος για την ανώτατη εκπαίδευση στη χώρα μας. Το αποτέλεσμα αυτού μας παρουσιάζεται σήμερα.

Ήδη το αρμόδιο Υπουργείο δέχτηκε τροποποιήσεις και αλλαγές, προκειμένου να παρουσιαστεί ένα ολοκληρωμένο νομοθέτημα το οποίο θα κινεί μια άλλη προοπτική για τη χώρα μας. Και είναι πολύ θετικό το γεγονός ότι πριν από λίγο σε αυτήν εδώ την Αίθουσα η αρμόδια Υπουργός απέδειξε στην πράξη ότι είναι ανοιχτή σε κάθε πρόταση, υιοθετώντας προτάσεις που έγιναν σε αυτήν την Αίθουσα από συναδέλφους όλων των πτερύγων σε ό,τι αφορά τον τρόπο ανάδειξης του πρύτανη, ο οποίος πράγματι κατέστη πιο δημοκρατικός.

Είμαι βέβαιη, κυρία Υπουργέ που βρίσκεστε σήμερα εδώ, ότι και στην κατ' άρθρον συζήτηση που ακολουθεί εξακολουθείτε να παραμένετε ανοιχτή σε κάθε πρόταση που δεν θα αναιρεί βεβαίως τις βασικές αρχές και τη φιλοσοφία του νομοσχεδίου, που θα κινείται πάντα δηλαδή προς την ίδια κατεύθυνση, καθώς το συγκεκριμένο νομοσχέδιο δεν αποτελεί προσωπικό μας στοίχημα, αλλά θα έλεγα ότι αποτελεί ένα άλμα για την ίδια τη χώρα.

Κλείνοντας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχω να πω το εξής. Με την ψήφιση του παρόντος νομοσχεδίου η χώρα μας βρίσκει νέους πόρους. Επενδύουμε στο ανθρώπινο δυναμικό μας, στους νέους μας και όλη αυτή η επένδυση στη γνώση θα καταστήσει τη χώρα μας κοινωνικά και οικονομικά ισχυρότερη. Είναι εθνική ανάγκη να υπερβούμε τα όποια συμφέροντα κρατούν εγκλωβισμένες τις τεράστιες δυνάμεις των πανεπιστημίων της χώρας. Είναι εθνική επιταγή να δημιουργήσουμε τις προϋποθέσεις μιας νέας εποχής για την επιστήμη, την ανάπτυξη, την προοπτική των νέων ανθρώπων και το μέλλον της χώρας μας. Σε αυτό το κέλευσμα είμαι σίγουρη ότι θα ανταποκριθούμε όλοι, θα φανούμε όλοι συνεπείς, ώστε να οικοδομήσουμε τις βάσεις που θα δώσουν σύντομα μια άλλη προοπτική στην πατρίδα μας.

Σας ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Και εμείς σας ευχαριστούμε.

Το λόγο έχει ο Αθανάσιος Μπούρας, Βουλευτής της Νέας Δημοκρατίας στην Περιφέρεια Αττικής.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, παίρνω και εγώ το λόγο μετά από τις πολύωρες διήμερες συζητήσεις εδώ στη Βουλή για ένα πολύ σημαντικό θέμα. Όλοι όσοι προηγήθηκαν, από την Υπουργό μέχρι την τελευταία συνάδελφο, από όλες τις πτέρυγες της Βουλής, τόνισαν ότι συζητάμε για ένα θέμα, την παιδεία, που αποτελεί, πράγματι, εθνική υπόθεση και ιδιαίτερα την τριτοβάθμια εκπαίδευση που αποτελεί το παρόν και το μέλλον της χώρας, μίας χώρας που από αρχαιοτάτων χρόνων επένδυσε στην παιδεία και τον πολιτισμό. Αυτήν την παιδεία, αυτόν τον πολιτισμό, είμαστε υποχρεωμένοι να τον στηρίξουμε και να τον διευρύνουμε.

Εγώ δεν θα σταθώ σε λεπτομέρειες. Εξάλλου έγιναν σημαντικές παρατηρήσεις από τον εισηγητή μας, από τον Κοινοβουλευτικό μας Εκπρόσωπο, από όλους τους συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας, η οποία πάντα στέκεται σε όλα τα θέματα, αλλά ιδιαίτερα στο θέμα της παιδείας, με ιδιαίτερη σοβαρότητα και ιδιαίτερη ευθύνη.

Αυτό, κυρία Υπουργέ, το κάναμε πάντα και ως κυβέρνηση και ως αντιπολίτευση. Δεν θέλω να γυρίζω στο παρελθόν, αλλά θα ήθελα να θυμίσω ότι αλλιώς θα ήταν σήμερα τα πράγματα, αλλιώς θα συζητούσαμε, αν πριν από δύο ή τρία χρόνια, στην Αναθεώρηση του Συντάγματος δεν επικρατούσαν οι σκληρές κομματικές εντολές και είχατε στηρίξει την τροποποίηση και βελτίωση του άρθρου 16, προκειμένου να μπορούν να δημιουργηθούν και στην Ελλάδα μη κερδοσκοπικά εκπαιδευτικά ιδρύματα, για να μπορεί να υπάρξει και διέξοδος στη νεολαία, αλλά και ανταγωνισμός και άμιλλα. Όμως, αυτά είναι παρελθόν.

Θα ήθελα να κάνω και μία άλλη παρατήρηση. Ειλικρινά, όλοι λέμε πολλά, αλλά σε λίγες μέρες αρχίζει η εκπαιδευτική διαδικασία σε όλες τις βαθμίδες της εκπαίδευσης, την πρωτοβάθμια, τη δευτεροβάθμια και την τριτοβάθμια. Τα προβλήματα όχι μόνο παραμένουν, αλλά για φέτος πολλαπλασιάζονται, απ' ό,τι υποψιάζομαι. Καλά είναι τα λόγια, αλλά πολλές φορές πρέπει να βλέ-

πουμε και τι γίνεται στην πράξη.

Εγώ θα ευχηθώ να ξεκινήσει καλά η χρονιά, γιατί πολλά προβλήματα έχει η χώρα και δεν πρέπει να συσσωρευτούν και άλλα. Δεν θέλω να γυρίσω σε κάποιες κριτικές που αναφέρθηκαν σε μας, οι οποίες πιστεύω ότι δεν ωφελούν αυτή τη στιγμή, αλλά θα εστιάσω σε κάποια συγκεκριμένα θέματα που ίσως δεν αναλύθηκαν όσο θα έπρεπε.

Υπηρέτησα ως εκπαιδευτικό προσωπικό και τις δύο οντότητες, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δηλαδή και την πανεπιστημιακή και την οντότητα των ΤΕΙ. Έχω προσωπική εμπειρία απ' αυτήν την υπηρεσία την οποία είχα και ως επαγγελματική κατεύθυνση μέχρι να ασχοληθώ με την πολιτική και τα έζησα από κοντά.

Πρέπει να σας πω, κυρία Υπουργέ, ότι με λύπη μου παρακολουθώ την προσπάθεια –μπορώ να την πω και «μη προσπάθεια»- φραστικής, αλλά και ουσιαστικής απαξίωσης του χώρου των ΤΕΙ. Σπανίως, δηλαδή, η κυρία Υπουργός –την άκουγα και σήμερα- ψέλλισε τη λέξη «ΤΕΙ» και όλο μιλούσε για πανεπιστήμια, ενώ πρέπει να μιλάμε για την οντότητα των ΑΕΙ που διακρίνεται και στα πανεπιστήμια και στα ΤΕΙ.

Πρέπει να σας πω –δεν είναι εδώ ο κ. Κακλαμάνης, τον οποίο πρέπει να επαινέσω ως Υπουργό Παιδείας παλαιότερα- ότι η τεχνολογική τριτοβάθμια εκπαίδευση ακολούθησε μία εξελικτική πορεία, ξεκινώντας από τα ΚΑΤΕ και τα ΚΑΤΕΕ. Έκανε ένα πολύ μεγάλο βήμα με το νόμο των ΤΕΙ που ήταν νόμος του κ. Κακλαμάνη και στη συνέχεια όλες οι κυβερνήσεις διαρκώς πρόσθεταν κάτι, έτσι ώστε τα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ να ανήκουν πλέον στην ανώτατη εκπαίδευση σαν δύο οντότητες.

Και πρέπει να πω ότι από την εποχή εκείνη και μετά υπήρξε μία πολύ ραγδαία εξελικτική πορεία των ΤΕΙ. Να πω ότι πάρα πολλοί καθηγητές των ΤΕΙ σήμερα είναι διακεκριμένοι στο εξωτερικό, άλλοι καθηγητές είναι και σε πανεπιστήμια της Ευρώπης. Πολλοί ξένοι φοιτητές μέσα από διμερείς συμφωνίες έρχονται στα εργαστήρια των ΤΕΙ και κάνουν μέρος της διδακτορικής τους διατριβής και έχουν μάλιστα ως επιβλέποντες καθηγητές των ΤΕΙ. Επίσης, πολλοί καθηγητές των ΤΕΙ διδάσκουν σε ξένα πανεπιστήμια, είτε μέσω των ευρωπαϊκών προγραμμάτων είτε ως προσκεκλημένοι καθηγητές, και είναι μέλη ερευνητικών ομάδων στο εξωτερικό. Πολλά ΤΕΙ αναλαμβάνουν την οργάνωση διεθνών θερινών σχολείων. Δεν θα αναφέρω συγκεκριμένα, δεν πρέπει να σταθώ ιδιαίτερα.

Θέλω με όλα αυτά τα παραδείγματα και πλειάδα άλλων, τα οποία μπορώ να αναφέρω, να τονίσω ότι σήμερα ο ρόλος των ΤΕΙ πρέπει να είναι και αυτός αναβαθμισμένος. Και πρέπει κυρία Υφυπουργέ, λείπει η Υπουργός...

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ ΧΡΙΣΤΟΦΙΛΟΠΟΥΛΟΥ (Υφυπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Θα επιστρέψει.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: ...να πω ότι αθέτησε το λόγο της και τις υποσχέσεις προς τη σύνοδο των προέδρων των ΤΕΙ και της ομοσπονδίας των καθηγητών των ΤΕΙ, με συνέπεια τα προβλήματα και οι εκκρεμότητες όχι απλώς να παραμένουν αλλά το χάσμα πανεπιστημίων και ΤΕΙ να διευρύνεται με συνέπεια η διατύπωση για το ρόλο –έκανε αναφορά και ο κ. Κουράκης- και την αποστολή των ΤΕΙ να οδηγεί σε καταστάσεις προ του 1983 και όχι στο ρόλο ενός αναβαθμισμένου και σύγχρονου ΤΕΙ.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Την ανοχή σας λιγάκι, κύριε Πρόεδρε.

Το Υπουργείο Παιδείας δεν συμπεριέλαβε -όπως είχε υποσχεθεί στο άρθρο το σχετικό, που αφορά την οργάνωση και τον προγραμματισμό σπουδών για τα διδακτορικά διπλώματα- και τα ΤΕΙ, παρ'όλο που αυτά έχουν, σύμφωνα με τα επίσημα στοιχεία του Εθνικού Κέντρου Τεκμηρίωσης, επιδόσεις ανώτερες ακόμα κι από κάποια πανεπιστήμια, χωρίς να χρηματοδοτούνται επαρκώς.

Η έκδοση μάλιστα του Εθνικού Κέντρου Τεκμηρίωσης για τις επιστημονικές δημοσιεύσεις από ο 1992 μέχρι το 2008 -την οποία και θα καταθέσω στα Πρακτικά αφού τη διαβάσω- παρουσιάζει μεγάλο ενδιαφέρον, καθώς τα μισά ΤΕΙ έχουν ερευνητικές επιδόσεις ισοδύναμες ή και ανώτερες αρκετών πανεπιστημίων και μάλιστα με υψηλότερο δείκτη απήχησης και να σημειώσω εδώ, χωρίς χρηματοδότηση.

Διαβάζω μία μικρή παράγραφο από αυτήν την έκδοση του Εθνικού Κέντρου Τεκμηρίωσης, δεν είναι δική μου: «Στο επιστημονικό πεδίο Natural Sciences οι δημοσιεύσεις του ΤΕΙ Λάρισας και του ΤΕΙ Κρήτης επιτυγχάνουν δείκτες απήχησης μεγαλύτερους από τον παγκόσμιο μέσο όρο, αντίστοιχα 1,26 και 1,04. Στο πεδίο Engineering & Technology τους μεγαλύτερους δείκτες καταγράφουν τα ΤΕΙ Κρήτης και τα ΤΕΙ Αθήνας».

Καταθέτω για τα Πρακτικά και για την ενημέρωση των συναδέλφων ένα τμήμα από αυτές τις εκδόσεις του Εθνικού Κέντρου Τεκμηρίωσης.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Αθανάσιος Μπούρας καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποία βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Στην πράξη με περίτεχνη συγκάλυψη τα ΤΕΙ υποβιβάζονται, κυρία Υφυπουργέ, σε μία βαθμίδα φάντασμα με την πολιτική του Υπουργείου Παιδείας να μην εγκρίνει μεταπτυχιακά προγράμματα των ΤΕΙ, ακόμα και τα ήδη εγκεκριμένα από διεθνείς φορείς, κάνοντας μετανάστες σε γειτονικές βαλκανικές χώρες πολλούς υποψηφίους για μεταπτυχιακές σπουδές και για διδακτορικά διπλώματα, ιδιαίτερα στη σημερινή δεινή οικονομική κατάσταση των οικογενειών τους.

Στην ουσία υποβιβάζονται τα ΤΕΙ με τον ουσιαστικό τους αποκλεισμό από την έρευνα για απονομή διδακτορικού διπλώματος, τουλάχιστον από τα τμήματα που ικανοποιούν τις προϋποθέσεις και έχουν υψηλές επιδόσεις. Αυτή η πολιτική λειτουργεί σε βάρος της νεολαίας και της οικονομίας της χώρας μας.

Γι' αυτό θα ήθελα να σας παρακαλέσω, μια και βρισκόμαστε στη βελτίωση των άρθρων του νομοσχεδίου, να διορθώσετε τώρα αυτήν την περίπτωση, έτσι ώστε και τα ΤΕΙ να μπορούν να μετέχουν στη διαδικασία των διδακτορικών διατριβών, πριν απογοητεύσετε, κυρία Υπουργέ, τους νέους και τις οικογένειές τους, που αυτές τις μέρες μάλιστα, περιμένουν τα αποτελέσματα των εισαγωγικών εξετάσεων.

Είδα τον κ. Κακλαμάνη, σας είπα, το πρωί. Εγώ τον επήνεσα, γιατί ήταν αυτός που έδωσε ένα σημαντικό βήμα στην ώθηση για την περαιτέρω εξέλιξη, η οποία συνεχίστηκε και συνεχίζεται. Πρέπει να πω ότι πολλά τμήματα των ΤΕΙ -το είπε το πρωί- έχουν υψηλότερο δείκτη προσβασιμότητας από πολλά και πολύ εκλεκτά τμήματα των πανεπιστημίων.

Και κάτι άλλο, τελειώνοντας, κύριε Πρόεδρε, και ευχαριστώ για την ανοχή σας...

ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΚΑΚΛΑΜΑΝΗΣ: Κύριε Μπούρα, οι καθηγητές τους δεν μας κλωθογυρίζουν για να ...

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: Εγώ το ξέρω. Δεν ήθελα να μιλήσω, γιατί σέρνω αυτή την καταβολή να είμαι καθηγητής τελευταία των ΤΕΙ και μάλιστα, όταν ήσασταν Υπουργός, από θέση ευθύνης Αντιπροέδρου του ΤΕΙ Αθήνας. Μάλιστα, σας επήνεσα πριν έρθετε.

Τελειώνοντας, να πω και κάτι άλλο. Επικαλούμαι και λίγο και τη βοήθεια του κ. Κακλαμάνη με την εμπειρία και γνώση του. Υπάρχει μία σύγχυση, κυρία Υπουργέ, με την ονοματολογία. Ξέρετε, όλοι μιλάτε για πρυτάνεις και όλοι μιλάτε για κοσμήτορες και από εκεί και πέρα, πρόεδροι στα πανεπιστήμια είναι οι πρόεδροι των τμημάτων. Μιλάμε για τα ΤΕΙ και για πρόεδρο του ΤΕΙ, αλλά θα μιλάμε και για πρόεδρο του συμβουλίου. Θα υπάρχει μία σύγχυση. Μια και όλες οι Κυβερνήσεις προσπάθησαν -να μην κρυβόμαστε πίσω από το δάχτυλό μας, αλλιώς να πούμε την αλήθεια- να θεωρήσουμε πραγματικά ενιαία την ανώτατη εκπαίδευση. Τα ΑΕΙ να έχουν και τα πανεπιστήμια και τα ΤΕΙ.

Ποιος είναι ο λόγος να μην προχωρήσετε αυτήν τη στιγμή, για να μην υπάρχει και σύγχυση; Θα μπερδεύονται στα ΤΕΙ ποιος είναι ο πρόεδρος του ΤΕΙ και ποιος είναι ο πρόεδρος του Συμβουλίου. Τι είναι αυτό που σας πειράζει να ονομάσετε πλέον – είναι ένα βήμα και θα σας ευχαριστήσουν γι' αυτό- πρυτάνεις και στα ΤΕΙ και αντίστοιχα και κοσμήτορες τους διευθυντές;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ολοκληρώστε, παρακαλώ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: Ξέρετε πάμε σε μία άλλη κατηγορία. Οι αντίστοιχες κατηγορίες στα ΤΕΙ είναι ο πρόεδρος, ο διευθυντής και ο προϊστάμενος. Αυτό δεν οδηγεί, τουλάχιστον σε τύπο και ουσία, στην ενιαία αντιμετώπιση των πανεπιστημίων και των

ΤΕΙ.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Άφησα παραπάνω χρόνο, γιατί μιλούσατε για τα ΤΕΙ. Ενώσατε τη φωνή με τον κ. Κακλαμάνη, αλλά όχι να παίρνετε και το χρόνο που μιλάει ο κ. Κακλαμάνης. Αυτό το προνόμιο το έχει μόνο ο Πρόεδρος, δεν μπορεί να το έχουν όλοι.

Το λόγο έχει ο κ. Λεωνίδας Γρηγοράκος, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αισθάνομαι πολύ υπερήφανος γιατί ανήκω στην πανεπιστημιακή κοινότητα ενός πανεπιστημίου που έχει δρέψει δάφνες στην Ελλάδα. Σήμερα αισθάνομαι πολύ περισσότερο υπερήφανος που μετά από πολλά χρόνια, ενώ όλοι ζητούσαμε να υπάρχει μια μεγάλη διακομματική συναίνεση σε θέματα παιδείας, υγείας και άμυνας, η Βουλή των Ελλήνων με πάρα πολύ μεγάλη, ενισχυμένη πλειοψηφία θα περάσει σήμερα αυτό το νομοσχέδιο.

Η πανεπιστημιακή κοινότητα ήταν σε αναβρασμό το προηγούμενο χρονικό διάστημα. Ένα νομοσχέδιο δεν μπορεί να τα λύσει όλα, αλλά αυτό το νομοσχέδιο όπως ήρθε στη συγκεκριμένη πολιτική συγκυρία, είναι ένα νομοσχέδιο που λύνει πάρα πολλά προβλήματα.

Είναι ένα νομοσχέδιο ανατρεπτικό. Είναι ένα νομοσχέδιο λογικό. Είναι ένα νομοσχέδιο προσαρμοσμένο στις ανάγκες του πανεπιστημίου, αλλά πάνω απ' όλα είναι προσαρμοσμένο στις ανάγκες της ελληνικής κοινωνίας και της νέας γενιάς. Κι αυτό είναι που κάνει το νομοσχέδιο πολύ πιο δυνατό, πολύ πιο αποδεκτό, πολύ πιο εύληπτο στην ελληνική κοινωνία. Μετά από όλες αυτές τις συζητήσεις και τις αντιδράσεις που έχουν γίνει το προηγούμενο χρονικό διάστημα, έρχεται ένα νομοσχέδιο με ευρεία συναίνεση να ψηφιστεί από τη Βουλή των Ελλήνων.

Το νομοσχέδιο αυτό θα βρει πολλές δυσκολίες στην εφαρμογή του. Αλλά ξέρουμε ότι κάτι που είναι σημαντικό δεν είναι τόσο εύκολο να εφαρμοστεί. Όλα τα δύσκολα πράγματα, όλα όσα έχουν κερδηθεί με αγώνες, με αγώνες κατακτούν και το αντικείμενο για το οποίο έχουν πραγματικά φτιαχτεί.

Από την αρχαία Ελλάδα διανοητικά, αισθητικά, πολιτικά επιτεύγματα, μαγεύουν όλο τον κόσμο μέχρι σήμερα. Η εκπαίδευση σε όλο τον κόσμο, είναι άρρηκτα συνδεδεμένη πολιτισμικά με την ανάπτυξη όλων των τόπων. Είναι κοπιαστική η μελέτη και η κατάκτηση της γνώσης και ιδιαίτερα όταν έχει να συγκεράσει διαφορετικές απόψεις.

Είναι αναμφίβολο ότι η σκέψη και η εκπαίδευση στην αρχαία Ελλάδα επηρέασε σε πολύ μεγάλο βαθμό την ανάπτυξη ενός δυναμικού πολιτιστικού συνεχούς. Αυτό το πολιτιστικό συνεχές συνδέει το παρελθόν και το μέλλον όλων των επιστημόνων από την αρχαία Ελλάδα. Επεκτείνεται στην ευρωπαϊκή ήπειρο κατά την περίοδο του Διαφωτισμού, αλλά και σε όλες τις κτήσεις ανά τον κόσμο. Και σήμερα αυτό που λέμε «πολιτιστικό συνεχές» έχει να κάνει κύρια με τον δυτικό κόσμο, με τον δυτικό επιστημονικό κόσμο.

Ζούμε σε μία εποχή που όλα μεταβάλλονται πολύ γρήγορα. Όλοι οι θεσμοί τίθενται υπό αμφισβήτηση. Αξίες, ισορροπίες ακυρώνονται, ανατρέπονται μεταβάλλονται πολύ γρήγορα, ραγδαία.

Το πανεπιστήμιο με τη μορφή που το ξέρουμε, θεσμοθετήθηκε με την ίδρυση του ελληνικού κράτους. Είχε πρότυπο τη Γαλλική Επανάσταση. Γιατί η εκπαίδευση έπρεπε να επεκταθεί, να απλωθεί σε όλη την κοινωνία, να τροφοδοτήσει τη νεολαία, να δώσει στη νεολαία όλα τα απαραίτητα εφόδια ώστε να αντιμετωπίσει τις δυσκολίες της τότε εποχής, αλλά βέβαια να σταθεί και αντιμέτωπη με τα ρεύματα και να κατανοήσει τα ιδεολογικά ρεύματα εκείνης της εποχής.

Σήμερα, σε όλη την Ευρώπη, στην Αμερική, αλλά και σε όλο τον κόσμο, το πανεπιστημιακό σύστημα –και οι περισσότεροι από μας έχουμε πάει σε ξένα πανεπιστήμια και το έχουμε δει- είναι στο επίκεντρο σημαντικών διαρθρωτικών μετασχηματισμών. Μπορώ να σας πω ότι είναι η μόνη φορά στην Ελλάδα που φτιάχνεται νόμος για την παιδεία και δεν έχει παρέλθει η δύναμή του, δηλαδή δεν έχει χάσει τη δύναμη της προοπτικής και της μεταρρύθμισης στα προηγούμενα δυτικά κράτη. Δηλαδή φέρναμε νόμους στην Ελλάδα που είχαν ήδη ξεπεραστεί στο δυτικό κόσμο και τότε ερχόμασταν να τους εφαρμόσουμε εμείς στην Ελλάδα.

Αυτό το νομοσχέδιο που συζητάμε σήμερα, είναι πολύ κοντά στις μεταρρυθμίσεις που γίνονται στο δυτικό κόσμο.

Πρέπει να αντιμετωπίσουμε σήμερα τις αξίες με ένα πειστικό τρόπο. Και πρέπει να δούμε τα προβλήματα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης και πώς θα οργανώσουμε ένα καινούργιο πανεπιστήμιο εναρμονισμένο στις ανάγκες της εποχής. Ο νόμος πλαίσιο -που και εσείς κύριε Πρόεδρε ήσασταν τότε από τους εμπνευστές του, το 1982- έκανε τον κύκλο του. Προσέφερε πολλά στο ελληνικό εκπαιδευτικό σύστημα.

Όλοι συμφωνούμε ότι πρέπει να γίνουν αλλαγές στα πανεπιστήμιά μας. Πρέπει οι αλλαγές αυτές να αποσκοπούν στην αναβάθμιση των ακαδημαϊκών λειτουργιών. Πρέπει να γίνει μια μεταρρύθμιση στο χώρο της παιδείας. Πρέπει να επικρατήσει ένα πνεύμα συναίνεσης, το οποίο το είδαμε αυτές τις δύο μέρες στην Αίθουσα που συζητάμε και να υπάρξει μία συμφωνία μεταξύ αυτών που νομοθετούν –εμάς δηλαδή- αλλά κι αυτών που πρόκειται να εφαρμόσουν τις αλλαγές.

Τα ελληνικά πανεπιστήμια και οι Έλληνες επιστήμονες έχουν κερδίσει πολλές «δάφνες» σε τοπικό και διεθνές επίπεδο. Στα πανεπιστήμιά μας επιβάλλεται να γίνουν πολλές αλλαγές, χωρίς όμως να ξεχνάμε όλοι μας ότι αυτά τα ιδρύματα παρείχαν και παρέχουν τις αναγκαίες επιστημονικές γνώσεις πάνω στις οποίες οικοδομήθηκε η σύγχρονη Ελλάδα.

Άκουσα κάποιους συναδέλφους σήμερα να πετροβολούν το πανεπιστήμιο. Δεν πρέπει να αγνοούμε το πανεπιστήμιο, δεν πρέπει να το πετροβολούμε. Πρέπει να το αγαπάμε, να το αξιολογούμε, να του κάνουμε κριτική, να βρίσκουμε τα κακώς κείμενα και να τα διορθώνουμε, αλλά πρέπει πάνω απ' όλα να το στηρίζουμε, να το προστατεύουμε και ο καθένας από μας να θεωρεί ότι είναι κτήμα δικό του.

Τα θετικά του νομοσχεδίου τα έχουν πει πάρα πολλοί συνάδελφοι. Είναι το συμβούλιο του ιδρύματος και η εκλογή πρύτανη. Είμαι σύμφωνος 100%. Το άνοιγμα του πανεπιστημίου στη διεθνή κοινότητα ήταν κάτι ζητούμενο τα προηγούμενα χρόνια. Ανοίξτε το περισσότερο. Είχα ακούσει προηγουμένως τον κ. Κακλαμάνη αλλά άκουσα και τον κ. Μπούρα να μιλάει και για τα ΤΕΙ.

Μιας και μου δίνεται η ευκαιρία, πρέπει να σας πω στο άρθρο 39, ανοίξτε το περισσότερο. Δώστε αυτήν τη δυνατότητα σε αξιολογημένα ΤΕΙ, δηλαδή ΤΕΙ που αποδεδειγμένα έχουν τη δυνατότητα να δίνουν και αυτά διδακτορικά. Πρέπει να δούμε δηλαδή κάποιους ανθρώπους οι οποίοι ανήκουν σ' έναν άλλο χώρο, στην ανώτατη εκπαίδευση, οι οποίοι είναι ικανοί και σ' αυτούς τους ικανούς ανθρώπους θα πρέπει να δώσουμε τη δυνατότητα να εξελιχθούν. Θα πρέπει να δούμε τα παιδιά μας από άλλες οπτικές γωνιές, να μην κλείνουμε το δρόμο σε κανέναν, να είμαστε ανοιχτοί.

Προχωράμε στην ανώδυνη κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου. Προχωράμε στη με μέτρο συμμετοχή των φοιτητών στο πανεπιστήμιο. Προχωράμε στην αποδυνάμωση της συντεχνίας, της παρέας, της πλειοψηφίας στα τμήματα, αφού μεταφέρουμε τη διοίκηση στη σχολή, καθώς η ουσιαστική διοίκηση βρίσκεται σήμερα στο τμήμα και στην πρυτανεία.

Βέβαια το νομοσχέδιο κάνει και μία θετική πρόταση στο νόμο περί της διά βίου μάθησης. Από τι υποφέρει σήμερα το ελληνικό σύστημα εκπαίδευσης; Από τι υποφέρει το πανεπιστήμιο; Τα ξέρουμε όλοι μας, το έχουμε βιώσει με τα παιδιά μας, στις οικογένειές μας, στο γείτονά μας, στο σπίτι μας, στην παρέα μας. Έχουμε ακούσει τα διάφορα προβλήματα που ταλανίζουν το πανεπιστήμιο, ένα πανεπιστήμιο που έχει επεκταθεί πολύ. Μερικοί το απαξιώσαμε. Είναι απαρχαιωμένο. Πιθανόν να είναι διαβρωμένο από κάποιες συνειδήσεις, αλλά είναι και ενσυνείδητα περιχαρακωμένο, δηλαδή αυτό το πανεπιστήμιο σήμερα διακατέχεται από μία έντονη συντηρητικοποίηση.

Συντήρηση είναι η προσκόλληση σε παλιές αρχές ζωής, σε παραδοσιακές αξίες και καθιερωμένους κοινωνικούς θεσμούς γιατί κάποιοι θέλουν να είναι έτσι το πανεπιστήμιο. Δεν θέλουμε τίποτα να αλλάξει. Είδαμε τη λυσσαλέα αντίδραση το προηγούμενο χρονικό διάστημα γι' αυτές τις αλλαγές που πάτε να κάνετε. Το

είδαμε από τις θέσεις πολλών πανεπιστημιακών που κάθε μέρα αρθρογραφούσαν στις εφημερίδες. Συντήρηση είναι η απόκρουση κάθε κοινωνικής αλλαγής, κάθε μεταβολής της κοινωνικής οργάνωσης και των θεσμών και το είδαμε αυτό πάρα πολύ έντονα αυτό τον καιρό. Συντήρηση είναι να κρατάς την καρέκλα σου και να μη τη δίνεις σε κανέναν, να πιστεύεις ότι το παρελθόν είναι καλύτερο από το μέλλον.

Ο Περικλής ήταν αυτός, ο οποίος έλεγε ότι το παρόν στην αθηναϊκή δημοκρατία είναι πάντα καλύτερο από το παρελθόν και ότι το μέλλον είναι καλύτερο από το παρόν. Αυτοί που πρόκοψαν και δημιούργησαν καλύτερες κοινωνικές και οικονομικές συνθήκες ήταν οι άνθρωποι που πίστεψαν στο μέλλον. Όσοι είναι εναντίον κάθε λογικής αλλαγής στην κοινωνία είναι αναμφίβολα συντηρητικοί όταν αυτές οι αλλαγές που θέλουν να κάνουν, δίνουν ελπίδα και όνειρο για ένα καλύτερο μέλλον. Οι αιώνιοι φοιτητές που τελειώνουν μ' αυτό το νομοσχέδιο ήταν μια παθογένεια του συστήματός μας.

Οφείλουμε να δώσουμε ελπίδα και όνειρο στα παιδιά μας και να συνδέσουμε τα πανεπιστήμια με την ανάπτυξη, με την αγορά εργασίας και τις τοπικές κοινωνίες. Αν τα πανεπιστήμια που έχουμε δημιουργήσει σ' όλες τις επαρχιακές πόλεις δεν τα συνδέσουμε με την τοπική κοινωνία, δεν θα έχουμε πετύχει τίποτα.

Το συμβούλιο του ιδρύματος και ο πρύτανης είναι οι κύριοι μεταρρυθμιστικοί κλοιοί για να ενισχύσουμε τη διαφάνεια. Επιτέλους με το νομοσχέδιο αυτό το πανεπιστήμιο ανήκει στην κοινωνία και στη νέα γενιά.

Το άνοιγμα του πανεπιστημίου στη διεθνή κοινότητα είναι μια άλλη τομή αφού η γνώση είναι παγκοσμιοποιημένη, χωρίς σύνορα και φραγμούς.

Πλοηγός σ' αυτό το ταξίδι της γνώσης του πανεπιστημίου είναι η επένδυση στον άνθρωπο, στο μαθητή και στο φοιτητή. Πυξίδα για το ταξίδι είναι η αλήθεια. Η αλήθεια να ξέρετε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, συνήθως βρίσκεται ανάμεσα μας. Η γνώση είναι συναρτημένη με την εξελικτικότητα, όπως και κάθε τομέας πολιτισμού. Πίσω από τη γνώση πάντα βρίσκεται ο ανθρώπινος κόπος, η διανοητική εργασία και η προσπάθεια που πραγματοποιεί βαθμιαίες κατακτήσεις.

Αυτήν τη γνώση δίνουν τα πανεπιστήμια μας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι. Τα πανεπιστήμια στην Ελλάδα δίνουν μια γενική γνώση που δεν υπάρχει στην ειδική, τεχνική γνώση που παρέχουν άλλα πανεπιστήμια ανά τον κόσμο. Αυτή είναι η διαφορά των ελληνικών πανεπιστημίων από τα ξένα. Τα ξένα Πανεπιστήμια και αυτά είναι πολύ εξειδικευμένα, δίνουν εξειδικευμένες γνώσεις, αλλά τη γενική μόρφωση που προσφέρει το ελληνικό πανεπιστήμιο δεν την προσφέρουν άλλα πανεπιστήμια.

Τέλος, πρέπει να δούμε ότι η γνώση είναι μια πραγματική δύναμη, γιατί βοήθησε την ανθρωπότητα να κυριαρχήσει στη φύση και αυτή η γνώση κερδήθηκε μέσα από τα πανεπιστήμια. Το θετικό αυτό της επίδρασης της γνώσης ή όχι σε λίγο θα το αξιολογήσουμε όλοι. Η θεσμοθέτηση των εδρών που φέρνει το νομοσχέδιο αυτό, που κάποιοι Έλληνες θέλουν να βάζουν έδρες στα ελληνικά πανεπιστήμια, όπως δίνουν έδρες και πριμοδοτούν έδρες σε ξένα πανεπιστήμια, είναι κάτι πολύ θετικό.

Πολλοί πανεπιστημιακοί, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τονίζουν ότι το ελληνικό πανεπιστήμιο εδώ και δεκαετίες δεν ανταποκρίθηκε στο ρόλο του, παρά τα όποια βήματα προόδου έγιναν, ιδίως στον τομέα της στελέχωσης των ΑΕΙ. Τις παθογένειες της σημερινής κατάστασης τις ξέρουμε: οικογενειοκρατία, οι άνθρωποι, οι οποίοι μπήκαν στο πανεπιστήμιο με πλάγιους τρόπους, έχουμε δει εξάλλου και τώρα τελευταία εκλογές καθηγητών χωρίς διδακτορικά, να τα φέρουν μετά τα διδακτορικά...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ολοκληρώστε, κύριε συνάδελφε.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Τελειώνω.

Αυτά τα διδακτορικά να μην είναι αναγνωρισμένα από το ΔΟΑΤΑΠ.

Οφείλουμε όλοι μας πάνω από όλα, όμως, τελειώνοντας να επενδύσουμε στους νέους και να επενδύσουμε στους νέους όχι ανάλογα με την καταγωγή τους και την κοινωνική τους τάξη, το φύλο και τη θρησκεία, την κομματική ταυτότητα, αλλά με βάση την πνευματική τους δίψα, το ταλέντο, την κλίση και τα ενδιαφέροντά τους. Αυτό γίνεται πρακτική εάν εφαρμοστεί αυτό το νομοσχέδιο.

Για πρώτη φορά, λοιπόν, έγινε μια ολοκληρωμένη προσπάθεια ριζικής αλλαγής του εκπαιδευτικού συστήματος στην Ελλάδα. Η Ελλάδα εκσυγχρονίστηκε, προχώρησε, μεγάλωσε, αντιμετώπισε κρίσεις. Όλες οι κρίσεις με τον ένα ή τον άλλο τρόπο μπορούν να αντιμετωπιστούν. Η πνευματική και ιδεολογική, όμως, κρίση, κυρία Υπουργέ, εάν δεν αντιμετωπιστεί, μπορεί να καταστρέψει την ίδια την πατρίδα μας, το λαό μας. Αυτό προσπαθούμε και αυτό κάνατε και εσείς, να αποτρέψετε αυτήν την καταστροφή.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Σας παρακαλώ, ολοκληρώστε, κύριε συνάδελφε.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Βέβαια, αυτό το νομοσχέδιο εμείς θα το ψηφίσουμε, θα το στηρίξουμε με κάθε τίμημα.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Τώρα να επαναλάβω την έκκληση να τηρείται ο χρόνος; Δεν βλέπω να εισακούγομαι, οπότε...

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΓΡΗΓΟΡΑΚΟΣ: Άλλοι μιλούσαν μισή ώρα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Να υπενθυμίσω μόνο ότι είναι πάρα πολλοί συνάδελφοι ακόμα να μιλήσουν.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Το λέτε και στον εαυτό σας τώρα, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λέω γιατί ο κ. Νικόλαος Σαλαγιάννης, δεν χρειάζεται πολύ χρόνο για να πει αυτά που θέλει.

Το λόγο έχει ο κ. Νικόλαος Σαλαγιάννης, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Καρδίτσας, ο οποίος είναι, ήδη, στο Βήμα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΣΑΛΑΓΙΑΝΝΗΣ: Κατ' αρχάς, θέλω να εξάρω και να αναδείξω ως ένα από τα πιο σημαντικά πράγματα το γεγονός ότι αυτό το νομοσχέδιο επί της αρχής ψηφίζεται από 250 Βουλευτές.

Κυρία Υπουργέ, τα καταφέρατε πάρα πολύ καλά. Πιστεύω ότι μια ικανοποίηση πρέπει να την έχετε, γιατί καταφέρατε χωρίς να κάνετε παραχωρήσεις επί της ουσίας σ' ένα πραγματικά μεταρρυθμιστικό σχέδιο νόμου, να έχετε συναίνεση τόσων πολλών Βουλευτών μέσα στο Κοινοβούλιο. Είναι πάρα πολύ σημαντικό και νομίζω ότι αξίζει να το επισημάνουμε.

Η συναίνεση αυτή θα αλλάξει και το χαρακτήρα της τοποθέτησής μου. Θεωρώ ότι αυτό το νομοσχέδιο είναι από τα λίγα νομοσχέδια που δικαιολογούν τον τίτλο του μεταρρυθμιστικού εγχειρήματος, παρά το γεγονός ότι καθένας φέρνει ένα νόμο εδώ και νομίζει ότι κάνει μια μεταρρύθμιση.

Το δικαιώνει, γιατί; Και στόχο έχει και προσανατολισμό και ανατρέπει τα βασικά δεδομένα, τον πυρήνα των στοιχείων της λειτουργίας του σημερινού συστήματος που σε πολύ μεγάλο βαθμό σ' αυτά τα στοιχεία οφείλονται και οι κακοδαιμονίες του συστήματος σήμερα. Τα ανατρέπει.

Καταφέρατε, επίσης, να αντιμετωπίσετε θετικά μια αντίφαση. Ποια αντίφαση; Φέραμε ένα νόμο που θέλαμε να είναι νόμος-τομή. Φοβούμαστε όμως από τις αντιδράσεις μήπως ο νόμος αυτός δεν υλοποιηθεί στην πράξη. Άραγε, μήπως είναι ένας νόμος ανεφάρμοστος;

Αυτό μας οδηγεί να κάνουμε παραχωρήσεις πολύ σημαντικές και έτσι ουσιαστικά να κάνουμε μπαλώματα στο υπάρχον θεσμικό πλαίσιο, τα οποία όπως έχει αποδείξει η πράξη, αφομοιώνονται από το σύστημα με έναν εξαιρετικά εύκολο τρόπο και έτσι οι «μισοχτισμένες ελπίδες», που λέει ο Ελύτης, με έναν τρόπο πάρα πολύ επιτήδειο, ξηλώνονται λιθαράκι, λιθαράκι. Αυτό λοιπόν, καταφέρατε να το ξεπεράσετε, εμμένοντας στις αρχικές σας θέσεις σε ό,τι αφορά τα βασικά ζητήματα.

Όμως, αγαπητή κυρία Υπουργέ, για να περάσουμε από το μεταρρυθμιστικό εγχείρημα σε μια μεταρρυθμιστική πράξη, υπάρχει ένας μεγάλος δρόμος. Τρία στοιχεία είναι απαραίτητα γι' αυτό: Το πρώτο, να είναι το μεγάλο μέρος της κοινωνίας σύμφωνο με την προσπάθειά μας. Αυτό το έχει το νομοσχέδιό σας. Θα έλεγα ότι είναι καθολική η απαίτηση της κοινωνίας για αλλαγές στην εκπαίδευση, στο πανεπιστήμιο. Το δεύτερο στοιχείο είναι να ανταποκρίνονται οι αλλαγές στα αιτήματα των καιρών. Οι αλλαγές αυτές ανταποκρίνονται. Το τρίτο στοιχείο είναι οι λει-

τουργοί του συστήματος, ένα τουλάχιστον μέρος, το δημιουργικό, να το αφομοιώσει και να το παλέψει στην πράξη. Και οι τρεις συνθήκες είναι απαραίτητες. Θα ήθελα σε αυτό να σταθώ στην ομιλία μου.

Είναι λογικό σε τέτοιου είδους νομοθετήματα και τέτοιου είδους παρεμβάσεις, να υπάρχουν και αντιστάσεις και αντιδράσεις και συγκρούσεις. Από αφετηρία ιδεολογική, πολιτική, πολλές φορές όμως –και συνήθως όπως συμβαίνει σε εμάς- αντιδρά η καθεστηκυία τάξη των πραγμάτων στο να αλλάξουν τα πράγματα και επομένως να χάσουν τα μικροσυμφέροντά τους. Είναι λογικό και κατανοητό σε τέτοιου είδους εγχειρήματα.

Θέλω να τοποθετήσω στο εγχείρημά σας δυο κρίσιμες παραμέτρους: Τη συγκυρία και το πλαίσιο της αντιπαράθεσης. Η συγκυρία είναι πρωτοφανής, πρωτόγνωρη και πρωτόγνωρα δυσμενής. Δεν υπάρχει ένα στέρεο έδαφος να πατήσουμε για να βάλουμε αυτό που λέμε «πάτο στο βαρέλι». Δεν μπορούμε να βρούμε στέρεο έδαφος. Είμαστε σε μια δίνη που καθημερινά δεν ξέρουμε που θα μας βγάλει την επόμενη μέρα. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Είναι σκληρή, αλλά αυτή είναι. Και μέσα σε αυτό το πεδίο πρέπει να βοηθήσουμε τη χώρα μας να μείνει όρθια.

Όταν κάνεις αλλαγές τέτοιας κλίμακας, είναι πολύ δύσκολο να τις βγάλεις πέρα σε μια συγκυρία οικονομικής δυσπραγίας. Παρ' όλο που τις προηγούμενες δεκαετίες δεν ήταν κυρίως το οικονομικό πρόβλημα στο οποίο οφείλονταν οι δυσλειτουργίες της παιδείας και της εκπαίδευσής μας. Νομίζω ότι δεν ήταν αυτό το κύριο πρόβλημα. Παρ'όλα αυτά όμως, σήμερα πρέπει να κάνουμε πολύ περισσότερα πράγματα, να τα κάνουμε πολύ πιο καλά και με λιγότερα χρήματα. Αυτό είναι το στοίχημά μας. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Οι ικανοί θα φανούν εδώ.

Τι διαπιστώνω; Διαπιστώνω ότι σε αυτήν τη συγκυρία το τραγικό για τη χώρα είναι ότι οι πολιτικές δυνάμεις της δεν βρήκαν ένα ελάχιστο συμφωνίας στα αυτονόητα, για να υπερασπιστούμε τη χώρα μας. Πιστεύω ότι είμαστε η εξαίρεση, γιατί και στην Πορτογαλία και στην Ισπανία και στην Ιρλανδία βρήκαν τα ελάχιστα σημεία συμφωνίας. Εμείς δεν τα βρήκαμε. Αυτό πιστεύω ότι είναι τραγωδία για τη χώρα μας. Σήμερα η Κυβέρνηση παλεύει και απ' έξω κάθονται οι άλλοι και παρακολουθούν μήπως κάνει κάτι στραβό για να της επιτεθούν. Αυτό είναι μέγιστο λάθος. Ευτυχώς που σήμερα στο νομοσχέδιο αυτό είδα να αλλάζει αυτό το στοιχείο. Μακάρι αυτό να σημάνει μια άλλη αντίληψη και μια άλλη αντιμετώπιση των μεγάλων προβλημάτων που έχει η χώρα σήμερα. Αλλά χαιρετίζω το σήμερα.

Ένα θέμα, λοιπόν, είναι η συγκυρία που είναι δυσμενής. Είναι εύκολο για μερικούς να πυροδοτήσουν το χώρο της παιδείας. Αυτό θα είναι πολύ μεγάλο λάθος και θα είναι πολύ μεγάλο πρόβλημα για τη χώρα.

Έρχομαι τώρα στο δεύτερο, στο πλαίσιο. Αν δει κάποιος σήμερα το πλαίσιο των αντιθέσεων, των αντιδράσεων και των συγκρούσεων γύρω από το θέμα της παιδείας δύσκολα θα μπορέσει να ανακαλύψει το πώς αναδεικνύονται τα μέτωπα της αντίθεσης στην επιδίωξη ενός νέου πανεπιστημίου, ποια είναι τα καθαρά μέτωπα αντιπαράθεσης. Δύσκολα θα μπορέσει κάποιος να βρει ποια είναι τα πραγματικά διλήμματα που μπαίνουν σήμερα στο χώρο αυτό και πρέπει να απαντηθούν. Και δύσκολα, επίσης, μπορεί να βρει ποια είναι η εναλλακτική πρόταση και δύσκολα θα κατανοήσει το πώς καλλιεργούνται οι συμμαχίες, για να παλέψεις γι' αυτά στο χώρο της εκπαίδευσης και της παιδείας τα επόμενα χρόνια. Μπορείς, όμως, να ανακαλύψεις μία προσπάθεια να συντηρηθούν δομές, λειτουργίες, στερεότυπα που αποτελούν την κακοδαιμονία της λειτουργίας του πανεπιστημίου και, επίσης, να δεις κινήσεις που υπερασπίζονται, με εμμονή, μικρούς θύλακες εξουσίας, συμφερόντων και δυνατότητας κομματικών παρεμβάσεων στο πανεπιστήμιο. Αυτό, λοιπόν, το πλαίσιο και αυτή η συγκυρία είναι τα δύσκολα.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ένα λεπτό, κύριε Πρόεδρε, αν επιτρέπετε.

Εγώ δεν θέλω να μιλήσω για το τι συμβαίνει στο χώρο της παιδείας. Ξέρετε γιατί; Διότι θεωρώ λάθος αυτό που συμβαίνει πολλές φορές και σε εμάς, στη δική μας Κυβέρνηση και στους Υπουργούς, να αναδεικνύουν τις δυσλειτουργίες, τα αρνητικά σημεία με τέτοια ένταση, με τέτοια υπερπροβολή που ξαφνικά να φαίνεται ότι στο χώρο, για παράδειγμα, της παιδείας λειτουργούν μόνο οι παρέες, οι διαπλοκές, οι παρεοκρατίες, η οικογενειοκρατία και αναξιοκρατία. Δεν είναι έτσι. Εάν, λοιπόν, αυτά τα αναδεικνύεις με ένταση και συζητάς γι' αυτά ισοπεδωτικά, τότε ούτε ενθαρρύνεις τους σοβαρούς και δημιουργικούς ανθρώπους ούτε δίκαιος είσαι. Είσαι καταστροφικός.

Χαίρομαι που από την πλευρά σας δεν το κάνετε αυτό, κυρία Υπουργέ. Αναδείξατε τα ζητήματα, ήσασταν αποφασιστική στο τι θέλατε να κάνετε, αλλά δεν μπήκατε σε αυτή τη λογική. Γιατί τα προηγούμενα χρόνια είδαμε πώς αντιμετωπίσαμε τους αγρότες, πώς συζητάμε για τους δημοσίους υπαλλήλους, πώς για τους επαγγελματίες, πώς για τους ταξιτζήδες. Λάθος. Στοχοποιούμε χώρους και κατακερματίζουμε την κοινωνία. Μέγα λάθος. Εγώ, λοιπόν, δεν θα μπω σ' αυτό. Πιστεύω ότι είναι πολιτικό λάθος και να μην το κάνουμε ως Κυβέρνηση.

Τελειώνοντας, θέλω να επισημάνω και να υπογραμμίσω ότι από την πλευρά σας κι από την πλευρά του Υπουργείου, δόθηκε ένα σαφές νομοθετικό πλαίσιο για το νέο πανεπιστήμιο. Το πώς θα λειτουργήσουμε μέσα σ' αυτό είναι κυρίως θέμα των λειτουργούντων, των διδασκόντων, των εργαζομένων και των φοιτητών. Νομίζω ότι υπάρχουν αυτές οι δυνάμεις που, παρά τις αντιθέσεις τους μέχρι τώρα, θα αφομοιώσουν τη νέα πραγματικότητα και θα παλέψουν γι' αυτό, για ένα δημόσιο πανεπιστήμιο που τιμά τη χώρα, τη βοηθάει, για το δημόσιο πανεπιστήμιο που θέλουμε να πάνε τα παιδιά μας και που καλλιεργεί τη γνώση, που μας είναι απαραίτητη και για την οικονομική ανάπτυξη και για την κοινωνική ανάπτυξη και για τον πολιτισμό, ακόμα και για το νέο αξιακό σύστημα που έχει ανάγκη αυτή η χώρα. Ασφαλώς ψηφίζω το νομοσχέδιο.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο κ. Κώστας Καρτάλης, Βουλευτής ΠΑΣΟΚ στο Νομό Μαγνησίας.

Με την ιδιότητα του πανεπιστημιακού θα μας πείτε και το πως θα υλοποιηθεί αυτό που είπε ο κ. Σαλαγιάννης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΤΑΛΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, έγινε μία πολύ γόνιμη συζήτηση, έγιναν αρκετές αλλαγές στο νομοσχέδιο που βοηθούν σε μία καλύτερη έκδοσή του, πολύ πιο κοντά στις ανάγκες που έχει το δημόσιο πανεπιστήμιο, γιατί είναι προφανές ότι όλοι συμφωνήσαμε, στις τοποθετήσεις που έγιναν στη Βουλή, ότι τα πανεπιστήμια δεν είναι βεβαίως συνδικαλιστικά σωματεία, αλλά δεν είναι βεβαίως και ΔΕΚΟ, όπως πολλοί συνάδελφοι της Νέας Δημοκρατίας ανέφεραν με τις παρεμβάσεις τους, αφήνοντας να εννοηθεί ότι θα πρέπει να έχουν τη δομή μίας τέτοιας επιχείρησης.

Τα πανεπιστήμια είναι ζωντανοί οργανισμοί, γιατί, όπως σε κάθε επίπεδο της εκπαίδευσης, συναντιούνται δύο διαφορετικές γενιές, η γενιά που διαμορφώνει τους νέους πολίτες και οι πολίτες που διαμορφώνονται για να βγουν αύριο στην κοινωνία. Και αυτή η ιδιαίτερη σχέση κάνει όλες τις ανάγκες πολύ πιο πιεστικές, πολύ πιο αυστηρές.

Είναι γι' αυτόν το λόγο που θα μπορούσα να καταλάβω και να δικαιολογήσω αναφορές συναδέλφων που ήταν εξόχως προσβλητικές προς το πανεπιστημιακό σύστημα της χώρας, να κατανοήσω, δηλαδή, την αγωνία τους να δουν ένα ζωντανό οργανισμό να αναπτύσσεται και γι' αυτόν το λόγο αναφέρθηκαν με ένα τρόπο ο οποίος ήταν οξύς. Πολλές φορές μάλιστα παρομοίασαν τα πανεπιστήμια με κέντρα διαφθοράς. Νομίζω ότι πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί σε αυτά που λέμε.

Το νομοσχέδιο, κατά την άποψή μου, έχει ένα πολύ δυνατό σημείο, ίσως το δυνατότερο, το οποίο δεν αναδείχθηκε και αυτό είναι η προσπάθειά του να δρομολογήσει έναν «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ» στα εκπαιδευτικά ιδρύματα στη χώρα, να περιορίσει, δηλαδή, τον πολυτελή χάρτη των πανεπιστημιακών τμημάτων και σχολών που έχουν αναπτυχθεί στη χώρα είτε πρόκειται για ΑΕΙ είτε για ΤΕΙ. Και νομίζω ότι το Υπουργείο Παιδείας εκεί πρέπει να επενδύσει με πολύ μεγάλη μέριμνα και, βεβαίως, με τη στήριξη της Κοινοβουλευτικής Ομάδας του ΠΑΣΟΚ και των άλλων ομάδων να συμφωνούν.

Όμως, θα πρέπει να είμαστε πολύ προσεκτικοί όταν χρεώνουμε στα πανεπιστήμια αυτόν τον πολυτελή χάρτη εκπαίδευσης. Δεν πρόκειται περί αυτού. Πρόκειται για το πολιτικό σύστημα που κατάφερε να δημιουργήσει έναν τεράστιο αριθμό σχολών στη χώρα, αναντίστοιχο με τις ανάγκες της κοινωνίας και τις ανάγκες των γνωστικών αντικειμένων. Το πολιτικό σύστημα είναι αυτό το οποίο έκανε το λάθος. Το πολιτικό σύστημα είναι αυτό που πρέπει να το διορθώσει.

Και όταν όλα αυτά, μαζί με την έρευνα που πρέπει να θωρακιστεί ακόμα παραπάνω, κυρία Υπουργέ, θα δρομολογηθούν, όταν δρομολογηθούν οι πρόνοιες του νομοσχεδίου, όταν θα στηριχθεί το ανθρώπινο δυναμικό, θα έχουμε τα δημόσια πανεπιστήμια που επιθυμούμε και θα περιττεύει κάθε συζήτηση για το άρθρο 16 και την αναθεώρησή του.

Άκουγα σήμερα τους συναδέλφους της Νέας Δημοκρατίας πόσο εύκολα μιλούσαν για την αναθεώρηση του άρθρου 16 και νομίζω ότι είναι υποχρέωση ενός προοδευτικού κόμματος να στηρίξει το δημόσιο πανεπιστήμιο, να εγγυηθεί τη δημόσια δωρεάν παιδεία, που είναι ποιοτική για όλους και να αφήσει στην άκρη σκέψεις που παραπέμπουν σε μη κρατικά πανεπιστήμια. Δεν είναι αυτή η προτεραιότητα σήμερα. Προτεραιότητα είναι να στηρίζεις μία επένδυση για το μέλλον, να δαπανάς πιστώσεις που είναι οι δαπάνες του μέλλοντος και οι πιστώσεις που δίνονται για την παιδεία.

Το νομοσχέδιο έχει πολλά θετικά σημεία. Έχω αναφερθεί και σε αυτά στην επιτροπή. Είναι η φοιτητική μέριμνα, οι τετραετείς κύκλοι του προγραμματισμού, η αξιοποίηση της δημόσιας περιουσίας, η τακτοποίηση του θέματος των εργαζομένων ιδιωτικού δικαίου αορίστου χρόνου, ζητήματα που έχουν να κάνουν με τα προγράμματα σπουδών. Είχε κάποια σημεία, τα οποία ήταν αρνητικά και νομίζω ότι διορθώθηκαν σε κάποιο βαθμό, κάνοντας το νομοσχέδιο πολύ καλύτερο.

Θα προσπαθήσω να αναφερθώ σε ειδικότερα άρθρα, μιας και πρακτικά συμπυκνώνουμε τη συζήτηση επί των άρθρων και επί της αρχής. Θα αναφερθώ στο άρθρο 7 και θα καλέσω το Υπουργείο να ενισχύσει ακόμα περισσότερο τα τμήματα σε βάρος των σχολών. Ένα πρόγραμμα σπουδών δεν μπορεί να ταυτίζεται με ένα τμήμα, ούτε το τμήμα πρέπει να καθορίζει ένα πρόγραμμα σπουδών. Έχουν γίνει κάποιες νέες παρεμβάσεις στο νομοσχέδιο, θα μπορούσα να υποστηρίξω και μια σειρά ακόμα, ώστε να καθιστούν το τμήμα τη βασική ακαδημαϊκή και ερευνητική μονάδα που συντηρεί την έρευνα, τις κλινικές εφαρμογές, που δίνει τη δυνατότητα για ποιοτική διδασκαλία.

Στο άρθρο 8, που έχει να κάνει με το μοντέλο διοίκησης, θεωρώ εξαιρετικά θετική την εξέλιξη. Αυτή αποκαθιστά τη συμμετοχή των μελών ΔΕΠ στην εκλογή του πρύτανη και δημιουργεί, αν θέλετε, τη νομιμοποίηση για την εξακτίνωση και την απόδοση των ευθυνών.

Το άρθρο 8, φαντάζομαι θα διορθωθεί, ώστε να καταργηθούν οι παράγραφοι 14, 15, 16 και 17 και θα πρότεινα, κυρία Υπουργέ, να συμπεριλάβετε στη μέριμνά σας και την εκλογή των αντιπρυτάνεων, αντί να διορίζονται από τον εκλεγμένο πρύτανη. Αφού πηγαίνουμε στον εκλεγμένο πρύτανη πλέον από το σύνολο των μελών ΔΕΠ, θα μπορούσαμε να συζητήσουμε και για τους εκλεγμένους αναπληρωτές, όπως τους λέτε, αντιπρυτάνεις.

Το άρθρο 9, αφορά τον κοσμήτορα. Οι κοσμήτορες διορίζονται και δεν εκλέγονται και έχουν κεντρικό ρόλο στη διάρθρωση του πανεπιστημίου. Κατά τη δική μου άποψη θα πρέπει να εκλέγονται από το σύνολο των μελών ΔΕΠ ως μία ασφαλιστική δικλίδα σε χαμηλότερο επίπεδο εκλεκτορικού σώματος, ως ένα θεσμικό αντίβαρο σε σχέση με το Συμβούλιο Διοίκησης. Οι κοσμήτορες, όπως και όλα τα μονοπρόσωπα όργανα, θα πρέπει να τυγχάνουν της εμπιστοσύνης των μελών ΔΕΠ σε καθολικές ψηφοφορίες. Έτσι όπως είναι διαμορφωμένο το άρθρο 9, κατά την άποψή μου, δημιουργεί περισσότερα προβλήματα από όσα λύνει.

Σε ό,τι αφορά το άρθρο 18, για τη διαδικασία των εκλογών των μελών ΔΕΠ θεωρώ υπερβολική την πρόνοια για να προσλαμβάνεται ως μέλος ΔΕΠ ένας νέος επιστήμονας μόνο αν έχει κάνει έρευνα σε άλλο πανεπιστήμιο από αυτό που έχει κάνει τις σπουδές του. Αυτό φοβάμαι ότι δημιουργεί μία ανισότητα σε σχέση με τους επιστήμονες και περιορίζει την ελευθερία της ανάπτυξης της προσωπικότητας. Το επισημαίνει αυτό και η Επιστημονική Επιτροπή της Βουλής.

Το άρθρο 19 παράγραφος 3β, μιλάει για τον τρόπο με τον οποίο συγκροτούνται τα εκλεκτορικά σώματα. Εδώ, κυρία Υπουργέ -και εννοώ το Υπουργείο- νομίζω ότι κάνετε ένα πολύ μεγάλο λάθος. Επαναφέρει τον κίνδυνο της αλαζονείας της ιεραρχίας, καθώς ο διορισμένος κοσμήτορας και όχι ο εκλεγμένος –εκτός αν αποδεχθείτε να εκλέγεται και ο κοσμήτορας από τα μέλη ΔΕΠ- είναι αυτός που καθορίζει τη σύνθεση του εκλεκτορικού σώματος.

Δεν αντιλαμβάνομαι γιατί η δημόσια κλήρωση που γίνεται σήμερα παρουσία όλων των μελών ΔΕΠ, σε ανοικτή τακτική γενική συνέλευση, είναι λιγότερο ασφαλής από την επιλογή που κάνει απευθείας ο κοσμήτορας των μελών ΔΕΠ που θα κρίνουν ένα συνάδελφό του, σε σχέση με την εξέλιξή του στην επόμενη βαθμίδα.

Επίσης, θα πρέπει να είναι σαφές –και ίσως μια δήλωσή σας προς αυτήν την κατεύθυνση θα βοηθούσε- ότι οι εξελίξεις των μελών ΔΕΠ στην επόμενη βαθμίδα δεν θα προϋποθέτουν την προκήρυξη νέας θέσης, δηλαδή την έγκριση νέας πίστωσης από το Υπουργείο Οικονομικών.

Αυτό είναι πολύ σημαντικό γιατί διαφορετικά παραβιάζεται η πάγια διαδικασία που επιτρέπει την εξέλιξη των μελών ΔΕΠ, με βάση το χρόνο που έχουν συμπληρώσει στη βαθμίδα που ανήκουν και τα προσόντα που έχουν αναπτύξει στο διάστημα της παρουσίας τους σ' αυτήν τη βαθμίδα.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Είναι κλειστή έτσι...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΤΑΛΗΣ: Όχι, δεν θα είναι κλειστή, απλώς δεν θα προϋποθέτει μια πίστωση. Η πίστωση δηλαδή θα ακολουθεί το μέλος ΔΕΠ.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Αν γίνει η προκήρυξη ανοικτή...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΤΑΛΗΣ: Σύμφωνοι, αν όμως το μέλος ΔΕΠ εκλεγεί, το ίδιο μέλος ΔΕΠ που υπηρετεί, η πίστωση το ακολουθεί. Δεν πρέπει να θεωρείται νέα πίστωση. Αν επιλεγεί ένα νέο πρόσωπο, εκεί ναι, όντως ισχύει αυτό που αναφέρετε.

Σε ό,τι αφορά τη διάρκεια των προγραμμάτων σπουδών, φοβάμαι ότι εδώ έχει ξεφύγει μια λέξη, την οποία στην επιτροπή μας είχατε διαβεβαιώσει ότι θα συμπεριλάβετε, δηλαδή ότι η τροποποίηση της διάρκειας σπουδών θα προϋποθέτει «σύμφωνη» γνώμη και όχι απλώς τη γνώμη των συγκλήτων όλων των πανεπιστημίων που προσφέρουν το ίδιο πρόγραμμα σπουδών.

Αυτό είναι πολύ σημαντικό για να αποφύγουμε διαφορετικές ταχύτητες στο ίδιο προπτυχιακό πρόγραμμα σπουδών, δηλαδή ένα χημικό τμήμα να δίνει το πρώτο πτυχίο στα τρία χρόνια και ένα άλλο χημικό τμήμα στα τέσσερα χρόνια. Θα πρέπει να είναι σύμφωνη γνώμη όλων των συγκλήτων των πανεπιστημίων που προσφέρουν την ειδικότητα.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Αυτό το θέμα μας απασχόλησε πολύ. Αυτό προϋποθέτει τις συγκλήτους που μπορεί να μην έχουν την ίδια γνώμη.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΤΑΛΗΣ: Όμως αυτό μας δημιουργεί το πρόβλημα της διαφορετικής ταχύτητας στο ίδιο προπτυχιακό πρόγραμμα.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Τότε, λοιπόν, θα πρέπει με βάση αυτά να πάρει ο Υπουργός μια απόφαση για όλα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΤΑΛΗΣ: Θα υπάρχει μια απόφαση τότε;

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Μια απόφαση, αλλά αν πούμε «σύμφωνη γνώμη» είναι διαφορετικές σύγκλητοι.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΤΑΛΗΣ: Σύμφωνοι, έτσι όμως κατοχυρώνουμε ότι δεν θα έχουν διαφορετικά δικαιώματα οι απόφοιτοι. Νομίζω ότι είναι πολύ σημαντικό αν το Υπουργείο παρεμβαίνει και καθορίζει σε τελικό βαθμό τη διάρκεια των σπουδών και επιλέγει μια από τις προτάσεις, αυτό εξομαλύνει την κατάσταση.

Έχω αναφερθεί και στο παρελθόν στο άρθρο 76. Θεωρώ, κυρία Υπουργέ, ότι είναι εξόχως προβληματικό. Προτείνω να

αφαιρεθεί από το σχέδιο νόμου. Εγώ δυσκολεύομαι να το ψηφίσω και δεν θα καταφέρω να το ψηφίσω. Δεν καταλαβαίνω γιατί πρέπει να καταργούμε εκλεγμένες πρυτανικές αρχές και να μην τους δώσουμε το δικαίωμα να διαμορφώσουν το σύνολο της θητείας τους και στην πορεία της θητείας τους να βοηθήσουν για την κατάστρωση των συμβουλίων διοίκησης, την επιλογή ή εκλογή του πρυτάνεως, των κοσμητόρων κ.ο.κ..

Δεν καταλαβαίνω γιατί θα πρέπει να μπούμε σ' αυτή τη λογική. Δεν ταιριάζει με το πνεύμα του νομοσχεδίου και νομίζω ότι αξίζει τον κόπο να τροποποιηθεί, έστω και τελευταία στιγμή.

Το νομοσχέδιο με τις αλλαγές που έγιναν είναι πολύ κοντύτερα σε αυτό που αναζητούσε και η πανεπιστημιακή κοινότητα, την οποία, βεβαίως, οφείλουμε να ακούμε με μεγάλη προσοχή. Αυτό που αναζητεί το Κοινοβούλιο, αυτό που αναζητεί η κοινωνία, δηλαδή τις προϋποθέσεις που συναρτώνται με την έρευνα, την καινοτομία, την αριστεία, με το κτηριακό πρόγραμμα όπου έχετε ενισχύσει στις εργαστηριακές υποδομές, με τον «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ» στην ανώτατη εκπαίδευση που είναι απολύτως αναγκαία συνθήκη.

Εκεί, πραγματικά, πρέπει να στηρίξουμε το Υπουργείο Παιδείας στο πολιτικό κόστος που πιθανώς να υπάρχει. Έρχεται να κάνει τη δημόσια παιδεία καλύτερη. Όμως εκτιμώ ότι αξίζει τον κόπο να μιλήσουμε για αλλαγές. Αναφέρθηκα στο άρθρο 76. Επιμένω στο άρθρο 76.

Αναφέρομαι και στο άρθρο 9 για τους κοσμήτορες. Οι κοσμήτορες θα πρέπει να εκλέγονται. Έχουν σημαντικές εξουσίες. Αφού ο πρύτανης εκλέγεται πια, πρέπει να παρασύρει στην ίδια λογική και την εκλογή των κοσμητόρων. Αν αυτό αλλάξει, θα υποστηρίξω και το άρθρο 9. Διαφορετικά θα διαφοροποιηθώ στα άρθρα 9 και 76.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο Ιωάννης Βλατής, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΒΛΑΤΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, νομίζω ότι είναι μια καλή μέρα σήμερα, αφού το ελληνικό Κοινοβούλιο αποφάσισε, όπως και ο ελληνικός λαός στη συντριπτική του πλειοψηφία -και αυτό το βλέπουμε καθημερινά- ότι στην παιδεία μας χρειάζεται μια μεγάλη μεταρρύθμιση. Έτσι με μια μεγάλη συναίνεση φαίνεται ότι θα ψηφίσουμε το σχέδιο νόμου που σήμερα συζητάμε.

Είναι γεγονός ότι τα ελληνικά πανεπιστήμια αντιμετωπίζουν σοβαρά προβλήματα. Οι επιδόσεις τους δυστυχώς είναι από τις χαμηλότερες στην Ευρώπη, παρά την ύπαρξη «νησίδων» καθηγητών, φοιτητών και εργαστηρίων με εξαιρετικές επιδόσεις. Τα τελευταία χρόνια όλες οι κυβερνήσεις αλλά κι όλα τα πολιτικά κόμματα έχουν αναγνωρίσει την ύπαρξη προβλημάτων στα πανεπιστήμια. Έγιναν προσπάθειες μεταρρυθμίσεων μέχρι σήμερα. Ωστόσο εκ του αποτελέσματος κρινόμενες αποδείχθηκαν τουλάχιστον αναποτελεσματικές. Η υποχρηματοδότηση, η εξουσία των φοιτητών, το άσυλο, η μη αξιολόγηση κι ένα σωρό άλλα πράγματα έχουν θεωρηθεί βασικά αίτια για τις χαμηλές επιδόσεις των ΑΕΙ και των ΤΕΙ της χώρας μας.

Το ελληνικό πανεπιστήμιο είναι αναμφισβήτητα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μέρος της ελληνικής κοινωνίας και κατά συνέπεια, χαρακτηρίζεται από τις ίδιες παθογένειες: γραφειοκρατία, αναξιοκρατία, κομματισμός, οικογενειοκρατία, μέσον, μετριότητα δηλαδή στο τέλος. Σήμερα, λοιπόν, που γίνεται μια συνολική προσπάθεια αναδιοργάνωσης της κοινωνίας μας οφείλουμε να κάνουμε μια σοβαρή προσπάθεια αναδιοργάνωσης των ελληνικών πανεπιστημίων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το νομοσχέδιο που σήμερα συζητούμε προωθεί διατάξεις που φέρνουν ανατροπές στη λειτουργία των ελληνικών πανεπιστημιακών ιδρυμάτων. Εν ολίγοις, με αυτό το σχέδιο νόμου αλλάζει ο τρόπος χρηματοδότησης των πανεπιστημίων και ενισχύεται το αυτοδιοίκητο των ιδρυμάτων, με μεταφορά αρμοδιοτήτων από το Υπουργείο στα ιδρύματα, με ταυτόχρονη λειτουργία των θεσμών λογοδοσίας και ελέγχου.

Θα αναφερθώ πολύ συνοπτικά σε κάποιες από τις σημαντικότερες διατάξεις.

Τι προβλέπεται, λοιπόν, στο νομοσχέδιο και πρόκειται, κατά τη γνώμη μου, να βελτιώσει τον τρόπο λειτουργίας των ελληνικών πανεπιστημίων;

Πρώτον, η εισαγωγή του θεσμού του συμβουλίου ιδρύματος, με βασικές αρμοδιότητες ελεγκτικές και εγκριτικές συγκεκριμένων πράξεων της διοίκησης.

Επίσης, η σχολή ως βασική διοικητική και ακαδημαϊκή μονάδα σε κάθε ίδρυμα, η οποία οργανώνει διαφορετικά προγράμματα σπουδών και απονέμει τα αντίστοιχα πτυχία. Οι σχολές μπορούν επίσης να οργανώνουν ενιαίο πρόγραμμα σπουδών στο πρώτο έτος, ώστε να εισάγονται οι φοιτητές σε σχολές και να εντάσσονται στα προγράμματα σπουδών μετά το πρώτο έτος.

Η αξιολόγηση και η διαφάνεια αποτελούν πλέον κεντρική και βασική προτεραιότητα της Κυβέρνησης και του αρμόδιου Υπουργείου.

Με τα άρθρα 14 και 15 του νομοσχεδίου, καθορίζεται ο τρόπος αξιολόγησης του επιστημονικού, ερευνητικού και εκπαιδευτικού έργου των καθηγητών. Καθορίζεται επίσης ότι σε εξαιρετικές περιπτώσεις αρνητικής αξιολόγησης οι καθηγητές είναι δυνατόν, με απόφαση του κοσμήτορα, να έχουν συγκεκριμένες ακαδημαϊκές επιπτώσεις.

Το σχέδιο νόμου προβλέπει ακόμη νέους κανόνες χρηματοδότησης των ΑΕΙ. Η δημόσια χρηματοδότηση -τακτικός προϋπολογισμός, ΠΔΕ και νέες θέσεις προσωπικού- κατανέμεται στα ιδρύματα με βάση αντικειμενικά κριτήρια και δείκτες και διακρίνεται σε δύο μέρη. Το πρώτο μέρος κατανέμεται στα ιδρύματα με βάση τον αριθμό των ενεργών φοιτητών που εγγράφονται σ' αυτό και το κόστος σπουδών ανά φοιτητή. Το υπόλοιπο κατανέμεται σε ιδρύματα με βάση τους δείκτες ποιότητας και επιτευγμάτων, σύμφωνα με το βαθμό επίτευξης των στόχων που έχουν συμφωνηθεί μεταξύ της Πολιτείας και των ιδρυμάτων. Θέλω να πιστεύω ότι αυτό μπορεί να αποτελέσει επιπλέον κίνητρο για τα ιδρύματα, προκειμένου να επικεντρωθούν στην έρευνα και γενικότερα στη βελτίωση της ποιότητας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, οφείλουμε να αναγνωρίσουμε στην Υπουργό και στην ηγεσία του Υπουργείου τη γενναιότητα να προωθήσει τη μεταρρύθμιση του πλαισίου που αφορά το άσυλο. Τοποθετώντας το επί πραγματικής βάσης, κατά τη γνώμη μου, για πρώτη φορά επιδιώκει τον ουσιαστικό ορισμό του ασύλου, σε αντίθεση με το διαστρεβλωμένο χωροταξικό ορισμό που είχε επικρατήσει.

Δεν υπάρχει αμφιβολία ότι την ίδια στιγμή διασφαλίζεται πλήρως η επιστημονική ελευθερία και η ελευθερία της έκφρασης μέσα στα ΑΕΙ. Τα ιδρύματα θα ορίζουν τους δικούς τους κανόνες για το άσυλο.

Εξίσου σημαντικές είναι και οι διατάξεις που αφορούν την ενίσχυση των διεθνών προπτυχιακών και μεταπτυχιακών προγραμμάτων σπουδών που θα προσελκύουν και ξένους φοιτητές αλλά και η προσφορά προγραμμάτων και σε ξένη γλώσσα.

Ας μη γελιόμαστε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γνωρίζουμε πολύ καλά ότι ξένα πανεπιστημιακά ιδρύματα παίρνουν φοιτητές Έλληνες και προφανώς και άλλων εθνικοτήτων για μεταπτυχιακά προγράμματα, που δεν έχουν πάρει ακόμα το πτυχίο τους. Εμείς δεν μπορούμε να καθόμαστε με σταυρωμένα χέρια.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Η χώρα μας παρά τα μεγάλα προβλήματα συνεχίζει να έχει συγκριτικό πλεονέκτημα την παιδεία. Και ναι μεν η παιδεία δεν αποτελεί προϊόν, αυτό όμως δεν σημαίνει ότι η χώρα μας δεν μπορεί να αξιοποιήσει αυτό το συγκριτικό πλεονέκτημα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει η Β' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΡΟΔΟΥΛΑ ΖΗΖΗ**)

Στο σημείο αυτό και θέλω λίγο το χρόνο, κύριε Πρόεδρε, για να αναφερθώ και να πω δυο λόγια μόνο για τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα της περιοχής μου, αλλά και γενικότερα για τα περιφερειακά εκπαιδευτικά τριτοβάθμια ιδρύματα. Γιατί δεν είναι λίγες οι φωνές που εύκολα μιλούν απαξιωτικά για τα περιφερειακά Ιδρύματα. Και όμως υπάρχουν άνθρωποι εκεί, διδάσκοντες και διδασκόμενοι, που δουλεύουν συστηματικά και δουλεύουν σκληρά κι έχουν αποτελέσματα και επιτυχίες. Το Πανεπιστήμιο Δυτικής Μακεδονίας είναι έκτο μεταξύ είκοσι τεσσάρων πανεπιστημίων όσον αφορά την ερευνητική δραστηριότητα σύμφωνα

με τα στοιχεία της Ευρωπαϊκής Ένωσης για το 2010. Έχει σημαντικές δυνατότητες μετά από σοβαρή δουλειά αλλά και αξιολόγηση από ξένους αξιολογητές για το ΤΕΙ Δυτικής Μακεδονίας, που το καθιστούν δυνατόν να εισέλθει στον τρίτο κύκλο σπουδών, εφόσον δεν βρίσκει νομικά κωλύματα.

Επιτέλους, ας απελευθερώσουμε τα εκπαιδευτικά ιδρύματα να κάνουν τη δουλειά τους χωρίς οριζόντια μέτρα που τα στραγγαλίζουν και δεν τα αφήνουν να προχωρήσουν, αλλά και βέβαια με συνεχή αξιολόγηση, για να γίνουν πραγματικοί ισχυροί πυλώνες ανάπτυξης της περιοχής τους. Νομίζω ότι αυτή είναι η καλύτερη υπηρεσία, να τα οδηγήσουμε δηλαδή στην αριστεία στον τομέα του το καθένα, παρά να ερχόμαστε εδώ μέσα και να προωθούμε τα συνδικαλιστικά συμφέροντα επαγγελματικών ομάδων ή εκπαιδευτικών ή οτιδήποτε άλλο.

Κλείνοντας, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θέλω να πω ότι η παιδεία θέλει μακροχρόνιο σχεδιασμό από το νηπιαγωγείο μέχρι το πανεπιστήμιο. Για να διαμορφώσουμε καλούς πολίτες, οφείλουμε να τους εκπαιδεύσουμε. Χρειάζονται δάσκαλοι υψηλού επιπέδου και υψηλής κοινωνικής ευθύνης, σύγχρονες υποδομές, αξιολόγηση και αξιοκρατία παντού, από την πρώτη βαθμίδα του ελληνικού σχολείου μέχρι και την τελευταία.

Τώρα που η χώρα μας διανύει τη δυσκολότερη οικονομική και κοινωνική περίοδο των τελευταίων πενήντα χρόνων, τώρα που όπως ισχυρίζονται οι Έλληνες και ξένοι, «έχουμε πιάσει πάτο», οφείλουμε να δημιουργήσουμε τις κατάλληλες προϋποθέσεις για να έχουμε νέες γενιές με υψηλή ευθύνη και άριστη παιδεία. Αυτές οι γενιές θα δημιουργήσουν νέες κοινωνικές τάσεις, όπου η συναλλαγή και η αναξιοκρατία θα είναι η εξαίρεση και όχι ο κανόνας.

Στόχος μας πρέπει να είναι να διορθώσουμε παθογένειες δεκαετιών στο χώρο των ΑΕΙ, να γίνουν ριζικές αλλαγές, να ανακτηθεί ο χαμένος χρόνος, να δημιουργήσουμε πανεπιστήμια ανταγωνιστικά, ποιοτικά και διεθνοποιημένα στην υπηρεσία της κοινωνίας και της επιστήμης, πανεπιστήμια αντάξια της ιστορίας μας που θα εφοδιάζουν τα παιδιά μας με τα απαιτούμενα προσόντα, όχι μόνο για να εξασφαλίσουν το εργασιακό τους μέλλον, αλλά να είναι και έτοιμα μπροστά στις ραγδαίες οικονομικές, τεχνολογικές και κοινωνικές εξελίξεις.

Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε, και για την ανοχή στο χρόνο.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Βλατή.

Το λόγο έχει για λίγο ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος της Νέας Δημοκρατίας, κ. Σπυρίδων Ταλιαδούρος.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Γιατί, κυρία Πρόεδρε;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Γιατί ζήτησε το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Έχουν πάρει τόσες φορές το λόγο, κυρία Πρόεδρε.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Κυρία Πρόεδρε, εγώ προτείνω πλέον το νομοσχέδιο στη συνέχεια να συζητηθεί μεταξύ των Υπουργών, των Κοινοβουλευτικών Εκπροσώπων και των εισηγητών.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Επαναλαμβάνω ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος έχει το δικαίωμα σύμφωνα με τον Κανονισμό να πάρει το λόγο.

Ορίστε, κύριε Ταλιαδούρε, έχετε το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Υπάρχει κατάλογος ομιλητών.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ: Θα είμαι πολύ συγκεκριμένος και σύντομος. Κυρία Υπουργέ, προτείνουμε στο άρθρο 9 η εκλογή του κοσμήτορα που προβλέπεται στην παράγραφο 2 να γίνεται κατ' αναλογία με το νέο τρόπο που αποδεχθήκατε για την εκλογή των πρυτάνεων, από τους καθηγητές δηλαδή της σχολής, για να υπάρχει η αναλογία εκλογής πρύτανη και κοσμήτορα.

Στο άρθρο 16, που προβλέπεται η κατάργηση της βαθμίδας του λέκτορα θεωρώ ότι αυτό δεν δικαιολογείται επαρκώς. Η βαθμίδα του λέκτορα είναι μια δοκιμασμένη βαθμίδα που έχει αποδειχθεί πολύ χρήσιμη για το πανεπιστήμιο γιατί αποτελεί την ατμομηχανή της παραγωγής της έρευνας.

Σε κάθε περίπτωση, αν εμμείνετε στην άποψή σας, για λόγους ίσης μεταχείρισης αλλά και εμπιστοσύνης προς τη διοίκηση των ιδρυμάτων και για να πραγματοποιηθεί η ομαλή μετάβαση, θεωρώ ότι θα πρέπει στις μεταβατικές διατάξεις να διασφαλιστούν τουλάχιστον τα δικαιώματα που είχε το προσωπικό αυτής της κατηγορίας πριν την εφαρμογή του νόμου.

Στο άρθρο 19, που προβλέπει επταμελείς επιτροπές για την εκλογή των καθηγητών σε αντικατάσταση των επιτροπών που είχαν τριάντα μέλη θεωρώ ότι αυτές δεν εξασφαλίζουν την έλλειψη εξαρτήσεων και φαινομένων συναλλαγών, διότι θα είναι μικρός ο αριθμός. Θα ήθελα αυτό να το ξαναδείτε.

Επίσης, η συμμετοχή καθηγητών της αλλοδαπής στις επιτροπές εκλογής και εξέλιξης ενδέχεται να προκαλέσει προβλήματα σε αντικείμενα ανθρωπιστικών σπουδών όπως κοινωνιολογία, θεολογία, ιστορία, που εκεί τίθεται μια σειρά από πρακτικά προβλήματα. Σε ποια γλώσσα θα είναι αυτά που είναι διατυπωμένα στα ελληνικά;

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Έχουμε βάλει εξαίρεση. Μπορείτε να μου θυμίσετε το άρθρο;

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΑΛΙΑΔΟΥΡΟΣ: Ναι, ναι. Είναι το άρθρο 19, όπου μιλάμε για τις επταμελείς επιτροπές και έχουμε και τους εξωτερικούς. Καλώς έχουμε εξωτερικούς καθηγητές, αλλά γι' αυτές τις επιστήμες θα πρέπει να ληφθεί κάποια άλλη μέριμνα.

Στο άρθρο 29, που προβλέπονται οι κατηγορίες του ειδικού εκπαιδευτικού προσωπικού και του εργαστηριακού διδακτικού προσωπικού, προβλέπονται οι κατηγορίες ΕΕΠ και ΕΔΙΠ. Στο πρώτο σχέδιο νόμου που είχε δοθεί στη δημοσιότητα τον Ιούλιο προβλεπόταν ενιαίος φορέας.

Εδώ φοβούμαι ότι αυτή η ενιοποίηση, χωρίς να δοθεί ο απαραίτητος χρόνος για υποβολή προτάσεων, θα δημιουργήσει προβλήματα. Η καθιέρωση ενιαίου φορέα θα πρέπει να εξεταστεί σοβαρά γιατί θεωρούμε ότι αποτελεί μια δίκαιη λύση που θα εξαλείψει αδικίες και διακρίσεις μεταξύ των διδασκόντων που έχουν τα ίδια τυπικά προσόντα.

Σε ό,τι αφορά τα προγράμματα σπουδών, εμείς διατηρούμε την επιφύλαξή μας ότι έτσι ανατρέπεται ή δίνεται η δυνατότητα ανατροπής της τετραετούς διάρκειας των σπουδών, κάτι που έρχεται σε αντίθεση με αυτά που και σήμερα στην Ευρώπη κινούνται, όπου έχουν τετραετείς και όχι τριετείς σπουδές.

Έρχομαι τώρα στο ρόλο των ΤΕΙ Οι επιχειρούμενες αλλαγές θα πρέπει να κατοχυρώνουν χωρίς καμμία αμφισβήτηση το θεσμικό ρόλο των ΤΕΙ στην ενιαία ανώτατη εκπαίδευση. Εδώ υπάρχουν κάποια προβλήματα με συγκεκριμένες διατάξεις.

Πρώτον, προκειμένου να διασφαλιστεί αυτό που είπα πριν, ο ανώτατος χαρακτήρας των ΤΕΙ και να αποκλειστεί οποιαδήποτε περίπτωση υποβάθμισης του ρόλου τους, θα πρέπει στο εδάφιο β' της παραγράφου 2 του άρθρου 4 η φράση «τα ΤΕΙ δίνουν ιδιαίτερη έμφαση την εκπαίδευση υψηλής ποιότητας στελεχών» να αντικατασταθεί με τη φράση «τα τεχνολογικά ιδρύματα δίνουν ιδιαίτερη έμφαση στην υψηλή και ολοκληρωμένη εκπαίδευση».

Ένα δεύτερο είναι –ελέχθη και από άλλους συναδέλφους- ότι τα ΤΕΙ πρέπει να συμμετέχουν χωρίς περιορισμούς στην έρευνα, κάτι που θεσμοθετήθηκε με το ν. 3404/2005 που δίνει τη δυνατότητα να διεξάγεται όχι μόνο τεχνολογική αλλά και εφαρμοσμένη έρευνα και με το ν. 3794/2009 εισήχθη ο θεσμός των ερευνητικών εργαστηρίων των ΤΕΙ, ενώ μέχρι τότε τα εργαστήρια που λειτουργούσαν εξυπηρετούσαν μόνο εκπαιδευτικές ανάγκες. Αυτός ο θεσμός των ερευνητικών εργαστηρίων πρέπει να παραμείνει.

Ομοίως –τρίτη παρατήρηση- είναι ότι με το άρθρο 39, το νομοσχέδιο εξαιρεί τα ΤΕΙ από τον τρίτο κύκλο σπουδών. Τα ΤΕΙ – ελέχθη και από άλλους συναδέλφους όλων των παρατάξεων- πρέπει να έχουν τη δυνατότητα για διοργάνωση προγραμμάτων σπουδών τρίτου κύκλου κάτω από όρους και προϋποθέσεις.

Για παράδειγμα να έχει προηγηθεί θετική εξωτερική αξιολόγηση, να πληρούνται συγκεκριμένες ακαδημαϊκές προϋποθέσεις, παραδείγματος χάριν αριθμός διδασκόντων με διδακτορικό. Χαρακτηριστικό είναι όπως υπάρχουν στοιχεία από το Εθνικό Κέντρο Τεκμηρίωσης και αφορά τις επιστημονικές δημοσιεύσεις των ΑΕΙ την περίοδο 1993-2008 ότι η επίδοση πολλών ΤΕΙ και συγκεκριμένων τμημάτων είναι εξαιρετική, εφάμιλλη πολλών πανεπιστημιακών τμημάτων.

Θα ήθελα, επίσης, να επισημάνω το εξής. Χθες εκδόθηκε η

ΠΥΣ για θέσεις στην παιδεία και εγκρίθηκαν για τα ΤΕΙ χίλιες τριακόσιες πιστώσεις. Οι χίλιες τριακόσιες πιστώσεις που προβλέπονται για τη φετινή χρονιά είναι πολύ λίγες για να καλύψουν τις ανάγκες κυρίως σε έκτακτο προσωπικό των ΤΕΙ, τα οποία πέρυσι λειτούργησαν με τέσσερις χιλιάδες πιστώσεις. Πρέπει να αντιμετωπιστεί το ζήτημα αυτό.

Λίγο πριν κλείσω, έρχομαι στις μεταβατικές διατάξεις. Θέλω να πω ότι αυτές δεν δίνουν τον απαραίτητο χρόνο για να εξασφαλιστεί μία ομαλή μετάβαση στο νέο καθεστώς. Δημιουργούνται σε κάποιες περιπτώσεις και κάποια προβλήματα, όπως είναι η διάταξη της παραγράφου 5 του άρθρου 76 που προβλέπεται ότι όλη η διαδικασία συγκρότησης του συμβουλίου ολοκληρώνεται έως τις 16 Ιανουαρίου του 2012 και στην παράγραφο 6 αναφέρεται ότι ο προϋπολογισμός για το 2012 εγκρίνεται από το συμβούλιο. Επομένως, πώς θα ξεκινήσει το έτος 2012 χωρίς να υπάρχει εγκεκριμένος προϋπολογισμός για τα ιδρύματα; Πώς θα διευθετηθεί το ζήτημα αυτό;

Ομοίως, θα προτείναμε, ότι θα πρέπει για την καλύτερη και πιο ομαλή μετάβαση να δοθεί μία παράταση στη σημερινή θητεία των πρυτανικών αρχών τουλάχιστον για μέχρι τις 31/08/2013, για να μπορέσει να εφαρμοστεί ο νόμος.

Στην παράγραφο 3 του άρθρου 79, για να μην υπάρξουν πρακτικά προβλήματα, θα ήταν σκόπιμο να οριστεί συγκεκριμένα σε ποιους κλάδους της κατηγορίας ΕΤΕΠ εντάσσονται τα μέλη ΕΤΠ των ΤΕΙ. Για να εφαρμοστεί η διάταξη αυτή και να πραγματοποιηθεί στην πράξη η ένταξη των μελών ΕΤΕΠ στην κατηγορία ΕΕΔΙΠ, θα πρέπει να προβλεφθούν στα ιδρύματα και οι αντίστοιχες οργανικές θέσεις.

Κλείνω λέγοντας ότι υπάρχουν θέσεις ΕΤΠ των ΤΕΙ που έχουν προκηρυχθεί μέχρι τώρα με την υφιστάμενη νομοθεσία. Έχει ήδη ολοκληρωθεί ο έλεγχος νομιμότητας από το Υπουργείο Παιδείας. Αναμένεται η δημοσίευση του διορισμού από την Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Για τις θέσεις αυτές, για να μην προκύψουν πρακτικά προβλήματα καλό θα ήταν να ορισθεί ότι αυτοί εντάσσονται απευθείας στην κατηγορία ΕΤΕΠ του άρθρου 29 και ισχύουν και γι' αυτούς αυτά.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κλείνω, κύριε Πρόεδρε, λέγοντας ότι με το άρθρο 80 θεωρούμε ότι δεν θα πρέπει να καταργηθούν τα ερευνητικά πανεπιστημιακά ινστιτούτα, τα ΕΠΙ, τα οποία έχουν προσφέρει πολλά και στην εκπαίδευση και στην οικονομία. Θα πρέπει να το ξαναδείτε αυτό το θέμα.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον Κοινοβουλευτικό Εκπρόσωπο της Νέας Δημοκρατίας, κ. Ταλιαδούρο.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, κ. Αθανάσιος Παπαγεωργίου.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΠΑΓΕΩΡΓΙΟΥ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Εκφράσαμε ένα παράπονο, κυρία Πρόεδρε, προηγουμένως όλοι οι συνάδελφοι. Ιδιαίτερα οι δύο μέρες, που πρέπει να ομολογήσω ότι ήταν παραγωγικές και δημιουργικές, δεν έδωσαν τη δυνατότητα σε πολλούς Βουλευτές να μιλήσουν, δεδομένου ότι οι Κοινοβουλευτικοί Εκπρόσωποι επαναλαμβάνονταν με συνεχείς διακοπές. Αντιλαμβάνεστε ότι και οι Βουλευτές έχουν και αυτοί όρια ανοχής.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, θεωρώ ότι η σημερινή μέρα ήταν μία ελπιδοφόρα μέρα για το ελληνικό πανεπιστήμιο, για την ελληνική παιδεία. Δημιουργεί προϋποθέσεις για ένα νέο ξεκίνημα στην παιδεία.

Το γεγονός ότι η μεγάλη πλειοψηφία του πολιτικού μας συστήματος συμφώνησε για να ψηφίσει επί της αρχής αυτό το νομοσχέδιο, πιστώνεται στην Υπουργό μας, κ. Διαμαντοπούλου, πιστώνεται όμως και σε όλο το πολιτικό σύστημα, πιστώνεται σε όλους τους Βουλευτές. Είναι, λοιπόν, κατά αυτήν την έννοια μία ελπιδοφόρα μέρα για ένα νέο ξεκίνημα στην παιδεία μας.

Πρέπει να σας πω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ότι εγώ προσωπικά αλλά και άλλοι συνάδελφοι έχουμε διακονήσει στο φοιτητικό κίνημα. Πρέπει να σας πω, επίσης, ότι η πτώση της χούντας με βρήκε Πρόεδρο στο Σύλλογο Φοιτητών του Οικονομικού Πανεπιστημίου Πειραιά.

Τότε ενθυμούμαι παλεύαμε για όλα, για το νέο περιεχόμενο σπουδών. Και τότε παλεύαμε για να συνδέσουμε το πανεπιστήμιο με την παραγωγή και την κοινωνία. Και τότε παλεύαμε για διαφάνεια, για χτύπημα εκείνης της κληρονομικής ιεραρχίας στο πανεπιστήμιο.

Φυσικά, πρέπει να πω ότι ήρθε ο ν. 1268/1982 και άλλαξε πάρα πολύ τα πράγματα, δημιούργησε συνθήκες δημοκρατικής λειτουργίας, δημιούργησε προϋποθέσεις εκδημοκρατισμού στο πανεπιστήμιο, άνοιξε και έδωσε βάθος στο πανεπιστήμιο, έδωσε αέρα και άνοιξε τις κλειστές του πόρτες και έγιναν πάρα πολύ μεγάλες προσπάθειες.

Σήμερα, όμως, πρέπει να το ομολογήσουμε, δυστυχώς –και αυτό είναι που είπα ότι μας θλίβει και στεναχωρεί όλες τις γενιές που παλέψαμε για το λεγόμενο νέο πανεπιστήμιο- ότι αυτό που διαπιστώσαμε και διαπιστώνουμε είναι ότι πολλές από τις παθογένειες σε εκείνο το πανεπιστήμιο και σήμερα ενυπάρχουν στο σημερινό πανεπιστήμιο.

Εν τω μεταξύ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δημιουργήθηκαν και παγιώθηκαν νέα συμφέροντα στο πανεπιστήμιο. Έτσι έγιναν νέα γκρούπς συμφερόντων, οι οποίες άρχισαν να συνδιαλέγονται, να συναλλάσσονται. Ο κομματισμός και η αταξία πήρε τη θέση της ευνομίας και της σωστής και διαφανούς λειτουργίας στο πανεπιστήμιο.

Κατά τα άλλα, δυστυχώς, εξελίχθηκε σε ένα χώρο όπου, κατά τη γνώμη μου, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τίποτα από αυτά, για τα οποία παλεύαμε και που ήταν ιδανικά εκείνων των γενεών, δεν δικαίωσε εκείνους τους αγώνες και εκείνες τις προσπάθειες. Το πανεπιστήμιο συνέχισε να είναι κλειστό σύστημα, ασύνδετο από την κοινωνία και την παραγωγή. Το πανεπιστήμιο λειτουργούσε και λειτουργεί χωρίς διαχειριστικές αρχές, τάξη και ευνομία. Επίσης, δεν συνδέθηκε με την παραγωγή και την πράξη, δυστυχώς, όλα αυτά τα χρόνια και δεν προσέφερε τις απαραίτητες γνώσεις.

Αυτή είναι η ζοφερή πραγματικότητα του σημερινού πανεπιστημίου. Επαναλαμβάνω ότι δεν θέλω να μηδενίσουμε την προσπάθεια που έγινε με το ν. 1268, που έφερε ένα νέο άνεμο. Ωστόσο, όμως, δημιουργήθηκαν και παγιώθηκαν νέα συμφέροντα και κράτησαν καθηλωμένο το πανεπιστήμιο. Αυτή είναι η πραγματικότητα. Γι' αυτό πιστεύω ότι τώρα είναι η ώρα να γίνουν οι αλλαγές που απαιτούνται στο πανεπιστήμιο. Είναι η ώρα και το έχει συνειδητοποιήσει πάνω από όλα η κοινωνία, το έχει συνειδητοποιήσει το πολιτικό σύστημα και μας έφερε αυτό το θετικό αποτέλεσμα της κατά μεγάλη πλειοψηφία επιψήφισης αυτού του σημαντικού νομοσχεδίου.

Πιστεύω ότι το νομοσχέδιο είναι σπουδαίο. Είναι ένα πολύ καλό νομοσχέδιο. Είναι ένα νομοσχέδιο που μπορεί να «δώσει φτερά» και να βοηθήσει τα μάλα στο νέο ξεκίνημα, στη νέα προσπάθεια, το νέο πανεπιστήμιο που οραματίζεται με το νομοσχέδιο η ηγεσία του Υπουργείου. Όλοι επικροτούμε το δημόσιο χαρακτήρα του πανεπιστημίου. Θεωρώ ότι εισάγει νέες αρχές στη διοίκηση και στο management του πανεπιστημίου.

Δεν πρέπει να κολακεύει ιδιαίτερα τους πανεπιστημιακούς. Θα ήθελα να πω κάτι πάνω σ' αυτό. Θλίβομαι ιδιαίτερα όταν βλέπω διάφορους πανεπιστημιακούς και δασκάλους στο πανεπιστήμιο, οι οποίοι την περίοδο της κρίσης μας κάνουν μαθήματα περί οικονομικότητας, περί αναποτελεσματικότητας του πολιτικού συστήματος και αυτοί οι ίδιοι, αν δεις από το βίο τους στο πανεπιστήμιο και στη διοίκησή του, δεν είχαν τελέσφορο management, δεν είχαν αποτελεσματική και διαφανή λειτουργία, δεν ήταν πρότυπα. Δεν καταγγέλλω όλους τους πνευματικούς ανθρώπους ή τους καθηγητές των πανεπιστημίων, αλλά –έλεος!- σ' αυτήν τη χώρα το να παίρνει ένας καθηγητής πανεπιστημίου περισπούδαστο ύφος σε μια τηλεόραση και να κάνει μάθημα σε όλους μας για την κρίση, για τις ευθύνες της πολιτικής και των πολιτικών και οι ίδιοι τα του οίκου τους να μην τα έχουν τακτοποιήσει ή να μην έχουν αποτελεσματικό management ή -το χειρότερο- να πρωταγωνιστούν ενάντια σε ένα εγχείρημα που γίνεται για να βάλει τάξη και να καθιερώσει νέο management, νέα διοίκηση, δημοκρατική, ανοιχτή στο πανεπιστήμιο, να το κάνει πιο ανταγωνιστικό, πιο εξωστρεφές, πιο παραγωγικό, να το

συνδέσει με την κοινωνία και με την παραγωγή, αυτοί οι ίδιοι, λοιπόν, είναι πρωταγωνιστές -δεν είναι το ζήτημα ποιοι είναι –σ' αυτήν τη στάση και την αντίδραση, η οποία δεν συνάδει με τις ανάγκες, με τις συνθήκες και τις απαιτήσεις των καιρών.

Νομίζω ότι ένα νέο μοντέλο διοίκησης προσπαθεί να καθιερώσει αυτό το νομοσχέδιο με τη λογοδοσία, την αξιοκρατική επιλογή και την αξιολόγηση των καθηγητών, την αριστεία, την ακαδημαϊκή ελευθερία, όπως την καθιερώνει το νέο αυτό σύστημα διοίκησης.

Το επίμαχο ζήτημα είναι ποιος διοικεί το πανεπιστήμιο και αν χάνονται προνόμια από τον παλαιό τύπο της διοίκησης, ο οποίος έχει καταδικαστεί από όλους εν τω μεταξύ. Αυτό είναι το περίεργο.

Το νέο μοντέλο, λοιπόν, της αυτοδιοίκησης νομίζω ότι δημιουργεί τις προϋποθέσεις για να απαντήσουμε στα ζητούμενα: εξωστρέφεια, σύνδεση με την κοινωνία, σύνδεση με την παραγωγή, παραγωγή γνώσεων για όλους και για την κοινωνία.

Νομίζω ότι όσοι παλέψαμε για αυτά τα ζητήματα –θυμάμαι, γιατί συμμετείχα σε όλα τα πανσπουδαστικά συνέδρια, όταν είχαμε διοίκηση τότε στο συνδικάτο, σε όλα τα πανσπουδαστικά συνέδρια της ΕΦΕΕ, όταν είχε η ΕΦΕΕ διοίκηση- γνωρίζουμε ότι τότε εκείνα τα οράματα δυστυχώς δεν υπηρετήθηκαν από όλους μας. Αυτό μας κάνει να είμαστε και σήμερα στενοχωρημένοι.

Σήμερα, όμως, εγώ προσωπικά νιώθω την ανάγκη να εκφράσω την ευαρέσκειά μου, να εκφράσω την ευχαρίστησή μου που όλοι ανταποκριθήκαμε στο κάλεσμα του Υπουργείου και της Υπουργού και ψηφίσαμε το νομοσχέδιο, γιατί πιστεύω ότι θα πρέπει να καμαρώνουμε για το νέο πανεπιστήμιο, όπως ευελπιστούμε ότι θα φτιαχτεί. Είναι ένα εργαλείο το καινούργιο νομοσχέδιο, ο καινούργιος νόμος αύριο στα χέρια της πολιτείας, αλλά και όλων των συντελεστών και της πανεπιστημιακής κοινότητας.

Άκουσα και στο τέλος κάποιες φωνές να λένε ότι δεν θα υλοποιηθεί. Τώρα φυσικά, μετά τη συντριπτική επιψήφιση από το μεγάλο φάσμα των πολιτικών δυνάμεων, αυτές οι φωνές έχουν χαμηλώσει τόνους και λένε «δεν θα εφαρμοστεί», όχι «θα το ακυρώσουμε στην πράξη», όπως έλεγαν τις πρώτες μέρες, τώρα λένε «γιατί είναι ανεφάρμοστο». Αυτός ο ετσιθελισμός, λοιπόν, αυτός ο εγωισμός όσων διαφωνούν ή θέλουν να διαφωνούν ή δεν έχουν κάτι άλλο νομίζω ότι δεν έχει θέση ιδιαίτερα στο πανεπιστήμιο, σε ένα κατ' εξοχήν πνευματικό χώρο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Νομίζω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι –και κλείνω- ότι στην σημερινή ημέρα πρέπει και θα γίνει μια καινούργια αρχή, ένα νέο ξεκίνημα για την παιδεία, γιατί το απαιτούν οι καιροί, το απαιτούν οι νέοι άνθρωποι, το απαιτεί η οικονομία, η κοινωνία, το απαιτεί η χώρα μας, το απαιτούμε όλοι. Κατ' αυτήν την έννοια, πιστεύω ότι είναι μια ευκαιρία και θα την αδράξουμε όλοι, για να υλοποιήσουμε αυτό που αποτελεί όνειρο γενεών, για να φτιάξουμε το λεγόμενο νέο πανεπιστήμιο.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Αθανάσιο Παπαγεωργίου. Συμμετέχουμε στην έκφραση των αισθημάτων για το πανεπιστήμιο, όπως είπε η Υπουργός, της γνώσης και όχι της εξουσίας.

Ρωτήθηκα από την κ. Γιαννακά για το χρόνο στη συζήτηση επί των άρθρων. Στη συζήτηση επί των άρθρων ο χρόνος είναι οκτώ λεπτά. Απλώς επειδή δεν πρέπει να υπερβούμε το χρόνο, θεωρώ ότι προηγουμένως είχε γίνει το επτάλεπτο, για να δίνεται υπέρβαση μέχρι τα οκτώ λεπτά. Θα υπάρχουν τα οκτώ λεπτά, όπως προβλέπεται από τον Κανονισμό, αλλά θα τα τηρήσουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, γιατί είναι πολλοί ακόμα οι ομιλητές.

Το λόγο έχει τώρα ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, κ. Μιχαήλ Τζελέπης.

ΜΙΧΑΗΛ ΤΖΕΛΕΠΗΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συναίνεση που επετεύχθη σήμερα στη Βουλή των Ελλήνων μπροστά στην ανάγκη για ένα σύγχρονο δημόσιο πανεπιστήμιο το οποίο πρέπει να είναι στην υπηρεσία της κοινωνίας, ανταγωνιστικό, εξωστρεφές, συνδεδεμένο με την αγορά, να υπηρετεί την καινοτομία και να ενθαρρύνει την αριστεία, πιστεύω ότι θα είναι και η απαρχή μιας ουσιαστικής μεταστροφής στα μεγάλα ζητήματα που απασχολούν τη χώρα και καθορίζουν το χαρακτήρα της Ελλάδας, περιθωριοποιώντας έτσι τις αντιδράσεις που στόχο έχουν να μην αλλάξει τίποτα, ενώ πρέπει να αλλάξουν όλα.

Βασικός δείκτης μιας ευημερούσας δημοκρατικής κοινωνίας είναι το επίπεδο και η αποτελεσματικότητα του εκπαιδευτικού της συστήματος, πόσω μάλλον όταν αυτό αφορά στην τριτοβάθμια εκπαίδευση που συνδέεται άρρηκτα με κάθε έκφανση του παραγόμενου πολιτισμού της.

Ως έθνος-κράτος είναι γνωστό τοις πάσι πως στον τομέα αυτό φέρουμε βαριά κληρονομιά. Είναι, αν μη τι άλλο, ντροπή σήμερα από πρωτοστάτες να είμαστε σχεδόν ουραγοί με συνεχείς υποβαθμίσεις των πανεπιστημιακών μας ιδρυμάτων.

Πιστεύω, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πως η έκπτωση αξιών που καταγράφεται τα τελευταία χρόνια στη χώρα μας δεν μπορεί παρά να είναι συνδεδεμένη άμεσα με το επίπεδο λειτουργίας του εκπαιδευτικού μας συστήματος, γεγονός που συνομολογείται από πληθώρα αναφορών και αναλύσεων του πνευματικού κόσμου της χώρας μας.

Ένα μικρό παράδειγμα αποτελεί το επίπεδο φορολογικής συνείδησης που αναπτύσσεται σε μία μερίδα πολιτών, με ολέθρια αποτελέσματα για το σύνολο της κοινωνίας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, τόσες βαθιές και ουσιαστικές τομές στην τριτοβάθμια εκπαίδευση που περιλαμβάνονται στο παρόν νομοσχέδιο, έχουμε να δούμε από το 1982 με το ν.1268. Φυσικό είναι όταν επιχειρείται μια τέτοιου μεγέθους εκ βάθρων αλλαγή, όταν ταράζονται τα λιμνάζοντα ύδατα, να υπάρχουν και ανάλογες αντιδράσεις. Άλλωστε, η συζήτηση για την ανώτατη εκπαίδευση πυροδοτεί σε όλες τις χώρες και τις εποχές έντονες ιδεολογικές και πολιτικές συγκρούσεις. Μόνο που για μας, ως χώρα, η αναβάθμιση της δημόσιας ανώτατης εκπαίδευσης αποτελεί σήμερα εθνική προτεραιότητα. Γι' αυτό και είναι θετικό το ότι υπήρξε η συναίνεση που είδαμε σήμερα στην Ολομέλεια της Βουλής.

Αλήθεια, πού ήταν όλοι αυτοί που σήμερα αντιδρούν, όταν υποβαθμίζονταν τα πανεπιστημιακά μας ιδρύματα; Πού ήταν, όταν το επίπεδο της παραγόμενης γνώσης υπολειπόταν φανερά των προσδοκιών της παγκόσμιας κοινωνίας των πολιτών; Πού ήταν, όταν τα ελληνικά πτυχία έχαναν μέρος της διεθνούς τους ανταγωνιστικότητας και τα παιδιά μας έφευγαν στο εξωτερικό;

Δεν θα έπρεπε, κυρίως, η πανεπιστημιακή κοινότητα να προστατεύσει το κύρος της, αντί να αντιδρά προστατεύοντας τα οικεία συμφέροντα, να πιέσει η ίδια τις εκάστοτε κυβερνήσεις για τις απαραίτητες θεσμικές αλλαγές που επιβάλλονται ώστε να προασπίσει την ποιότητα και ανταγωνιστικότητα της ενδοπανεπιστημιακής παραγόμενης γνώσης, να προβεί σε ανάλογες τεκμηριωμένες προτάσεις, ώστε να δώσει νέα πνοή και ώθηση στην πανεπιστημιακή εκπαίδευση;

Κι εδώ αρχίζει το οξύμωρο του πράγματος! Όλοι, από τον πρωτοετή φοιτητή και τους καθηγητές, μέχρι και τους πρυτάνεις, παραδέχονται ότι πρέπει να γίνουν αλλαγές, ότι το επίπεδο σπουδών και ο τρόπος λειτουργίας των πανεπιστημίων πρέπει να επανεξεταστούν, αλλά όταν έρχεται η ώρα των παρεμβάσεων, τότε δεν θέλει κανείς να τους πειράξουν τα κακώς εννοούμενα κεκτημένα. Με λίγα λόγια, κανείς δεν είναι μέρος του προβλήματος. Όμως, το πρόβλημα υπάρχει.

Δυστυχώς, νομίζω πως και πάλι είμαστε αντιμέτωποι με την ίδια στενή συντεχνιακή αντίληψη δεκαετιών που αναπαράγεται ερήμην της κοινωνίας και των αναγκών της, ευτυχώς όχι από το σύνολο των πανεπιστημιακών. Όμως, στις παρούσες δυσμενείς συνθήκες και μάλιστα σε ένα τόσο νευραλγικό χώρο δεν μας επιτρέπεται εμάς, σαν πολιτικό σύστημα, να τα παραβλέψουμε όλα αυτά και να πούμε «άστο για αργότερα», κάτι που γινόταν τα προηγούμενα χρόνια. Γι' αυτό, σήμερα, με συναίνεση –και σωστά- επιχειρείται η πλήρης αλλαγή των δομών ενός πανεπιστημίου που δεν ανταποκρίνεται πλέον στην εποχή του.

Είναι γνωστό πως η κατάσταση της ελληνικής οικονομίας έχει την απόλυτη ανάγκη για συστράτευση όλων των παραγωγικών δυνάμεων της χώρας. Ένα από τα εργαλεία αντίδρασης είναι η έμφαση στην ανάπτυξη καινοτόμων προϊόντων και υπηρεσιών.

Μόνο που, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, καινοτομία χωρίς βασική έρευνα δεν υπάρχει, όπως δεν υπάρχει βασική έρευνα χωρίς σύγχρονα πανεπιστήμια. Σ' αυτό πρέπει να εστιάσουμε το ενδιαφέρον μας, ανοίγοντας το πανεπιστήμιο στις δυνάμεις της κοινωνίας, της οικονομίας, της διανόησης και απελευθερώνοντας όλες εκείνες δηλαδή τις δυνάμεις και αξίες που έχει ανάγκη ο τόπος μας.

Τι εισάγει, λοιπόν, το παρόν νομοσχέδιο; Μα, φυσικά, την απαγκίστρωση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης από όλα όσα την κρατούν καθηλωμένη σε παρωχημένα εκπαιδευτικά πρότυπα και αντιλήψεις, την πάταξη της διοικητικής εσωστρέφειας, την προάσπιση του πανεπιστημιακού ρόλου ως τόπου γνώσης και έρευνας και όχι κομματικών αντεγκλήσεων, την αντικειμενική αξιολόγηση των διδασκόντων, την ενδυνάμωση των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων με ικανές διοικητικές δομές τέτοιες που να μην έχουν ανάγκη την παρεξηγημένη κρατούσα μορφή ασύλου, την εισαγωγή κινήτρων στη λειτουργία τους με τη δημόσια χρηματοδότηση να κατανέμεται όχι μόνο βάσει του αριθμού των φοιτητών, αλλά και του βαθμού επίτευξης των εκπαιδευτικών στόχων που συμφωνήθηκαν μεταξύ Πολιτείας και Ιδρυμάτων, την ενίσχυση του αυτοδιοίκητου με μεταφορά αρμοδιοτήτων από το Υπουργείο στα Ιδρύματα και με ταυτόχρονη τη λειτουργία θεσμών αξιολόγησης, λογοδοσίας και ελέγχου.

Καταλαβαίνω πως πολλά απ' αυτά ακούγονται σε όλους μας ως αυτονόητα. Όμως, δυστυχώς, θα επαναλάβω για πολλοστή φορά ότι καλούμαστε εμείς σήμερα να θεσμοθετήσουμε το αυτονόητο θεμιτό ως καθημερινή λειτουργία του κράτους.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο σκοπός σήμερα, που είναι ο εκσυγχρονισμός του δημοσίου πανεπιστημίου, που έχει ανάγκη η χώρα μας με ριζοσπαστικές αλλαγές, έχει υπερτερήσει του μικροκομματικού οφέλους μέχρι να δούμε αυτόν τον εκσυγχρονισμό να υλοποιείται για ένα πανεπιστήμιο που έχει ανάγκη η χώρα σαν φάρο για την εξύψωση της πνευματικής στάθμης των πολιτών στην επαγγελματική τους ανέλιξη και την κοινωνική τους ευημερία.

Γι' αυτό και στηρίζω αυτό το νομοσχέδιο.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Τζελέπη.

Το λόγο έχει η Βουλευτής Τρικάλων του ΠΑΣΟΚ κ. Αθανασία Μερεντίτη.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, επιτρέψτε μου να ξεκινήσω με δυο τρεις παραδοχές, που είναι από όλους αποδεκτές.

Σήμερα τα πανεπιστήμια είναι ιδρύματα που υποφέρουν από κρίση αξιών και έχουν παρωχημένες οργανωτικές λειτουργίες και δομές. Είναι αγκυλωμένα στο παρελθόν και έτσι εμποδίζουν την ανάπτυξη δεξιοτήτων και ταλέντων, αρνούνται να κάνουν ένα βήμα στο μέλλον, αντιδρούν σε οποιαδήποτε μεταρρυθμιστική προσπάθεια. Φθάνουν –και σωστά για μένα- πολλοί να μιλάνε για βολεμένους και ξεβολέματα.

Πρέπει σήμερα και πρέπει όλοι να το αναγνωρίσουμε, τα ΑΕΙ σε μία διεθνοποιημένη κοινωνία να δημιουργούν αποφοίτους οι οποίοι να έχουν γνωστικά εφόδια για να πορευτούν στη μετέπειτα ζωή τους, να εξελιχθούν, να εργαστούν, να τα καταφέρουν. Πάνω σε αυτό συμφωνούμε οι περισσότεροι. Οι διαφωνίες αρχίζουν όταν πάμε στα επιμέρους και όταν αρχίσουν να επηρεάζονται τα κεκτημένα.

Να δούμε, λοιπόν, τι είναι το δεδομένο, τι μπορεί να αλλάξει και αν αυτά που γίνονται σήμερα με το νόμο αυτό, απαντούν σωστά στις προκλήσεις και στα ερωτηματικά, αν ο νόμος ανταποκρίνεται στην πρόκληση για εκσυγχρονισμό των ανωτάτων ιδρυμάτων.

Το βέβαιο είναι ότι χρειαζόταν ένας νέος νόμος-πλαίσιο που να είναι προσαρμοσμένος στα διεθνή και ευρωπαϊκά πρότυπα, με κέντρο αναφοράς τον φοιτητή και τις ανάγκες του, που να είναι συνδεδεμένος με την ποιότητα και τα αποτελέσματα. Χρειαζόταν ένας νόμος που να αποβάλει τις παλιές οργανωτικές δομές και να ανοίξει ορίζοντες για διεθνείς συνεργασίες αλλά και συνεργασίες με τις τοπικές κοινωνίες.

Είναι βέβαιο ότι τα σημερινά ΑΕΙ ήταν μέχρι τώρα συνήθως βιομηχανία παραγωγής ανέργων και δεν είναι σε καμμία περίπτωση τα ΑΕΙ που χρειάζεται η χώρα μας. Είναι σίγουρο ότι χρειάζεται καλύτερη ποιότητα σπουδών για να έχουν τα παιδιά μας πτυχίο που να ενισχύει τα επαγγελματικά εχέγγυά τους και όχι πτυχίο που να απαξιώνεται διαρκώς.

Και βέβαια, η πανεπιστημιακή κοινότητα –και απαντώ έτσι, με όλο το σεβασμό, σε όλους τους συναδέλφους που είπαν ότι πρέπει να ακούμε την πανεπιστημιακή κοινότητα- μέχρι τώρα εθελοτυφλούσε μπροστά σε αυτά τα μεγάλα προβλήματα. Υπήρχαν φαινόμενα νεποτισμού, αναξιοκρατίας, διαφθοράς, κακοδιαχείρισης και δεν είδαμε την πανεπιστημιακή κοινότητα να αντιδρά.

Οι γονείς αισθάνονταν όλα αυτά τα χρόνια ότι οι θυσίες στις οποίες υποβάλλονταν για να εξασφαλίσουν στα παιδιά τους ένα καλύτερο μέλλον, δεν είχαν το αντίκρισμα που έπρεπε. Οι περισσότεροι πολίτες αισθάνονταν ότι κάποιοι δεν κάνουν σωστά τη δουλειά τους, ότι δεν παράγουν σωστούς επιστήμονες και επαγγελματίες, ότι δεν ξόδευαν σωστά τα χρήματα του ελληνικού λαού, αυτά που διέθετε η πολιτεία στη διάθεσή τους και ότι δεν προετοίμαζαν σωστά τα παιδιά για την κοινωνία που καλούνταν να επωμισθούν.

Επειδή ειπώθηκε κατά κόρον εδώ, ότι το πανεπιστήμιο δεν είναι κλειστή, εσωστρεφής κοινωνία και δεν λογοδοτεί πουθενά –γιατί και αυτό το είδαμε- και ανήκει στην ελληνική κοινωνία και στη νέα γενιά, έπρεπε και πρέπει σήμερα με στραμμένα τα βλέμματα στη νέα γενιά, στις νέες ανάγκες, να νομοθετούμε και έτσι να τοποθετούμαστε εδώ. Βέβαια, υπάρχει και η οικονομική διάσταση, που δεν μπορούν να ξοδεύονται τα χρήματα όπως παλιά, για να μην μπω σε λεπτομέρειες.

Πολλά προνόμια που απολάμβαναν κάποιοι σε βάρος της κοινωνίας καθήλωσαν και προσάρμοσαν το ελληνικό πανεπιστήμιο στις δικές τους, προσωπικές ανάγκες. Γι' αυτό το Υπουργείο, βασιζόμενο στην εμπειρία των προηγουμένων νόμων -αλλά και όπως ειπώθηκε από την εισηγήτριά μας και δεν θα επαναλάβω- έκανε διάλογο. Πιστέψτε με, ακούω αυτά τα περί διαλόγου αλλά ο διάλογος καμμιά φορά είναι και πρόσχημα για να μην καταλήξουμε πουθενά. Έγινε διάλογος κι εγώ νομίζω ότι η κοινωνία κατάλαβε ότι έγινε αρκετά μεγάλος διάλογος. Όμως έπρεπε να υπάρχουν και αποτελέσματα.

Έτσι φτάσαμε στην αλλαγή του μοντέλου διοίκησης των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, την προώθηση της έρευνας και τη σύνδεσή της με τις παραγωγικές δυνάμεις, τη σύνδεση των ελληνικών πανεπιστημίων με διεθνή ιδρύματα, την προώθηση των φοιτητών σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο, την εξάλειψη του φαινομένου των αιωνίων φοιτητών, της ανεξέλεγκτης παραγωγής και διάθεσης συγγραμμάτων. Πρέπει να δούμε αν σε αυτά όλα ανταποκρίνεται σωστά το νομοθέτημα.

Άσυλο. Το άσυλο από σύμβολο ελευθερίας της παιδείας κατέληξε σε άσυλο βιαιοπραγίας και πολιτικών αντιπαραθέσεων, πεδίο μάχης και επίδειξης δύναμης των κομμάτων και των παρατάξεων. Ειπώθηκε εδώ, ακόμα και η κ. Παπαρήγα παραδέχτηκε σήμερα, ότι πανεπιστημιακές, εισαγγελικές, αστυνομικές αρχές, αλλά και οι φοιτητικές παρατάξεις δεν κατάφεραν να το ελέγξουν. Άρα, έπρεπε να προχωρήσουμε σε άλλες αλλαγές.

Τίτλοι μεταπτυχιακών σπουδών. Γιατί δεν το γνωρίζουμε όλοι μας ότι τα παιδιά μας φεύγουν για να πάρουν μεταπτυχιακούς τίτλους στο εξωτερικό; Και εδώ για μένα είναι και ένα άλλο ερώτημα, κυρία Υπουργέ, που το είπαμε στην επιτροπή, αλλά θέλω να το ξαναθέσω και να μου απαντήσετε. Το παρόν νομοσχέδιο ανοίγει τα πανεπιστήμιά μας όσο θέλουμε και όσο επιβάλλεται –μάλλον προ πολλού έπρεπε να γίνει- στις άλλες χώρες; Επιτέλους, είναι δυνατόν να ανεχόμαστε όλοι εμείς εδώ το 2011 να μην είναι τα πανεπιστήμιά μας ελκυστικά σε καμμιά άλλη χώρα, ακόμα και στα ίδια τα παιδιά μας; Αυτό θα τολμήσουμε κάποια στιγμή με ειλικρίνεια, αλλά και με μεγάλη τόλμη να το αντιμετωπίσουμε.

Άκουσα σήμερα τον πρώην Πρόεδρο της Βουλής τον κ. Σιούφα –επιτρέψτε μου να σας πω- και είπε ότι δεν μπορούμε να τα αλλάξουμε όλα με μιας. Εγώ αντίθετα, κυρία Υπουργέ, θα ήθελα να τα είχατε αλλάξει όλα με μιας και αν κάπου βάλατε νερό στο κρασί σας, όσο με αφορά δεν συμφωνώ. Βεβαίως, κα-

τανοώ ότι υπάρχουν και άλλες ανάγκες, αλλά εγώ νομίζω ότι η κρίση που περνάει η χώρα είναι η μεγάλη ευκαιρία να τολμήσουμε όλοι μας σε όλα τα επίπεδα, πόσω μάλλον στην ανώτατη παιδεία, να αλλάξουμε. Γιατί χρόνια ολόκληρα στήναμε ιδρύματα στο πουθενά για να ικανοποιήσουμε είτε Βουλευτές είτε δημάρχους είτε πανεπιστημιακούς που ήθελαν να βολέψουν τα παιδάκια τους και τις παρέες τους, χρόνια ολόκληρα βγάζουμε επιστήμονες που δεν είναι αυτοί που χρειαζόμαστε είτε σε επίπεδο γνώσεων είτε σε αντικείμενο γνώσεων κι όλα αυτά τα ανεχόμασταν, βολευόμασταν κάπως.

Τώρα ήρθε η ώρα να τα αλλάξουμε όλα, να καταργήσουμε τους αιώνιους φοιτητές. Δεν θα πω τα νούμερα. Τα είπε η εισηγήτρια μας πάρα πολύ καλά στην τοποθέτησή της επί της αρχής, αλλά δεν νομίζω ότι υπάρχει σε άλλη χώρα αυτό. Δύο εκατομμύρια για συγγράμματα και οι φοιτητές μας να μην έχουν αυτήν τη γνώση που χρειάζονται!

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Δύο δισεκατομμύρια.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Δύο δισεκατομμύρια ευρώ κοστίζουν απ' ό,τι άκουσα και απ' ό,τι διάβασα.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Συνολικά.

ΑΘΑΝΑΣΙΑ ΜΕΡΕΝΤΙΤΗ: Ναι, συνολικά δύο δισεκατομμύρια -σωστή η παρατήρησή σας- η απόκλιση των ενεργών φοιτητών με των εγγεγραμμένων. Και δεν είναι μόνο θέμα κόστους, είναι και θέμα γενικής λειτουργίας της πανεπιστημιακής κοινότητας. Οι αιώνιοι φοιτητές θα πρέπει κάποια στιγμή να έχουν και κάποιες δεσμεύσεις. Οι πρυτάνεις και οι καθηγητές όλοι πρέπει να αξιολογούνται.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει προειδοποιητικά το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Όμως, πριν κλείσω, σας παρακαλώ, κυρία Πρόεδρε, δεν μπορώ να μην αναφερθώ στην απόφαση και στην ανακοίνωση της Συγκλήτου του Πανεπιστημίου Αθηνών. Για εμένα είναι πρωτόγνωρο. Οι άνθρωποι που για εμάς τους γονείς είναι ταγμένοι να διδάξουν αξίες, αρχές και πάνω απ' όλα αξιολόγηση στα παιδιά μας, διατυμπανίζουν ότι δεν θα εφαρμόσουν το νόμο. Γιατί; Γιατί δεν εξυπηρετούσε τα συμφέροντά τους. Επιτρέψτε μου να πω ότι οι ιδιοκτήτες ταξί είναι καλύτεροι απ' αυτούς, διότι οι ιδιοκτήτες των ταξί είχαν την τόλμη να μιλήσουν και να πουν για τα συμφέροντά τους, για τις άδειες που τις έχουν ακριβοπληρώσει, παρανόμως μεν, αλλά τις έχουν ακριβοπληρώσει.

Η πανεπιστημιακή κοινότητα του Πανεπιστημίου Αθηνών δεν μας εξήγησε από πού αντλούσε αυτό το απαράδεκτο, για μένα, προκλητικό θράσος να τολμάει, να επαίρεται και να διατυμπανίζει ότι δεν θα εφαρμόσει νόμο που ψηφίζει το ελληνικό Κοινοβούλιο, η εκλεγμένη Κυβέρνηση και Βουλευτές της Ελλάδος.

Για όλους αυτούς τους λόγους ψηφίζω το νομοσχέδιο, το υποστηρίζω.

Κυρία Υπουργέ, σας άκουσα σήμερα να λέτε ότι μέσα στο Σεπτέμβριο θα φέρετε το νόμο για την έρευνα και την τεχνολογία, που όλοι τον περιμένουμε και πρώτα εσείς αναγνωρίζετε την αναγκαιότητά του.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε την κ. Αθανασία Μερεντίτη.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Χρήστος Κατσούρας.

ΧΡΗΣΤΟΣ ΚΑΤΣΟΥΡΑΣ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η σημερινή υπερψήφιση ενός νομοσχεδίου από τη συντριπτική πλειοψηφία της ελληνικής Βουλής, αποτελεί αναμφίβολα ένα ιστορικό γεγονός -πέρα από την ουσία, γιατί έγινε αυτό- που νομίζω ότι θα συζητείται για πολύ καιρό ακόμη. Γιατί η συζήτηση για την τριτοβάθμια εκπαίδευση είναι μια συζήτηση που αφορά τη χώρα, την επιβίωσή της και την προοπτική της. Και είναι μια συζήτηση κατ' εξοχήν πολιτική. Γιατί μας διαφεύγει συχνά ότι οι ιδεολογικές απόψεις και οι πολιτικές δομές που κυριαρχούν, καθορίζουν ένα συγκεκριμένο τύπο εκπαιδευτικής οργάνωσης και λειτουργίας. Γιατί η γνώση, η έρευνα και η καινοτομία σχετίζονται με την οικονομική ανάπτυξη ενός τόπου. Γιατί η παραγωγή νέας γνώσης με την συνοδό τεχνολογία –ιστορικό και κοινωνικό προϊόν κι αυτή- προσδίδει ισχύ στον κάτοχό τους. Γιατί κυρίως η εκπαιδευτική διαδικασία επηρεάζει την υπευθυνότητα των πολιτών και τη σχέση αλληλεγγύης με τους συμπολίτες τους.

Θα προσπαθήσω να σταθώ σε τέσσερα κύρια ερωτήματα.

Πρώτο ερώτημα: Ποιο είναι το πρόβλημα της εκπαίδευσης σήμερα; Και θα πω αυτό που ανέφερα και στην επιτροπή, πως το πρόβλημα της εκπαίδευσης είναι παγκόσμιο και όχι ελληνικό, όπως συχνά παρουσιάζεται. Κι αυτό δείχνουν οι αγωνιώδεις μεταρρυθμιστικές προσπάθειες σε πάρα πολλές χώρες του κόσμου. Ταυτόχρονα, υπάρχει μία μεγάλη πίεση για προσαρμογή της εκπαίδευσης και της έρευνας στις οικονομικές και διοικητικές ανάγκες του παρόντος. Επίσης, δημιουργείται ένα νέο μεγάλο χάσμα ανάμεσα στους παραγωγούς της γνώσης, στους χρηματοδότες του και όσους κατανοούν τη σημασία αυτών των διαδικασιών και στους αποκλεισμένους της γνώσης που ή απλά καταναλώνουν ή πιο συχνά σήμερα, αδυνατούν και να γνωρίσουν και να καταναλώσουν. Οι ανισότητες αυτές είναι παγκόσμιες αλλά και ενδοευρωπαϊκές.

Υπό τις σημερινές δύσκολες συνθήκες τα κράτη της Ευρωπαϊκής Ένωσης θα είχαν συμφέρον όχι τόσο να ενθαρρύνουν την κατανάλωση περιορίζοντας τους φόρους, όπως όλο και πιο συχνά και όλο και πιο εμφατικά προτείνουν διάφοροι νεοσυντηρητικοί, αλλά να εξασφαλίσουν πολύ σημαντική χρηματοδότηση στην ανάπτυξη της έρευνας και στην ενίσχυση μακροπρόθεσμων σχεδίων πανεπιστημίων. Κι αυτό δεν το βλέπουμε. Θα μου πείτε, δεν υπάρχει ελληνική ιδιαιτερότητα; Προφανώς και υπάρχει. Είναι η αναποτελεσματική διοίκηση, τα φαινόμενα αναξιοκρατίας, οι πράξεις βίας στους χώρους των πανεπιστημίων, οι συναλλαγές για εκλογή πρυτάνεων. Το πρόβλημα μοιάζει με το οικονομικό πρόβλημα της χώρας.

Υπάρχει παγκόσμια ένα συστημικό πρόβλημα με ένα αποταμιευτικό μοντέλο μάθησης και μία ελληνική ιδιαιτερότητα. Απουσιάζουν επίσης από το χώρο μας, τον ελλαδικό, χαρακτηριστικά πετυχημένων δομών και πρακτικών, όπως η μείωση της αντίθεσης μεταξύ διευθυντικών και εκτελεστικών ρόλων.

Το δεύτερο ερώτημα: Έγινε διάλογος για τις αναγκαίες αλλαγές;

Κυρία Υπουργέ, παρακολουθώ τις αγωνιώδεις προσπάθειες διαλόγου που έχετε κάνει το τελευταίο έτος. Και αρκετές από τις προτάσεις μας –και δικές μου αλλά και συναδέλφων- τις έχετε κάνει δεκτές. Θα αναφερθώ στην εξισορρόπηση των αρμοδιοτήτων μεταξύ συγκλήτου και συμβουλίου, στην αύξηση του αριθμού των μελών της συγκλήτου και στην τελευταία πρόταση που κάνατε δεκτή σήμερα, στο να εκλέγεται ο πρύτανης.

Αλλά έχουμε αναρωτηθεί γιατί συνολικά ο διάλογος δεν είχε τα απαιτούμενα αποτελέσματα πιο νωρίς;

Μήπως γιατί απουσίαζε στην ουσία ένα θεσμικό πλαίσιο διαλόγου που να επιβάλλεται στους συμμετέχοντες, σε μας και σε σας; Μήπως γιατί απουσίαζε η έννοια της πραότητας απ' αυτόν το διάλογο σαν πολιτική αρετή; Μήπως γιατί κάθε διαφωνία κινδυνεύει να καταγραφεί ως αντιπολιτευτική διάθεση; Δυστυχώς έτσι ανδρωθήκαμε μεταπολιτευτικά. Διαλεγόμαστε μέσω τελεσιγράφων και εδώ η αυτοκριτική του χώρου μας θα μπορούσε να είναι ιδιαίτερα αυστηρή.

Θίγεται το αυτοδιοίκητο με τις αλλαγές; Θα κάνω κατ' αρχάς μία παρατήρηση. Το αυτοδιοίκητο δεν είναι μόνο μία συνταγματική επιταγή ή ένας τεχνικός ή διοικητικός όρος. Είναι η ίδια η ουσία του πανεπιστημίου όπως αυτή κατοχυρώθηκε ευρωπαϊκά στην προσπάθειά του να αποσπαστεί από κάθε μορφής προκατάληψη. Περιορίζει την αυτονομία των ιδρυμάτων η συμμετοχή εξωτερικών μελών στη διοίκησή τους; Από μόνο του το γεγονός ότι όλο και περισσότερες αρμοδιότητες μεταφέρονται από το Υπουργείο προς τα ιδρύματα συμβάλλει όχι μόνο στην αποκέντρωση αλλά και στην ενίσχυση αυτής της αυτονομίας. Δυνητικά η συμμετοχή εξωτερικών μελών μπορεί να σηματοδοτήσει την καλύτερη διασύνδεση των ιδρυμάτων με την κοινωνία και βέβαια με τον κανονισμό λειτουργίας τους τα ιδρύματα μπορούν να καθορίσουν μόνα τους διάφορα θέματα που τα αφορούν.

Τέταρτη ερώτηση: Μπορεί να γίνει εκπαιδευτική μεταρρύθμιση σε περιόδους οικονομικής στενότητας; Κυρία Υπουργέ, ξέρετε

καλύτερα από μένα ότι η εκπαίδευση είναι υπόθεση δαπανηρή. Ξέρετε ότι σε συνθήκες παγκοσμιοποίησης απαιτείται ειδικότερα για περιφερειακές δομές και κράτη επιπλέον μία παιδεία της τοπικής ανάπτυξης, του τοπικού σχεδίου. Απαιτείται ένα νέο όραμα για μία νέα Ελλάδα της εκπαίδευσης και της έρευνας, αλλά απαιτούνται επίσης πόροι για την υλοποίηση αυτού του οράματος.

Εφόσον καταλήξουμε ως χώρα ότι προέχουν, πράγματι, η εκπαίδευση και η έρευνα, θα πρέπει να αυξηθούν ανάλογα οι δαπάνες. Η χώρα έχει ανάγκη να ιεραρχήσει τις προτεραιότητές της και η κοινωνία να πάρει το αντίστοιχο κόστος και αυτό δεν μπορεί να περιμένουμε να γίνει αύριο, σε καιρούς ηρεμίας, αλλά πρέπει να γίνει άμεσα σε καιρούς μεταβατικούς, σε καιρούς σύγχυσης, της ίδιας σύγχυσης που μας πιέζει να στραφούμε από το μακροπρόθεσμο και το σημαντικό που θα οδηγήσει στην ανανέωση και στην επιβίωση του τόπου στη βραχυπρόθεσμη επίλυση επειγόντων προβλημάτων και μόνο.

Θα κάνω δυο-τρεις παρατηρήσεις για τα άρθρα. Πράγματι είπα στην επιτροπή ότι κάποια από τα θεσμικά όργανα θα πρέπει να εκλέγονται και πήρατε μια σωστή απόφαση να εκλέγεται ο πρύτανης. Νομίζω ότι θα ήταν στη σωστή κατεύθυνση αν εκλεγόταν και ο κοσμήτορας. Θα μπορούσατε να κάνετε και κάτι άλλο αν δεν θέλετε να οδηγηθείτε εκεί, η γενική συνέλευση της σχολής να αποκλείει αιτιολογημένα υποψηφιότητα για εκλογή συγκεκριμένου κοσμήτορα με μικρότερη πλειοψηφία. Ξέρετε ότι δύσκολα δίνει κάποιος αρνητική ψήφο. Τα που λέτε είναι σχεδόν απαγορευτικά. Μπορείτε να το βάλετε με πλειοψηφία της γενικής συνέλευσης. Δεν πάει εύκολα κάποιος να ψηφίσει αρνητικά. Για να το κάνει αυτό θα έχει έναν ιδιαίτερο λόγο.

Δεύτερη παρατήρηση: Νομίζω ότι η δημόσια κλήρωση για την επιλογή των εκλεκτορικών θα ήταν μία καλύτερη διάταξη.

Τρίτη παρατήρηση: Δεν ξέρω πραγματικά τι θα ήταν το σωστό. Με προβληματίζει το άρθρο 17 παράγραφος 2. Προσωπικά – χωρίς να είμαι απόλυτος σ' αυτό- δεν θα ήθελα να υπάρχει καμμία εξαίρεση καθηγητή χωρίς διδακτορικό, ούτε στην αρχιτεκτονική ούτε στη σχολή καλών τεχνών. Υπάρχει το επιχείρημα ότι ένας ζωγράφος δεν θα μπορεί να πάει στη σχολή καλών τεχνών; Υπάρχει το αντεπιχείρημα ότι θα μπορούσε να γίνει επίτιμος διδάκτορας και να είναι ουσιαστικά μέλος της σχολής χωρίς οργανική σχέση.

Κλείνοντας, κυρία Υπουργέ, δεν μπορώ να μην κάνω δύο μικρές παρατηρήσεις που νομίζω ότι έχουν ιδιαίτερη σημασία. Την πρώτη σας την έχω πει πολλές φορές. Είναι μία παρατήρηση για τη σύνδεση του πανεπιστημίου με την αγορά εργασίας. Τα πανεπιστήμια οφείλουν να έχουν μία υπερχρονική αποστολή που έχει να κάνει με την παραγωγή και τη διάδοση της γνώσης. Δεν πρέπει να είναι υποταγμένα. Μπορεί να λέμε «ναι» στη διασύνδεση με την αγορά εργασίας, αλλά δεν μπορεί ποτέ –και αυτό θέλω να καταγραφεί ιστορικά- να είναι υποταγμένα σ' αυτήν την αγορά.

Θα ήθελα να κάνω μία έκκληση προς ολόκληρη την πανεπιστημιακή κοινότητα, καθηγητές, φοιτητές και διοικητικούς, να κατοχυρώσουν μόνοι τους την ακαδημαϊκή ελευθερία, έννοια πολύ ευρύτερη απ' αυτήν που αποδίδεται συνήθως για να μην δούμε με την κατάργηση του ασύλου εικόνες προσβολής του χώρου, για να μην πάμε στην άλλη πλευρά.

Γιατί, κυρία Υπουργέ, ξέρετε και εσείς καλύτερα από εμένα, με την πείρα που έχετε, ότι πολλές φορές το απαξιωμένο επανέρχεται δικαιωμένο στην ιστορία.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Κατσούρα.

Το λόγο έχει η Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, κ. Χαρά Κεφαλίδου.

ΧΑΡΟΥΛΑ ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ: Ευχαριστώ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όπως φαντάζομαι και πολλοί άλλοι σ' αυτήν την Αίθουσα έτσι και εγώ είμαι ένα από τα παιδιά του νόμου-πλαίσιο του 1982, του περίφημου 1268, που καθόρισε τη λειτουργία της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης για τα τελευταία τριάντα χρόνια.

Ο νόμος αυτός είχε δώσει όντως νέα πνοή στα πανεπιστήμια, απελευθέρωσε δυνάμεις, έφτιαξε ένα ζωντανό και ερευνητικά παραγωγικό πανεπιστήμιο γεμάτο ελευθερία και πολυφωνία.

Ως φοιτήτρια έζησα και τα καλά και τα άσχημα αυτού του νόμου. Είδα να αλλάζουν κατεστημένες νοοτροπίες ετών. Είδα να καταργείται η έδρα, να έρχονται κοντά πανεπιστημιακοί δάσκαλοι και φοιτητές. Έζησα, όμως και στρεβλώσεις, λάθη, υπερβολές και παρακμή. Είδα ωμές παρεμβάσεις από κυβερνήσεις και κόμματα για χειραγώγηση και έλεγχο των πανεπιστημίων. Είδα αγαθές προθέσεις για ένα σύγχρονο δημοκρατικό πανεπιστήμιο να υποχωρούν σταδιακά και να δίνουν τη θέση τους σ' ένα πανεπιστήμιο ημετέρων, σ' ένα Πανεπιστήμιο ευνοούμενων, συγγενών, παρατρεχάμενων. Είδα άξιους ανθρώπους να τους καταπίνει η αναξιοκρατία. Είδα φυτώρια πολιτικής σκέψης να μετατρέπονται σε εκκολαπτήρια εξαρτημένων κομματανθρώπων.

Και όπως σας είπα δεν είμαι η μόνη που έχω δει όλα αυτά. Πολλοί από εμάς εδώ μέσα είμαστε παιδιά αυτού του νόμου και όσα περιγράφω είναι κοινά βιώματα της γενιάς μας.

Ο ρόλος που έπαιξε το φοιτητικό κίνημα στον αντιδικτατορικό αγώνα μπόλιασε το πανεπιστήμιο με μια ιδιαίτερη κουλτούρα. Το έκανε να υπερβεί τον εκπαιδευτικό του ρόλο και αυτό αρχικά ήταν επιθυμητό. Τελικά, όμως, τι έκανε;

Του επέτρεψε να ξεχάσει την αποστολή του και αυτό στην πορεία ήταν εξαιρετικά καταστροφικό. Οι παθογένειες γιγαντώθηκαν. Με τα χρόνια φτιάχτηκε ένα μόρφωμα που σε τίποτα δεν θύμιζε τα ιδρύματα, στα οποία θέλαμε τα παιδιά μας να σπουδάσουν. Τα πανεπιστήμιά μας έμειναν με τη θέληση τους έξω από την παραγωγή και έξω από την πραγματικότητα. Κατέληξαν να είναι, δυστυχώς, δαπανηρές μηχανές εκτύπωσης πτυχίων με μικρό αντίκρισμα, πρόσφορων μόνο για μια άδεια κάποιου προστατευόμενου επαγγέλματος ή για ένα χαρτί διορισμού για το δημόσιο.

Ο κόσμος, όμως, προχωράει, αλλάζει και μαζί αλλάζουν και οι απαιτήσεις. Σήμερα όλα δείχνουν πως το ελληνικό πανεπιστήμιο δεν είναι αποτελεσματικό και -λυπάμαι που το λέω- δεν ανταποκρίνεται στην αποστολή του.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ό,τι συμβαίνει στα πανεπιστήμιά μας δεν αφορά μόνο την πανεπιστημιακή κοινότητα, τους πρυτάνεις ή και τις κομματικές νεολαίες. Αφορά την Ελλάδα και το μέλλον της, αφορά τους φορολογούμενους πολίτες, αφορά ολόκληρη την ελληνική κοινωνία που χρειάζεται επειγόντως αποτελεσματικότητα και ουσία στη διδασκαλία, καινοτομία και αριστεία στην έρευνα. Τέλος, αφορά τις ελπίδες αυτής της χώρας για ανάπτυξη, για υπέρβαση της οικονομικής και αξιακής κρίσης, πραγματική δημοκρατία και προκοπή.

Τέτοια πανεπιστήμια χρειαζόμαστε και τέτοια πανεπιστήμια θέλουμε να έχουμε. Πιστεύω ότι σ' αυτήν την ανάγκη απαντά ο νέος νόμος-πλαίσιο. Φυσικά το τρίπτυχο: Αυτοτέλεια-Αξιολόγηση και Λογοδοσία-Χρηματοδότηση, είναι κάτι που επίμονα διατυπώνεται απ' όλη την κοινωνία τα τελευταία χρόνια και είναι το μέσο για την επίτευξη του στόχου. Για να έχουμε ελληνικά ΑΕΙ και ΤΕΙ ανταγωνιστικά στην παροχή γνώσης, καινοτόμα και αποτελεσματικά στην παραγωγή έρευνας. Για να μπορούν να αναδείξουν άξιους επιστήμονες που θα βγουν στην αγορά εργασίας και θα δουλέψουν για την ανάπτυξη.

Ο νέος νόμος εισάγει κάτι που εδώ και χρόνια έπρεπε να είχε γίνει. Καινοτομίες στη διοίκηση και την αυτοτέλεια των ιδρυμάτων, στο ακαδημαϊκό άσυλο, στα προγράμματα σπουδών, στην αξιολόγηση των διδασκόντων και των πτυχίων, στη διάρκεια της φοίτησης, στην εξωστρέφεια.

Η θέσπιση του Συμβουλίου Διοίκησης σηματοδοτεί τη μετάβαση από μια συνδιοίκηση σωματειακού τύπου σε μια ορθολογική εκδοχή αντιπροσώπευσης που διατηρεί και τα όρια των ρόλων και εστιάζει το πανεπιστήμιο στην επιτέλεση των στόχων του και των σκοπών του. Ο παλιός τρόπος διοίκησης που ζήσαμε με τα αμέτρητα δυσλειτουργικά, συλλογικά όργανα, τομείς, τμήματα, διοικητικά συμβούλια, κοσμητείες, σύγκλητο, κρινόμενος εκ των υστέρων και εκ του αποτελέσματος απέτυχε παταγωδώς. Μετέτρεψε αξιόλογους πανεπιστημιακούς δασκάλους σε μετριότατους μάναντζερ, χωρίς την κατάρτιση αλλά ούτε και τα μέσα για να ασκήσουν αποτελεσματική διοίκηση.

Σήμερα με τις αλλαγές που έγιναν δεκτές από το Υπουργείο – και αναφέρομαι σε ό,τι αφορά την εκλογή του πρύτανη- και προ-

βλέπονται πια στο νέο σχέδιο νόμου εισάγεται μια τεράστια αλλαγή: Το ανώτατο όργανο διοίκησης γίνεται συλλογικό και ενισχύεται με αυτόν τον τρόπο η έννοια της αυτοδιοίκησης. Ο πρύτανης εκλέγεται με διαδικασία δημοκρατική, αξιοκρατική, πλήρως απαλλαγμένη από κομματικές και άλλες εξαρτήσεις.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ένα θέμα για το οποίο ακούστηκαν πάρα πολλά σε αυτήν την Αίθουσα είναι η συμμετοχή των εξωπανεπιστημιακών στη σύνθεση των συμβουλίων διοίκησης. Εγώ εξακολουθώ να διερωτώμαι «γιατί όχι;». Τι είναι αυτό που θα διασφάλιζε η συμμετοχή μόνο πανεπιστημιακών στο συμβούλιο διοίκησης; Την αποτελεσματικότητα; Τη διαφάνεια; Τη δίκαιη αξιολόγηση; Τελικά πείτε μου, από πότε το «Γιάννης πίνει και Γιάννης κερνάει» μπορεί να είναι ένα εχέγγυο εύρυθμης λειτουργίας;

Η συμμετοχή άξιων προσώπων στη διοίκηση των πανεπιστημίων για μένα συνιστά μια έμπρακτη και γενναία στήριξη της κοινωνίας προς τα ιδρύματα. Αυτό συμβαίνει σε όλα τα μέρη του κόσμου και αποδίδει. Θα έπρεπε να το ζητούμε και όχι να το πολεμούμε. Προφανώς, θα πρέπει να επιλεγούν εξωτερικά μέλη τα οποία θα διαθέτουν τα απαραίτητα εχέγγυα ποιότητας. Η επιλογή αυτή επαφίεται στην ίδια την πανεπιστημιακή κοινότητα, στους ίδιους τους πανεπιστημιακούς δασκάλους, στα μέλη του συμβουλίου, στον εκπρόσωπο των φοιτητών ώστε να έχουμε τους άριστους. Με αυτό το νέο πλαίσιο αναλαμβάνει πλέον την ευθύνη των επιλογών της η πανεπιστημιακή κοινότητα.

Ο νέος νόμος θέτει προϋποθέσεις για ένα πανεπιστήμιο που προάγει τη μόρφωση, προάγει την εξειδίκευση, την έρευνα και την καινοτομία. Τα ελληνικά δημόσια πανεπιστήμια –το πιστεύω ακράδαντα- διαθέτουν ισχυρές δυνάμεις. Αν βοηθήσουμε να ενεργοποιηθούν θα τα οδηγήσουμε σε δρόμους πρωτοπορίας και τη χώρα σε τροχιά μεγάλης ανάπτυξης.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Κυρία Πρόεδρε, δώστε μου σας παρακαλώ μόνο δύο λεπτά.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Δεν υπάρχει χρόνος.

ΧΑΡΟΥΛΑ ΚΕΦΑΛΙΔΟΥ: Θα χρειαστώ ελάχιστο χρόνο, κυρία Πρόεδρε. τελειώνω.

Αυτό που χρειαζόμαστε, λοιπόν, ιδιαίτερα σε αυτήν τη δύσκολη εποχή της παρακμής και της κρίσης είναι ένα ποιοτικό και δημόσιο πανεπιστήμιο που θα τονώσει την αυτοπεποίθηση της νεολαίας και της κοινωνίας μας, θα εμποδίσει την αιμορραγία των καλύτερων μυαλών μας από την Ελλάδα προς τα κορυφαία πανεπιστήμια του εξωτερικού και θα στηρίξει την επάνοδο της χώρας στους κόλπους των προηγμένων χωρών, ανοίγοντας νέους δρόμους με γενναίες αποφάσεις και επιλογές. Το σημερινό θαρραλέο βήμα που κάνει αυτή η Κυβέρνηση έχει έντονα στοιχεία τόσο υπέρβασης όσο και αυτοκριτικής. Οι επιφυλάξεις και οι αντιδράσεις που διατυπώθηκαν –και είναι ζητούμενο να διατυπώνονται- ήταν καλόπιστες και οδήγησαν στην περαιτέρω βελτίωση γι' αυτό είχαμε ένα λαμπρό αποτέλεσμα, μια ευρύτατη συναίνεση στην ψήφιση επί της αρχής αυτού του νομοσχεδίου.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Τελειώνοντας, ελπίζω και πιστεύω ότι και στην πορεία για το καλό μας θα πρυτανεύσει η σοφία που άλλωστε τη θεωρούμε αυτονόητο χάρισμα των πνευματικών μας ηγετών.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε την κ. Κεφαλίδου.

Υπάρχουν πολλοί ομιλητές. Με την άδεια του Σώματος, έχει ζητήσει να μιλήσει για τέσσερα λεπτά ο κ. Πλεύρης. Εγκρίνει το Σώμα;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Το Σώμα ενέκρινε.

Κύριε Πλεύρη, έχετε το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΛΕΥΡΗΣ: Ευχαριστώ πολύ τους συναδέλφους, κυρία Πρόεδρε.

Θεωρώ ότι σ' αυτό το νομοσχέδιο θα έπρεπε να υπήρχε μια τοποθέτησή μας και γι' αυτό ζήτησα να μιλήσω έστω και για τέσσερα λεπτά.

Πιστεύω ότι το νομοσχέδιο -και το ψηφίζουμε ως Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός- κινείται στη σωστή κατεύθυνση και στους τρεις πυλώνες του. Ο πρώτος πυλώνας είναι το θέμα της κατάργησης του ασύλου, ένα ιδιαιτέρως ιδεολογικά φορτισμένο θέμα. Όμως πρέπει πλέον να συνειδητοποιήσουμε ότι ήταν άλλες οι ανάγκες το 1981-1982 που τέλος πάντων, επειδή είχαμε μια μετάβαση, έπρεπε να υπήρχε μια πρόβλεψη και άλλες πλέον σε μια ισχυρή δημοκρατία, όπου παντού ο καθένας έχει το δικαίωμα της ελεύθερης έκφρασης. Είναι αν μη τι άλλο προσβλητικό να θεωρούμε ότι υπάρχουν χώροι που πρέπει να έχουν προνομιακή αντιμετώπιση, λες και στα υπόλοιπα μέρη δεν μπορεί να υπάρξει ελευθερία έκφρασης.

Όμως, κυρία Υπουργέ, εδώ οφείλουμε να σας πούμε ότι εμείς θα σας ελέγξουμε κατά πόσον αυτό θα τύχει εφαρμογής, γιατί εδώ είναι το μεγάλο ζητούμενο. Εμείς περιμένουμε μετά την ψήφιση αυτού του νομοσχεδίου να πάψουν τα φαινόμενα που έχουμε στα Προπύλαια με τους πρόσφυγες που τα έχουν καταλάβει, να πάψει το φαινόμενο του παραεμπορίου έξω από την ΑΣΟΕΕ που μπαινοβγαίνουν και δεν μπορούν να μπουν οι δημοτικοί αστυνομικοί. Δεν φτάνει, λοιπόν, να το ψηφίζουμε εδώ, πρέπει και να εφαρμοστεί.

Ο δεύτερος πυλώνας, που είναι πάρα πολύ βασικός, είναι ότι επιτέλους πρέπει τα πανεπιστήμια να αξιολογούνται και να χρηματοδοτούνται βάσει της αξιολόγησής τους. Δεν μπορώ να καταλάβω τις ενστάσεις που αναπτύσσονται πολλές φορές προς αυτήν την κατεύθυνση, προς μια υποτιθέμενη εμπορευματοποίηση. Η αξιολόγηση και η χρηματοδότηση δεν σημαίνει ότι έχει να κάνει μόνο με στοιχεία τεχνολογικά ή στοιχεία που έχουν να κάνουν με την απόδοση σε κανόνες αγοράς. Μπορεί να κριθεί η αξιολόγηση και σε τομείς στις ανθρωπιστικές σπουδές που δεν είναι συνδεδεμένοι με την αγορά.

Τέλος, για εμάς είναι πολύ σημαντικό αυτό το οποίο γίνεται, ότι πλέον στην εκλογή των πρυτάνεων δεν υπάρχει η συνδιαλλαγή η οποία υπήρξε με τους φοιτητές. Και πάλι δεν μπορώ να καταλάβω το επιχείρημα που αναπτύσσεται από τις πρυτανικές αρχές ότι αφού οι φοιτητές μπορούν να ψηφίζουν για αιρετά όργανα, γιατί να μην ψηφίζουν για τον πρύτανη. Μα, είναι δυνατόν να συγκρίνουμε δύο διαφορετικά θέματα; Στην κοινοβουλευτική δημοκρατία προφανώς τα αξιώματα είναι αιρετά και ψηφίζουν οι ενήλικες πολίτες για αυτά τα αξιώματα. Αυτό όμως δεν έχει σχέση με τη διοίκηση του πανεπιστημίου.

Εμείς θεωρούμε ότι σιγά-σιγά –και αυτή είναι η κατεύθυνση- πρέπει οι πρυτανικές αρχές να μείνουν μόνο στο ακαδημαϊκό κομμάτι και να μην έχουν καμμία σχέση με τα οικονομικά.

Θεωρούμε ότι είναι ένα νομοσχέδιο στη σωστή κατεύθυνση. Κυρία Υπουργέ, εμείς είχαμε μια ένσταση που σας έθεσε και ο κ. Γεωργιάδης, αναφορικά με το άρθρο 44 και πιστεύω ότι και αυτή μπορεί να καμφθεί αν μπει ένα «κατ' εξαίρεση», για να μη δημιουργείται η εικόνα ότι μπορεί, έστω και αυτό που είπατε εσείς σε ακραία μορφή, το σύνολο των σπουδών να γίνει σε μια ξένη γλώσσα. Μπορείτε να βάλετε προγράμματα σπουδών κατ' εξαίρεση, ώστε να δίνεται το νόημα ότι αυτό θα αποτελεί μια εξαίρεση στο πρόγραμμα και δεν μπορεί να είναι το σύνολο.

Θεωρούμε σημαντικό το γεγονός ότι υπάρχει μια ευρεία συναίνεση διότι ειδικά στα θέματα παιδείας θα πρέπει να μην υπάρχουν οι κομματικές αγκυλώσεις.

Και πάλι ευχαριστώ τους συναδέλφους που μου παραχώρησαν τη σειρά και εσάς, κυρία Πρόεδρε.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Και εμείς σας ευχαριστούμε για το σύντομο χρόνο που αναπτύξατε τις θέσεις σας.

Παρακαλώ το Βουλευτή του ΠΑΣΟΚ κ. Οδυσσέα Βουδούρη, να λάβει το λόγο.

ΟΔΥΣΣΕΑΣ ΒΟΥΔΟΥΡΗΣ: Κυρία Πρόεδρε, αγαπητοί συνάδελφοι, νομίζω ότι πριν μερικές ώρες ζήσαμε κάποιες στιγμές οι οποίες θα μείνουν πιθανώς στην ιστορία της λειτουργίας της Βουλής. Εύχομαι απλώς αυτές οι στιγμές να μην είναι ένα μεμονωμένο γεγονός, αλλά να σηματοδοτήσουν μια καινούργια πορεία γενικά για την πορεία αυτής της χώρας.

Πολλά έχουν ειπωθεί ήδη στη συζήτηση. Θα εστιάσω, λοιπόν, σε πολύ συγκεκριμένα σημεία. Σίγουρα αυτό το σχέδιο νόμου

αποσκοπεί στον εκσυγχρονισμό των ΑΕΙ, αλλά πρέπει να διαπιστώσουμε ότι ανάγλυφα σηματοδοτεί επίσης και μια αποτυχία. Την αποτυχία του πανεπιστημιακού συστήματος να αυτορρυθμιστεί, να εξελιχθεί και να προσαρμοστεί στις νέες συνθήκες.

Μέρος αυτής της ευθύνης, βέβαια, έχουν οι ίδιοι οι πρωταγωνιστές των ΑΕΙ. Αλλά την κύρια ευθύνη την έχει η πολιτεία και διαχρονικά η πολιτική τάξη που επέτρεψε και ανέχτηκε αυτήν την κατάσταση από το φόβο του λεγόμενου «πολιτικού κόστους».

Το δεύτερο σημείο είναι ότι κανείς, κατά την άποψή μου, δεν μπορεί να αμφισβητήσει ότι η Υπουργός, κ. Διαμαντοπούλου, καταπιάστηκε σε βάθος με το θέμα που μας απασχολεί και φέρνει σήμερα μια ολοκληρωμένη πρόταση, όχι ένα σχέδιο νόμου-μερεμέτι και ανέλαβε το πολιτικό ρίσκο. Αυτό, πραγματικά, ήταν αναγκαίο.

Αναγνωρίζοντας την προσφορά και το επίπεδο των ελληνικών πανεπιστημίων πρέπει να διαπιστώσουμε, όμως, ότι ως χώρα έχουμε μείνει πάρα πολύ πίσω σε αυτόν τον τομέα. Θα αναφέρω μόνο μερικά στοιχεία ενδεικτικά:

Η Ιρλανδία έχει τρία πανεπιστήμια, το Βέλγιο οκτώ, η Φινλανδία έχει δέκα πανεπιστήμια, εμείς στην Ελλάδα έχουμε είκοσι δύο πανεπιστήμια και συνολικά πενήντα ΑΕΙ. Ταυτόχρονα, όμως, η Ελλάδα είναι στην Ευρώπη πρωταθλητής στη φοιτητική μετανάστευση με τριάντα τέσσερις χιλιάδες φοιτητές στο εξωτερικό και είναι ουραγός στην προσέλευση ξένων φοιτητών.

Είναι, λοιπόν, κοινός τόπος, ότι κάτι ριζικό πρέπει να αλλάξει. Θα αναφερθώ στα δύο πιο βασικά σημεία, κατά την άποψή μου, αυτού του σχεδίου νόμου.

Το πρώτο είναι το θέμα του διοικητικού μοντέλου: Εδώ, το πρόβλημα που είχε δημιουργηθεί είναι ότι η συνταγματικά κατοχυρωμένη αυτοδιοίκηση των ιδρυμάτων είχε τροφοδοτήσει τελικά την αντίληψη τους «κράτους εν κράτει». Για το λόγο αυτό το σχέδιο νόμου εισάγει την έννοια του συμβουλίου στο διοικητικό σχήμα.

Ειπώθηκε ότι αυτό αντιβαίνει στο αυτοδιοικητικό των πανεπιστημίων. Νομίζω ότι την καλύτερη απάντηση την έδωσε ο Μιχάλης Σταθόπουλος, ο οποίος έχει και μια τριπλή ιδιότητα ως νομικός, ως πανεπιστημιακός και ως πρώην Υπουργός. Επιτρέψτε μου, αγαπητοί συνάδελφοι, να αναφερθώ σε αυτό το οποίο είπε: «Τα πανεπιστήμια δεν ανήκουν στους καθηγητές, δεν ανήκουν στους φοιτητές, ανήκουν στο κοινωνικό σύνολο».

Φυσικά, λόγω της συνταγματικής διάταξης για την πλήρη αυτοδιοίκηση των ΑΕΙ τα εξωτερικά μέλη προβλέπεται ότι θα εκλέγονται από πανεπιστημιακούς. Οι εκλεγόμενοι δεν είναι απαραίτητο να είναι και οι ίδιοι πανεπιστημιακοί, αρκεί να χαίρουν της εμπιστοσύνης των πανεπιστημιακών. Έτσι, ικανοποιείται, πράγματι, η πλήρης αυτοδιοίκηση, σε αντίθεση με όσα υποστήριξαν ορισμένοι συνταγματολόγοι παραβλέποντας ότι στο Σύνταγμα δεν γίνεται λόγος για άμεση άσκηση της αυτοδιοίκησης. Όπως και η δημοκρατία έτσι και η αυτοδιοίκηση μπορεί να ασκείται με άμεσα ή έμμεσα εκλεγόμενους. Συνεπώς, δεν υπάρχει πρόβλημα αντισυνταγματικότητας.

Το δεύτερο κορυφαίο στοιχείο του σχεδίου νόμου είναι η αξιολόγηση του έργου των πανεπιστημίων και των καθηγητών, αυτή η αξιολόγηση που δυστυχώς λείπει παντού στη χώρα μας, στους δημοσίους υπαλλήλους, στο δημόσιο τομέα, στους γιατρούς τους ΕΣΥ και σε κάθε φορέα του κρατικού μηχανισμού.

Θα ήθελα τώρα, κυρία Υπουργέ, να αναφερθώ και σε τέσσερα σημεία, στα οποία θεωρώ χρήσιμο να γίνουν συμπληρωματικές ή διορθωτικές κινήσεις.

Το πρώτο αφορά στο σύστημα εκλογής του συμβουλίου. Το ενιαίο ψηφοδέλτιο είναι σίγουρα η σωστή επιλογή. Ο ορισμός, όμως, της ταξινομικής ψήφου είναι ασαφής. Σημαντικό είναι να αποκλειστεί η δυνατότητα μια συγκεκριμένη ομάδα να ελέγξει τελικά το σύνολο του συμβουλίου και γι' αυτό πρέπει το σύστημα να έχει σημαντική αναλογικότητα και προτείνω αυτή η ταξινομική ψήφος να περιορίζεται σε τρία ονόματα, έτσι ώστε καμμία οριακή πλειοψηφία να μην μπορεί να χειραγωγεί το συμβούλιο.

Η δεύτερη πρόταση αφορά στην επιλογή των κοσμητόρων, που είναι σημαντικό θέμα. Κατανοώ τη βούληση για μία ομοιογενή διοίκηση, αλλά ένα σύστημα επιλογής εκ των άνω μπορεί να φέρει ακριβώς το αντίθετο αποτέλεσμα. Πράγματι πόσο αποτελεσματικός θα είναι έστω ο καλύτερος κοσμήτορας, εάν δεν έχει την έγκριση της κοσμητείας και της σχολής;

Τρίτον, σχετικά με τη χρηματοδότηση επώνυμων εδρών πιστεύω ότι πρέπει να γίνουν διευκρινίσεις και να τεθούν περιορισμοί. Φανταστείτε, παραδείγματος χάριν, στην Ιατρική Σχολή να ιδρυθεί η έδρα Βγενόπουλου ή Αποστολόπουλου και μάλιστα να μπορούν τα συγκεκριμένα πρόσωπα να καθορίζουν και το αντικείμενο που θα διδάσκεται.

Επώνυμες έδρες είναι αποδεκτές με την προϋπόθεση ότι θα φέρουν όνομα αναγνωρισμένου κύρους που σχετίζεται με το αντικείμενο και χωρίς άλλη σκέψη πλην την αφιλοκερδή προσφορά στη διδασκαλία και την έρευνα. Το πρόγραμμα αυτής της διδασκαλίας δεν μπορεί να καθορίζεται παρά μόνο στο πλαίσιο των οργάνων του ιδρύματος. Αυτού του είδους τη διδασκαλία δύνανται βέβαια να υποστηρίξουν εξωτερικοί φορείς.

Το τελευταίο σημείο είναι το θέμα της επιλογής των καθηγητών. Ο διορισμός της επιτροπής κρίσης αποκλειστικά από τον κοσμήτορα, ειδικά αν είναι διορισμένος, είναι κατά την άποψή μου υπερβολική και αφήνει περιθώρια χειραγώγησης σε ένα εξαιρετικά κρίσιμο σημείο το οποίο είναι η αξιοκρατία της επιλογής του διδακτικού προσωπικού.

Αγαπητοί συνάδελφοι, μ' αυτές τις επισημάνσεις, θεωρώ ότι η παρούσα μεταρρύθμιση είναι και θα καταγραφεί στην πολιτική ιστορία του τόπου ως μια από τις σημαντικότερες εκσυγχρονιστικές πράξεις αυτής της Κυβέρνησης.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Βουδούρη.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ κ. Αρβανιτίδης.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΑΡΒΑΝΙΤΙΔΗΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η οικονομική κρίση που διέρχεται η Ελλάδα συνεπάγεται κρίσιμες αλλαγές που θα καθορίσουν το μέλλον της χώρας τις επόμενες δεκαετίες.

Η ανώτατη εκπαίδευση, το εθνικό κεφάλαιο της χώρας, θα έπρεπε σήμερα να είναι πρωτοπόρος σε αυτήν την αλλαγή. Θα έπρεπε να εκπαιδεύει τους φοιτητές, να τους προετοιμάζει για την αγορά εργασίας και τη συμμετοχή τους στην κοινωνία των πολιτών, διαμορφώνοντας επιπλέον μια νέα πολιτική και κοινωνική κουλτούρα.

Αντί όμως να πρωτοπορεί, το ίδιο το πανεπιστήμιο βιώνει σήμερα κρίση αξιών, μια κρίση που αποτυπώνεται αφ' ενός στις χρόνιες παθογένειες που παρουσιάζει, τη διαφθορά, τη γραφειοκρατία, τις πελατειακές σχέσεις και άλλα που δυστυχώς χαρακτηρίζουν όλες τις δομές του ελληνικού κράτους και αφ' ετέρου αποτυπώνεται στην αδυναμία του ελληνικού πανεπιστημίου να συμβαδίσει με τα άλλα πανεπιστήμια της Ευρώπης και του κόσμου.

Δεν περιμέναμε τις διεθνείς αξιολογήσεις που κατατάσσουν τα ελληνικά πανεπιστήμια χαμηλά σε σχέση με άλλα ακαδημαϊκά ιδρύματα για να καταλάβουμε ότι το ελληνικό πανεπιστήμιο αντιμετωπίζει σημαντικότατα προβλήματα. Αυτό μαρτυρούν ούτως ή άλλως τα άδεια αμφιθέατρα, οι φοιτητές που εμφανίζονται μόνο στις εξεταστικές, οι καθηγητές που διδάσκουν διά αντιπροσώπου, οι πελατειακές σχέσεις των κομματικών παρατάξεων με τους φοιτητές, η άστοχη οικονομική σπατάλη.

Εδώ θα πρέπει να σημειωθεί ότι παρά την οικονομική στενότητα που αισθάνεται το διδακτικό προσωπικό των πανεπιστημίων, η χώρα μας είναι πέμπτη όσον αφορά το ποσοστό χρηματοδότησης ως ποσοστό του ΑΕΠ για την τριτοβάθμια εκπαίδευση και είναι εικοστή τέταρτη ως προς την απόδοση αυτών των δαπανών.

Θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι η Ελλάδα παρουσιάζει τις υψηλότερες δαπάνες ανά φοιτητή μεταξύ των ευρωπαϊκών κρατών-μελών και όμως τα ελληνικά πανεπιστήμια παρουσιάζουν το χαμηλότερο ποσοστό αποφοίτησης στην Ευρωπαϊκή Ένωση, ενώ το Πρόγραμμα «ΕΥΔΟΞΟΣ» απέδειξε ότι το 40% των φοιτητών δεν πήρε καν συγγράμματα για το 2010.

Είναι επιπλέον εμφανές ότι η οργάνωση και διοίκηση του ελληνικού πανεπιστημίου δεν συμβαδίζει με τις ανάγκες της ελληνικής κοινωνίας. Το ελληνικό σύστημα τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι αγκυλωμένο σ' ένα νοσηρό παρελθόν, από το οποίο δυσκολεύεται να εξέλθει διότι υπάρχουν αυτοί που επιθυμούν να δια-

τηρήσουν τα οφέλη που τους παρέχει το σύστημα, επικαλούμενοι σε πολλές περιπτώσεις το Σύνταγμα και τη δημοκρατία. Η δημοκρατία όμως δεν διασφαλίζεται με στείρα άρνηση σε κάθε μικρή ή μεγάλη προσπάθεια εκσυγχρονισμού και αναβάθμισης.

Κυρίες και κύριοι, έγινε πολύ συζήτηση για το νέο πρότυπο διοίκησης, το οποίο, σύμφωνα με το άρθρο 8 του σχεδίου νόμου, ορίζει ότι τα όργανα διοίκησης του ιδρύματος είναι τρία, το συμβούλιο, η σύγκλητος και ο πρύτανης.

Έγινε πολύ συζήτηση για τη συμμετοχή εξωτερικών μελών στο συμβούλιο, που συναντάται στα περισσότερα όμως ευρωπαϊκά πανεπιστήμια και διασφαλίζει τη διαφάνεια και τη λογοδοσία. Το πανεπιστήμιο υπάρχει για την κοινωνία και χρειάζεται μια διοίκηση που θα λογοδοτεί στην κοινωνία.

Ενοχλεί ορισμένους η συμμετοχή εξωτερικών μελών στο συμβούλιο, το οποίο θα εκλέγει πλέον τον πρύτανη σύμφωνα με το ίδιο άρθρο. Δεν ενοχλεί, όμως, το γεγονός ότι η συμμετοχή των φοιτητών στην εκλογή του πρύτανη ευνοούσε ως τώρα τη συναλλαγή μεταξύ υποψηφίων πρυτάνεων και κομματικών παρατάξεων.

Εξακολουθώντας το τελευταίο διάστημα τις επικρίσεις από όσους αντιτίθενται στο νομοσχέδιο, διαπίστωσα με έκπληξη –ομολογώ- ότι προβλήθηκε ως μείζον ζήτημα το αυτοδιοίκητο των σχολών, το οποίο λίγο αφορά τους πολίτες, την πλειοψηφία των φοιτητών και της οικογένειας, που ενδιαφέρονται για την ουσία, την ποιότητα και την αποτελεσματικότητα της ανώτατης εκπαίδευσης.

Το παρόν σχέδιο νόμου εκτός από ζητήματα διοίκησης ρυθμίζει και ζητήματα ουσίας, που απασχολούν εδώ και τώρα την τριτοβάθμια εκπαίδευση:

Το φλέγον ζήτημα του ασύλου στο άρθρο 3 του νομοσχεδίου, ορίζει ότι για τις αξιόποινες πράξεις που τελούνται εντός των χώρων του ΑΕΙ εφαρμόζεται η κοινή νομοθεσία, διάταξη που τροποποιεί μία αναχρονιστική νομοθεσία περί ασύλου που στέγαζε επί σειρά ετών παρανομίες κάθε μορφής.

Όσον αφορά στην αξιολόγηση, με το άρθρο 21 τερματίζεται μία πρακτική ετών που ήθελε τους καθηγητές να μην αξιολογούνται και να μη λογοδοτούν. Με την προτεινόμενη ρύθμιση οι μόνιμοι καθηγητές και αναπληρωτές αξιολογούνται κάθε πέντε έτη ως προς το ερευνητικό, εκπαιδευτικό, διδακτικό και επιστημονικό τους έργο.

Όσον αφορά τώρα στους αιώνιους ή ανενεργούς φοιτητές, αυστηροποιεί το πλαίσιο που διέπει τις σπουδές των φοιτητών και θεσμοθετείται με το άρθρο 33 το αυτονόητο, χρονικά όρια στη διάρθρωση των σπουδών. Φοιτητής, για παράδειγμα, ο οποίος δεν θα εγγραφεί για δύο συνεχόμενα εξάμηνα, διαγράφεται αυτοδίκαια από τη σχολή.

Την προσέλκυση ξένων φοιτητών, με το άρθρο 44 και η δυνατότητα που δίνεται για τη διοργάνωση σπουδών σε ξένη γλώσσα, ανοίγει ένα παράθυρο για την προσέλκυση ξένων φοιτητών που θα φοιτούν στα ελληνικά πανεπιστήμια έναντι διδάκτρων.

Επιπλέον, περιορίζεται η ισχύς των κομματικών παρατάξεων, καθώς οι εκπρόσωποι των φοιτητών θα εκλέγονται, πλέον, σύμφωνα με το άρθρο 49 από ενιαίο ψηφοδέλτιο με άμεση, καθολική και μυστική ψηφοφορία από το σύνολο των ενεργών φοιτητών.

Αυξάνεται η διαφάνεια στη δημόσια χρηματοδότηση, καθώς η χρηματοδότηση θα γίνεται με εισήγηση της ανεξάρτητης αρχής προς τον Υπουργό Παιδείας και ένα μέρος της θα εξαρτάται από την επίτευξη των στόχων που τίθενται.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι υποκριτική και επικίνδυνη η στείρα άρνηση της κάθε μικρής ή μεγάλης αλλαγής στην ανώτατη εκπαίδευση. Σε αυτήν τη δύσκολη συγκυρία που βιώνει η χώρα μας, το πανεπιστήμιο θα πρέπει να αποτελεί ένα όχημα ανάκαμψης και ανάπτυξης. Το όχημα αυτό όμως έχει εκτροχιαστεί εδώ και δεκαετίες.

Το προτεινόμενο νομοθετικό πλαίσιο, το οποίο είναι επιτυχώς δοκιμασμένο σε πολλές χώρες στο δυτικό κόσμο, θέτει τις προϋποθέσεις και τα εχέγγυα για τη ριζική αναμόρφωση της ανώτατης εκπαίδευσης, διότι το μόνο που θα βγάλει μακροπρόθεσμα τη χώρα μας από το τέλμα είναι η σωστά οργανωμένη νέα γενιά.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΟΥΣΑ (Ροδούλα Ζήση): Ευχαριστούμε τον κ. Αρβανιτίδη.

Η Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ, κ. Άννα Νταλάρα, έχει το λόγο.

Ορίστε, κυρία Νταλάρα, έχετε το λόγο.

ΑΝΝΑ ΝΤΑΛΑΡΑ: Ευχαριστώ πολύ, κυρία Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κυρία Υπουργέ, θα συμφωνήσω με τον συνάδελφο κ. Οδυσσέα Βουδούρη ότι ήταν μια θυελλώδης και με «suspense» συνεδρίαση, όπως αρμόζει για ένα τόσο σοβαρό θέμα, μιας και οι μεταρρυθμίσεις στο εκπαιδευτικό σύστημα συμπυκνώνουν στην ουσία τη φιλοσοφία κάθε πολιτικού φορέα γιατί καθορίζουν τους όρους της κοινωνικής κινητικότητας -και όχι μόνο- τη μελλοντική αποκρυστάλλωση και του κοινωνικού ιστού, αλλά και της ίδιας της συντεταγμένης πολιτείας. Γι' αυτό και σας το πιστώνουμε. Οι μεταρρυθμίσεις αυτές απαιτούν θάρρος και κόστος, γιατί αποτελούν πράξεις ουσιαστικής σημασίας, που εγγράφονται στην ιστορική συνέχεια είτε με θετικό είτε με αρνητικό πρόσημο. Ειδικά όλα αυτά ισχύουν σε υπερθετικό βαθμό όταν μιλάμε για τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Θυμηθείτε σε όλη αυτήν τη συζήτηση πόσες φορές έγινε αναφορά στο νόμο-πλαίσιο, που θέσπιζε την ακαδημαϊκή ζωή από τη δεκαετία του 1980 μέχρι σήμερα. Και επειδή έγινε πολύ συζήτηση να ξανατονίζουμε το αυτονόητο, ότι πιστέψαμε -και πιστεύουμε όλοι μας- ένα απολύτως συμμετοχικό, ανοιχτό, δημοκρατικό πανεπιστήμιο.

Σίγουρα, όμως, από αυτήν την διακήρυξη αρχών μέχρι την πραγματικότητα που βιώνουμε εδώ και κάτι χρόνια υπάρχει απόσταση. Ωστόσο οι αρχές στις οποίες στηρίχθηκε αυτό ακριβώς το πανεπιστήμιο, το ανοιχτό και το δημόσιο, δεν είναι για απόσυρση. Έστω και αν δεινοπάθησαν πολλές φορές από στελέχη της ακαδημαϊκής κοινότητας, τους πολιτικούς και τους πολίτες, ας αναλογιστούμε όλοι το κόστος, που πρέπει να αναλάβουμε και ας μην τις αποσύρουμε.

Θεωρώ ότι για ένα τέτοιο ζήτημα εθνικής σημασίας που αγγίζει το μέλλον της επόμενης γενιάς, ο όρος αυτός που δείξατε να υπηρετείτε με μεγάλη φροντίδα εσείς και οι συνεργάτες σας, δηλαδή ο όρος του εξαντλητικού και διαρκούς διαλόγου με τους συμμέτοχους –και λέω συμμέτοχους και όχι παράγοντες- της ακαδημαϊκής κοινότητας είναι απαράβατος και συνεχής και πρέπει να ισχύσει και μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου, γιατί πρέπει να βρεθεί η ισορροπία ανάμεσα στον αναγκαίο διοικητικό έλεγχο, την ακαδημαϊκή αυτοδιοίκηση, τη δημοκρατική λειτουργία, την αυξημένη παραγωγικότητα, την εφαρμοσμένη –εκτός από τη βασική- έρευνα, την ουσιαστική γνώση και τέλος την ακαδημαϊκή αναζήτηση.

Σε αυτήν την κατεύθυνση ήταν θετικές και αναγκαίες οι τροποποιήσεις που έφερε το Υπουργείο μέχρι και την τελευταία στιγμή, διότι –κακά τα ψέματα- κύριοι συνάδελφοι, κριτήριο της εφαρμογής των νόμων είναι η πραγματικότητα και μόνο αυτή.

Αναμφισβήτητα το σχέδιο νόμου του Υπουργείου Παιδείας ακόμα και από ένα εξαντλητικό μικροσκόπιο να το περάσουμε έχει πολλά θετικά σημεία. Να διευκρινίσω, όμως, εδώ ότι ο καθένας σημασιοδοτεί τα πράγματα ανάλογα με την δική του ιδεολογική αφετηρία.

Αναφερόμενη παραδείγματος χάριν στο άσυλο, θέλω να πω ότι δεν είναι για όλους άντρο κακοποιών. Το ότι το άσυλο εξέπεσε του ιδεολογικού του προτάγματος, μας καθιστά όλους συνυπεύθυνους, αλλά όχι όλους υπόλογους. Όπως είπα, το σχέδιο νόμου επιφέρει σημαντικές τομές που ανέφεραν αναλυτικά όλοι οι συνάδελφοι. Θα ήθελα να σταθώ πολύ γρήγορα στα εξής και τα ξαναλέω γιατί με απασχολούν.

Στο άρθρο 7 παράγραφος 6, ρυθμίζεται η αναμόρφωση του χάρτη της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης με τη συγχώνευση τμημάτων σχολών ή και ΑΕΙ. Θα υπερθεματίσω εδώ της άποψης που ανέφερε ο καλός συνάδελφος κ. Καρτάλης. Στο παρελθόν για λόγους μικροκομματικούς οδηγηθήκαμε σε έναν υπερπληθωρισμό σχολών, που δυστυχώς και σε σπατάλη οδήγησε και σε αδυναμία παροχής σωστού επιστημονικού και εκπαιδευτικού έργου, χωρίς όμως να ξεχνάμε ότι εκεί υπηρέτησαν αξιολογότατοι καθηγητές.

Χρειάζεται, για να χρησιμοποιήσω το ουσιαστικό της μόδας, ένας εξορθολογισμός με σεβασμό στην αρχή της βιωσιμότητας

των σχολών και των βασικών ακαδημαϊκών λειτουργιών, όπως είναι η διεπιστημονικότητα. Αντιλαμβάνεσθε ότι αυτό δεν το λέω εκπροσωπώντας την περιφέρειά μου –εκεί δεν κινδυνεύουμε- αλλά το λέω γιατί έχει σημασία να εμπεδώσουμε μια αξιόπιστη διαδικασία, ώστε να αποφύγουμε τριβές με τοπικές κοινωνίες.

Στο άρθρο 50, ορίζονται τα συμβούλια φοιτητικής μέριμνας που νομίζω ότι θα οδηγήσει στην αναβάθμιση της φοιτητικής μέριμνας, σε πραγματική μέριμνα σε μια δύσκολη περίοδο για τα νοικοκυριά μας, με απαραίτητο βέβαιο όρο την αύξηση της διαθεσιμότητας των πόρων.

Στο άρθρο 58 –το λέω από εμπειρία εντός και εκτός Ελλάδας- με την αξιοποίηση της ακίνητης περιουσίας των ΑΕΙ με τη δημιουργία νομικών προσώπων ιδιωτικού δικαίου θα ήθελα να επιστήσω την προσοχή, καθώς υπάρχει ο κίνδυνος να λειτουργήσουν ανταγωνιστικά το οικείο ΑΕΙ και το νομικό πρόσωπο, με απρόβλεπτες συνέπειες σε βάρος του δημόσιου πανεπιστημίου.

Επιπλέον, είναι ιδιαίτερα θετικές οι ρυθμίσεις –τα έχουμε ξαναπεί- για τη στήριξη των ακαδημαϊκών βιβλιοθηκών, τη συντεταγμένη αξιολόγηση, τη διευκόλυνση της ακαδημαϊκής κινητικότητας άξιων καθηγητών από το εξωτερικό.

Με δεδομένη τη συγκυρία στα ζητήματα της διάρθρωσης των σπουδών, της διοίκησης, της εμπέδωσης όρων διαφάνειας στη λειτουργία, της κατοχύρωσης της διεπιστημονικότητας, στη χρονική διάρκεια των σπουδών, υπάρχουν ένα-δύο ζητήματα που θέλω να επισημάνω, πάλι στο περιβόητο άρθρο 7.

Το τμήμα πρέπει να αποτελεί τη βασική εκπαιδευτική μονάδα και για τα προπτυχιακά και για τα μεταπτυχιακά. Είναι λογικό οι άνθρωποι που μετέχουν στην ακαδημαϊκή ζωή καθημερινά, στο πλαίσιο ενός επιστημονικού κύκλου, να αποφασίζουν για ό,τι τους αφορά, φυσικά με τον απαραίτητο έλεγχο.

Άλλωστε, είναι σκόπιμο να χτίσουμε εκεί που υπάρχουν σταθερές δομές, να στηρίξουμε δηλαδή την ανάπτυξη των ακμαίων εκπαιδευτικών ερευνητικών δυνάμεων, εκεί που μέχρι σήμερα παρήχθη έργο με βάση την ακαδημαϊκή μονάδα στο τμήμα. Θεωρώ ότι θα πρέπει να ξαναδούμε τη ρύθμιση, με την οποία καταργούνται τα τμήματα και δημιουργούντα παράλληλα οι σχολές μεταπτυχιακών.

Σε ό,τι αφορά το θέμα διοίκησης, όπως ρυθμίζεται από το άρθρο 8, είναι θετικό το γεγονός ότι το Υπουργείο Παιδείας πρότεινε στη Βουλή την αυξημένη πλειοψηφία για τα αιρετά μέλη του συμβουλίου έναντι των εξωτερικών.

Ωστόσο για λόγους δημοκρατικής αρχής θεωρώ σκόπιμο να διευρυνθεί η δυνατότητα εκλογής στο συμβούλιο σε όλα τα μέλη ΔΕΠ, αλλά και της φοιτητικής συμμετοχής πάνω στον καμβά τον οποίο βαδίσατε. Ακαδημαϊκή κοινότητα είναι όσοι συμμετέχουν ενεργά στον ακαδημαϊκό βίο. Σαφέστατα χρειαζόμαστε ένα Συμβούλιο Διοίκησης που θα έχει δημοκρατική νομιμοποίηση και συνταγματική νομιμότητα και θα λογοδοτεί στην κοινωνία, αμβλύνοντας και ιδανικά εξαφανίζοντας τα όσα περί κλειστής συντεχνίας ακούγονται σήμερα για τις διοικήσεις των ΑΕΙ. Ωστόσο αυτό πρέπει να επιτελείται μέσα από ένα πλαίσιο με θεσμικά αντίβαρα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ**)

Στο άρθρο 8, θέλω να επισημάνω τον κίνδυνο μαρασμού που κρύβει για τις ανθρωπιστικές επιστήμες, κάτι που επισήμαναν στην τροπολογία πολλοί συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ, αλλά και, εάν θυμάμαι καλά, ο κ. Τσούκαλης και ο κ. Λεβέντης. Θεωρώ ότι πρέπει να διασφαλίσουμε σε μία περίοδο κρίσης τη συμμετοχή των ανθρωπιστικών σχολών όσο και τις διαδικασίες χρηματοδότησης.

Επίσης, θέλω να αναφέρω τελειώνοντας τους κινδύνους που κρύβει το άρθρο 18 σε σχέση με την εκλογή και την εξέλιξη των διδασκόντων για αδιαφανείς διαδικασίες που προανέφερε και ο συνάδελφος κ. Καρτάλης.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, αναμφισβήτητα το σημερινό μοντέλο διοίκησης των πανεπιστημίων μας έχει προβλήματα. Γι' αυτό και είναι άμεσα αναγκαίο να διορθωθούν τα κακώς κείμενα όχι με τη λογική της κατεδάφισης, όσο με τη συγκρότηση συνεργειών με αυτούς που θα κληθούν να εφαρμόσουν το νέο πλαίσιο.

Βασική προϋπόθεση, όμως, για να μπορέσει η παιδεία να πάει μπροστά είναι η αύξηση της χρηματοδότησης.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Μιας και ο λόγος για τα πανεπιστήμια, πρέπει να στηρίξουμε την έρευνα με επαρκείς πόρους. Εάν υποτεθεί ότι επί δικαίων και αδίκων, κύριοι συνάδελφοι, κυρία Υπουργέ, επικρέμεται η μομφή ότι οι πολιτικοί εξυπηρετούν τα μεγάλα συμφέροντα, τότε δικαίως να θεωρήσουμε ότι το μεγάλο συμφέρον αυτού του τόπου είναι η νέα γενιά.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε, την κ. Νταλάρα.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής Ηρακλείου του ΠΑΣΟΚ, κ. Βασίλειος Κεγκέρογλου.

ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΚΕΓΚΕΡΟΓΛΟΥ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το βασικό ερώτημα που τίθεται ενώπιον όλων εκ των πραγμάτων αλλά και από την ίδια την κοινωνία για το αν θα πρέπει να αλλάξει η κατάσταση που επικρατεί τα τελευταία χρόνια στα πανεπιστήμια, έχει απαντηθεί θετικά και καθολικά.

Κανείς, μα κανείς ούτε από την πανεπιστημιακή κοινότητα ούτε από κανένα πολιτικό ή κοινωνικό χώρο δεν μπορεί σοβαρά να τεκμηριώσει ότι πρέπει να μείνουμε αδρανείς, συμβιβασμένοι σε μία κατάσταση που εγκλωβίζει την τριτοβάθμια εκπαίδευση και δεν δίνει στους νέους και στην πατρίδα τη δύναμη που χρειάζεται στις νέες συνθήκες που έχουν διαμορφωθεί.

Πραγματικά κανείς δεν τολμά να στηρίξει τον εκφυλισμό της συμμετοχής και της συνδιοίκησης σε συναλλαγή, τη μετάλλαξη του αγώνα σε ενσωμάτωση ούτε βέβαια τη μετατροπή της αμφίδρομης σχέσης με την κοινωνία και την πραγματική οικονομία σε επιλεκτική σχέση με ορισμένα οικονομικά και επιχειρηματικά συμφέροντα.

Δεν μιλάμε, όμως, μόνο για το παρόν, αλλά και για τα επόμενα χρόνια. Μιλάμε για τη γενιά που έρχεται. Οφείλουμε χωρίς αγκυλώσεις και καθυστερήσεις να διαμορφώσουμε το καλύτερο γι' αυτούς.

Στην Ελλάδα, στη χώρα μας, η παράδοση θέλει τη δημοκρατική παράταξη να παίρνει τις μεγάλες αποφάσεις για την παιδεία. Αυτό έγινε από τον Ελευθέριο Βενιζέλο, αυτό έγινε από τον Γεώργιο Παπανδρέου και τον Παπανούτσο, αυτό έγινε και το 1982 με τη μεγάλη τομή και το νόμο-πλαίσιο για τα πανεπιστήμια και ένα χρόνο αργότερα με τη θεσμοθέτηση των ΤΕΙ στο πλαίσιο του γενικότερου εκδημοκρατισμού και εκσυγχρονισμού που προώθησε το ΠΑΣΟΚ και ο Ανδρέας Παπανδρέου.

Όλοι σήμερα συμφωνούν ότι αυτή η μεγάλη μεταρρύθμιση βοήθησε τότε στην απελευθέρωση δημοκρατικών, δημιουργικών δυνάμεων. Άνοιξε νέους δρόμους, έδωσε ώθηση στη γνώση και στην έρευνα, βοήθησε το τόπο.

Αυτό, όμως, το θεσμικό πλαίσιο εξάντλησε τα περιθώριά του. Έδωσε ό,τι είχε να δώσει. Οι συνθήκες αλλάζουν, οι ανάγκες αυξάνονται και οι απαιτήσεις είναι πλέον εξειδικευμένες. Σήμερα χρειάζεται με πλήρη σεβασμό στο δημόσιο χαρακτήρα της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης ένα νέο άλμα προς τα εμπρός με ενίσχυση του διεθνούς χαρακτήρα, με δυναμική τόνωση της εξωστρέφειας των πανεπιστημίων και των ΤΕΙ.

Θα προχωρήσουμε μπροστά με μια δημιουργική σύνδεση της εκπαίδευσης, του περιεχομένου των σπουδών, της κατεύθυνσης της έρευνας με τις αναγκαίες αναπτυξιακές προτεραιότητες της χώρας για πτυχία που να ανταποκρίνονται στις ανάγκες του σήμερα και του αύριο και να καθιστούν τους κατόχους τους όχι τυπικά, αλλά ουσιαστικά ως τους ανθρώπους της γνώσης που θα τραβήξουν μπροστά την κοινωνία.

Όλα αυτά και πολλά άλλα θα προχωρήσουν με τις τομές και τις αλλαγές που φέρνει το νομοσχέδιο της κ. Άννας Διαμαντοπούλου και, κυρίως, με το νέο σύστημα διοίκησης και την ενίσχυση του αυτοδιοίκητου, με μία προϋπόθεση, να αξιοποιηθεί θετικά από όλους και, κυρίως, από τον επιστημονικό κόσμο.

Το νέο ερώτημα, λοιπόν, είναι αν ο επιστημονικός κόσμος έχει τη θέληση, τη βούληση, την όρεξη να αξιοποιήσει το νέο θεσμικό πλαίσιο για να δημιουργήσει τη νέα τριτοβάθμια εκπαίδευση. Άλ-

λωστε, αυτό είναι με τον όρκο τους ταγμένοι να κάνουν οι άνθρωποι, το πλούσιο επιστημονικό δυναμικό -και πρέπει να το τονίσουμε αυτό- που διαθέτει ο τόπος μας, να μεταδώσουν τη γνώση, να δημιουργήσουν νέα γνώση, να δώσουν στη νέα γενιά και την πατρίδα τη δύναμη να πάει μπροστά.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η συζήτηση που διεξάγεται αυτές τις μέρες στη Βουλή περιστρέφεται γύρω από το δίλημμα αν θα πρέπει να παραμείνουμε σ' αυτό που θεσμοθετήσαμε το 1982 ή αν θα πρέπει να πάμε μπροστά, να δημιουργήσουμε νέες θετικές προοπτικές. Οι υποστηρικτές της συντήρησης, άσχετα αν αυτοχαρακτηρίζονται προοδευτικοί, αυτοί που επιμένουν να μείνουμε στην αδράνεια, στηρίζουν σήμερα αυτά που θεσμοθετήσαμε εμείς το 1982. Όμως, θυμάμαι ότι τότε ήταν φανατικά εναντίον του νόμου-«πλαισίου» και των αλλαγών που έγιναν. Τελικά, μετά από τριάντα χρόνια κατάλαβαν ότι ήταν μια μεγάλη προοδευτική αλλαγή. Δεχόμαστε την αυτοκριτική τους, αλλά αφορά τριάντα χρόνια πίσω. Δεν μπορούμε να γυρίσουμε τριάντα χρόνια πίσω. Σήμερα, πάλι επιμένουν με πάθος εναντίον του νομοσχέδιου, των μεταρρυθμίσεων, της Κυβέρνησης του ΠΑΣΟΚ, του Γιώργου Παπανδρέου, της Άννας Διαμαντοπούλου -διότι οι αλλαγές έχουν κι ονοματεπώνυμο- των απαραίτητων αλλαγών. Αναρωτιέμαι αν οι πολιτικοί τους απόγονοι, μετά από είκοσι-τριάντα χρόνια θα έρθουν πάλι τότε να στηρίζουν τις σημερινές αλλαγές -πρέπει να απαντήσουν σ' αυτό- και θα είναι αντίθετοι με τις αλλαγές, που εκ των πραγμάτων, με την αλλαγή των συνθηκών, θα χρειαστεί στο μέλλον να γίνουν.

Ως προς τη συμμετοχή των φοιτητών, είμαι απόλυτα πολιτικά πεπεισμένος -αλλιώς δεν θα το ψήφιζα- ότι η απεμπλοκή των φοιτητών από τη συναλλαγή και τη διαπλοκή θα ανοίξει το δρόμο για ένα ισχυρό, πραγματικό φοιτητικό κίνημα, ένα κίνημα που με δημοκρατική διαδικασία θα ελέγχει, θα αξιολογεί και θα απαιτεί συνεχώς ένα καλύτερο πανεπιστήμιο. Θα είναι η αλλαγή που θα βάλει ξανά σε προοδευτική τροχιά επί της ουσίας το φοιτητικό κίνημα.

Κυρία Υπουργέ, θα θέσω τρία συγκεκριμένα θέματα επιπλέον από αυτά που ήδη έχουν προταθεί -δεν θα επαναλάβω προτάσεις που έχουν κατατεθεί από συναδέλφους- προκειμένου στα άρθρα να υπάρξει η αναγκαία βελτίωση.

Κατ' αρχάς, πρέπει να πούμε ότι απαιτείται περισσότερη συνεκτικότητα στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Το ζήτημα της ενίσχυσης και της στήριξης και των πανεπιστημίων και των ΤΕΙ δεν είναι συντεχνιακή απαίτηση ούτε από τη μία πλευρά, ούτε από την άλλη, αλλά είναι το ενιαίο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στη χώρα μας. Είμαι αντίθετος με την οριζόντια αναβάθμιση που αποφασίζεται διοικητικά, χωρίς αξιολόγηση, για να είμαστε ξεκάθαροι. Όμως, όσα τμήματα, όσα εργαστήρια, όσες σχολές κάνουν δουλειά πρέπει να επιβραβεύονται ανεξάρτητα αν είναι πανεπιστήμια ή ΤΕΙ.

Στην Κρήτη, δίπλα στο πρωτοποριακό πανεπιστήμιο , έχουμε κι ένα ΤΕΙ με πολύ αξιόλογο υλικό εκπαιδευτικό, αλλά και έργο. Ξένοι φοιτητές εκπονούν τη διδακτορική τους διατριβή σε εργαστήρια ΤΕΙ Κρήτης με επιβλέποντες και εξεταστές τους καθηγητές του ΤΕΙ. Όμως, η τελική υπογραφή, σύμφωνα με το ισχύον πλαίσιο, μπαίνει από τον καθηγητή του συνεργαζόμενου πανεπιστημίου, που μπορεί και να μην έχει ουσιαστική συμμετοχή στην εκπόνηση της διατριβής. Αυτό πρέπει να αλλάξει. Και πολλά άλλα τμήματα ΤΕΙ στη χώρα μας έχουν τη δυνατότητα να απονέμουν διδακτορική διατριβή, ασφαλώς με κανόνες, προϋποθέσεις, προδιαγραφές.

Καταθέτω σχετικό έγγραφο.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Βασίλης Κεγκέρογλου καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Πρέπει να τους δώσουμε την ευκαιρία. Τίποτα να μη γίνεται χωρίς αξιολόγηση, αλλά και ό,τι αξιολογείται θετικά πρέπει να επιβραβεύεται.

Ένα δεύτερο σημείο που νομίζω ότι διορθώθηκε αφορά το άρθρο 24.

Ένα τρίτο αφορά το ειδικό και εργαστηριακό εκπαιδευτικό προσωπικό των πανεπιστημίων. Ειπώθηκε από πολλούς συναδέλφους. Θα το πω και εγώ. Δεν χρειάζεται ο διαχωρισμός. Χρειάζεται –και καταθέτω συγκεκριμένη πρόταση για την ομαλή μετάβαση- χωρίς αδικίες, χωρίς αντιθέσεις να υπάρξει ενιαία ρύθμιση για αυτό το ειδικό και εργαστηριακό εκπαιδευτικό προσωπικό των πανεπιστημίων.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Βασίλειος Κεγκέρογλου καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στηρίζω, στηρίζουμε τις αλλαγές. Επειδή οι καιροί ου μενετοί, ας κάνουμε σήμερα αυτό που πρέπει, για να μην έρθουμε μετά από είκοσι-τριάντα χρόνια να κάνουμε την αυτοκριτική μας. Ας υπερβούμε όλοι τις κομματικές αγκυλώσεις, όπως αναγκάστηκε να κάνει –και καλώς έκανε- η Νέα Δημοκρατία σήμερα και να δώσουμε την ευκαιρία στους νέους και στην πατρίδα για ένα καλύτερο αύριο, για να πιάνουν τόπο τα χρήματα που δαπανά κάθε οικογένεια για την εκπαίδευση των παιδιών της, για να μπορούμε από νέες θέσεις να στηρίξουμε τη μεγάλη προσπάθεια που κάνει η χώρα μας, όχι απλά για να βγει από την κρίση, αλλά ταυτόχρονα να δημιουργήσει και νέες προϋποθέσεις για μια ισχυρή πατρίδα.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε πολύ τον κ. Κεγκέρογλου, Βουλευτή Ηρακλείου του ΠΑΣΟΚ.

Ο κ. Ιωάννης Αμοιρίδης, Βουλευτής Πιερίας του ΠΑΣΟΚ, έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΑΜΟΙΡΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, αγαπητέ Πρόεδρε.

Είμαι τελευταίος, αλλά όχι ύστατος. Νομίζω ότι είμαι τελευταίος ομιλητής επί της αρχής.

Αγαπητοί συνάδελφοι, νομίζω ότι σήμερα η δημοκρατία έκανε ένα πολύ μεγάλο βήμα. Πετύχαμε σύγκλιση, πετύχαμε συναίνεση και έχει ιδιαίτερη σημασία, γιατί αφορά το πιο σημαντικό κομμάτι της ζωής μας, την παιδεία. Βέβαια, η σύγκλιση και η συναίνεση δεν επιτεύχθηκε τυχαία. Θεωρώ ότι η μετροέπεια και η έλλειψη εγωισμού από πλευράς του Υπουργείου έδωσε τη δυνατότητα και σε βάθος χρόνου –ένα χρόνο τώρα- αλλά και μέσα σε αυτήν την Αίθουσα να πετύχουμε τη σύγκλιση σε ένα κορυφαίο θέμα. Το ερώτημα ήταν αν χρειάζεται αλλαγή στα πανεπιστήμια ή όχι. Και όλοι συνειδητοποιούμε ότι χρειαζόταν η αλλαγή.

Αυτό το νομοσχέδιο είναι ένα μεγάλο βήμα σε αυτήν την κατεύθυνση, αρκεί η υλοποίησή του να ανταποκριθεί στις προσδοκίες του νομοθέτη.

Μιλάμε για το αυτοδιοίκητο. Οκτώ πόλεις γράφουν οι εφημερίδες σήμερα ότι καίγονται λόγω του αυτοδιοίκητου του ποδοσφαίρου, ένα αυτοδιοίκητο αδιαφανές, ένα αυτοδιοίκητο που δεν δίνει λόγο σε κανένα, που διαχειρίζεται ανθρώπους, διαχειρίζεται χρήμα, διαχειρίζεται κοινωνία. Τέτοιο αυτοδιοίκητο θέλουμε ή ένα αυτοδιοίκητο το οποίο θα απολογείται, θα έχει διαφάνεια, θα δίνει τη δυνατότητα να ελέγχεται και θα δίνει προοπτική; Εκτιμώ ότι αυτό το αυτοδιοίκητο πρότεινε το νομοσχέδιο.

Συνεργάστηκα ως δήμαρχος με πάρα πολλά πανεπιστήμια και ΤΕΙ, με το Πανεπιστήμιο Αιγαίου σε θέματα κοινωνικά, με το Μετσόβειο σε θέματα κυκλοφοριακά, με το Αριστοτέλειο σε θέματα αναπτυξιακά, με το ΤΕΙ σε θέματα περιβάλλοντος. Όλες αυτές οι μελέτες, όλη αυτή η συνεργασία έδωσαν τη δυνατότητα να προγραμματίσουμε ένα μεγάλο στοίχημα για την πόλη και το πετύχαμε.

Όμως, δεν ξεχνώ ότι όλο αυτό το χρονικό διάστημα είδαμε φαινόμενα όπου καθηγητές απέκρυπταν έσοδα από την εφορία και κανένας δεν πήρε θέση, κανένας πανεπιστημιακός δεν τα κατήγγειλε. Όλοι αυτοί οι πρυτάνεις που εμφανίζονταν όλο αυτό το χρονικό διάστημα στις τηλεοράσεις και έριχναν βολές και ριπές και μύδρους κατά του νομοσχεδίου δεν πήραν θέση.

Γνωρίζουμε όλοι καθηγητές που υπάρχουν στα πανεπιστήμια οι οποίοι έχουν το άτομό τους πάνω από όλα και θεωρούν ότι οι φοιτητές πρέπει να πάρουν πτυχίο μετά από πέντε χρόνια ή τρία ή τέσσερα, αφού τελειώσουν το πανεπιστήμιο, για το δικό τους μόνο μάθημα. Ή δεν γνωρίζετε; Ρωτήστε τους φοιτητές. Σε κάθε πανεπιστήμιο υπάρχει ένας καθηγητής που -γούστο του και καπέλο του- θα δώσει το πτυχίο στο φοιτητή όταν θέλει αυτός. Δί-

νουν το μάθημα τριακόσιοι, θα περάσουν τρεις.

Αυτούς τους καθηγητές τους αξιολογεί κανείς; Αξιολογεί τις κοινωνικές επιπτώσεις που έχουν αυτές οι ενέργειες; Πότε ακούστηκε κάποια πανεπιστημιακή κοινότητα να αποβάλει έναν τέτοιο καθηγητή; Άρα, όταν μιλάμε για αυτοδιοίκητο, θα πρέπει να αποδεικνύεται παράλληλα.

Από την άλλη πλευρά, έχουμε δαιμονοποιήσει τους φοιτητές. Ποιος έχει τη δύναμη σήμερα στο πανεπιστήμιο, ο πρύτανης ή ένας φοιτητής; Εγώ δεν λέω ότι δεν υπάρχει συναλλαγή. Όμως, ποιος είναι αυτός που μπορεί να την αποβάλει ή να την αποφύγει ή να μην τη διαιωνίσει; Ο ίδιος ο πρύτανης. Και τι έγινε μέχρι σήμερα; Δαιμονοποιούμε τους φοιτητές και φταίνε οι φοιτητές για όλα! Λέμε ότι αυτοί συναλλάσσονται και βρίσκοντας πάτημα αυτή τη δικαιολογία, θέλουμε να αποβάλουμε τους φοιτητές από τη συμμετοχή τους στην έκφραση γνώμης πάνω στη διοίκηση του πανεπιστημίου. Εκτιμώ ότι μία νέα ΕΦΕΕ θα ήταν ίσως μία λύση, προκειμένου να εκφράζονται οι φοιτητές μέσα από ένα συλλογικό όργανο.

Κυρία Υπουργέ, επί των άρθρων θεωρώ ότι η κατάργηση της θέσης του λέκτορα είναι προς τη σωστή κατεύθυνση. Με μία δημοσίευση θα μπορούσε να επιλεγεί από το «αντικειμενικό» –εντός εισαγωγικών- Σώμα των καθηγητών ένας λέκτορας για μία έδρα και να ξεκινούσε τη διαδρομή του στο πανεπιστήμιο. Δεν έχουμε ακούσει για συγγενείς, φίλους, νύφες, γαμπρούς, παιδιά, που συνεχίζουν να παίρνουν τις έδρες; Δεν έχουμε ακούσει, όταν ζήτησε ο κ. Πανάρετος να δώσουν τα στοιχεία, αν ανταποκρίθηκαν και αν έδωσαν τα στοιχεία τα πανεπιστήμια; Αφού ήταν καθαροί! Γιατί δεν απαντούσαν; Γιατί δεν έδιναν τα στοιχεία;

Όσον αφορά τα ΤΕΙ, συμφωνώ με τον κ. Ταλιαδούρο και εκτιμώ ότι από τη στιγμή που είναι τετραετής η φοίτηση, είναι όπως είναι κάθε άλλο πανεπιστήμιο και πρέπει να έχει τα ίδια δικαιώματα, ολοκληρωμένη εκπαίδευση, συμμετοχή στην έρευνα και στον τρίτο κύκλο σπουδών. Αν ήταν διετής ή τριετής η φοίτηση, θα το αντιλαμβανόμουν. Όμως, είναι τετραετής η φοίτηση! Όπως κόπηκαν τα πολυτεχνεία και το πτυχίο του πολυτεχνείου να είναι μάστερ γιατί είναι πενταετούς και δεν το δικαιολογήσαμε –γιατί υπάρχουν και άλλες σχολές πενταετούς, όπως είναι η Γεωπονική- έτσι συμβαίνει και με τα ΤΕΙ, γιατί είναι τετραετούς φοίτησης.

Άρα, εκτιμώ ότι θα πρέπει να υπάρχει ίση αντιμετώπιση αυτών των παιδιών που εν πάση περιπτώσει έχουν αποφασίσει αυτήν την κατεύθυνση ή η βαθμολογία τους τους οδήγησε σ' αυτήν. Όμως, αυτό δεν αποκλείει κάποιον από το να γίνει πολύ καλύτερος και να έχει τη δυνατότητα και τις ευκαιρίες και για έρευνα και για διδακτορικό μέσα από το πανεπιστήμιο, γιατί μπορεί να έτυχε να έχει μία στραβή ή να μην είχε διαβάσει, αλλά από εκεί και πέρα το εκμεταλλεύτηκε, στρώθηκε, διάβασε και μπορεί να γίνει ένας πολύ καλός επιστήμονας.

Όσον αφορά την κατάτμηση του χρόνου σπουδών και το «3 συν 1» ή το «3 συν 2», θα μπορούν όλα τα πανεπιστήμια της χώρας που έχουν ίδιο αντικείμενο να συντονιστούν και να πουν «3 συν 2»; Εκτιμώ ότι η κατάτμηση του χρόνου σπουδών, κυρία Υπουργέ, δεν είναι προς τη σωστή κατεύθυνση. Πρέπει να παραμείνει ως έχει.

Όσον αφορά το άσυλο, έτσι που είδα τον εκπρόσωπο του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού να πανηγυρίζει, κατάλαβα ότι αύριο το πρωί στα Προπύλαια θα έχουμε φράχτες και κουβούκλια αστυνομικών. Αυτό θέλαμε; Αυτός είναι ο στόχος; Εκτιμώ ότι το νομοσχέδιο δεν είναι σ' αυτήν την κατεύθυνση. Δεν μπορεί να καταργήσουμε αυτό που έχουμε πετύχει όλα αυτά τα χρόνια και να κάνουμε τα πανεπιστήμια περιφραγμένα! Αρκετά κάγκελα έχουμε στα σπίτια μας, στα παράθυρά μας, στις πόρτες μας, στις αυλές μας, αρκετές φυλακές ζούμε! Το πανεπιστήμιο δεν μπορεί να είναι φυλακή ούτε να αστυνομεύεται! Έτσι, εκτιμώ ότι πρέπει να προστατεύσουμε το άσυλο σαν κόρη οφθαλμού, σαν έκφραση ελευθερίας και δημοκρατίας.

Όσον αφορά το ότι ειπώθηκε ότι υπάρχουν εξήντα έξι πόλεις με διάφορα τμήματα, θα έλεγα ότι υπάρχει μία λανθασμένη κατεύθυνση από πολιτικές επιλογές. Όμως, ποιος θα επιλέξει αυτές τις πόλεις όπου θα κλείσουν; Γιατί τα πανεπιστήμια πρέπει να είναι στην Αθήνα και τη Θεσσαλονίκη; Γιατί δεν αποκεντρώνουμε τα ΤΕΙ, προκειμένου να δημιουργήσουμε τεχνολογικά ινστιτούτα σε συγκεκριμένες πόλεις της περιφέρειας, για να αναπτυχθεί και η περιφέρεια; Όταν το 57% του ΑΕΠ παράγεται στην Αθήνα και το 13% στη Θεσσαλονίκη, έχουμε ένα 70% σε δύο πόλεις της χώρας! Έτσι θέλουμε την ανάπτυξη; Έτσι θέλουμε να συνδυάσουμε την εκπαίδευση με την παραγωγική διαδικασία; Πώς θα στηριχθεί η ελληνική περιφέρεια; Το έχουμε σκεφτεί καθόλου; Απλώς, λέμε ότι είναι εξήντα έξι πόλεις και θα τις κάνουμε πάλι δύο, να μαζευτούμε όλοι στην Αθήνα. Και αυτές οι πόλεις κοστίζουν στις οικογένειες των παιδιών που θα πάνε στην περιφέρεια. Γιατί, στα παιδιά της περιφέρειας δεν κοστίζει το να έρθουν στην Αθήνα; Πώς γίνεται να συζητούμε συνεχώς αντιλαμβανόμενοι την Ελλάδα σαν Αθήνα και να αγνοούμε την περιφέρεια;

Όσον αφορά το ΤΕΙ της Κατερίνης, κάθε χρόνο αυξάνεται η δυναμική του. Έχει συνδεθεί με την αγορά εργασίας και του ανατίθενται μελέτες και από τους δήμους και από τους τοπικούς παραγωγικούς φορείς και είναι για μας μία αναφορά στην τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Ποιος θα αποφασίσει ότι δεν μπορεί να είναι, όταν συζητάμε ότι η ευρύτερη περιφέρεια της Θεσσαλονίκης είναι όλοι αυτοί οι νομοί βάσει του «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗ». Θα γίνει «ΚΑΛΛΙΚΡΑΤΗΣ» και στα πανεπιστήμια ή θα γίνει η επιλογή του χώρου του πανεπιστημίου βάση της έκφρασης των περισσοτέρων ή της δίκαιης κατανομής; Νομίζω ότι η περιφέρεια δικαιούται.

Όσον αφορά τους φοιτητές καλό θα είναι παιδιά τα οποία δεν έχουν σήμερα οικονομικές δυνατότητες να μπορούν να έχουν πρόσβαση στο πανεπιστήμιο στηριζόμενοι από την πολιτεία. Κυρία Υπουργέ, πρέπει να ζητήσετε να γίνουν περισσότερες φοιτητικές εστίες. Υπάρχει ένα πρόβλημα όσον αφορά την οικονομική δυνατότητα. Ας επενδύσουμε στην παιδεία όχι μόνο θεσμικά αλλά και σε υποδομές. Καλή είναι η έρευνα αλλά τα εργαστήρια χωρίς φοιτητές δεν έχουν καμμία αξία.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κλείνω, κύριε Πρόεδρε, σε μισό λεπτό.

Αγαπητοί συνάδελφοι, το πρόβλημα της χώρας είναι βέβαια οικονομικό, είναι κοινωνικό αλλά κυρίως είναι αξιακό. Γι' αυτό είναι σημαντική αυτή η μελέτη που σήμερα στηρίζουμε. Γι' αυτό είναι σημαντικό αυτό που αποφασίζουμε σήμερα, εδώ για το μέλλον μας. Διότι όταν παράγεις πολίτες με αξίες, τότε έχεις μία κοινωνία με αξίες.

Να είστε σίγουροι ότι κάθε παιδί στο πανεπιστήμιο από το τελευταίο μέχρι το πρώτο, από το πιο φτωχό μέχρι το πιο πλούσιο, μπορεί να είναι αυτό το παιδί το οποίο θα δώσει τη δυνατότητα στη χώρα μας να διακριθεί. Θα είναι αυτό το παιδί που μέσα από την έρευνα θα βρει ένα καινούργιο φάρμακο για οποιαδήποτε αρρώστια και θα κάνει όλους μας περήφανους και δεν πρέπει να του στερήσουμε αυτήν τη δυνατότητα.

Το νομοσχέδιο, αγαπητή κυρία Υπουργέ, δίνει πλέον τεράστιες δυνατότητες. Η υλοποίησή του πρέπει να είναι τόσο αποτελεσματική όσο η δική σας ευαισθησία να προχωρήσετε σε αυτήν τη μεγάλη αλλαγή.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε τον κ. Αμοιρίδη, Βουλευτή Πιερίας του ΠΑΣΟΚ και τελευταίο ομιλητή επί της αρχής.

Το λόγο έχει η Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, κ. Άννα Διαμαντοπούλου για νομοτεχνικές βελτιώσεις.

ΆΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Κύριε Πρόεδρε, θα τις καταθέσω στα Πρακτικά τις νομοτεχνικές βελτιώσεις.

(Στο σημείο αυτό η Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων, κ. Άννα Διαμαντοπούλου καταθέτει για τα Πρακτικά, τις προαναφερθείσες νομοτεχνικές βελτιώσεις οι οποίες έχουν ως εξής:

LL

ΠΡΟΣΘΗΚΕΣ – ΑΝΑΔΙΑΤΥΠΩΣΕΙΣ
ΚΑΙ ΝΟΜΟΤΕΧΝΙΚΕΣ ΒΕΛΤΙΩΣΕΙΣ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΝΟΜΟΥ

«ΔΟΜΗ, ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ, ΔΙΑΣΦΑΛΙΣΗ ΤΗΣ ΠΟΙΟΤΗΤΑΣ ΤΩΝ ΣΠΟΥΔΩΝ ΚΑΙ ΔΙΕΘΝΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΑΝΩΤΑΤΩΝ ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΩΝ ΙΔΡΥΜΑΤΩΝ»

Άρθρο 3

Προστίθεται παράγραφος 3 ως εξής: **«3. Από τη δημοσίευση του παρόντος νόμου καταργούνται το άρθρο 2 του ν. 1268/1982 (Α΄ 87) και οι παράγραφοι 1 έως και 7 και 9 του άρθρου 3 του ν. 3549/2007 (Α΄ 69).»**

Άρθρο 4

Παράγραφος 2: Στο πρώτο εδάφιο της περίπτωσης β΄ διαγράφεται η λέξη **«στελεχών».**

Άρθρο 8

Παράγραφος 10: Στην περίπτωση ι΄ διαγράφεται η φράση **«του πρύτανη και»**.

Παράγραφος 15, η οποία αναριθμήθηκε σε παράγραφο 16 και αναδιατυπώθηκε σύμφωνα με τις προσθήκες, αναδιατυπώσεις και νομοτεχνικές βελτιώσεις: αναδιατυπώνεται εκ νέου ως εξής:

«**16.** α) Ο πρύτανης εκλέγεται από **τους καθηγητές** του ιδρύματος, ύστερα από διεθνή πρόσκληση εκδήλωσης ενδιαφέροντος, η οποία εκδίδεται από τον πρόεδρο του Συμβουλίου.

β) Την ευθύνη της οργάνωσης της διαδικασίας ανάδειξης του πρύτανη έχει **τριμελής** επιτροπή, η οποία **συγκροτείται με απόφαση του Συμβουλίου και** αποτελείται από **καθηγητές πρώτης βαθμίδας του** οικείου ιδρύματος. Η συμμετοχή στην εν λόγω επιτροπή αποτελεί καθήκον στο πλαίσιο του διοικητικού έργου του **καθηγητή πρώτης βαθμίδας**.

Η επιτροπή προβαίνει στις αναγκαίες ενέργειες για την προσέλκυση υποψηφιοτήτων, συγκεντρώνει τις υποψηφιότητες, προσκαλεί τους υποψηφίους σε ακρόαση ανοικτή στην κοινότητα του ιδρύματος και **εκθέτει**

στο Συμβούλιο τα ακαδημαϊκά και διοικητικά προσόντα των υποψηφίων **κατ' αλφαβητική σειρά**.

γ) Το Συμβούλιο, με απόφασή του, που λαμβάνεται με πλειοψηφία των δύο τρίτων του συνόλου των μελών του, επιλέγει εφόσον είναι ενδεκαμελές δύο και εφόσον είναι δεκαπενταμελές τρεις υποψηφίους μεταξύ αυτών που συγκεντρώνουν τα τυπικά προσόντα που προβλέπονται στην παράγραφο 15 και ύστερα από εκτίμηση των ουσιαστικών τους προσόντων. Μέσα σε προθεσμία δύο ημερών από την επιλογή, σύμφωνα με το προηγούμενο εδάφιο, καλούνται όλοι οι καθηγητές του ιδρύματος να εκλέξουν, μεταξύ των υποψηφίων που επιλέχθηκαν, τον πρύτανη του ιδρύματος. Στην εκλογή συμμετέχουν και οι λέκτορες των Πανεπιστημίων / καθηγητές εφαρμογών των Τ.Ε.Ι., οι οποίοι υπηρετούν στο ίδρυμα σύμφωνα με τα άρθρα 77 και 78, αντίστοιχα. Αν κανείς από τους υποψηφίους δεν συγκεντρώσει την απόλυτη πλειοψηφία των έγκυρων ψήφων, η εκλογή επαναλαμβάνεται την επόμενη ημέρα μεταξύ των δύο πλειοψηφούντων υποψηφίων.

δ) Ο πρύτανης διορίζεται με απόφαση του Συμβουλίου, που δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, **για πενταετή θητεία**. **Αν ο πρύτανης παραιτηθεί ή για οποιονδήποτε λόγο εκλείψει,** εκλέγεται νέος πρύτανης για πλήρη θητεία.

ε) **Ο πρύτανης δεν μπορεί να εκλεγεί για δεύτερη συνεχή θητεία στο ίδιο ίδρυμα.»**

Παράγραφοι 16 και 17, οι οποίες αναριθμήθηκαν σε παραγράφους 17 και 18 με τις προσθήκες, αναδιατυπώσεις και νομοτεχνικές βελτιώσεις, αντίστοιχα: διαγράφονται και οι λοιπές παράγραφοι αναριθμούνται εκ νέου αναλόγως.

Παράγραφος 18, η οποία αναριθμήθηκε σε παράγραφο 19 με τις προσθήκες, αναδιατυπώσεις και νομοτεχνικές βελτιώσεις και η οποία ύστερα από την κατά τα ανωτέρω διαγραφή παραγράφων αναριθμείται εκ νέου σε παράγραφο 17: Στο δεύτερο και στο τρίτο εδάφιο, η φράση «των αναπληρωτών πρυτάνεων» αναδιατυπώνεται ως εξής: «των αναπληρωτών **πρύτανη**».

Άρθρο 23

Παράγραφος 1: Στο δεύτερο εδάφιο, ύστερα από τη φράση «στη βαθμίδα» προστίθεται η φράση **«του πρώτου»**.

Παράγραφος 2: Στην περίπτωση θ΄ της παραγράφου 2, όπως διαμορφώθηκε με τις προσθήκες – αναδιατυπώσεις και νομοτεχνικές βελτιώσεις, η λέξη «έγκριση» αντικαθίσταται από τη λέξη **«ενημέρωση»** και, συνεπώς, η περίπτωση αυτή αναδιατυπώνεται ως εξής: «**θ)** Να ασκούν ελευθέριο επάγγελμα, ύστερα από **ενημέρωση** του Κοσμήτορα της σχολής στην οποία ανήκουν.»

Άρθρο 24

Παράγραφος 1: Στην περίπτωση γ΄, ύστερα από τη φράση «δικαστικού λειτουργού» προστίθεται η φράση «**ή εκκλησιαστικού υπαλλήλου».**

Άρθρο 77

Παράγραφος 2: Το πρώτο εδάφιο, όπως αναδιατυπώθηκε με τις προσθήκες – αναδιατυπώσεις και νομοτεχνικές βελτιώσεις, αναδιατυπώνεται εκ νέου ως εξής: «Οι διαδικασίες εκλογής και εξέλιξης σε θέσεις μελών Δ.Ε.Π. για τις οποίες έχει εκδοθεί προκήρυξη **έως τη δημοσίευση του παρόντος νόμου ή για τις οποίες έχει υποβληθεί αίτηση από το ενδιαφερόμενο για εξέλιξη μέλος Δ.Ε.Π. έως τις 1-7-2011, καθώς και οι διαδικασίες μετάκλησης που εκκρεμούν κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου,** συνεχίζονται και ολοκληρώνονται σύμφωνα με τις ισχύουσες κατά τη δημοσίευση του νόμου αυτού διατάξεις.»

Άρθρο 78

Παράγραφος 2: Το πρώτο εδάφιο, όπως αναδιατυπώθηκε με τις προσθήκες – αναδιατυπώσεις και νομοτεχνικές βελτιώσεις, αναδιατυπώνεται εκ νέου ως εξής: «Οι διαδικασίες εκλογής και εξέλιξης σε θέσεις μελών Ε.Π. για τις οποίες έχει εκδοθεί προκήρυξη **έως τη δημοσίευση του παρόντος νόμου ή έχει υποβληθεί αίτηση από το ενδιαφερόμενο για εξέλιξη μέλος Ε.Π. έως τις 1-7-2011**, συνεχίζονται και ολοκληρώνονται σύμφωνα με τις ισχύουσες κατά τη δημοσίευση του νόμου αυτού διατάξεις.»

Παράγραφος 3: Στο τέλος του δεύτερου εδαφίου προστίθεται η φράση **«, που δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως.»**

Άρθρο 81

Περίπτωση 3: α) Στη φράση «τα άρθρα 1,2,3,6» διαγράφεται ο αριθμός **«2,»**

β) η φράση «οι παράγραφοι 1 έως και 4 του άρθρου 7» αναδιατυπώνεται ως εξής: «οι παράγραφοι 1 έως και **5 και 7** του άρθρου 7»,

γ) ύστερα από τη φράση «μόνο όσον αφορά τα Α.Ε.Ι.» τίθεται κόμμα (,) και

δ) η φράση «έως και 35» αντικαθίσταται ως εξής: «έως και **35** και 37».

Περίπτωση 9: Η φράση **«το άρθρο 19,»** διαγράφεται.

Περίπτωση 15, η οποία έχει αναριθμηθεί σε περίπτωση 16 σύμφωνα με τις προσθήκες – αναδιατυπώσεις και νομοτεχνικές βελτιώσεις:

Αναδιατυπώνεται ως εξής: «**16.** τα άρθρα **1 έως και 12** του ν. 2530/1997 (Α΄ 218).»

Περίπτωση 23, η οποία αναριθμήθηκε σε παράγραφο 25 με τις προσθήκες, αναδιατυπώσεις και νομοτεχνικές βελτιώσεις: Διαγράφεται η φράση **«οι παράγραφοι 1 έως και 7 και η παράγραφος 9 του άρθρου 3,»**.

Περίπτωση 39 [«39. το π.δ. 497/1984 (Α΄ 176)»]**, η οποία αναριθμήθηκε σε περίπτωση 41 σύμφωνα με τις προσθήκες – αναδιατυπώσεις και νομοτεχνικές βελτιώσεις:** Διαγράφεται και οι λοιπές περιπτώσεις, όπως επίσης είχαν αναριθμηθεί με τις προσθήκες – αναδιατυπώσεις και νομοτεχνικές βελτιώσεις, αναριθμούνται εκ νέου αναλόγως.

>>

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Να φωτοτυπηθούν και να διανεμηθούν.

Προχωρούμε στον κατάλογο των ομιλητών επί των άρθρων.

Το λόγο έχει η Βουλευτής Πιερίας τους ΠΑΣΟΚ, κ. Μαρία Μίχου, για οκτώ λεπτά.

ΜΑΡΙΑ ΜΙΧΟΥ: Ευχαριστώ κύριε Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, κυρία Υφυπουργέ, κύριοι συνάδελφοι, συζητούμε από χθες στη Βουλή ένα ιδιαίτερα σημαντικό νομοσχέδιο του Υπουργείου Παιδείας που αφορά την τριτοβάθμια εκπαίδευση, που αφορά ένα ιδιαίτερα δυναμικό και ελπιδοφόρο τμήμα του ελληνικού λαού, που αφορά τα παιδιά μας.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η πρόοδος και η ευημερία των λαών περνά μέσα από τη δυνατότητα τους να εξελίσσονται και να αντιμετωπίζουν με επιτυχία τις προκλήσεις των καιρών. Βασικό εργαλείο είναι η γνώση που προσφέρει η έρευνα. Για το λόγο αυτό το ζήτημα της παιδείας αποτελεί διαχρονικά κεντρική επιλογή όλων των κυβερνήσεων.

Στη χώρα μας εδώ και αρκετά χρόνια η μεταρρύθμιση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης απασχολεί τακτικά το δημόσιο διάλογο, πότε με αφορμή την καταπάτηση του ασύλου, πότε με αφορμή τις επαγγελματικές προοπτικές των αποφοίτων και πότε λόγω της αδυναμίας των ιδρυμάτων να πρωταγωνιστήσουν σε διεθνές επίπεδο. Τα ΑΕΙ και τα ΤΕΙ της χώρας γίνονται αντικείμενο έντονης κριτικής.

Σπάνια η τριτοβάθμια εκπαίδευση βρίσκεται στο επίκεντρο θετικών αξιολογήσεων μετά από μία σημαντική επιτυχία. Τότε συνήθως λέμε ότι η επιτυχία αυτή οφείλεται στις εξαιρετικές δυνατότητες ορισμένων ατόμων και όχι στη δυναμική του ελληνικού εκπαιδευτικού συστήματος.

Οφείλουμε να παραδεχθούμε ότι δυστυχώς η αριστεία δεν είναι ο κανόνας στις επιδόσεις των ελληνικών πανεπιστημίων. Από την άλλη μεριά όμως είναι άδικο να απαξιώσουμε συνολικά ένα ολόκληρο σύστημα που υπηρετούν με αφοσίωση πολύ αξιόλογοι επιστήμονες.

Γι' αυτό και στο παρόν σχέδιο νόμου η ανάγκη για ριζικές αλλαγές συνοδεύεται από την έμπρακτη εμπιστοσύνη της πολιτείας στις υγιείς δυνάμεις της πανεπιστημιακής κοινότητας.

Με την αναμόρφωση του μοντέλου διοίκησης, η οποία ενισχύθηκε ιδιαίτερα και μετά από τις πρόσφατες τροποποιήσεις της κυρίας Υπουργού, το αυτοδιοίκητο των πανεπιστημίων περιβάλλεται από αυστηρές εγγυήσεις διαφάνειας και αξιοκρατίας. Μόνο έτσι η τριτοβάθμια εκπαίδευση θα επιτελέσει τελικά το διπλό της ρόλο πρώτον, να δημιουργήσει, πραγματικά, καλλιεργημένους πολίτες που θα σκέφτονται ελεύθερα, χρησιμοποιώντας τις γνώσεις τους και διευρύνοντας τους ορίζοντές τους και δεύτερον, να γίνει το επίκεντρο αναπτυξιακής προσπάθειας, εισάγοντας την καινοτομία στα συγκριτικά πλεονεκτήματα και των ελληνικών επιχειρήσεων, αλλά και των Ελλήνων επιστημόνων.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω όμως ότι τελικά όλα κρίνονται εκ του αποτελέσματος. Γι' αυτό είναι χρήσιμο κάθε φορά να βλέπουμε με ρεαλισμό πού βρισκόμαστε και πού θέλουμε να πάμε. Στην πραγματικότητα, μετά τον πρωτοποριακό για τα δεδομένα της εποχής του –τονίστηκε από πολλούς συναδέλφους- νόμο πλαίσιο 1268/1982 υπήρξε στασιμότητα. Παρά τις όποιες βελτιώσεις, επιμέρους βέβαια, έφεραν οι επόμενες νομοθετικές ρυθμίσεις, τα ελληνικά πανεπιστήμια επέλεξαν να ακολουθήσουν ένα δικό τους δρόμο, μη συμβατό με τις εξελίξεις σε ευρωπαϊκό και διεθνές επίπεδο, μια πορεία που θα οδηγούσε με μαθηματική ακρίβεια σε διεθνή απομόνωση.

Πέραν, λοιπόν, από τις αλλαγές στον τρόπο διοίκησης του πανεπιστημίου, ένα πολύ σημαντικό μέρος, κατά την άποψή μου, της μεταρρύθμισης αφορά τη διεθνοποίηση του πανεπιστημίου και το άνοιγμα στην κοινωνία και στην αγορά, όχι με γνώμονα την κερδοφορία, όπως ορισμένοι υποστηρίζουν, αλλά με στόχο πρώτον, την ανταπόδοση των κοινωνικών αγαθών στους Έλληνες φορολογούμενους και δεύτερον, την ενίσχυση της υγιούς καινοτομικής επιχειρηματικότητας.

Θέλουμε πανεπιστήμια τα οποία θα ελκύουν διακεκριμένους Έλληνες και ξένους ακαδημαϊκούς και όχι πανεπιστήμια των ημέτερων. Θέλουμε πανεπιστήμια ανοιχτά και εξωστρεφή, τα οποία θα επιλέγονται από νέους όλου του κόσμου και όχι από αποφάσεις πίσω από κλειστές πόρτες, χωρίς έλεγχο και χωρίς λογοδοσία. Θέλουμε πανεπιστήμια τα οποία θα εκπονούν πρωτοποριακά ερευνητικά προγράμματα σε όλους τους κλάδους της επιστήμης και όχι έρευνα για την έρευνα. Θέλουμε πανεπιστήμια ελεύθερης διακίνησης ιδεών και όχι ελεύθερης διακίνησης συμφερόντων. Αυτήν τη στιγμή βρισκόμαστε στην αρχή της προσπάθειας. Όμως, οι προβλέψεις του νομοσχεδίου μας επιτρέπουν να είμαστε αισιόδοξοι.

Ορισμένες ιδιαίτερα θετικές ρυθμίσεις, κατά την άποψή μου, είναι:

Πρώτον, η εισαγωγή των εντεταλμένων διδασκαλίας, στο άρθρο 16.

Δεύτερον, η πρόβλεψη για ίδρυση παραρτημάτων ΑΕΙ και ΤΕΙ στο εξωτερικό, άρθρο 7.

Τρίτον, η δυνατότητα δημιουργίας επώνυμης έδρας, άρθρο 47.

Τέταρτον, η οργάνωση των πανεπιστημίων σε σχολές και όχι σε τμήματα, ακόμη και σε μεταπτυχιακό επίπεδο, άρθρο 33.

Πέμπτον, η δυνατότητα ευελιξίας και εξειδίκευσης των στόχων του πανεπιστημίου, ανάλογα με τις ιδιαιτερότητές του μέσα από την κατάρτιση του οργανισμού και του εσωτερικού κανονισμού, άρθρο 5 και 6.

Έκτον, η ενίσχυση των μονάδων διασφάλισης ποιότητας και η αναβάθμιση της Αρχής Διασφάλισης Ποιότητας στην Ανώτατη Εκπαίδευση, ΑΔΙΠ, για ουσιαστικό έλεγχο της παρεχόμενης γνώσης, άρθρο 14.

Και έβδομον, οι εγγυήσεις για ουσιαστική εφαρμογή της συνταγματικής πρόβλεψης για το πανεπιστημιακό άσυλο, άρθρο 3.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πιστεύω ότι μια σημαντική μεταρρύθμιση τέτοιου βεληνεκούς πρέπει να τη βλέπουμε σε αντιστοιχία με την ευρύτερη κοινωνική και οικονομική συγκυρία και όχι αποσπασματικά. Γι' αυτό θέλω να κάνω ιδιαίτερη αναφορά στη δυνατότητα και στη συμβολή που μπορεί να έχει το νέο πανεπιστήμιο στην καταπολέμηση της ανεργίας, που παρά τις σημαντικές προσπάθειες της ελληνικής Κυβέρνησης έχει ξεπεράσει πλέον το 16%. Είναι γεγονός ότι παράγουμε ανέργους και ετεροαπασχολούμενους πτυχιούχους, πολλές φορές χαμηλής εξειδίκευσης. Για την κατάσταση αυτή σε ένα βαθμό οφείλεται η προφανής αναντιστοιχία μεταξύ του αναπτυξιακού μας μοντέλου και των κατευθύνσεων της εκπαιδευτικής πολιτικής.

Εδώ, λοιπόν, ο συντονισμός των συναρμόδιων Υπουργείων και της τοπικής αυτοδιοίκησης, είναι επιβεβλημένος. Μέσα από την ουσιαστική συμμετοχή των πανεπιστημίων στα προγράμματα περιφερειακής ανάπτυξης ανά τη χώρα, μπορούμε να πετύχουμε θεαματικά αποτελέσματα.

Θα ήθελα να αναφερθώ στη λειτουργία του ΤΕΙ Κατερίνης - αναφέρθηκε και ο συνάδελφος από την Κατερίνη- το οποίο συνεργάζεται με περισσότερες από ογδόντα εταιρείες του κλάδου της εφοδιαστικής αλυσίδας και logistics, το Επιμελητήριο Πιερίας, το Δήμο Κατερίνης και τη Διεύθυνση της Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης. Με τον τρόπο αυτό φροντίζει για τη διαρκή ενίσχυση των ερευνητικών του προγραμμάτων και την άμεση επαγγελματική αποκατάσταση των αποφοίτων του. Μάλιστα, η ιδιαίτερα καλή υλικοτεχνική υποδομή και οι κτηριακές εγκαταστάσεις που διαθέτει, του δίνουν τη δυνατότητα να υποδεχθεί ακόμη περισσότερους από τους σημερινούς εισακτέους.

Κυρία Υπουργέ, φέρατε στην Ολομέλεια ένα σημαντικό νομοσχέδιο για την τριτοβάθμια εκπαίδευση, αλλά όπως προανέφερα, σίγουρα θα κριθεί στην εφαρμογή του.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε την κ. Μαρία Μίχου, Βουλευτή Πιερίας του ΠΑΣΟΚ.

Το λόγο έχει ο κ. Κωνσταντίνος Μουσουρούλης, Βουλευτής Χίου της Νέας Δημοκρατίας.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥΛΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είχε ειπωθεί από κάποιον πολύ σωστά ότι δεν ξέρει αν τα πράγματα θα γίνουν καλύτερα αν αλλάξουν, αλλά για να γίνουν καλύτερα, πρέπει να αλλάξουν. Αυτό δείχνει μια αναγκαιότητα και ταυτόχρονα και μία αβεβαιότητα.

Αυτά τα δύο στοιχεία τα έχουμε εδώ. Ήμαστε βέβαιοι για το αποτέλεσμα αυτού που ψηφίζουμε, ωστόσο συμφωνούμε όλοι ότι είναι αναγκαίο να γίνει μια αλλαγή.

Η αιτιολογική έκθεση αναφέρει ότι η παιδεία είναι το θεμέλιο των ιστορικών επιτεύξεων της χώρας μας. Είναι πολύ σωστό αυτό. Όμως, αυτές τις επιτεύξεις είναι που εμείς οι ίδιοι έχουμε υποσκάψει όλα αυτά τα χρόνια με την αδυναμία μας να συμφωνήσουμε σε ένα μακρόπνοο όραμα και να το υλοποιήσουμε με συνέχεια και συνέπεια με βάση συγκεκριμένες πολιτικές. Το χρέος που δεν κάναμε στην ιστορία αυτού του τόπου, το οφείλουμε στους νέους που σήμερα πνίγονται από την ανασφάλεια, από την αβεβαιότητα και από όλα αυτά τα οδυνηρά συναισθήματα για τη νεανική ψυχή που προκάλεσε η ολική κρίση, στην οποία έχει περιέλθει η χώρα.

Σήμερα αξιοποιήσαμε μια ευκαιρία να γυρίσουμε σελίδα, παραβλέποντας μία στοιχειώδη προϋπόθεση για τη συνεννόηση. Ποια είναι αυτή; Την αξιοπιστία. Αξιοπιστία που η δική σας Κυβέρνηση έχει δυστυχώς για την παιδεία προ πολλού απολέσει.

Θα αναφερθώ επιγραμματικά στην πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Είναι δείγμα δηλαδή για το πώς εσείς πολιτεύεστε και πώς αντιμετωπίζετε τα ευαίσθητα θέματα της παιδείας.

Τα σχολεία φέτος για πρώτη φορά δεν θα λειτουργήσουν κανονικά. Τα κενά που έχουν δημιουργηθεί από τις χιλιάδες συνταξιοδοτήσεις και τη μείωση των προσλήψεων, δεν μπορούν να τα καλύψουν οι συγχωνεύσεις και οι καταργήσεις σχολείων. Πολύ δε περισσότερο αυτή η σώρευση μαθητών στα λιγότερα σχολεία, θα ακυρώσει την καταλληλότητα των υφιστάμενων μέσων και υποδομών. Άλλη καταλληλότητα έχει μια σχολική υποδομή και ένα διδακτικό μέσο για ένα μικρό αριθμό μαθητών και άλλη για ένα μεγαλύτερο.

Έχουμε και το θέμα των σχολικών βιβλίων που θα καθυστερήσουν, διότι σπεύσατε να καταργήσετε τον Οργανισμό Εκδόσεως Διδακτικών Βιβλίων προτού διασφαλίσετε μια μεταβατική λύση, η οποία να λειτουργεί.

Τα ίδια και χειρότερα συμβαίνουν και στο εξωτερικό, όπου όποια σχολεία δεν κλείνουν, υπολειτουργούν. Ανακαλέσατε καθηγητές λίγες μέρες πριν ξεκινήσει η σχολική χρονιά με αποτέλεσμα να υπάρξουν συμπτύξεις τάξεων που προφανώς είναι αντιεκπαιδευτικό. Και μάλιστα με το μεταναστευτικό κύμα που αναμένεται λόγω της κρίσης, θα κληθείτε κάποια στιγμή να αναθεωρήσετε αυτή την πολιτική σας.

Να μιλήσω για την επιμόρφωση των εκπαιδευτικών; Είχατε πει, κυρία Υπουργέ, ότι λίγο πριν την έναρξη της σχολικής χρονιά θα έχουν ολοκληρωθεί τα ζητήματα της επιμόρφωσης. Είμαι βέβαιος ότι για πρώτη φορά κάτι τέτοιο δεν πρόκειται να συμβεί. Μήπως, όμως, επιμορφώθηκαν και οι ειδικότητες που χρησιμοποιήσατε από τη δευτεροβάθμια εκπαίδευση στο ολοήμερο δημοτικό σχολείο;

Ούτε αυτό έχει γίνει, για να μην πούμε βέβαια για τους απλήρωτους αναπληρωτές που προσλήφθηκαν μέσω του ΕΣΠΑ και ακόμα περιμένουν.

Να πω και για τις πανελλαδικές; Όλες τις αποφάσεις για την αλλαγή του συστήματος, για τον καθορισμό των εισακτέων και των τμημάτων αλλά και για τα εξεταστικά κέντρα τις πήρατε «στο παρά πέντε» και μάλιστα χωρίς τις εισηγήσεις των αρμοδίων οργάνων.

Να προσθέσω εδώ τρία ακόμα σημαντικά θέματα, τη διαρροή των θεμάτων, τον αποκλεισμό των μαθητών από τα ξένα πανεπιστήμια, εκείνων δηλαδή που εμπιστεύθηκαν ότι το απολυτήριο που θα λαμβάνουν χωρίς πανελλαδικές εξετάσεις θα έχει μια κάποια αξία και αναγνωρισιμότητα και βέβαια το απόλυτα γελοίο θέμα της επιστροφής απολυτηρίων τα οποία δεν είχαν το ορθό λογότυπο του Υπουργείου σας.

Υπάρχουν και άλλα πολλά. Ένα απ' αυτά είναι η επίσπευση και για πρώτη φορά η ταυτόχρονη επιλογή διευθυντών και σχολικών συμβούλων με κριτήρια –απ' ό,τι ακούω- ύποπτα, κριτήρια παραδοσιακού ΠΑΣΟΚ. Χθες ο Πρωθυπουργός μίλησε για ισονομία, για αξιοκρατία, για διαφάνεια.

Θα σταθώ επίσης σ' αυτό που είπε ο γενικός γραμματέας του Υπουργείου σας ότι η νέα σχολική χρονιά θα είναι η πιο δύσκολη μετά τον δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο λόγω της οικονομικής κρίσης.

Η οικονομική κρίση, κυρία Υπουργέ, από μόνη της δεν είναι ικανή να οδηγήσει σ' αυτήν την «πολτοποίηση» της εκπαίδευσης στην οποία εσείς έχετε επιδοθεί –φοβούμαι- με ζήλο αλλά –αν μου επιτραπεί- και με θράσος. Γιατί χρειάζεται θράσος να λέμε «πρώτα ο μαθητής» ή να μιλάμε για τομές, για νέο σχολείο ύστερα απ' όλα αυτά που περιέγραψα.

Το ίδιο ισχύει και για τον Πρωθυπουργό ο οποίος μας προέτρεψε χθες να σταθούμε αντάξιοι της ευθύνης μας. Η ελληνική κοινωνία, κυρία Υπουργέ, γνωρίζει πολύ καλά ποιος διαμόρφωσε τις παθογένειες, τις πελατειακές σχέσεις και την εξαγορά συνειδήσεων ακόμα και στο χώρο της παιδείας.

Πέρα από την αντίφαση αυτή, ο Πρωθυπουργός έφτασε χθες να πει ότι καμμία πολιτική δύναμη δεν έχει το δικαίωμα να κρυφτεί από την ευθύνη αυτή «ψαρεύοντας στα θολά νερά», ό,τι δηλαδή έκανε ως αντιπολίτευση όταν αντιδρούσε λυσσαλέα στις μεταρρυθμίσεις του ν. 3549 της κ. Γιαννάκου, νόμο με τον οποίο θεσμοθετήθηκαν τα περισσότερα απ' αυτά που ψηφίζουμε σήμερα, όπως η αξιολόγηση της ποιότητας των ΑΕΙ και των μελών ΔΕΠ, όπως η ενίσχυση της αυτοδιοίκησης, η οικονομική αυτοτέλεια των πανεπιστημίων, η διαφάνεια, η δημοσιότητα, η λογοδοσία στις οικονομικές αποφάσεις κοκ. Θα θυμίσω εδώ ότι τότε είχατε αρνηθεί ψήφο επί της αρχής.

Ο Πρωθυπουργός μίλησε επίσης και για τον ανθρώπινο πλούτο της χώρας. Κυρία Υπουργέ, η παροιμιώδης ελληνοφοβία σας –και θέλω να το τονίσω αυτό, είναι η σωστή λέξη- φάνηκε και στην παιδεία. Στο εναρκτήριο λάκτισμα αυτού του νομοσχεδίου στους Δελφούς όταν ξεκίνησε ο υποτιθέμενος διάλογος, είχατε μιλήσει για αξιολόγηση από ξένους εκπαιδευτικούς. Το ίδιο είπατε και για τα πανεπιστημιακά νοσοκομεία, το «Αρεταίειο» και το «Αιγινήτειο», ότι θα φέρετε ξένους να κάνουν την εξωτερική αξιολόγηση της λειτουργίας των πανεπιστημίων αυτών.

Να πω κάτι άλλο; Το Πανεπιστήμιο του Αιγαίου –για το οποίο θα αναφερθώ παρακάτω- το οποίο έχει αξιολογηθεί από την Ένωση Ευρωπαϊκών Πανεπιστημίων, γιατί προσπαθείτε ή επιχειρείτε –το κάνατε ήδη και πέρυσι- να το καταργήσετε; Θα πω εδώ ότι εγώ δεν έχω κανένα πρόβλημα με την εισαγωγή τεχνογνωσίας από το εξωτερικό και το γνωρίζετε πάρα πολύ καλά. Είμαι υπέρ, ωστόσο δεν πρόκειται γι' αυτό το θέμα.

Ευαγγελίζεστε ένα ευέλικτο πανεπιστήμιο και το επιβαρύνετε με γραφειοκρατία αυξάνοντας τις εσωτερικές δομές και διαδικασίες. Εμφανίσατε κατά τη γνώμη μου με θεατρικό τρόπο όλο αυτό το «πακέτο» ως απλοποίηση. Οι εξουσιοδοτικές διατάξεις και οι κανονιστικές πράξεις που πρέπει να εκδοθούν και μάλιστα ξεχωριστά για κάθε ΑΕΙ, μόνο απλοποίηση δεν είναι, κυρία Υπουργέ.

Προασπίζεστε το διαχωρισμό των ακαδημαϊκών από τις διοικητικές αρμοδιότητες...

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Ξέρετε πόσες είναι;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥΛΗΣ: Νομίζω ότι έχουν μετρηθεί πάνω από ενενήντα.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Πόσες είχε το προηγούμενο της κ. Γιαννάκου; Το ξέρετε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥΛΗΣ: Εδώ ψηφίζουμε το δικό σας νομοσχέδιο, κυρία Υπουργέ.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Είπατε ότι δεν το απλοποίησα. Αν είναι λιγότερες...

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥΛΗΣ: Εγώ κρίνω αυτό το νομοσχέδιο. Το άλλο έχει κριθεί και από την Κυβέρνηση που έχει την πλειοψηφία.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Σωστά. Αν είναι λιγότερες, σημαίνει ότι απλοποιήθηκε. Αν είναι περισσότερες, έγινε πιο δύσκολο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥΛΗΣ: Δεν είναι ποσοτικό το θέμα. Για παράδειγμα αναφέρω τα προσόντα των καθηγητών. Σας θέτω ένα ερώτημα, αν μου επιτρέπει ο κ. Πρόεδρος: Τα προ-

σόντα των καθηγητών δεν έχουν και συνταγματικό πρόβλημα δεδομένου ότι τα ίδια τα πανεπιστήμια θα αποφασίζουν;

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Να βάζατε ως κόμμα ότι έχει συνταγματικό πρόβλημα. Γιατί δεν το βάλατε;

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥΛΗΣ: Εγώ σας λέω ότι είναι καλύτερα να μη λέμε ότι αυτό το «πακέτο» απλοποιεί την κατάσταση.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, θα ήθελα για λίγο την ανοχή σας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Πολύ σύντομα.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΜΟΥΣΟΥΡΟΥΛΗΣ: Προηγουμένως η συνάδελφος είχε μία μεγαλύτερη ευχέρεια από μένα. Αφήστε με για λίγο. Τελειώνω.

Κυρία Υπουργέ, λέτε ότι τα επαγγελματικά δικαιώματα είναι δουλειά των επαγγελματικών φορέων. Πείτε μου πού θα βγάλουν άκρη οι επαγγελματικοί φορείς με την τόση εξειδίκευση των προγραμμάτων σπουδών.

Η πολιτεία, κυρία Υπουργέ, πρέπει να καθοδηγεί. Και εδώ ταιριάζει η φράση, που είχε ειπωθεί από τους ακαδημαϊκούς, πως το ελληνικό κράτος σταματά εκεί ακριβώς που έπρεπε να αρχίζει. Και όπως σε κάθε φερόμενη μεταρρύθμιση από το ΠΑΣΟΚ έχουμε και εδώ και από ένα συνήγορο και από μια ανεξάρτητη αρχή. Να μην αναφερθώ και τρώω το χρόνο μου.

Τέλος, να κάνω μια μικρή αναφορά σ' αυτό που είπε πάλι ο Πρωθυπουργός, για το πανεπιστήμιο και το σύστημα που παράγει πολλούς φοιτητές που δεν συμπληρώνουν τις σπουδές τους και έχουν αδυναμία να βρουν εργασία.

Αναρωτιέμαι πώς είναι δυνατόν να λέγεται αυτό από τον Πρωθυπουργό, ο οποίος επέτρεψε, αν δεν ζήτησε, την κατάργηση της βάσης του «10» και άφησε να μπαίνουν στα πανεπιστήμια 3άρια, 4άρια και 5άρια.

Όσο για την αγορά εργασίας, ουδέν σχόλιο. Έχετε, ήδη, φροντίσει να μην υπάρχει αγορά εργασίας.

Κλείνω με το Πανεπιστήμιο του Αιγαίου. Το Πανεπιστήμιο του Αιγαίου, κυρία Υπουργέ, ξέρετε καλύτερα από εμένα, ότι βρίσκεται στην ίδια κατάσταση στην οποία βρίσκεται η Νομική της Αθήνας, η Αρχιτεκτονική του Μετσοβίου Πολυτεχνείου, το Αριστοτέλειο και μια σειρά από άλλα πανεπιστήμια που είναι έτοιμα να κλείσουν αν δεν έχουν κλείσει ήδη.

Δεν μπορεί να μας αφήνει αδιάφορους η τύχη ενός πρωτοποριακού συστήματος εκπαίδευσης περιφερειακής ανάπτυξης, χωροταξικά αποκεντρωμένο, ένα σύστημα που παρά τις αντιξοότητες, κατόρθωσε και την ακαδημαϊκή γνώση και έρευνα να αναπτύξει, αλλά και να αναστρέψει σε αρκετές περιπτώσεις τη φυγή του ανθρώπινου δυναμικού από το αρχιπέλαγος.

Το άρθρο 7, παράγραφος 8, ουσιαστικά αποτελεί θρυαλλίδα στη νόμιμη λειτουργία του πανεπιστημίου, καθώς καθιστά παράνομη -αν το έχω καταλάβει καλά, διαψεύστε με- τη λειτουργία του σε περιοχή εκτός της έδρας του, εκτός της Μυτιλήνης, δηλαδή.

Θα καταθέσω στα Πρακτικά -και κλείνω, κύριε Πρόεδρε μ' αυτό- και θα ζητήσω να γίνει μια φωτοτυπία για την κυρία Υπουργό, επιστολή που έδωσα σήμερα στον Πρόεδρο της Βουλής, που την συνυπογράφει συνάδελφος από το ΠΑΣΟΚ, από το Λαϊκό Ορθόδοξο Συναγερμό και από τη Νέα Δημοκρατία μαζί με εμένα, όπου ζητώ να γίνει μια ειδική συνεδρίαση της Επιτροπής Μορφωτικών Υποθέσεων για να συζητήσουμε σε βάθος αυτό το θέμα του Πανεπιστημίου του Αιγαίου. Κυρία Υπουργέ, θα χαιρόμουν πολύ αν είχα και τώρα τη σύμφωνη γνώμη σας.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Κωνσταντίνος Μουσουρούλης, καταθέτει για τα Πρακτικά την προαναφερθείσα επιστολή, η οποία βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε τον κ. Κωνσταντίνο Μουσουρούλη, Βουλευτή Χίου της Νέας Δημοκρατίας.

Το λόγο έχει ο κ. Σπύρος Βούγιας, Βουλευτής ΠΑΣΟΚ Α' Θεσσαλονίκης.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΟΥΓΙΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θα ήθελα να ξεκινήσω με συγχαρητήρια προς την Υπουργό. Έκανε το μεσημέρι μια γενναία πολιτική κίνηση και βήματα μπροστά και πλάγια, πλησιάζοντας τις απόψεις της πανεπιστημιακής κοινότητας.

Το λέω αυτό γιατί πέρα από τη μεγάλη πολιτική σημασία που είχε η κατάκτηση της συναίνεσης είχε και ιστορική σημασία γιατί για πρώτη φορά τέσσερα κόμματα ψήφισαν στη Βουλή ένα νομοσχέδιο για τη παιδεία, μεταξύ των οποίων και η Αξιωματική Αντιπολίτευση. Εδώ νομίζω ότι αξίζουν εύσημα και στην Αξιωματική Αντιπολίτευση που έψαξε και βρήκε τρόπους συναίνεσης.

Πιο σημαντική όμως είναι η συναίνεση της επόμενης ημέρας, γιατί το τι ψηφίζεται εδώ ξέρετε καλά πως δεν σημαίνει αυτόματα πως λύνει όλα τα προβλήματα στην πράξη. Θα ήθελα να το πω από τώρα, για να μην έχουμε τόσο μεγάλες προσδοκίες, ότι ένας νόμος που ψηφίζεται δεν μπορεί από τη μια μέρα στην άλλη να αλλάξει μια κατάσταση στο ελληνικό πανεπιστήμιο.

Ωστόσο, ανοίγει καινούργιους δρόμους, δημιουργεί ελπίδα. Αν μάλιστα βελτιωθεί ακόμα περισσότερο στη συζήτηση που θα κάνουμε τις επόμενες ώρες, νομίζω πως μπορεί να γίνει ένας νόμος ο οποίος θα μακροημερεύσει και θα πετύχει, όπως και ο προηγούμενος, θα διατηρηθεί δηλαδή είκοσι-τριάντα χρόνια. Γι' αυτό το ψηφίζουμε σήμερα, γι' αυτό γίνεται αυτή η μεγάλη τομή προς την κατεύθυνση της δημοκρατίας και της αποτελεσματικότητας που είναι απαραίτητη για το πανεπιστήμιο.

Επιτρέψτε μου να προσθέσω στο δεύτερο λεπτό της τοποθέτησής μου και μια μικρή προσωπική ικανοποίηση. Παρ' ότι μπήκα αργά στο διάλογο και δεν είχα την ευκαιρία τον πρώτο χρόνο που κράτησε με μορφή διαβούλευσης και ανοικτής συζήτησης και συγκέντρωσης απόψεων να παρέμβω, στις πολύωρες συζητήσεις στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, στις συγκεντρώσεις των Βουλευτών του ΠΑΣΟΚ και στην Ολομέλεια, με συγκεκριμένες τροπολογίες είχα την ικανοποίηση να δω πως οι δύο από αυτές έγιναν δεκτές περίπου με τη μορφή που κατατέθηκαν.

Η πρώτη αφορούσε την πλειοψηφία των εσωτερικών μελών του Συμβουλίου 8-6 έναντι των εξωτερικών. Συζητήθηκε αρκετά, επηρέασε το κλίμα, το βελτίωσε πολύ. Εδώ θα ήθελα να τονίσω κάτι που δεν συζητήθηκε, αρκετά, πως δυνατότητα εκλογής ως εσωτερικό μέλος παρέχεται πια σ' όλα τα μέλη ΔΕΠ πλήρους απασχόλησης που απολαμβάνουν μονιμότητα, δηλαδή και στους αναπληρωτές καθηγητές. Υπήρχε ο κίνδυνος με την πρωτοβάθμια μόνο, συμμετοχή να επανέλθουμε στον αναχρονιστικό θεσμό της έδρας.

Σήμερα το μεσημέρι με τη γενικευμένη αποδοχή από πολλές πλευρές του Κοινοβουλίου της εκλογής του πρύτανη από τα μέλη του ΔΕΠ, τους καθηγητές του κάθε πανεπιστημίου μετά από προεπιλογή τριών επικρατέστερων υποψηφίων που προκύπτει από διαδικασία διεθνούς προσκλήσεως κ.λπ. στην ουσία καλύφθηκε και η πρόταση της δεύτερης τροπολογίας που είχα κάνει εμπρόθεσμα και είχε συζητηθεί αρκετά. Βεβαίως, δεν θέλω να πω πως επειδή κατατέθηκαν από μένα αυτές οι τροπολογίες το Υπουργείο τις δέχθηκε. Απλώς, ανθρώπινα θα ήθελα να εκφράσω την ικανοποίησή μου, γιατί συνέβαλα με κάποιο τρόπο προς την κατεύθυνση της βελτίωσης του νομοθετήματος.

Επειδή παραμένω, κυρία Υπουργέ, αθεράπευτα αισιόδοξος, παρά την ηλικία μου, θα ήθελα να υπενθυμίσω δύο ακόμη τροπολογίες ουσιαστικές που έχουν κατατεθεί και δύο δευτερεύουσες με την έννοια ότι δεν αφορούν ολόκληρο το σύστημα το πανεπιστημιακό, αλλά επιμέρους ομάδες εργαζομένων και αφορούν κυρίως όχι τη συζήτηση για τα διοικητικά ζητήματα, αλλά για τη διάρθρωση των σπουδών που είναι πάρα πολύ σημαντική.

Η πρώτη τροπολογία, η τρίτη στη σειρά των δικών μου τροπολογιών, αφορά τη δυνατότητα εκλογής και των κοσμητόρων. Το είπα και χθες το βράδυ ως ενδιάμεση πρόταση, ότι οι κοσμήτορες είναι πιο κοντά στα μέλη του ΔΕΠ, έχουν πολλές αρμοδιότητες, ρυθμίζουν στην ουσία τη ζωή της καθημερινής δουλειάς σε κάθε σχολή. Με την έννοια αυτή, πρέπει να εκλέγονται με έναν τρόπο που θα μπορούσαμε να βρούμε, πάλι από τους καθηγητές της σχολής μετά από αναζήτηση.

Έχω την εντύπωση πως αυτό είναι ακόμη πιο ουσιαστικό, γιατί

οι κοσμήτορες συγκροτούν και τη σύγκλητο. Με την έννοια αυτή, μια αιρετή σύγκλητος θα είχε το βάρος της εξισορρόπησης του δίπολου ανάμεσα στο καινούργιο συμβούλιο του ιδρύματος και την ακαδημαϊκή νομιμοποίηση που απαιτείται για να λειτουργήσει ο νόμος πιο αποτελεσματικά. Ακούγοντας και προηγούμενους ομιλητές από διάφορα κόμματα και από το Λαϊκό Ορθόδοξο Συναγερμό, αρκετούς από το ΠΑΣΟΚ, αλλά και από όλη την Αντιπολίτευση, σχημάτισα την εντύπωση πως αυτή η πρόταση κατατίθεται από πολλούς συναδέλφους και νομίζω πως και αυτή θα μπορούσε να γίνει αποδεκτή με στόχο τη βελτίωση του νομοσχεδίου.

Τέλος, όσον αφορά τη διάρθρωση των σπουδών, θα ήθελα να υπενθυμίσω τη σημασία του τμήματος. Όλοι μας πήραμε πτυχία και μπήκαμε σε τμήματα. Σε μεγάλες σχολές σαν το Πολυτεχνείο, που έχω την εμπειρία τριάντα χρόνια, θεωρώ πολύ δύσκολο να καταλάβω πώς θα συνυπάρχουν οι τοπογράφοι με τους αρχιτέκτονες, οι χημικοί μηχανικοί με τους ηλεκτρολόγους. Βεβαίως, η κοσμητεία παίρνει πολλές αρμοδιότητες, συντονίζει, οργανώνει προγράμματα σπουδών κοινά, πρέπει όμως να ενισχυθεί η διατύπωση του ορισμού του τμήματος με δυνατότητα έκφρασης και της ακαδημαϊκής του λειτουργίας, δηλαδή το τμήμα να αποτελεί ακαδημαϊκή μονάδα και όχι απλώς εκπαιδευτική και να έχει και περισσότερες διοικητικές αρμοδιότητες.

Τέλος, ο τομέας, πρέπει να αποτελεί εύπλαστη και στοιχειώδη ενότητα εκπαιδευτικών και ερευνητικών δραστηριοτήτων μιας σχολής και ενός τμήματος. Σε πολύ μεγάλα τμήματα, σαν το Τμήμα Πολιτικών Μηχανικών, για παράδειγμα –το είπα και χθες- υπάρχει μεγάλη διάκριση αντικειμένου ανάμεσα στους τομείς. Αυτό ισχύει και για τα ξένα πανεπιστήμια. Δεν άκουσα στην επιχειρηματολογία σας γιατί καταργήθηκαν οι τομείς. Κάνοντας μεταπτυχιακό στο Imperial College του Λονδίνου, το πρώτο ή το δεύτερο σε κατάταξη από τα εγγλέζικα και από τα υψηλότερα στα ευρωπαϊκά πανεπιστήμια, εντάχθηκα κι εκεί στον τομέα συγκοινωνιών, του Τμήματος Πολιτικών Μηχανικών της πολυτεχνικής σχολής του κολεγίου αυτού.

Πρέπει να σας πω επίσης πως στον δικό μας προπτυχιακό τομέα ειδίκευσης της πολυτεχνικής σχολής διδάσκεται αυτούσιο σχεδόν το μεταπτυχιακό πρόγραμμα όλων των αγγλοσαξονικών πανεπιστημίων. Αν αναρωτιέστε γιατί οι Έλληνες φοιτητές τα καταφέρνουν πολύ καλά στα ξένα πανεπιστήμια, είναι γιατί στις τετραετείς ή στις πενταετείς σπουδές τους στα ελληνικά πανεπιστήμια έχουν ήδη διδαχθεί τμήμα της ύλης των μεταπτυχιακών σπουδών των μεγάλων ξένων πανεπιστημιακών ιδρυμάτων. Ο Έλληνας φοιτητής που θα πάει για μάστερ στο εξωτερικό, έχει ήδη διδαχθεί σε μεγάλο βαθμό και θα έχει κατανοήσει την ύλη που διδάσκεται στο μεταπτυχιακό μάστερ σε ξένα πανεπιστήμια.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Θα έλεγα, λοιπόν, πως πρέπει να επανέλθει με έναν ορισμό που έχω καταθέσει στην τέταρτη τροπολογία, η λειτουργία των τομέων έστω δυνητικά. Δηλαδή, μπορούμε να προσθέσουμε τη λέξη «δυνητικά», να δύνανται δηλαδή οι κοσμητείες, οι σχολές δηλαδή, να αποφασίζουν την ίδρυση τομέων, εκεί όπου ένα μεγάλο τμήμα απαιτεί την εξειδίκευση που χρειάζεται.

Τέλος, έχω δύο ακόμη μικρότερης σημασίας τροπολογίες, οι οποίες έχουν κατατεθεί και που αναφέρθηκαν και από άλλους συναδέλφους.

Η πρώτη αφορά τους μόνιμους λέκτορες. Το ανέφερε και ο κ. Κουράκης, νωρίτερα, και άλλοι συνάδελφοι. Πρέπει να δοθεί και στο προσωπικό αυτό, η δυνατότητα εξέλιξης. Αντίστοιχη πρόβλεψη γίνεται για άλλες κατηγορίες προσωπικού, όπως για παράδειγμα για τους μόνιμους επίκουρους. Αναφέρομαι στο άρθρο 77 παράγραφος 5α, στη σελίδα 121 του νομοθετήματος. Νομίζω ότι μπορεί να μη συμβεί, ποτέ να μη χρειαστεί σε κανένα. Η επιχειρηματολογία των συνεργατών σας όταν ρώτησα γιατί δεν περιλαμβάνεται στο νόμο, ήταν ότι αυτοί οι λέκτορες είναι μεγάλοι σε ηλικία. Δεν καταλαβαίνω όμως γιατί κάτι που δικαιούνται σήμερα δεν πρέπει να επαναλαμβάνεται και στο νόμο αυτό. Γιατί να τους στερηθεί η δυνατότητα, θεωρητικά έστω, κάποιος από αυτούς να μπορέσει να εξελιχθεί;

Μια τελευταία τροπολογία που κατέθεσα αφορά τους βοηθούς επιμελητές και επιστημονικούς συνεργάτες. Λόγω της κατάργησης του ν.1268/1982 καταργήθηκαν και τα καθήκοντα και οι υποχρεώσεις αυτού του προσωπικού. Μια βελτίωση που έγινε στην τελευταία εκδοχή του νομοθετήματος, αναφέρει πως κρατούν τα ίδια δικαιώματα και τις ίδιες υποχρεώσεις. Καταργώντας όμως το ν.1268/1982 έχουν καταργηθεί αυτά τα δικαιώματα. Με την έννοια αυτή νομίζω ότι και νομοτεχνικά δεν στέκει το να αναφερόμαστε σε προηγούμενο νομοθέτημα που έχει καταργηθεί. Πρέπει να διατυπώσουμε σαφέστερα τις δραστηριότητές τους γιατί επιτελούν υπεύθυνο διδακτικό έργο, φροντιστηριακές ασκήσεις, κλινικές, επίβλεψη εργασιών, πρακτική εξάσκηση, σεμινάρια και επικουρούν στη διεξαγωγή των εξετάσεων στα πλαίσια των αποφάσεων της αντίστοιχης σχολής.

Είδα επίσης με ικανοποίηση πως στο χαρτί που μας μοιράσατε τώρα καλύφθηκε το ζήτημα της διατύπωσης του νόμου που προβλέπει διαδικασίες εκλογής και εξέλιξης μελών ΔΕΠ, για τις οποίες έχει εκδοθεί προκήρυξη και έχει υποβληθεί αίτηση από τον ενδιαφερόμενο. Επομένως έχουμε καλυφθεί σε αυτό το σημείο.

Τέλος, πιστεύω πως δεν έχει αιτιολογηθεί επαρκώς για ποιο λόγο προβλέπεται ο διαχωρισμός των δυο κατηγοριών προσωπικού, μεταξύ δηλαδή ΕΕΠ και ΕΔΙΠ, ενώ στα ΤΕΙ οι δυο αντίστοιχοι υφιστάμενοι κλάδοι ενοποιούνται σε έναν, το ΕΔΙΠ. Η πρακτική αυτή δε νομίζω πως συνάδει και με τη γενικότερη κατεύθυνση του παρόντος νομοσχεδίου για πλήρη ταύτιση στην ονομασία των βαθμίδων και των κατηγοριών του προσωπικού σε πανεπιστήμια και τεχνολογικά ιδρύματα. Θα μπορούσαμε να συζητάμε για πάρα πολλά ζητήματα ακόμα, αλλά θεωρώ συνολικά πως έγινε ένας πολύ γόνιμος και ουσιαστικός διάλογος.

Θα ήθελα για άλλη μια φορά να σας συγχαρώ για την πολιτική γενναιότητα που δείξατε και το πρώτο αποτέλεσμα συναίνεσης που φάνηκε το μεσημέρι ήταν πολύ ενθαρρυντικό για το μέλλον των πανεπιστημίων. Να ευχηθώ ο νόμος αυτός να έχει καλή τύχη στα ελληνικά πανεπιστήμια κυρίως για το καλό του τόπου, της ελληνικής κοινωνίας ειδικότερα των νέων επιστημόνων της χώρας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε τον κ. Σπύρο Βούγια Βουλευτή ΠΑΣΟΚ Α' Θεσσαλονίκης.

Το λόγο έχει ο Ανεξάρτητος Βουλευτής Ηρακλείου, κ. Αυγενάκης.

ΕΛΕΥΘΕΡΙΟΣ ΑΥΓΕΝΑΚΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, στην επί της αρχής συζήτηση η Δημοκρατική Συμμαχία συμφώνησε και υπερψηφίσαμε επί της αρχής, επιμένοντας στην ανάγκη ουσιαστικών αλλαγών στη συζήτηση επί των άρθρων και στηρίξαμε την πρωτοβουλία για την αναμόρφωση του πλαισίου λειτουργίας των ΑΕΙ και ΤΕΙ της χώρας μας. Ωστόσο επισημάναμε και επιμένουμε ότι τα θετικά στοιχεία που περιλαμβάνονται, χάνονται εξαιτίας των βασικών αδυναμιών του σχεδίου νόμου.

Επιτρέψτε μου κατά την παρούσα εισήγηση να σταχυολογήσω, κυρία Υπουργέ, συγκεκριμένα θέματα που αφορούν σε ενστάσεις, αλλά παράλληλα και σε προτάσεις επί των διατάξεων του νομοσχεδίου.

Αρχικά αναφέρω ότι οι προτάσεις μας ως Δημοκρατική Συμμαχία, αναφορικά με τα ΑΕΙ επικεντρώνονται στα εξής: Σχετικά με τη λειτουργία των τμημάτων, να διατηρηθεί το τμήμα ως βασική μονάδα του ιδρύματος και να συντονίζεται με τη σχολή. Να δοθεί στη σχολή συντονιστικός ρόλος για τα τμήματα. Το τμήμα ασκεί διοίκηση σε τοπικό επίπεδο ελεγχόμενο και συνεπικουρούμενο από τη σχολή και από την επίβλεψη του πρύτανη. Όσα τμήματα δε αποτυγχάνουν σε δυο αξιολογήσεις να έχουν κυρώσεις που να περιλαμβάνουν και τη διακοπή της χρηματοδότησης. Η εκλογή των εσωτερικών μελών του συμβουλίου να γίνεται από τα μέλη ΔΕΠ με δισταυρία. Έτσι θα αποφεύγονται οι ομαδοποιήσεις και θα ενισχύεται η αξιοκρατία, ενώ ο φοιτητής στο συμβούλιο να μην έχει δικαίωμα ψήφου.

Γεγονός είναι ότι το συμβούλιο στη πραγματικότητα έχει τεράστιες εξουσίες χωρίς να λογοδοτεί, καθώς πρώτον, επιλέγει τον πρύτανη και τον κοσμήτορα, δεύτερον, χωρίς την έγκρισή του ο πρύτανης δεν μπορεί να εφαρμόσει το παραμικρό και τρίτον, μπορεί να απολύει τον πρύτανη.

Ως εκ τούτου είναι σημαντικό η σύγκλητος να είναι όργανο που στο τέλος κρίνει τα πεπραγμένα του συμβουλίου. Διαφορετικά είναι πιθανό, κυρία Υπουργέ, χωρίς τον έλεγχο του συμβουλίου από κάποιο όργανο, να υπάρξει σωρεία μηνύσεων εναντίον μελών του συμβουλίου ως τον μόνο τρόπο ελέγχου του οργάνου.

Επιπλέον, καταθέτουμε την άποψή μας ως Δημοκρατική Συμμαχία σχετικά με τον κοσμήτορα. Ο κοσμήτορας πρέπει να ασκεί έλεγχο σε χαμηλό επίπεδο, στο τμήμα για παράδειγμα, σχετικά με την τήρηση του οργανισμού και του εσωτερικού κανονισμού. Ο κοσμήτορας και η κοσμητεία να διατηρούν τις αρμοδιότητες που τους δίνει ο νόμος, αλλά με εποπτικό, διορθωτικό χαρακτήρα. Επίσης, τα μέλη ΔΕΠ που ασχολούνται με τη διοίκηση να αξιολογούνται, αλλά με πιο ελαστικά κριτήρια, στα πέντε έτη, όπως όλοι οι άλλοι.

Τώρα αναφορικά με το διδακτικό και εκπαιδευτικό προσωπικό, υποστηρίζουμε ως Δημοκρατική Συμμαχία να μην καταργηθεί η βαθμίδα του λέκτορα, να έχει δύο τριετείς θητείες, που θα μπορεί να κριθεί για επίκουρος. Αν αποτύχει δυο φορές θα πρέπει να αποχωρεί. Να είναι υποχρεωτικό για όλα τα μέλη ΔΕΠ το διδακτορικό δίπλωμα, με εξαίρεση προσωπικό που έχει μεταπτυχιακό και βοηθά στην εργαστηριακή ή κλινική άσκηση των φοιτητών.

Στην αξιολόγηση των ΔΕΠ οι κριτές να επιλέγονται από την κοσμητεία ύστερα από πρόταση του κοσμήτορα και όχι μόνο από τον κοσμήτορα. Η αξιολόγηση να είναι για όλους στα πέντε έτη, ενώ σε τρεις αρνητικές αξιολογήσεις να αφαιρείται το διδακτικό και ερευνητικό έργο από όσους απέτυχαν.

Η Δημοκρατική Συμμαχία μάλιστα πρότεινε την εισαγωγή συστήματος συλλογής στοιχείων ατομικής αξιολόγησης των διδασκόντων στα ΑΕΙ και στα ΤΕΙ με βάση τα διεθνή πρότυπα και τις καλές πρακτικές, τα οποία θα λαμβάνονται υπ' όψιν μεταξύ άλλων κριτηρίων στην προαγωγή τους σε επόμενη βαθμίδα.

Ως εξίσου σημαντικό αναφέρω ότι οι σχετικές διατάξεις δεν διασφαλίζουν τον ακαδημαϊκό ρόλο που είναι δυνατόν να παίξουν τα ΤΕΙ στη χώρα μας. Μάλιστα, αντίθετα υπάρχουν και ενδείξεις υποβάθμισης. Στο πλαίσιο αυτό σημειώνω ότι ήδη από το πρώτο άρθρο του νομοσχεδίου οφείλατε να ορίζατε ότι η ανώτατη εκπαίδευση αποτελείται από δύο παράλληλους και ισότιμους τομείς.

Απολύτως συναφώς αναφέρω ότι οι διατάξεις για το ρόλο και την αποστολή των ΤΕΙ, όπως είχαν ενσωματωθεί στο ν. 3549/2007, ήταν ανώτεροι αυτών που εμπεριέχονται στο εδάφιο β' της παραγράφου 2 του άρθρου 4. Το σημείο αυτό έθιξα και με σχετική τροπολογία που έχω καταθέσει στο νομοσχέδιο και που βεβαίως περιμένω αγωνιωδώς να ακούσω τη δικιά σας άποψη και τη δικιά σας θέση σχετικά με αυτό.

Επιπλέον, εξαιρετικά σημαντικό κρίνω ότι είναι το ότι ουσιαστικά το νομοσχέδιο δεν περιλαμβάνει μέτρα για την ακαδημαϊκή ολοκλήρωση των ΤΕΙ, με την οργάνωση ολοκληρωμένου τρίτου κύκλου σπουδών με βάση την ευρωπαϊκή πρακτική. Ταυτόχρονα θέτει σε δεύτερη μοίρα την έρευνα, η οποία αποτελεί κριτήριο αξιολόγησης, πιστοποίησης, αλλά και χρηματοδότησης.

Επιτρέψτε μου, κυρία Υπουργέ, να σημειώσω ότι πολλοί ξένοι φοιτητές μέσα από διμερείς συμφωνίες έρχονται στα εργαστήρια των ΤΕΙ και κάνουν μέρος της διδακτορικής διατριβής τους, έχοντας μάλιστα ως επιβλέποντες καθηγητές, καθηγητές των ΤΕΙ. Ενδεικτικό παράδειγμα είναι το ΤΕΙ Ηρακλείου και η εξαιρετική, λαμπρή πορεία του, αλλά και τα εργαστήριά του τα οποία θριαμβεύουν, όπως πολύ καλά γνωρίζετε.

Είναι επίσης γνωστό -και το γνωρίζουμε πολλοί και καλά σε αυτήν την Αίθουσα- ότι πολλοί καθηγητές των ΤΕΙ διδάσκουν σε ξένα πανεπιστήμια είτε μέσω των ευρωπαϊκών προγραμμάτων είτε ως προσκεκλημένοι καθηγητές και είναι μέλη ερευνητικών ομάδων στο εξωτερικό. Επίσης, πολλοί είναι διακεκριμένοι στο εξωτερικό, αλλά είναι επίτιμοι διδάκτορες, όπως και μέλη συντακτικών επιτροπών επιστημονικών περιοδικών διεθνούς κύρους.

Το ακαδημαϊκό επίπεδο αναμφισβήτητα υπάρχει στα ΤΕΙ της χώρας μας, ή τουλάχιστον στα περισσότερα ΤΕΙ της χώρας μας, το ίδιο και οι υποδομές. Στο πλαίσιο αυτό είναι σημαντικό να εξετάσετε τη συγκεκριμένη προσθήκη που έχουμε καταθέσει στην παράγραφό 1 του άρθρου 39.

Εκεί αναφέρει ότι από τα τμήματα των τεχνολογικών ιδρυμάτων είναι δυνατόν να απονέμεται διδακτορικό δίπλωμα, όταν σε επίπεδο σχολής ή τμήματος έχει γίνει η αξιολόγηση και υπάρχει ένας ικανός αριθμός μελών ΔΕΠ που αποδεικνύουν συστηματική έρευνα διεθνώς αναγνωρισμένη.

Επιπλέον, σημειώνουμε ότι η Αρχή Διασφάλισης Ποιότητας κατά τις διατάξεις του Ι' κεφαλαίου αναλαμβάνει τέτοιες αρμοδιότητες που διακυβεύουν την αξιοπιστία, αλλά και το κύρος της ως ανεξάρτητης Αρχής Διασφάλισης Ποιότητας, αφού θα παρεμβαίνει σε θέματα χρηματοδότησης, αλλά και χωροταξικής κατανομής των ΑΕΙ.

Επίσης, υποστηρίζουμε ότι η Αρχή Διασφάλισης Ποιότητας οφείλει να λογοδοτεί κάθε έξι μήνες στην αρμόδια επιτροπή της Βουλής και όχι κάθε τέλος Μαΐου στον Υπουργό και τον Πρόεδρο της Βουλής. Το ίδιο ισχύει και για το προτεινόμενο νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου, το οποίο θα διαχειρίζεται κονδύλια πολλαπλάσια αυτών του προϋπολογισμού κάθε ΑΕΙ, χωρίς να υπάρξει πρόβλεψη νομιμοποίησης των αποφάσεών του από τα συλλογικά όργανα των ιδρυμάτων.

Μάλιστα είναι σημαντικό στο άρθρο 70, στην περίπτωση πιστοποίησης της ποιότητας του προγράμματος σπουδών που οδηγεί σε δικαιώματα νομοθετικά κατοχυρωμένων επαγγελμάτων, ένα μέλος της επιτροπής πιστοποίησης να προέρχεται υποχρεωτικά από το αντίστοιχο επιστημονικό επιμελητήριο ή την ένωση που εκπροσωπεί τους πτυχιούχους του εν λόγω τμήματος, το οποίο και ορίζει το μέλος αυτού.

Κλείνοντας, επιτρέψτε μου να σημειώσω επιγραμματικά ότι στο άρθρο 72, οφείλουν να ξεκαθαρίσουν ποια είναι τα νομοθετικώς ρυθμιζόμενα επαγγέλματα, ενώ στο άρθρο 76, δεν αποσαφηνίζεται η θητεία της μεταβατικής συγκλήτου, η οποία οφείλει να εκλέγει κανονικά, όπως ορίζεται στο άρθρο 8.

Έχω ένα ερώτημα για το άρθρο 78 παράγραφος 5γ'. Λέει ο νόμος: «Οι καθηγητές εφαρμογών που υπηρετούν με θητεία ή έχουν εκλεγεί, χωρίς να έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία διορισμού τους, κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου μπορούν να υποβάλουν αίτηση για μονιμοποίηση κ.λπ., με τις προϋποθέσεις και τις προθεσμίες κατά ή έως τη δημοσίευση του παρόντος νόμου». Σας παρακαλώ πολύ, διευκρινίστε το, γιατί υπάρχει μία ασάφεια και έχει δημιουργηθεί μία μικρή σύγχυση.

Τέλος, τονίζουμε ότι κατά τις ρυθμίσεις του άρθρου 80, δεν έχει νόημα να έχουν λιγότερη θητεία τα μισά μέλη του συμβουλίου, αλλά να έχουν όλα την ίδια ακριβώς θητεία.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε τον κ. Αυγενάκη, Ανεξάρτητο Βουλευτή Ηρακλείου.

Το λόγο έχει ο Βουλευτής Μεσσηνίας, του ΠΑΣΟΚ κ. Δημήτριος Κουσελάς.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΟΥΣΕΛΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η ευρύτατη πλειοψηφία με την οποία ψηφίστηκε το παρόν νομοσχέδιο επί της αρχής δείχνει ότι επιτέλους τα πολιτικά κόμματα άρχισαν να αντιμετωπίζουν με μεγαλύτερη υπευθυνότητα, αλλά και ωριμότητα τα μεγάλα προβλήματα που αντιμετωπίζει σήμερα η χώρα μας. Ελπίζω αυτή η στάση να συνεχιστεί, να επαναληφθεί και στο επόμενο, πολύ σοβαρό νομοσχέδιο που αφορά τη φορολογία και θα έρθει μέσα στο Σεπτέμβριο.

Πραγματικά, κυρία Υπουργέ, το πολιτικό επιτελείο του Υπουργείου σας είναι άξιο συγχαρητηρίων και για τη διαδικασία, αλλά και για τους χειρισμούς που έκανε, προκειμένου να φθάσουμε σ' αυτήν την ευρύτατη συναίνεση.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η χώρα μας, όπως και κάθε χώρα που επιζητά να έχει μια θέση στην παραγωγή, να έχει ρόλο και λόγο στις διεθνείς εξελίξεις, έχει σήμερα ανάγκη από δημόσια, σύγχρονα εκπαιδευτικά ιδρύματα που να υπηρετούν την κοινωνία, αλλά και την προοπτική της.

Έχει ανάγκη από ανώτατα ιδρύματα ανταγωνιστικά, εξωστρεφή, σε λειτουργική επαφή με την αγορά, που να υπηρετούν την παραγωγή της σύγχρονης γνώσης, αλλά και της καινοτομίας, από ιδρύματα στα οποία έχουν θέση η ελεύθερη διακίνηση των ιδεών, οι πολιτικοί προβληματισμοί και οι πολιτικές θέσεις, αλλά

όχι ο κομματισμός, οι μικροπολιτικές σκοπιμότητες και η εξυπηρέτηση συγκεκριμένων συμφερόντων.

Προσπάθειες για την αντιμετώπιση των προβλημάτων, που υπάρχουν στα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα, έχουν γίνει μέχρι σήμερα αρκετές στο παρελθόν και ιδιαίτερα το 1982. Όμως νομίζω ότι είναι η πρώτη φορά που επιχειρείται μια τόσο ριζική αλλαγή των δομών και του τρόπου διοίκησης και λειτουργίας των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, μια τόσο μεγάλη και σημαντική μεταρρύθμιση από αυτές που, βέβαια, το τελευταίο χρονικό διάστημα, έχουν γίνει αρκετές σε ευρωπαϊκό επίπεδο, για να ξεπεραστεί το πρόβλημα των εκατοντάδων χιλιάδων ανενεργών φοιτητών, τα προβλήματα επιλογής και διανομής συγγραμμάτων, παρωχημένες οργανωτικές δομές και λειτουργίες που ανήκουν στο παρελθόν, συντεχνιακά στεγανά και μια σειρά άλλα προβλήματα.

Παράλληλα εισάγονται σημαντικές διευκολύνσεις για τους φοιτητές, ιδίως για τους εργαζόμενους φοιτητές, όπως λόγου χάριν, άτοκα φοιτητικά δάνεια, ανταποδοτικές υποτροφίες, δομές φοιτητικής μέριμνας και υποστήριξης στις σπουδές, παρέχεται πλήρης ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, για όσους δεν έχουν, και νοσοκομειακή κάλυψη, ο θεσμός του Συνήγορου του Φοιτητή, αλλά και η διεύρυνση των δυνατοτήτων επιλογής των μαθημάτων, ειδικές διευκολύνσεις στα άτομα με αναπηρία και αντιμετωπίζονται μια σειρά από άλλα ζητήματα σε θετική κατεύθυνση.

Μια τέτοια ριζική αλλαγή με σημαντική παράλληλα απλούστευση της δαιδαλώδους νομοθεσίας, που υπήρχε μέχρι σήμερα, είναι επόμενο να προκαλεί αντιστάσεις, αντιθέσεις, διαφωνίες ή επιμέρους ερωτηματικά. Σε καμμιά τομή τέτοιας έκτασης δεν θα ήταν δυνατό είτε να προβλεφθούν είτε να λυθούν όλα τα ζητήματα. Γι' αυτό είναι θετικό το ότι, η κυρία Υπουργός, προχώρησε ήδη σε σημαντικό αριθμό βελτιώσεων, αποσαφηνίσεων και αλλαγών στο αρχικό κείμενο του σχεδίου νόμου, ιδιαίτερα για το πολυσυζητημένο θέμα της σύνθεσης του συμβουλίου κάθε ιδρύματος, με σαφή πλειοψηφία πλέον, των ενδοπανεπιστημιακών παραγόντων, στη διατήρηση του τμήματος σαν βασικής εκπαιδευτικής μονάδας, αλλά και στις ουσιώδεις ακαδημαϊκές αρμοδιότητες της συγκλήτου, σε αλλαγές που πιστεύω ότι σε τελευταία ανάλυση ενισχύουν το συνταγματικά κατοχυρωμένο αυτοδιοίκητο των πανεπιστημιακών ιδρυμάτων, αλλά ταυτόχρονα συνέβαλλαν αποφασιστικά προκειμένου να υπάρξει η συναίνεση, στην οποία αναφέρθηκα.

Στο σημείο αυτό θα ήθελα να θέσω υπ' όψιν σας, κυρία Υπουργέ, κάποιες προτάσεις του προέδρου του ΤΕΙ Μεσσηνίας επί ορισμένων επιμέρους άρθρων του σχεδίου νόμου, προκειμένου να ληφθούν υπ' όψιν για τις περαιτέρω αλλαγές και βελτιώσεις επί των αντίστοιχων άρθρων.

Θέλω εδώ σήμερα να τονίσω ότι τόσο το ΤΕΙ Καλαμάτας, όσο και το Πανεπιστήμιο Πελοποννήσου που έχει σχολή στην Καλαμάτα, επιτελούν ένα πολύ σημαντικό έργο, ένα έργο που έχει αναγνωριστεί και έχει καταξιωθεί στη συνείδηση της τοπικής κοινωνίας. Οι παρατηρήσεις αυτές αφορούν κατ' αρχάς στην αναγκαία κατά τη γνώμη μου παροχή και στα ΤΕΙ, της δυνατότητας να παρέχουν ολοκληρωμένες και ισότιμες μεταπτυχιακές σπουδές μέχρι και τρίτου κύκλου, μέχρι το διδακτορικό δηλαδή, υπό συγκεκριμένες προϋποθέσεις στα επιστημονικά πεδία που καλύπτουν. Αναφέρομαι στο άρθρο 39.

Δεύτερον, στην ανάγκη απάλειψης από το σχέδιο νόμου κάθε διατύπωσης, που θα μπορούσε να δημιουργήσει αρνητική διάκριση σε βάρος των ΤΕΙ, αμφισβητώντας το ρόλο τους σαν ισότιμη συνιστώσα της σύγχρονης τριτοβάθμιας εκπαίδευσης.

Και θέλω να πω εδώ ότι είναι θετική στην κατεύθυνση αυτή η αλλαγή που ήδη έγινε με το άρθρο 42 για τις ερευνητικές συνεργασίες, όπου ξεκαθαρίζεται ότι αυτές θα αφορούν και τα ΤΕΙ.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η χώρα μας, όπως ειπώθηκε, είναι πέμπτη στην κατάταξη του ΟΟΣΑ σε δαπάνες για τα ανώτατα εκπαιδευτικά ιδρύματα σαν ποσοστό του ΑΕΠ, αλλά είναι εικοστή τέταρτη ως προς την απόδοση αυτών των δαπανών. Σήμερα όμως, που οι πόροι, τα χρήματα του ελληνικού λαού, δεν περισσεύουν, σε αυτό το πλαίσιο η σύνδεση της χρηματοδότησης με την αξιολόγηση και την κοινωνική λογοδοσία των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων, είναι ένα πολύ βασικό εργαλείο.

Είναι ένα εργαλείο στο οποίο κανένας δεν μπορεί να έχει αντίρρηση, αρκεί να γίνει με διαφανείς και αξιόπιστες διαδικασίες.

Επίσης, δεν νοείται να στεκόμαστε αμυντικά, κατά τη γνώμη μου, στο αναγκαίο ξεπέρασμα των χρόνιων παθογενειών στο αναγκαίο άνοιγμα της ανώτατης εκπαίδευσης στο διεθνή χώρο, όχι με τη γνωστή αιμορραγία της μετανάστευσης διδασκόντων και αποφοίτων μας στο εξωτερικό, αλλά με μια συγκροτημένη αμφίδρομη ανταλλαγή γνώσεων επιστημονικού δυναμικού, οργανωτικής πείρας, έρευνας πάνω από όλα, αλλά και βέλτιστων εκπαιδευτικών πρακτικών που υπάρχουν σε άλλες χώρες του εξωτερικού.

Έτσι μόνο θα αποκτήσουμε ιδρύματα αντάξια των προσδοκιών και των αναγκών της χώρας. Έτσι και μόνο έτσι τα χρήματα που καταβάλλει ο ελληνικός λαός, η ελληνική οικογένεια, θα πιάσουν πραγματικά τόπο.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Τέλος, να σημειώσω ότι ο νόμος αυτός παρέχει ένα σαφές αλλά όχι ασφυκτικό πλαίσιο διαμόρφωσης των οργανισμών στα επιμέρους ΑΕΙ και ΤΕΙ ανάλογα με τις ανάγκες τους. Στην ουσία, ενισχύει την αυτοδιοίκησή τους διευρύνοντας, όπως είπα, την αναγκαία εκπαιδευτική και κοινωνική τους λογοδοσία και αυτό – και ολοκληρώνω, κύριε Πρόεδρε- είναι επίσης σημαντικό γιατί το κάθε ανώτατο ίδρυμα έχει τη δυνατότητα και την ευθύνη να θέσει τις δικές του προτεραιότητες για να κερδίσει το στοίχημα της ποιότητας και της αναγνώρισης, ένα στοίχημα που δεν είναι μόνο στοίχημα του ανώτατου εκπαιδευτικού ιδρύματος. Είναι και δικό μας. Είναι ένα στοίχημα εθνικό, κοινωνικό, είναι ένα αναπτυξιακό στοίχημα.

Ευχαριστώ, κύριοι συνάδελφοι, για την προσοχή σας.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε και εμείς τον κ. Δημήτρη Κουσελά, Βουλευτή του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Μεσσηνίας.

Το λόγο έχει η κ. Εύα Καϊλή, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στην Α' Θεσσαλονίκης.

ΕΥΑ ΚΑΪΛΗ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θα προτιμούσα να είναι εδώ η Υπουργός –αυτήν τη στιγμή δεν βρίσκεται στην Αίθουσα- καθώς έχουμε συζητήσει πολλές φορές κάποια θέματα και θα ήθελα κάποιες διευκρινίσεις πριν την ψήφιση και επί των άρθρων.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Είμαστε οι υπόλοιποι παρόντες!

ΕΥΑ ΚΑΪΛΗ: Είναι οι υπόλοιποι συνάδελφοι, προφανώς, απλά θα ήθελα και μια απάντηση, μήπως μπορέσουμε να ξεπεράσουμε κάποια ακόμη θέματα.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, και εγώ θα ήθελα προσωπικά να ευχαριστήσω την κυρία Υπουργό γιατί μέτρησε όλες τις απόψεις και ορισμένες έγιναν δεκτές και ελπίζω, με τη σειρά μου, να αποδειχθεί ότι είχαμε δίκιο όσοι διαφωνήσαμε εξ αρχής σε ορισμένα βασικά για εμάς θέματα.

Θα ήθελα να δώσω τα συγχαρητήριά μου γιατί ομολογώ ότι είχε νόημα όλη η συζήτηση. Άνοιξε πολλά θέματα που πολλές κυβερνήσεις και Υπουργοί δεν τόλμησαν και είχε φυσικά και την υπομονή να ακούσει τις διαφωνίες όλων μας, όπως επίσης να λάβει υπ' όψιν της και να πάρει πίσω ίσως και κάποια θέματα τα οποία δεν πίστευε, αλλά προτίμησε να προχωρήσει αυτό το νομοσχέδιο χωρίς να υπάρξουν τέτοιου είδους λεπτομέρειες.

Όμως, επειδή μερικές φορές η ελληνική πραγματικότητα ξεπερνά και τις καλύτερες προθέσεις, ανατρέποντας όλα όσα προβλέπουμε, ίσως θα προλαβαίναμε ακόμα κάποιες μικρές διορθώσεις που αρκετοί συνάδελφοι έχουν επισημάνει. Θα ήθελα, λοιπόν, και εγώ συμπίπτοντας με αυτούς να τις υπογραμμίσω και να τις υποστηρίξω, αν και με κάλυψαν και από το ΠΑΣΟΚ ο κ. Βούγιας και ο κ. Καρτάλης πολλές φορές και στις επιτροπές. Βέβαια, πολλά από αυτά έχουν ήδη υιοθετηθεί.

Στο άρθρο 7, θα ήθελα να ρωτήσω αν υπάρχει τελικά η πρόθεση να διατηρηθεί ο ακαδημαϊκός και διοικητικός ρόλος των τμημάτων. Ίσως να δοθεί η οικονομική διαχείριση στον κοσμή-

τορα ή ίσως να συναποφασίζει το τμήμα με τον κοσμήτορα, καθώς πιστεύω, πραγματικά, ότι επειδή τα αντικείμενα είναι πολύ ειδικά θα υπάρξουν και θα δημιουργηθούν –αντί να λυθούν- προβλήματα, ίσως άλλης φύσεως. Επίσης, ένας κοσμήτορας είναι λογικό ότι θα κάνει και λάθη, όταν δεν γνωρίζει το αντικείμενο. Καλό θα ήταν, λοιπόν, να το προλάβουμε με κάποιο τρόπο.

Στο άρθρο 9 –που έχει και σχέση με αυτό- είναι πολλές και αυξημένες οι αρμοδιότητες ενός κοσμήτορα που δεν είναι εκλεγμένος. Πραγματικά, το θέμα είναι να λυθούν ορισμένες εξαρτήσεις που μπορεί να έχουν δημιουργηθεί μέσα στον πανεπιστημιακό χώρο, χωρίς όμως αυτό να αποκλείει το ότι μπορεί να δημιουργηθούν άλλου είδους εξαρτήσεις και μάλιστα χωρίς να έχουν και τη νομιμοποίηση ενός εκλεγμένου κοσμήτορα, κάτι που μπορεί να δυσκολέψει και τον ίδιο.

Είμαστε άλλωστε ως Έλληνες ιδιαιτέρως ευρηματικοί στο να παρακάμπτουμε αυτά που δεν μπορούμε να προχωρήσουμε. Νομίζω ότι θα βρουν τρόπο εάν θέλουν κάποιοι να έχουν σχέση εξάρτησης, να τις έχουν είτε είναι εκλεγμένοι είτε όχι.

Στο άρθρο 44, θα συμφωνήσω με τις επιφυλάξεις που έθεσε ο κ. Γεωργιάδης, όπως και στα θέματα που έθεσε για τις μεταβατικές διατάξεις για τους λέκτορες αλλά και για το άρθρο 79, ως προς τα μέλη του ΕΤΕΠ για την αποφυγή προβλημάτων και την πιο ομαλή μετάβασή τους στο νέο πλαίσιο νόμου.

Θα καταθέσω και την πρόταση που μας έχουν φέρει, τροποποίηση αυτών των διατάξεων. Πολλές φορές τις έχουμε καταθέσει. Ελπίζω έστω και την τελευταία στιγμή να ληφθούν υπ' όψιν από το Υπουργείο και την Υπουργό. Πρέπει δηλαδή να γίνει σαφές ότι τα υπηρετούντα μέλη του ειδικού τεχνικού προσωπικού των ΤΕΙ σε αντίστοιχες συνιστώμενες θέσεις ΕΔΙΠ του άρθρου 29 θα μπορέσουν να μεταβούν, όπως και στους αντίστοιχους κλάδους της κατηγορίας ΕΤΕΠ. Θα τα καταθέσω λεπτομερώς εδώ, γιατί νομίζω ότι αυτό δεν αφορά όλους εδώ μέσα. Μοιάζουν δίκαιες και οι εισηγήσεις τους και νομίζω απλά ότι θα λύσουν προβλήματα που θα αναγκαστούμε έτσι και αλλιώς να τα αντιμετωπίσουμε στο μέλλον.

Επιπλέον, στο άρθρο 27 στη δεύτερη παράγραφο, αναφέρουμε για την εκπαιδευτική άδεια των καθηγητών και των λεκτόρων, ότι μπορεί να είναι από έξι μήνες έως ένα έτος, αλλά μετά από έξι χρόνια που θα βρίσκονται στη θέση τους. Αυτό μπορεί να δημιουργήσει το εξής πρόβλημα. Για να γίνει κάποιος καθηγητής θέλει πολλά χρόνια. Οπότε σε μια ηλικία που έχει τη διάθεση να διευρύνει τους ορίζοντές του και να μπορεί να μεταφέρει γνώση από το εξωτερικό στην Ελλάδα, δεν του το επιτρέπουμε, του βάζουμε ένα περιορισμό έξι ετών. Θα μπορούσε να είναι ίσως τρία χρόνια. Ήταν έτσι, δεν νομίζω ότι χρειάζεται να αλλάξει. Μετά από μία ηλικία και όταν έχει τακτοποιηθεί επαγγελματικά και προσωπικά, δύσκολα θα αποφασίσει να πάρει έξι μήνες εκπαιδευτική άδεια και να μεταβεί στο εξωτερικό. Θα μπορούσαμε να τους διευκολύνουμε.

Από τα πιο κρίσιμα για εμένα που έχω αναφέρει πολλές φορές και στις επιτροπές, είναι το άρθρο 30. Εμένα μου είναι δύσκολο να μη διαφωνήσω ριζικά σε αυτό το άρθρο, γιατί δεν διευκρινίζει και δεν αποσαφηνίζει το τι ακριβώς θα συμβεί με την υπάρχουσα κατάσταση, αφήνοντας εκκρεμότητες από το προηγούμενο νομοσχέδιο, καθώς αναφέρει ότι ο πρώτος κύκλος σπουδών μπορεί να είναι μίνιμουμ τρία χρόνια. Ο δεύτερος κύκλος σπουδών, δηλαδή το μεταπτυχιακό, μπορεί να είναι ένας χρόνος.

Έχουμε σπουδές πενταετούς ή και εξαετούς μερικές φορές φοίτησης, που υπερκαλύπτουν αυτούς τους χρόνους σπουδών. Συμβαίνει το εξής. Εάν λάβει κανείς υπ' όψιν του τις αντίστοιχες εξελίξεις σε κάθε επιστημονικό πεδίο, όπως αναφέρει μέσα και ο νόμος, στον ευρωπαϊκό χώρο ανώτατης εκπαίδευσης, θα έβλεπε ότι έρχονται φοιτητές από το εξωτερικό με λιγότερα χρόνια, με τρία χρόνια σπουδών συν ένα που ονομάζεται μάστερ, αλλά με περισσότερα επαγγελματικά δικαιώματα από τους κατόχους τίτλου πολυτεχνείου στην Ελλάδα.

Μιλάμε για σπουδές, οι οποίες είναι και σοβαρές και πολύ καλές και είμαστε από τα καλύτερα πανεπιστήμια στο πολυτεχνείο τουλάχιστον, που ολοκληρώνονται με μία πολύ μεγάλη και πολύ ειδική διπλωματική εργασία. Θα μπορούσε λοιπόν να λυθεί αυτό το θέμα, να μην το μεταθέσουμε στα πανεπιστήμια, γιατί δεν θα λυθεί όπως δεν έχει λυθεί μέχρι σήμερα. Έχουν πολλές φορές απευθυνθεί οι διοικήσεις των πολυτεχνείων στην πολιτεία για να αναγνωρίσουν αυτά τα πτυχία ως μάστερ.

Αυτό που κάνει το νομοσχέδιο είναι να μην το ακουμπάει για να μη δημιουργήσει αντιδράσεις, χωρίς να το επιλύει και αφήνει έτσι την κατάσταση των ανθρώπων που έχουν σπουδάσει πέντε χρόνια, να έχουν λιγότερα επαγγελματικά δικαιώματα από τους συναδέλφους που θα έρθουν από το εξωτερικό. Μπορεί να δημιουργηθεί αναδρομικά πρόβλημα. Αυτό όμως δεν σημαίνει ότι δεν μπορούμε να το αντιμετωπίσουμε σε αυτό το νομοσχέδιο. Για εμένα το νομοσχέδιο για την παιδεία θα έπρεπε τουλάχιστον να απαντάει σε τέτοιου είδους ακαδημαϊκά κυρίως θέματα και επαγγελματικών δικαιωμάτων.

Κλείνοντας αυτή μου την εισήγηση θα παρακαλούσα πολύ το Υπουργείο να αφήσει ένα εύλογο χρονικό περιθώριο για τη μετάβαση στα νέα δεδομένα. Θα αναφέρω δύο τομείς που θα μπορούσε να υπάρξει αυτό το χρονικό περιθώριο. Το ένα είναι κυρίως για τους φοιτητές. Σε μια περίοδο κρίσης που υπάρχουν παιδιά τα οποία έχουν ανάγκη να δουλέψουν, χωρίς να μπορούν να το αποδείξουν και έχουν για πολλούς λόγους σταματήσει –κακώς- τις σπουδές τους, θα πρέπει να υπάρχει ο εύλογος χρόνος να μεταβούν σε αυτό το νέο πλαίσιο. Να είμαστε, λοιπόν, πιο επιεικείς ή να αφήσουμε ένα περιθώριο για την αυστηρή εφαρμογή του νόμου. Θα παρακαλούσα πολύ να το δούμε με κριτήρια ευαισθησίας σε αυτήν την περίοδο.

Δεύτερον, όσον αφορά τη θητεία των πρυτανικών αρχών, πιστεύω ότι από τη στιγμή που είναι εκλεγμένες αυτές οι πρυτανικές αρχές και δεν έχουν ολοκληρώσει τη θητεία τους, πρέπει τουλάχιστον να τους δοθεί, αν όχι όλος ο χρόνος αυτής της θητείας, έστω ένα διάστημα μεγαλύτερο του ενός έτους, για να ολοκληρωθεί και το έργο που ορισμένοι έχουν ξεκινήσει και που εγώ από την προσωπική μου εμπειρία γνωρίζω ότι είναι και σημαντικό. Καλό θα είναι πια να ολοκληρώνονται κάποια πράγματα, εφόσον τα έχουν αναλάβει και έχουν εκλεγεί. Δεν νομίζω ότι αυτό είναι ζήτημα, το οποίο δεν μπορεί να λυθεί.

Σας ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε την κ. Εύα Καϊλή, Βουλευτή ΠΑΣΟΚ Α' Θεσσαλονίκης.

Το λόγο έχει η κ. Λούκα Κατσέλη, Βουλευτής Β' Αθηνών του ΠΑΣΟΚ, για οκτώ λεπτά.

ΛΟΥΚΑ ΚΑΤΣΕΛΗ: Ευχαριστώ πολύ.

Κυρία Υπουργέ, θέλω και εγώ με τη σειρά μου πρώτα-πρώτα να συγχαρώ για όλο αυτό το έργο, για το νομοσχέδιο και θέλω να συγχαρώ όλους μας για το γεγονός ότι μπορέσαμε -μια μεγάλη πλειοψηφία Βουλευτών- να ψηφίσουμε επί της αρχής συναινετικά.

Ερχόμαστε τώρα στη συζήτηση επί των άρθρων. Το πρωί κατέθεσα έξι προτάσεις -τρεις ουσιαστικές, κατά τη γνώμη μου- και χαίρομαι που μία εξ αυτών υιοθετήθηκε και πιστεύω ότι αυτό διευκολύνει πάρα πολύ τα πράγματα.

Θα ήθελα να επανέλθω στις άλλες δύο, που τις θεωρώ εξίσου σημαντικές, για να μην πω ότι η μία εξ αυτών που αφορά το τμήμα και τη λειτουργία του τμήματος είναι ακόμη πιο σημαντική για το ελληνικό πανεπιστήμιο και για το μέλλον του από τον τρόπο εκλογής πρυτάνεως και κοσμήτορα.

Τι λέει το άρθρο 7; Λέει ότι κάθε ίδρυμα αποτελείται από σχολές και η σχολή είναι η βασική διοικητική και ακαδημαϊκή μονάδα, που συντονίζει και εποπτεύει τη λειτουργία προγραμμάτων σπουδών. Το τμήμα είναι μία συνένωση καθηγητών που διδάσκουν σε ένα πρόγραμμα σπουδών. Άρα, ουσιαστικά το τμήμα καταργείται ως χώρος διαλόγου, ζύμωσης και γίνεται μία ενότητα των καθηγητών και μόνο της σχολής, που διδάσκουν σε ένα πρόγραμμα σπουδών.

Το πρωί σας ανέφερα ένα συγκεκριμένο παράδειγμα. Πείτε ότι στο δικό μας πανεπιστήμιο, στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, εκεί που έχω την τιμή να είμαι καθηγήτρια, αρχίζει ένα πρόγραμμα, όπως στην Οξφόρδη, πολιτικής φιλοσοφίας και οικονομίας. Θα πρέπει, επομένως, να δημιουργηθεί ένα τμήμα που είναι από καθηγητές πολιτικής επιστήμης και οικονομικών που είναι στην ίδια σχολή και φιλοσοφίας που είναι σε μια άλλη σχολή. Ταυτόχρονα, είμαι

σίγουρη ότι η σχολή μου θα εγκρίνει να υπάρξει και ένα πρόγραμμα σπουδών οικονομικής επιστήμης. Μπορεί να εγκρίνει να δημιουργηθεί και ένα τρίτο πρόγραμμα σπουδών πολιτικής οικονομίας, ας πούμε.

Πώς θα λειτουργήσει αυτή η σχολή και αυτό το τμήμα; Θα είμαστε τα σαράντα μέλη ΔΕΠ του τμήματος στα τρία προγράμματα σπουδών; Πού θα γίνει η ζύμωση και ο διάλογος μεταξύ μας, μεταξύ των φοιτητών και των καθηγητών, μεταξύ όλων των παραγόντων της εκπαιδευτικής και ακαδημαϊκής κοινότητας για το περιεχόμενο και την κατεύθυνση αυτών των προγραμμάτων; Είναι δυνατόν ο κοσμήτορας της σχολής κοινωνικών επιστημών, ο οποίος, μάλιστα, θα είναι και ένας κοσμήτορας διορισμένος από το συμβούλιο, να οργανώσει αυτό το πρόγραμμα σπουδών;

Το τμήμα έχει πολλαπλό ρόλο. Δεν είναι διοικητική μονάδα. Δεν είναι μόνο εκπαιδευτική μονάδα. Είναι βασική, ακαδημαϊκή μονάδα. Είναι χώρος διαλόγου.

Θα παρακαλούσα θερμά, κυρία Υπουργέ, να εξετάσετε, πραγματικά, το νόημα αυτής της διάταξης και της ρύθμισης. Πραγματικά, εγώ δεν γνωρίζω κανένα πανεπιστήμιο –ίσως υπάρχει σε κάποιο πανεπιστήμιο- που να έχει καταργηθεί το τμήμα. Είτε στην Αμερική πάτε είτε στην Ευρώπη πάτε, υπάρχουν τμήματα οικονομικής επιστήμης, πολιτικής επιστήμης, τμήματα που θεραπεύουν βασικές επιστήμες και υπάρχουν, βεβαίως, και διεπιστημονικά προγράμματα σπουδών.

Άρα, δεν κατανοώ, πραγματικά, το νόημα αυτής της ρύθμισης. Νομίζω ότι διαλύει παρά, πραγματικά, αναβαθμίζει τη λειτουργία των πανεπιστημίων, του τμήματος και την ποιότητα των προγραμμάτων σπουδών που προσφέρουν.

Συναφές με αυτό είναι η εκλογή κοσμήτορα. Στο άρθρο 9, αναφέρεται ότι ουσιαστικά ο κοσμήτορας εκλέγεται από το συμβούλιο, επιλέγεται απ' ευθείας από το συμβούλιο. Τώρα εάν δεχθήκαμε για τον πρύτανη την πρόταση –και τη δεχθήκαμε με ευρύτατη συναίνεση, ο πρύτανης να είναι ο διοικητικός ηγέτης, αν θέλετε και ακαδημαϊκός, αλλά και διοικητικός επικεφαλής του ιδρύματος- να εκλέγεται από το σύνολο των μελών ΔΕΠ, μετά από μία ανοικτή προκήρυξη και προεπιλογή δύο ή τριών υποψηφίων από το συμβούλιο, πόσω μάλλον αυτό θα πρέπει να ισχύει για τον κοσμήτορα. Το συμβούλιο που εκτός από τα εσωτερικά μέλη -που τουλάχιστον στο Πανεπιστήμιο Αθηνών είμαστε σίγουροι και από ποιες σχολές θα προέρχονται- θα επιλέξει τον κοσμήτορα κοινωνικών επιστημών; Ή τα έξι εξωτερικά μέλη, τα οποία θα είναι προσωπικότητες από τον καλλιτεχνικό χώρο, από τον επαγγελματικό χώρο, από τον επιστημονικό χώρο, θα μπορέσουν εκείνα καλύτερα από τα μέλη ΔΕΠ να κάνουν την τελική επιλογή; Εφ' όσον το δεχθήκαμε για τον πρύτανη, γιατί να μην μπορούμε να δεχθούμε στο άρθρο 9 την ίδια διαδικασία για τον κοσμήτορα, που εξασφαλίζει αυτό που πολύ σωστά είπε ο κ. Βούγιας το πρωί, το δίπολο μεταξύ ακαδημαϊκής νομιμοποίησης και ευρύτερης συναίνεσης, αλλά και διαφάνειας, αξιοκρατίας μέσα από μια ανοικτή προκήρυξη, έτσι όπως κάναμε και για τον πρύτανη;

Αυτές είναι οι δύο βασικές ενστάσεις που, πραγματικά, με δυσκολεύουν προσωπικά πάρα πολύ να ψηφίσω το άρθρο 7 και το άρθρο 9.

Ερχόμαστε τώρα σε τρεις άλλες παρατηρήσεις, στα μεταπτυχιακά και διδακτορικά προγράμματα σπουδών. Είναι η ίδια φιλοσοφία και συνδέεται άμεσα με τη λογική του τμήματος. Τα μεταπτυχιακά οργανώνονται, σύμφωνα με τις διατάξεις των άρθρων 5, 7 και 11, από μία ανεξάρτητη σχολή μεταπτυχιακών σπουδών που λειτουργεί αυτόνομα. Η Υπουργός είπε μία η περισσότερες σε κάθε ίδρυμα.

Κατά τη γνώμη μου, όπως και για τα προπτυχιακά, η πρόταση πρέπει να ξεκινάει από κάτω προς τα πάνω και όχι από πάνω προς τα κάτω. Πρέπει το τμήμα να μπορεί να κάνει συγκεκριμένες προτάσεις στις σχολές και να οργανώνονται τα μεταπτυχιακά αντίστροφα από τη λογική που προτείνετε.

Θα ήθελα να κάνω δύο πολύ σύντομες παρατηρήσεις. Η άσκηση ελευθερίου επαγγέλματος στο άρθρο 23 –το είπα το πρωί- παρέχει τη δυνατότητα στους καθηγητές πλήρους απασχόλησης να μπορούν να ασκούν ελευθέριο επάγγελμα. Αυτό ειδικά για τις επαγγελματικές σχολές έχει οδηγήσει στη διάλυση των τμημάτων. Σε μερικές σχολές ουσιαστικά δεν εμφανίζονται οι καθηγητές, ειδικά όταν οι μισθοί των μελών ΔΕΠ είναι αυτοί που είναι σήμερα, ιδιαίτερα χαμηλοί.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε.

Επομένως, προτείνω να προβλεφθεί στο σχέδιο νόμου ότι με τον οργανισμό του κάθε ιδρύματος θα προσδιορίζονται τουλάχιστον οι συγκεκριμένοι όροι και προϋποθέσεις για τα μέλη ΔΕΠ πλήρους απασχόλησης που ασκούν ελευθέριο επάγγελμα. Στο κάτω-κάτω αν θέλουν να ασκήσουν ελευθέριο επάγγελμα, ας γίνουν μερικής απασχόλησης. Γιατί να είναι πλήρους απασχόλησης και να έχουν και ελευθέριο επάγγελμα;

Τέλος, όσον αφορά στο νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου το οποίο θεσπίζεται με το άρθρο 58 και 59, είναι σημαντικό ότι δίνεται η δυνατότητα ίδρυσης ενός νομικού προσώπου ιδιωτικού δικαίου για τη διαχείριση περιουσίας και των κονδυλίων έρευνας, αλλά στο ίδιο νομικό πρόσωπο, στην ίδια διοικητική μονάδα, δίνουμε τη δυνατότητα να αναλαμβάνει εμπορικές, συμβουλευτικές και άλλες δραστηριότητες και οι δύο να υπόκεινται σε θεσμικές διαδικασίες.

Προτείνω, επομένως, πρώτον, να διαχωριστούν αυτά τα δύο πράγματα, διότι θα υπάρξει σύγκρουση συμφερόντων -διαχείριση περιουσίας και πόρων είναι ένα πράγμα, εμπορικές δραστηριότητες, συμβουλευτικές κ.λπ. είναι ένα άλλο- και να υπάρχουν θεσμικές διαδικασίες εποπτείας και ελέγχου και στις δύο δραστηριότητες από το ίδιο το συμβούλιο.

Όπως είπα το πρωί, δεν πρέπει να πάμε από το ένα άκρο στο άλλο. Ιδιαίτερα, η διατήρηση του τμήματος ως ακαδημαϊκής μονάδας και η εκλογή του κοσμήτορα με τις ίδιες διαδικασίες, όπως του πρυτάνεως, πιστεύω ότι είναι ουσιαστικές για την αναβάθμιση της λειτουργίας των σπουδών.

Ευχαριστώ πάρα πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Αναστάσιος Κουράκης): Ευχαριστούμε πολύ την κ. Κατσέλη, Βουλευτή ΠΑΣΟΚ Β' Αθηνών.

Το λόγο έχει η κ. Χρύσα Αράπογλου, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στην Α' Θεσσαλονίκης.

Ορίστε, κυρία Αράπογλου, έχετε το λόγο για οκτώ λεπτά.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Είχα την τύχη –θα έλεγα και την αμηχανία- να μιλήσω πρώτη σήμερα, η ώρα 10.00' το πρωί, περιμένοντας κατ' ουσίαν ένα ολόκληρο εικοσιτετράωρο να έρθει η σειρά μου. Βεβαίως, δεν θα έκανα αυτό το σχόλιο, εάν η χθεσινή ημέρα δεν είχε εξελιχθεί τόσο παράξενα. Θέλω να πω ότι στο τέλος της χθεσινής ημέρας είχαμε την εντύπωση ότι για άλλη μία φορά εδώ μέσα κάνουμε παράλληλους μονολόγους και δεν πρόκειται ποτέ να συναντηθούμε πουθενά.

Ευτυχώς, η αμήχανη πρωινή αισιοδοξία είχε αποτέλεσμα κι αυτό είναι προς τιμήν της Υπουργού. Πραγματικά, θα δανειστώ τον όρο του Σπύρου Βούγια, αν δεν κάνω λάθος, για τη γενναία στάση της, ώστε να ψηφιστεί με τη μεγαλύτερη δυνατή πλειοψηφία μέσα από τη Βουλή ο νόμος για τα πανεπιστήμια. Επαναλαμβάνω ότι στην ουσία είναι ο νόμος που καθορίζει την ουσία μέλλοντος της χώρας μας.

Θα προχωρήσω σε κάποιες επιμέρους επισημάνσεις, μιλώντας τώρα επί των άρθρων, υιοθετώντας πολλές από τις προτάσεις, οι οποίες έχουν γίνει ήδη από συναδέλφους.

Σε ό,τι αφορά στον κοσμήτορα –για να προχωρήσω- υιοθετώ ακριβώς αυτά που ανέφερε πριν από λίγο η κ. Λούκα Κατσέλη, όπως και ο Σπύρος Βούγιας –μιλώ για τους ομιλητές που μίλησαν το τελευταίο ημίωρο μέσα στη Βουλή- ότι, δηλαδή, από τη στιγμή που έχουμε αποδεχθεί το να ψηφίζεται, να εκλέγεται ο πρύτανης από το ευρύτατο Σώμα των μελών ΔΕΠ, δεν μπορεί για τον κοσμήτορα –και μάλιστα της πολύχρονης θητείας- να έχουμε τόσο διαφορετική αντιμετώπιση.

Αυτό, μάλιστα –προσυπογράφω αυτό που η κ. Κατσέλη γνωρίζει από την ακαδημαϊκή της πορεία- δεν αφορά μόνο στην επιμονή των μελών ΔΕΠ να ψηφίζουν τον κοσμήτορά τους. Αφορά στο κατά πόσο ένας κοσμήτορας, με μία καινοτόμα διαδικασία –μπορεί και να μην είναι έτσι, αλλά οι φόβοι υπάρχουν- μπορεί να έχει τη γνώση των αντικειμένων ιδιαίτερα μεγάλων σχολών, κάτω

από τις οποίες βρίσκονται συγγενή μεν επιστημονικά αντικείμενα, αλλά εντελώς διαφορετικά μεταξύ τους. Προτείνω, λοιπόν, όπως και οι συνάδελφοι, η επιλογή του κοσμήτορα να γίνεται μετά από εκλογή των μελών ΔΕΠ της σχολής.

Θα σταθώ ιδιαιτέρως στο άρθρο 7, το οποίο, αν παραμείνει η αποτύπωσή του ως έχει, με βάζει σε ποικίλο προβληματισμό. Το άρθρο 7, που αφορά στην κατάργηση τμήματος και κατ' ουσίαν στην υπαγωγή όλων των επιστημονικών αντικειμένων στις σχολές, είναι ένα άρθρο που έχει ταλαιπωρηθεί, με την καλή έννοια. Έχει διαφοροποιηθεί, για να το πω διαφορετικά, μέσα από ένα δημόσιο διάλογο και ένα διάλογο στην επιτροπή, από την αρχική του μορφή που ήταν η απόλυτη κατάργηση των τμημάτων και η δημιουργία μόνο σχολών, μέχρι σήμερα που εν τέλει έχει φθάσει σε ένα σημείο επιστημολογικής και λεκτικής, εκφραστικής, αμφισημίας.

Τελικώς, έχουμε τμήματα ή δεν έχουμε τμήματα, με βάση την έκφραση του άρθρου 7; Σας παρακαλώ πολύ να το προσέξουμε –είναι κρίμα, θα αδικηθεί ο νόμος- γιατί αυτό αφορά την ουσία του ακαδημαϊκού-εκπαιδευτικού έργου και της εξέλιξης της έρευνας και της επιστήμης.

Λέει το άρθρο 7, για παράδειγμα «Η σχολή καλύπτει μια ενότητα συγγενών επιστημονικών κλάδων και εξασφαλίζει τη διεπιστημονική προσέγγιση, τη μεταξύ τους επικοινωνία κ.λπ.». Ποιοι είναι οι επιστημονικοί κλάδοι; Εάν η σχολή συντονίζει επιστημονικούς κλάδους θα πρέπει αμέσως μετά να έχουμε τους επιστημονικούς κλάδους ορισμένους και διακριτούς.

Αντί να πηγαίνουμε σε επιστημονικούς κλάδους όμως πηγαίνουμε σε προγράμματα σπουδών. Αυτό φοβάμαι ότι μπορεί να μας οδηγήσει σε πολύ παράταιρες καταστάσεις στο επόμενο διάστημα τις οποίες θα αναγκαστεί το Υπουργείο κάποια στιγμή να επαναθεραπεύσει. Δεν καταλαβαίνω, όμως, γιατί πρέπει να δημιουργήσουμε όλη αυτήν την αναστάτωση.

Και θα μου επιτρέψετε για πρώτη φορά να πω, ότι φοβάμαι ότι δεν είναι υπερβολική μία έκφραση που ακούστηκε από τους πρυτάνεις, ότι υπάρχει κίνδυνος ρευστοποίησης επιστημονικών αντικειμένων. Δηλαδή ένα τμήμα, ένα επιστημονικό αντικείμενο, όπως ακριβώς αναφέρεται εδώ, αλλά δεν εξειδικεύεται που θεραπεύεται που διακονείται, είναι μια ολόκληρη ακαδημαϊκή κοινή κουλτούρα. Δεν μπορεί να φτιάχνεις επιμέρους προγράμματα σπουδών και οι σχετιζόμενοι μεταξύ τους απλώς να τυχαίνει να συναντιούνται σε προγράμματα τα οποία μπορεί να διαφοροποιούνται από χρόνο σε χρόνο.

Εν πάση περιπτώσει εάν είναι επιστημονικός κλάδος η φυσική, τα μαθηματικά, η χημεία, η φιλοσοφία, η επιστήμη των πολιτικών μηχανικών ή η ιατρική ή η φαρμακευτική, η βιολογία, αυτά έχουν προκύψει μέσα από την εσωτερική ζύμωση της έρευνας την ακαδημαϊκή, παγκόσμια και προέκυψαν ως κλάδοι.

Όταν δηλαδή το φυσιογνωστικό έγινε βιολογικό και γεωλογικό, δεν προέκυψε γιατί κάποιοι ήθελαν να κάνουν ένα πρόγραμμα σπουδών βιολογικού περιεχομένου και κάποιοι γεωλογικού. Το έκαναν, γιατί είχαν προκύψει πια οι ίδιες οι επιστήμες ως αυθύπαρκτες, αυτεξούσιες, αυτόνομες επιστήμες της βιολογίας και της γεωλογίας.

Εγώ κατανοώ απολύτως την οικονομία πόρων η οποία θέλουμε να υπάρξει με τις σχολές, τις υποδομές και την προσυπογράφω, αλλά δεν μπορούμε να διαλύουμε τα επιστημονικά αντικείμενα, το πώς δηλαδή θα διαμορφωθεί το κοινό της επιστημονικής οικογένειας ή διαφορετικά ποια θα είναι η ακαδημαϊκή και επιστημονική καλλιέργεια στους φοιτητές οι οποίοι θα βγάλουν μια σχολή. Και εν πάση περιπτώσει στις καινούργιες επιστήμες αυτό το βλέπουμε πως ξεχείλωσε. Δείτε τους υπολογιστές που έχουμε σαράντα διαφορετικά τμήματα υπολογιστών. Καταλαβαίνουμε εκεί ότι δεν υπάρχει μια ενιαία κοινή κουλτούρα.

Προχωρώ πάρα πολύ γρήγορα σε μερικές επιμέρους επισημάνσεις.

Στο άρθρο 5, γίνεται μια αναφορά στην παράγραφο 2κδ ότι ο οργανισμός καθορίζει την κατάργηση θέσεων εκπαιδευτικού προσωπικού. Υπάρχει ένα ερώτημα, ένας φόβος από πολλούς από την πανεπιστημιακή κοινότητα, αν υπάρχει οποιοδήποτε θέμα πιθανής απόλυσης μόνιμου προσωπικού και καλό θα είναι να υπάρξει μια διευκρίνιση επ' αυτού.

Στο άρθρο 19, προτείνω να προστεθεί ότι στη διαδικασία επιλογής των καθηγητών θα υπάρχουν γραπτά εισηγητικά σημειώματα.

Στο άρθρο 24, προτείνω να υπάρχει διαφοροποίηση και να μην υπάρχει εξαίρεση στην αναστολή για τους προέδρους διοικητές και υποδιοικητές των ερευνητικών κέντρων και των ινστιτούτων που υπάγονται στο Υπουργείο Παιδείας. Αν θέλει ένας καθηγητής να γίνει διευθυντής του ΕΛΚΕΘΕ ή του ΙΤΕ, δεν μπορεί ταυτοχρόνως να θέλει να είναι και ολίγον καθηγητής. Βεβαίως καταλαβαίνω ότι θα θεραπευτούν και με το νόμο ο οποίος έρχεται. Η πρότασή μου είναι συγκεκριμένη, να μην υπάρχει εξαίρεση στην αναστολή για τους προέδρους-διοικητές και υποδιοικητές των ερευνητικών κέντρων.

Για τους ΙΔΑΧ που έγινε πάρα πολύς λόγος στο άρθρο 29. Υπάρχει μια αμφίσημη ρύθμιση, τουλάχιστον έτσι μεταφράζεται, υπάρχουν κάποιοι φόβοι. Ενώ τους δίνεται η δυνατότητα να μετεξελιχθούν σε ΕΕΠ και στο άρθρο 29, υπάρχει αναφορά ότι οι ΕΕΠ δραστηριοποιούνται μόνο για ξένες γλώσσες, φυσική αγωγή, σχέδιο, καλές και εφαρμοσμένες τέχνες, θα πρέπει να υπάρξει μια διεύρυνση του πεδίου δραστηριοποίησης των ΙΔΑΧ με τη συμπλήρωση στο άρθρο 29 «και άλλα γνωστικά αντικείμενα που θεραπεύει το ίδρυμα», εάν βέβαια συμφωνείτε.

Άρθρο 37, περί συγγράμματος. Άλλη μεγάλη συζήτηση που πρέπει να γίνει για το τι εννοούμε επιστημονικό σύγγραμμα. Θεωρώ, όμως, ότι σίγουρα δεν μπορούμε να εννοούμε ως όρο «επιστημονικό σύγγραμμα» τις έντυπες ηλεκτρονικές ακαδημαϊκές σημειώσεις. Δεν μπορεί, δηλαδή, όλες τις έννοιες να τις χαμηλώνουμε τόσο πολύ. Δεν είναι δυνατόν οι έντυπες και ηλεκτρονικές ακαδημαϊκές σημειώσεις, όπως αναφέρονται στο άρθρο, να θεωρούνται, να ορίζονται ως σύγγραμμα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Α' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΝΙΩΤΗΣ**)

Άρθρο 69, σχετικά με τον υπεύθυνο για τη διεύθυνση της ΑΔΙΠ. Τα προσόντα πρέπει να είναι ιδιαιτέρως αναβαθμισμένα. Δεν καταλαβαίνουμε γιατί τα προσόντα ορίζονται ως το μεταπτυχιακό. Δηλαδή, όλος ο νόμος, ένα μεγάλο κομμάτι του νόμου που βασίζεται στην αξιολόγηση και χειροκροτούμε όλοι και επιβραβεύουμε έχει να κάνει με την ΑΔΙΠ, έχει να κάνει με τις αξιολογήσεις, με τις καταγραφές δεδομένων. Η ίδια η ΑΔΙΠ με τις εκθέσεις της, στην ουσία, θα ορίσει και τις επιπλέον χρηματοδοτήσεις-συμφωνίες με τα Υπουργεία για προγράμματα τοπικής και εθνικής ανάπτυξης. Θεωρώ ότι τα προσόντα του υπευθύνου, του διευθυντή της ΑΔΙΠ, θα πρέπει να είναι ιδιαιτέρως αναβαθμισμένα.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Κυρία Αράπογλου, είναι ο διοικητικός διευθυντής της ΑΔΙΠ.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Δεν είναι ο Πρόεδρος, εννοείτε;

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Όχι, είναι ο διευθυντής.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Ναι, αλλά αυτός ο διευθυντής, αν έχει όλες αυτές τις αρμοδιότητες, δεν είναι στην ουσία ο...

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Όχι, διευθυντής είναι, γιατί ο Πρόεδρος της ΑΔΙΠ είναι υψηλή προσωπικότητα, είναι καθηγητής, είναι από τη Βουλή. Είναι άλλο πράγμα ο πρόεδρος.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Μάλιστα, το δέχομαι, αν και σε όλες αυτές τις θέσεις θεωρώ ότι πρέπει να υπάρχουν οι καλύτεροι.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): ...(Δεν ακούστηκε)

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Στο άρθρο 77, υπάρχει ένα ερώτημα από πολλά μέλη της πανεπιστημιακής κοινότητας...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Δεχθήκατε κάτι, κυρία Υπουργέ; Γιατί δεν ακούστηκε για τα Πρακτικά. Υπάρχει κάτι;

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Όχι, ρώτησα κάτι.

ΧΡΥΣΗ ΑΡΑΠΟΓΛΟΥ: Δεν το υιοθετώ, αλλά καλό θα ήταν να υπάρξει διευκρίνιση για να ηρεμίσουν και πολλές ανησυχίες, σε σχέση με την εξέλιξη των μονίμων επίκουρων καθηγητών. Να γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις, αυτή είναι η πρόταση πολλών. Αν υπάρχει κάποια τεκμηρίωση διαφορετική να την ακούσουμε.

Να γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις που γίνονται σήμερα και όχι με τις διατάξεις του νέου νόμου. Σε διαφορετική περίπτωση, όπως λένε οι ίδιοι, θα αναγκαστούν να περιμένουν έξι χρόνια για να εξελιχθούν σε αναπληρωτές.

Μια ανάλογη ανησυχία είναι και για τους λέκτορες, οι οποίοι καλό θα ήταν να συνεχίσουν να έχουν δικαίωμα να μονιμοποιηθούν στη βαθμίδα του επίκουρου, γιατί με τις νέες ρυθμίσεις χάνουν το δικαίωμα αυτό.

Άρθρο 78. Υπάρχει κάποια διαφαινόμενη αντίφαση ανάμεσα στις παραγράφους 5β και 6, που θα έπρεπε να είναι στην ουσία 7 –τέλος πάντων την αρίθμηση την κάνετε εσείς- για τους επίκουρους με προσωποπαγή θέση. Στην παράγραφο 5β λέει ότι εξελίσσονται και στην παράγραφο 6 κάνει ειδική διάκριση στους διδάσκοντες ξένες γλώσσες και φυσική αγωγή, αναφέροντας ότι διατηρούν την υπηρεσιακή τους κατάσταση, όπως έχει διαμορφωθεί. Δηλαδή, ένας επίκουρος αγγλικής, για παράδειγμα, μπορεί να εξελιχθεί τελικά ή δεν μπορεί;

Το ερώτημα είναι, γιατί δεν προβλέφθηκε στο άρθρο 79, η δυνατότητα εξέλιξης των ΕΤΕΠ, που έχουν προσόντα βεβαίως, για ένα μεταβατικό διάστημα σε ΕΕΠ. Θέλω να προσυπογράψω την πρόταση του κ. Αυγενάκη σε σχέση με την ΑΔΙΠ, που κανονικά θα πρέπει να γίνει ένας θεσμός ετήσιος για την ίδια τη Βουλή και στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, αλλά θεωρώ και στην Ολομέλεια της Βουλής. Η ΑΔΙΠ, τα αποτελέσματα και αυτή η συζήτηση της ετήσιας αξιολόγησης των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων να γίνεται εκτός από το ή πέραν του Υπουργείου και στην ίδια τη Βουλή.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας της κυρίας Βουλευτού)

Τέλος, Υπουργέ, σας παρακαλώ πάρα πολύ, γιατί εδώ επίσης έχω μία πολύ μεγάλη ανησυχία, μία διευκρίνιση για την ένταξη και κατάταξη από τις σχολές μεταδευτεροβάθμιας εκπαίδευσης, διετούς και τριετούς, σε τι ακριβώς αναφερόμαστε και σε τι δεν αναφερόμαστε.

Σας ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Το λόγο έχει ο Ανεξάρτητος Βουλευτής Νομού Αττικής, κ. Αθανάσιος Λεβέντης.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, η Δημοκρατική Αριστερά έχει επανειλημμένα εκφραστεί υπέρ της μεταρρύθμισης της εκπαίδευσης στην Ελλάδα και έχει συγκεκριμένα εκφράσει και εκδηλώσει τη βούλησή της να συμβάλει ουσιαστικά στα μεταρρυθμιστικά σχέδια που στοχεύουν στην κατοχύρωση του κριτικού και αναπτυξιακού ρόλου της γνώσης ως δημόσιο και κοινωνικό αγαθό και συνεπώς, στην ανασυγκρότηση του δημόσιου αγαθού της εκπαίδευσης και του δημόσιου χώρου της.

Μια σημαντική μεταρρύθμιση στο χώρο της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης οφείλει να ξεκινήσει από μία νέα αντίληψη για τη σύνδεση της ανώτατης εκπαίδευσης με την έρευνα. Ανώτατη εκπαίδευση και έρευνα αποτελούν εξ ορισμού ένα ενιαίο και αδιαίρετο σύνολο δραστηριοτήτων, το οποίο αποκτά σήμερα συνεχώς μεγαλύτερη στρατηγική σημασία.

Η Δημοκρατική Αριστερά στηρίζει το δημόσιο πανεπιστήμιο, που αυτοδιοικείται, αξιολογείται και λογοδοτεί, επειδή μόνο αυτό μπορεί να εξασφαλίσει το κοινωνικό αγαθό της παιδείας, παρέχοντας ίσες ευκαιρίες μόρφωσης για όλους τους πολίτες. Παράλληλα, η Δημοκρατική Αριστερά στηρίζει τις αλλαγές που συντείνουν στην κατεύθυνση της στήριξης των δυνάμεων αριστείας μέσα στα πανεπιστήμια και στα ΤΕΙ.

Αντιπροτείνουμε ένα διφυές σύστημα διοίκησης που θα παρέχει την εγγύηση θεσμικών αντίβαρων με διακριτούς ρόλους και αρμοδιότητες των δυο σωμάτων, της συγκλήτου και του συμβουλίου του ιδρύματος.

Συγκεκριμένα προτείνουμε: Πρυτάνεις, αντιπρυτάνεις, κοσμήτορες και πρόεδροι τμημάτων, όλα τα μονομελή, δηλαδή, όργανα διοίκησης, να είναι αιρετά και να εκλέγονται από το σύνολο των καθηγητών του ιδρύματος.

Κυρία Υπουργέ, μου κάνουν εντύπωση αυτά που λένε οι τελευταίοι ομιλητές τουλάχιστον σ' αυτήν την Αίθουσα από το χώρο του ΠΑΣΟΚ, ο κ. Καρτάλης, ο κ. Βούγιας, η κ. Κατσέλη, η κ. Αράπογλου, διαπρεπείς καθηγητές, για τον κοσμήτορα. Πρέπει να εκλέγεται, όπως θα εκλέγονται και οι άλλοι, από το σύνολο της πανεπιστημιακής κοινότητας.

Εμείς βέβαια είμαστε και εντελώς αντίθετοι στις υπερεξουσίες με τις οποίες προικοδοτείται ο κοσμήτορας. Είπαμε τις ενστάσεις μας χθες. Είναι ένας από τους κύριους λόγους που μας οδηγεί στο να καταψηφίσουμε το νομοσχέδιο επί της αρχής.

Εμείς ,λοιπόν, πήραμε μέρος στη συζήτηση στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, καθώς και στην Ολομέλεια και θέσαμε τις βασικές διαφωνίες μας στο νομοσχέδιο, όπως επίσης και τις θέσεις που υποστηρίζουμε και είναι πάρα πολλές. Καταθέσαμε γραπτώς τις ενστάσεις μας. Καταθέσαμε και σχετικές τροπολογίες, οι οποίες όμως δεν έγιναν δεκτές από την κυρία Υπουργό, πλην ελαχίστων εξαιρέσεων.

Συγκεκριμένα, επειδή είναι πολύ λίγος ο χρόνος και πάρα πολλά τα άρθρα, θα αναφέρω επιγραμματικά τα εξής:

Ψηφίζουμε «υπέρ» στα άρθρα: 4, 12, 15, 20, 26, 27, 28, 31, 34, 35, 36, 40, 41, 42, 43, 44, 45, 47, 48, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 55, 58, 59, 60, 61, 64, 65 και 75. Δυστυχώς δεν μπορώ να τα αναλύσω όλα, γιατί δεν επαρκεί ο χρόνος.

Ψηφίζουμε «παρών» στα άρθρα: 1, 2, 3, 11, 13, 14, 21, 22, 24, 30, 38, 39 και 46, 68, 69, 70, 71, 72, 73 και 80.

Ψηφίζουμε «κατά» στα άρθρα: 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 16, 17, 18, 19, 23, 25, 29, 32, 33, 37, 56, 57, 62, 63, 66, 67, 74, 76, 77, 78 και 79.

Κάναμε λοιπόν, προτάσεις για την οργάνωση των σπουδών, για το σύστημα διοίκησης, για τον τρόπο εκλογής και εξέλιξης των καθηγητών, για τη δημόσια χρηματοδότηση και για τις μεταβατικές διατάξεις.

Όσον αφορά την οργάνωση σπουδών, οι νομοθετικές ρυθμίσεις των ΑΕΙ θα πρέπει να αφήνουν τη δυνατότητα στα ελληνικά πανεπιστήμια να οργανώνουν τις σπουδές τους και σε τμήματα ή και σε προγράμματα σπουδών, ανάλογα με το επιστημονικό αντικείμενο αλλά και τις διεθνείς επιστημονολογικές εξελίξεις που συγκλίνουν στο διαεπιστημονικό χαρακτήρα των προγραμμάτων σπουδών.

Στην περίπτωση που το τμήμα αντιστοιχεί σε συγκεκριμένο επιστημονικό αντικείμενο, διατηρείται παρά το ότι υπάγεται σε σχολή. Η σχολή έχει τη δυνατότητα οργάνωσης διατμηματικών ή και άλλων προγραμμάτων στο πλαίσιο της ομάδας των επιστημονικών αντικειμένων, τα οποία καλύπτει και θεραπεύει.

Επιμένουμε ότι δεν είναι υποχρεωτικό να επιλέξουμε το ένα ή το άλλο. Οι φοιτητές εισέρχονται στα τμήματα κυρίως εκεί που υπάρχει μεγάλη διαφορά βάσης από τμήμα σε τμήμα της ίδιας σχολής. Αυτό δεν εμποδίζει τις σχολές να οργανώνουν όπου είναι δυνατόν ενιαίο πρόγραμμα σπουδών για το πρώτο έτος. Ας συνδυάσουμε τα θετικά σημεία των συστημάτων ανώτατης εκπαίδευσης που υπάρχουν σήμερα στον ανεπτυγμένο κόσμο.

Πρέπει από το σύστημα της σημερινής διοίκησης των πανεπιστημίων που είναι απολύτως συμμετοχικό αλλά και προβληματικό -ξέρουμε τα προβλήματα που έχουν δημιουργηθεί και ασφαλώς πρέπει να αλλάξει- να μην περάσουμε στην εντελώς αντίθετη άκρη, στο συγκεντρωτικό και αυταρχικό σύστημα διοίκησης που προτείνει το συγκεκριμένο σχέδιο νόμου, αλλά σ' ένα σύστημα που συνδυάζει τα θετικά του συμμετοχικού και προσπαθεί να αποφύγει τις παθογένειες του σημερινού συστήματος.

Το συμβούλιο διοίκησης -με το οποίο θα συμφωνήσουμε αν αποποιηθεί τις διοικητικές αρμοδιότητες που του δίνει ο νομοθέτης- θα μπορούσε να έχει την ευθύνη της διεθνούς προκήρυξης και της προεπιλογής των υποψηφίων που θα κληθούν να ζητήσουν την ψήφο των πανεπιστημιακών. Η μία θητεία με μεγαλύτερη διάρκεια από τη σημερινή ώστε να υπάρχει ο χρόνος ολοκλήρωσης ενός σημαντικού έργου –πιθανότατα μια πενταετής θητεία- για τα εκλεγμένα μονοπρόσωπα όργανα θα απέτρεπε φαινόμενα συναλλαγής των εκλεγμένων με τους εκλέκτορές τους. Με βάση αυτή την πρόταση ο πρύτανης και η σύγκλητος διοικεί το συμβούλιο, εποπτεύει και ελέγχει.

Για τον τρόπο εκλογής και εξέλιξης των καθηγητών πιστεύουμε ότι ο νόμος θα έπρεπε να είναι σαφής σ' ό,τι θεσπίζει για να μην υπάρχει άνιση μεταχείριση και συναλλαγή στην εκλογή και την εξέλιξη των καθηγητών.

Απαραίτητη προϋπόθεση για την εκλογή καθηγητή θα πρέπει

να είναι και το διδακτορικό δίπλωμα και ασφαλώς όχι μόνο αυτό. Αν υπάρχουν αναγνωρισμένοι καλλιτέχνες ή άνθρωποι των γραμμάτων που η σχολή θέλει να τους αξιοποιήσει, θα μπορεί να τους αναθέτει τη διδασκαλία μαθημάτων που κρίνει σκόπιμο να διδαχθούν από εντεταλμένους καθηγητές. Δεν μπορεί να εκλέγεται σε θέση καθηγητή -του οποίου τα καθήκοντα δεν είναι μόνο η διδασκαλία αλλά και η έρευνα και η εποπτεία διπλωματικών και διδακτορικών διατριβών- ένας καθηγητής όταν ο ίδιος δεν έχει εκπονήσει διδακτορική διατριβή. Πώς θα εποπτεύει και θα κρίνει τις διδακτορικές διατριβές; Το παράθυρο αυτό του νόμου έχει εκθρέψει και στο παρελθόν καταστάσεις ανομίας και αναξιοκρατίας.

Η Κυβέρνηση υποστηρίζει τη διεθνοποίηση των ελληνικών πανεπιστημίων και την αντιστοίχιση των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων με τις διεθνείς πρακτικές. Πού υπάρχει αντίστοιχη ρύθμιση; Στο άρθρο 23 η διάκριση των καθηγητών ενός πανεπιστημιακού ιδρύματος σε καθηγητές πλήρους και σε καθηγητές πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης είναι αναγκαία για την περιφρούρηση της ακαδημαϊκής λειτουργίας των ιδρυμάτων κυρίως στις σχολές όπως είναι η Ιατρική και η Νομική. Οι καθηγητές που θέλουν να ασκούν ελεύθερο επάγγελμα θα πρέπει να μπορούν να το ασκήσουν εφόσον το επιθυμούν, αλλά οφείλουν να αποτελούν ξεχωριστή κατηγορία η οποία διακρίνεται από την κατηγορία πλήρους και αποκλειστικής απασχόλησης όχι μόνο μισθολογικά αλλά και ως προς τις διοικητικές αρμοδιότητες μέσα στο πανεπιστήμιο. Δεν μπορεί ο διευθυντής ενός προγράμματος σπουδών ή ο πρόεδρος ενός τμήματος να είναι ταυτόχρονα διευθυντής μιας ιδιωτικής κλινικής και να έχει δικό του δικηγορικό γραφείο. Εκ των πραγμάτων υπάρχει σύγκρουση ανάμεσα στο ιδιωτικό συμφέρον και στο συμφέρον του ιδρύματος.

Στο άρθρο 29 θεωρούμε άδικη τη διάκριση του ενιαίου φορέα ειδικού και εργαστηριακού διδακτικού προσωπικού σε ειδικό εκπαιδευτικό προσωπικό ΕΔΠ και σε εργαστηριακό διδακτικό προσωπικό ΕΕΔΙΠ.

Στο άρθρο 33 πρέπει να αλλάξει η παράγραφος 10. Δεν υπάρχει σε πολλές σχολές τέτοια συνάφεια αντικειμένων ώστε να μπορεί να συγκροτηθεί τριμελής επιτροπή.

Στο άρθρο 37 υπάρχει ένα πρόβλημα με τα συγγράμματα και θα ήθελα εδώ να σας παρακαλέσω και να το λάβετε υπ' όψιν σας. Το λέω σαν γιατρός νευροχειρουργός. Δεν μπορεί οι άνθρωποι όλη τους τη ζωή να είναι στον υπολογιστή, να διαβάζουν και να έχουν το κεφάλι τους τεντωμένο εκεί. Όλοι θα χειρουργηθούν τουλάχιστον στον αυχένα και δεν θα είναι μόνο αυτό. Οι παραμορφώσεις και μόνο της σπονδυλικής στήλης και πάρα πολλά άλλα είναι αναπότρεπτα φαινόμενα. Δεν το έχουμε αξιολογήσει αυτό, δεν το έχουμε εκτιμήσει και φοβάμαι ότι έτσι όπως πάμε θα έχουμε ακόμα χειρότερα φαινόμενα ιδιαίτερα στη νέα γενιά. Κουνάει το κεφάλι του ο ειδικός, ο γιατρός κ. Βαγιωνάς.

Δεν μπορούμε μόνο με τα ηλεκτρονικά συγγράμματα να κινηθούμε. Δεν είναι δυνατόν. Ούτε μπορεί κανένας να καθίσει στο κρεβάτι του και να διαβάσει ένα βιβλίο ή και στην καρέκλα του αν θέλετε.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Το ipad δεν μπορεί να το κρατήσει στο κρεβάτι του;

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Κυρία Υπουργέ, δεν το κρατάτε στην ίδια απόσταση αυτό.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Έτσι, το κρατάτε, ακριβώς στην ίδια απόσταση.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Οι άνθρωποι φοράνε γυαλιά, πρέπει να προσαρμόζουν την απόσταση. Αυτό το πράγμα καταστρέφει...

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Κύριε, Λεβέντη, τι λέτε τώρα; Εγώ επειδή διαβάζω κάθε βράδυ, το ανοίγεις όσο θέλεις.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: Εδώ είμαστε, κυρία Υπουργέ, είστε πολύ νέα ...

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Ευχαριστώ πολύ.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΛΕΒΕΝΤΗΣ: ...και να μου το θυμηθείτε για τις συνέπειες.

Εγώ δεν είμαι κατά των ηλεκτρονικών συγγραμμάτων, κάθε άλλο. Δεν μπορούμε, όμως, να βασιζόμαστε μόνο εκεί, να καταργήσουμε τα άλλα συγγράμματα, να καταργήσουμε τα βιβλία. Είναι εντελώς διαφορετικό το ένα από το άλλο.

Στο άρθρο 62, είμαστε υπέρ των συμφωνιών προγραμματικού σχεδιασμού, αλλά θέλουμε να συντάσσονται από τη σύγκλητο και το εκλεγμένο πρυτανικό προσωπικό.

Στο άρθρο 63, δεν μπορεί τα κριτήρια της χρηματοδότησης να είναι θέμα απόφασης της Κυβέρνησης.

Στο άρθρο 67, στο πλαίσιο της ρύθμισης των ζητημάτων που ανακύπτουν κατά τη μετάβαση από το ισχύον στο νέο πλαίσιο οργάνωσης και λειτουργίας των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων και ιδιαίτερα στο πλαίσιο της ρύθμισης θεμάτων που αφορούν το προσωπικό των Ιδρυμάτων που εκλέγεται και εξελίσσεται σύμφωνα με τις διατάξεις των π.δ.123/84, 187/95 και 390/95, όπως αυτά κατά περίπτωση είχαν τροποποιηθεί, προβλέπεται η επαναφορά και διατήρηση σε ισχύ των ανωτέρω διατάξεων από τη δημοσίευση του νόμου έως τις 31/08/2013. Η πρόβλεψη αυτή, όμως, δεν καλύπτει την περίοδο από 1/09/2010 μέχρι τη δημοσίευση του παρόντος νόμου, περίοδο κατά την οποία έχει λήξει η ισχύς των ανωτέρω που δεν είχαν ανανεωθεί και εν αναμονή και των ρυθμίσεων του σχεδίου νόμου.

Η μεταβατική διάταξη του άρθρου 77 παράγραφος 9, δεν καλύπτει την περίοδο αυτή, δημιουργώντας νομικό κενό στη λειτουργία σχολών και τμημάτων που διδάσκουν συνθετικά και καλλιτεχνικά γνωστικά αντικείμενα.

Μια σειρά τροπολογιών που καταθέσαμε, κυρία Υπουργέ, υπάρχουν βέβαια κατατεθειμένες, αλλά δεν ξέρω πόσο -πολύ λίγο δυστυχώς- ελήφθησαν υπ' όψιν.

Εμείς επιμένουμε και τοποθετηθήκαμε με τη ψήφο μας για τα σχετικά άρθρα.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

(Θόρυβος στην Αίθουσα)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον κ. Αθανάσιο Λεβέντη, Ανεξάρτητο Βουλευτή Νομού Αττικής.

Παρακαλώ, κύριοι συνάδελφοι να αποκατασταθεί η τάξη εις το βάθος. Βλέπω μεγάλη κινητικότητα και νευρικότητα. Παρακαλώ!

Παρακαλείται ο κ. Ηλίας Θεοδωρίδης, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ από το Νομό Πέλλας, να λάβει το λόγο.

ΗΛΙΑΣ ΘΕΟΔΩΡΙΔΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Αναμφίβολα είμαστε μπροστά στη συζήτηση ενός από τα πιο σπουδαία νομοσχέδια που πέρασαν αυτήν την περίοδο από το Ελληνικό Κοινοβούλιο. Δεν είχα την ευκαιρία να τοποθετηθώ στο ζήτημα επί της αρχής, γι' αυτό η τοποθέτησή μου τώρα επί των άρθρων θα είναι μια συνολική τοποθέτηση επί του νομοσχεδίου. Το κρίνω αυτό σκόπιμο, αναγκαίο και αποτελεσματικό.

Αγαπητοί συνάδελφοι, η ελληνική παιδεία, η τριτοβάθμια εκπαίδευση, τα ελληνικά πανεπιστήμια είχαν παρόμοια τύχη μ' άλλους θεσμούς της ελληνικής πολιτικής, οικονομίας, κοινωνίας και πολιτισμού. Η χώρα τα τελευταία χρόνια, ενώ ο κόσμος παγκοσμιοποιούνταν, κλείνονταν στον εαυτό της. Υπήρχε μια απαράδεκτη εσωστρέφεια, εφησυχασμός και αυτός επηρέασε με πολύ αρνητικότερες συνέπειες από τους άλλους θεσμούς έναν πολύ ευαίσθητο θεσμό, όπως το ελληνικό πανεπιστήμιο.

Δεν είναι τυχαίο ότι μεγάλες μεταρρυθμίσεις γίνονται σε περιόδους μεγάλων ιδεολογικών αναζητήσεων, κινημάτων ή περιόδων βαθιών κρίσεων. Μια τέτοια περίοδο διανύουμε και σήμερα. Η πρώτη μεταρρύθμιση με θεμελιώδη στόχο τον εκδημοκρατισμό των ελληνικών πανεπιστημίων ήταν το '82 σε μια περίοδο γόνιμη, δημιουργική για την πολιτική και κοινωνική εξέλιξη της χώρας.

Ένα μεταδιδακτορικό φοιτητικό κίνημα έβγαινε τότε δυνατό, ενθουσιώδες με δυναμική που έβαζε ζητήματα για την ανόρθωση της χώρας στο μέλλον. Ο στόχος εκείνου του εκδημοκρατισμού όμως, όσον αφορά τους επί μέρους τομείς του δεν ολοκληρώθηκε. Για παράδειγμα δεν ολοκληρώθηκε στο ζήτημα της δημοκρατικής πρόσβασης στα πανεπιστήμια. Καθυστερήσαμε δεκαετίες και η χώρα αιμορραγούσε σε φοιτητικό και επιστημονικό δυ-

ναμικό, το οποίο εξάγονταν σωρηδόν από την Ελλάδα. Ποια χώρα έκανε ανάπτυξη με εξαγωγή επιστημονικού δυναμικού; Ποια χώρα στον κόσμο; Αντίθετα, μάλιστα συνέβαινε χώρες με αλματώδη ανάπτυξη να έχουν εισαγωγή επιστημονικού δυναμικού.

Ακόμη ο στόχος δεν επέτυχε στον τομέα της δημοκρατικής διοίκησης των πανεπιστημίων. Οι παρενέργειες αυτών των στρεβλώσεων έχουν περιγραφεί από πολλούς συναδέλφους και δεν θα εξειδικεύσω. Είναι όμως γνωστές και διαδεδομένες στον ελληνικό λαό οι μορφές εκφυλισμού και οι συναλλαγές μεταξύ φοιτητών και καθηγητικού χώρου. Επιπρόσθετα, δεν πέτυχε στο θέμα της αλλαγής της εμβάθυνσης του περιεχομένου των σπουδών.

Έχουμε λοιπόν, σήμερα μια ημιτελή ή ατελή προσπάθεια εκείνης της μεταρρύθμισης την οποία ξαναπιάνουμε στα χέρια μας είκοσι πέντε και τριάντα χρόνια μετά. Έτσι συμβαίνει στη χώρα. Νομοθετούμε μεταρρυθμίσεις. Στη συνέχεια δεν τις παρακολουθούμε και τις αφήνουμε στην τύχη τους. Αυτό μου θυμίζει έναν άλλο θεσμό, τον οποίο εγώ έχω βιώσει από μέσα: Είναι ο θεσμός των νοσοκομείων και της υγείας στην Ελλάδα με εκείνη τη θεμελιώδη και επαναστατική μεταρρύθμιση, την οποία αφήσαμε στην τύχη της. Και ό,τι αφήνουμε στην τύχη του ή λιμνάζει ή οπισθοδρομεί. Και εκεί έχουμε βαριά οπισθοδρόμηση.

Δύο κύριες αιτίες υπάρχουν για την κατάσταση των ελληνικών πανεπιστημίων, για τη διαιώνιση, συντήρηση και για τη διαιώνιση της κρίσης των ελληνικών πανεπιστημίων: Η μία αιτία είναι εσωτερική και αφορά στη μετεξέλιξη του αιτήματος της δημοκρατικής συμμετοχής, όχι μόνο των φοιτητών, αλλά και των καθηγητών σε μια κατεύθυνση συνδιοίκησης και συνδιαχείρισης. Αυτό περιόρισε τον ορίζοντα των ελληνικών πανεπιστημίων σε στόχους πολύ παλαιότερους, στόχους του μεσοπολέμου που ήταν η κοινωνική ανέλιξη, ήταν η κοινωνική κινητικότητα, ήταν η στενή κατοχύρωση η επαγγελματική. Αυτοί ήταν οι στόχοι του μεσοπολέμου. Γιατί τι υπηρετούσαν τότε τα πανεπιστήμια; Υπηρετούσαν τη στελέχωση του ελληνικού κράτους, η οποία δεν ήταν και πολύ απαιτητική. Αυτοί οι στόχοι παρέμειναν και μετά τη Μεταπολίτευση.

Η μια στρέβλωση ήταν αυτή. Αυτή η στρέβλωση αντιμετωπίζεται σήμερα με τη διεθνοποίηση των ελληνικών πανεπιστημίων και την αλλαγή του εσωτερικού κανονισμού λειτουργίας, την αλλαγή του ρόλου της φοιτητικής συμμετοχής, η οποία βαίνει μειούμενη από το τμήμα προς την πρυτανεία και τη διοίκηση. Και ορθώς γίνεται αυτό. Ενώ είναι θεμελιώδης η συμμετοχή των φοιτητών στην αξιολόγηση των καθηγητών, στην επιλογή της εκπαιδευτικής ύλης, στις αλλαγές των εκπαιδευτικών προγραμμάτων, πρέπει να περιορίζεται στις μορφές διοίκησης του πανεπιστημίου, στα υψηλότερα κλιμάκια.

Ο δεύτερος λόγος είναι εξωτερικός. Η δεύτερη αιτία της κρίσης των πανεπιστημίων είναι εξωτερική και οφείλεται στο ότι εγκαθιδρύθηκε και εγκαταστάθηκε στη χώρα ένα μεταπρατικό μοντέλο συσσώρευσης, ένα καταναλωτικό μοντέλο το οποίο δεν είχε ιδιαίτερες απαιτήσεις από το ελληνικό πανεπιστήμιο. Αυτό, δηλαδή, αποτέλεσε ουσιαστικά το αντικίνητρο στην ανάπτυξη και την αναβάθμιση των ελληνικών πανεπιστημίων.

Τα ελληνικά πανεπιστήμια δεν είχαν ώθηση, δεν είχαν κίνητρο κοινωνικό, οικονομικό, δεν υπήρχε ζήτηση προς αυτά, ώστε αποκοιμήθηκαν για δεκαετίες. Αυτή είναι η δεύτερη σοβαρή αιτία. Αυτό αντιμετωπίζεται στο νομοσχέδιο με την κοινωνικοποίηση των πανεπιστημίων, δηλαδή με τα συμβούλια διοίκησης.

Επειδή δεν προλαβαίνω να αναπτύξω όλο αυτόν τον προβληματισμό θα πω μόνο επιγραμματικά ορισμένα πράγματα. Η ενασχόληση της ελληνικής κοινωνίας, της πολιτικής, με το χώρο των πανεπιστημίων, ποια ήταν; Επετειακά, κατ' έτος, περίπου το Νοέμβριο, ενασχόληση με το πανεπιστημιακό άσυλο και με τη βοήθεια ή τη θεατρική συνδιοργάνωση των μέσων ενημέρωσης.

Κάθε φορά πάλι που μπαίνει το ζήτημα μίας μεταρρύθμισης στα πανεπιστήμια κινείται προσχηματικά για την αντιμετώπιση αυτής της κίνησης, το ζήτημα του αυτοδιοίκητου. Τα ελληνικά πανεπιστήμια ενδογενώς δεν περιφρούρησαν το αυτοδιοίκητό τους. Είναι αυτοδιοίκητο η απόφαση από το ελληνικό Υπουργείο Παιδείας του αριθμού των φοιτητών που εισάγονται στα ελληνικά πανεπιστήμια; Είναι αυτό αυτοδιοίκητο; Το αυτοδιοίκητο έχει έναν ουσιαστικό στόχο. Να υπερασπίσει και να αναδείξει τις δυνάμεις τις εσωτερικές στα πανεπιστήμια της αυτομεταρρύθμισης.

Στα χρόνια που παρακολουθώ την πολιτική, δεν υπάρχει κανένα κίνημα αυτομεταρρύθμισης των ελληνικών πανεπιστημίων και σήμερα αυτή η προσπάθεια που γίνεται για τη μεταρρύθμιση των ελληνικών πανεπιστημίων από τις ελληνικές πολιτικές δυνάμεις και κυρίως από το κόμμα που βρίσκεται στην Κυβέρνηση, πρέπει να στηριχθεί ως μοναδική δυνατότητα εξόδου της χώρας από την κρίση.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον Βουλευτή Πέλλης κ. Ηλία Θεοδωρίδη.

Καλείται στο βήμα η Βουλευτής Φθιώτιδος του ΠΑΣΟΚ κ. Τόνια Αντωνίου.

ΤΟΝΙΑ ΑΝΤΩΝΙΟΥ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, το νομοσχέδιο που συζητούμε σήμερα επιχειρεί μία πολύ βαθιά και φιλόδοξη μεταρρυθμιστική παρέμβαση στη δομή και λειτουργία της ανώτατης εκπαίδευσης στη χώρα μας. Επιχειρεί να βγάλει το ελληνικό πανεπιστήμιο από την κατάσταση απαξίωσης και υστέρησης στην οποία είχε περιέλθει στη συνείδηση της ελληνικής κοινωνίας, αλλά και στο διεθνή χώρο, άλλοτε δίκαια αλλά και άλλοτε άδικα. Επιχειρεί να απελευθερώσει τα πανεπιστήμια και το άξιο επιστημονικό δυναμικό της χώρας μας που σήμερα ασφυκτιά σε ένα θεσμικό πλαίσιο παρωχημένο και ένα περιβάλλον νοσηρής συναλλαγής και αδιαφάνειας. Στοχεύει να εφαρμόσει όλα εκείνα που θεωρούνται αυτονόητα εδώ και δεκαετίες σε όλες τις υπόλοιπες χώρες για να καλύψει το έλλειμμα οργάνωσης, αποτελεσματικότητας και ποιότητας που παρουσιάζουν σήμερα οι σπουδές στην Ελλάδα.

Όπως προκύπτει και από τα επί μέρους άρθρα του νομοσχεδίου, η προωθούμενη μεταρρύθμιση κατορθώνει να συνδυάσει την ουσιαστική κατοχύρωση της αυτοδιοίκησης των πανεπιστημίων με το δημόσιο έλεγχο των οικονομικών τους, να συνδέσει το άνοιγμά τους στο διεθνή χώρο με τις αναπτυξιακές ανάγκες της ελληνικής οικονομίας και κοινωνίας.

Στο πλαίσιο αυτό θεωρώ εξαιρετικά θετικές τις διατάξεις του δεύτερου κεφαλαίου του νομοσχεδίου, που προβλέπουν ότι το κάθε πανεπιστήμιο ή ΤΕΙ θα καταρτίζει το δικό του οργανισμό και το δικό του εσωτερικό κανονισμό, με βάση τους οποίους θα οργανώνει μόνο τη δική του εσωτερική λειτουργία και τα προγράμματα σπουδών. Άλλωστε άλλες είναι οι ανάγκες του Πανεπιστημίου Στερεάς Ελλάδας και του ΤΕΙ Λαμίας και άλλες του Πανεπιστημίου Αιγαίου ή του ΤΕΙ Αθήνας. Αυτό δίνει τη δυνατότητα σε κάθε ίδρυμα να διαμορφώνει με ευελιξία τη δική του ταυτότητα, το δικό του προσανατολισμό, τη δική του παράδοση ανάλογα με τις ανάγκες του και τις αναπτυξιακές ανάγκες της περιοχής που βρίσκεται.

Κατά την άποψή μου, καθοριστικές ρυθμίσεις αποτελούν η διάκριση για πρώτη φορά των διοικητικών από τα ακαδημαϊκά όργανα του πανεπιστημίου, η καθιέρωση της σχολής ως βασική διοικητική μονάδα και του τμήματος ως βασικής ακαδημαϊκής μονάδας, η αλλαγή στον τρόπο ανάδειξης πρυτάνεων και κοσμητόρων, αλλά και η αλλαγή στον τρόπο εκπροσώπησης των φοιτητών.

Έτσι, με το άρθρο 8 θεσμοθετείται το συμβούλιο του ιδρύματος ως διοικητικό όργανο του πανεπιστήμιου ή του ΤΕΙ, το οποίο θα έχει όχι μόνο εσωτερικά μέλη, δηλαδή καθηγητές του Ιδρύματος, αλλά και εξωτερικά μέλη που θα είναι εξέχοντα μέλη της κοινωνίας με ανάλογο κύρος, προκειμένου να ενισχυθεί η διαφάνεια, ο έλεγχος και η λογοδοσία.

Ακαδημαϊκό όργανο σε επίπεδο ιδρύματος θα είναι η σύγκλητος, που θα έχει λιγότερα μέλη από ότι σήμερα για να είναι πιο λειτουργική. Αντίστοιχα σε επίπεδο σχολής διοικητικό όργανο θα είναι η κοσμητεία και ακαδημαϊκό όργανο η συνέλευση τμήματος, που θα εκλέγει το διευθυντή της.

Η αξιολόγηση θα αφορά πλέον όλους, θα γίνεται ανά πενταετία και θα συνδέεται με τη χρηματοδότηση του έργου τους. Μέχρι σήμερα η αξιολόγηση σταματούσε την ημέρα που κάποιος

θα εκλεγόταν μόνιμος καθηγητής. Αυτό είναι απαράδεκτο και δεν συμβαίνει πουθενά στον κόσμο.

Καταργείται το καθεστώς των αιώνιων φοιτητών, αλλά ταυτόχρονα προβλέπεται και η δυνατότητα των εργαζόμενων φοιτητών να παρακολουθούν σπουδές μερικής φοίτησης, part time, στο διπλάσιο χρόνο.

Περιορίζεται σημαντικά, αλλά δεν καταργείται η εκπροσώπηση των φοιτητών στα όργανα και πλέον θα γίνεται με ενιαίο και όχι παραταξιακό ψηφοδέλτιο.

Κυρία Υπουργέ, είπατε στην θέση σας και χθες, αλλά και σήμερα από τη Βουλή ότι θα φέρετε πρόταση μέσα στο Σεπτέμβρη για να συζητήσουμε επιτέλους τη συγκρότηση του φοιτητικού κινήματος. Θεωρώ ότι αυτή η συζήτηση ήδη έχε αργήσει. Έπρεπε ήδη εδώ και πολλά χρόνια να την κάνουμε, αλλά βέβαια σε αυτό δεν μπορεί να συμμετέχει μόνο η Ελληνική Βουλή.

Κυρία Υπουργέ, αυτή η συζήτηση πρέπει να γίνει με τα κόμματα, με τις πολιτικές νεολαίες, με τις φοιτητικές παρατάξεις, γιατί είναι λυπηρό η ελληνική φοιτητική νεολαία να μην είναι συγκροτημένη, έτσι ώστε να μην ακούμε τη φωνή της πλειοψηφίας, να μην ακούμε τη θέση της πλειοψηφίας της ελληνικής φοιτητικής νεολαίας και να βιώνουμε εδώ και αρκετά χρόνια ακραίες συμπεριφορές, οι οποίες τραυματίζουν και το κύρος της ελληνικής νεολαίας και του πανεπιστημίου. Υπάρχουν ακραίες μεμονωμένες φωνές, με τις οποίες η ελληνική φοιτητική νεολαία διαφωνεί.

Εδώ θα πρέπει να συμβάλουν πάνω από όλα οι φοιτητές μας στη συγκρότηση ΕΦΕΕ και ΕΣΕΕ, έτσι ώστε να υπάρχει θεσμική εκπροσώπηση, να ακούμε την άποψή τους ως πολιτικό σύστημα, να μπορεί επιτέλους να εκπροσωπείται η ελληνική φοιτητική νεολαία σε όλη την Ευρώπη και σε όλα τα διεθνή φόρα που αυτή τη στιγμή απέχει.

Από τα παραπάνω, όμως, είναι προφανές ότι η μεταρρυθμιστική αυτή παρέμβαση δεν επικεντρώνεται απλώς στις επί μέρους θεσμικές αλλαγές, όπως είχε γίνει με προηγούμενους νόμους, αλλά στην ουσία τροποποιεί το ίδιο το πρότυπο οργάνωσης και λειτουργίας της ανώτατης εκπαίδευσης που ίσχυε επί τρεις δεκαετίες.

Η προηγούμενη αλλαγή, κύριοι συνάδελφοι, είχε γίνει το 1982 και πάλι με Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και τότε είχε ως στόχο τον εκδημοκρατισμό ενός παλαιού και φθαρμένου μοντέλου που κυριάρχησε επί ενάμιση αιώνα στη χώρα από το 1837, που ιδρύθηκε το πρώτο πανεπιστήμιο στην Αθήνα. Για την εποχή της ήταν μια προοδευτική αλλαγή που κατήργησε τη μονολιθικότητα της καθηγητικής έδρας, επέτρεψε σε νέο επιστημονικό αίμα να μπει στο πανεπιστήμιο, έδωσε χώρο στην έρευνα, άλλαξε το κλειστό σύστημα διοίκησης και ακαδημαϊκής οργάνωσης και λειτουργίας και θεσμοθέτησε την ισότιμη συμμετοχή όλων των μερών της ακαδημαϊκής κοινότητας, καθηγητών, φοιτητών και διοικητικού προσωπικού στη διοίκηση του πανεπιστημίου.

Ωστόσο, οι αλλαγές της δεκαετίας του '80 είναι πλέον παρωχημένες. Η μεταρρύθμιση του 1982 γέρασε και εκφυλίστηκε. Η γενιά των νέων επιστημόνων που συγκρούστηκε τότε με το παλιό καθηγητικό κατεστημένο για να ανοίξει τις πόρτες των πανεπιστημίων, έγινε μετά με την σειρά της η ίδια κατεστημένο, κλείνοντας τις πόρτες σε άξιους και ικανούς επιστήμονες που ήταν έξω από το σύστημα της παρέας, της ιδεολογίας, του κύκλου ή ακόμα και της οικογένειάς τους.

Η γενιά που διεκδίκησε και πέτυχε τη συμμετοχή των φοιτητών στα όργανα διοίκησης, έδωσε τη σειρά της σε μια άλλη γενιά που βρήκε έτοιμη τη συμμετοχή και την αξιοποίησε, άλλοτε για την επιδίωξη παραταξιακών και κομματικών στόχων και άλλοτε προσωπικών στόχων και φιλοδοξιών των εκπροσώπων της και όχι τελικά για να εκπροσωπούν τα συμφέροντα των φοιτητών ή των παρατάξεών τους.

Όμως, κυρία Υπουργέ, αυτά τα φαινόμενα κυριάρχησαν, αλλά υπήρχαν και φωτεινές εξαιρέσεις και στο επίπεδο των καθηγητών, αλλά και των φοιτητικών παρατάξεων και των φοιτητών ανά περιόδους.

Η ευθύνη όμως δεν μπορεί να επιρρίπτεται στους νέους ανθρώπους μονόπλευρα και υστερόβουλα. Μεγαλύτερη είναι η ευθύνη των κομμάτων, κοινοβουλευτικών και εξωκοινοβουλευτικών, που έβλεπαν τις παρατάξεις τους ως το «μακρύ χέρι» μέσα στο πανεπιστήμιο αλλά και των καθηγητών, ορισμένων καθηγητών που επιζητούσαν τη συναλλαγή με φοιτητές και συναδέλφους τους, είτε κατείχαν είτε διεκδικούσαν διοικητική, ακαδημαϊκή και οικονομική εξουσία αντί να διδάσκουν ήθος και να είναι οι ίδιοι πρότυπα για τους άλλους.

Το έχω πει πολλές φορές, κυρία Υπουργέ. Παιδιά δεκαοκτώ, δεκαεννέα, είκοσι και είκοσι δύο χρονών δεν μπορεί να είναι διεφθαρμένα. Το σύστημα τα οδηγεί να αρχίσουν να γίνονται διεφθαρμένα από μια τέτοια ηλικία. Γι' αυτό χρειάζονται τομές και ανατροπές.

Βέβαια και σ' αυτήν εδώ την Αίθουσα γνωρίζουμε πολύ καλά ότι τους θεσμούς τους υπηρετούν άνθρωποι και πέρα από το θεσμικό πλαίσιο πρέπει να αντιληφθούμε όλοι το σημείο που έχει φτάσει η ελληνική κοινωνία, που έχει φτάσει το ελληνικό πανεπιστήμιο. Θα πρέπει πρώτα από όλα οι καθηγητές πανεπιστημίου να ξαναγίνουν δάσκαλοι, όπως λέγαμε και παλαιότερα.

Το έχουν πει και άλλοι πολλοί συνάδελφοι εδώ ότι ο πακτωλός χρημάτων που ήρθε στη χώρα μας από τα κοινοτικά ταμεία έβαλε τα πανεπιστήμια σε τροχιά διαχείρισης τεράστιων κονδυλίων και δημιούργησε πρόσφορο έδαφος για να αναπτυχθούν εστίες διαφθοράς, με φαινόμενα συναλλαγής, κακοδιαχείρισης και αδιαφάνειας. Πρέπει να πούμε ότι και εδώ το ελληνικό πανεπιστήμιο δεν πρωτοτύπησε. Τα έχουμε δει αυτά σε πάρα πολλούς άλλους τομείς.

Τελικά η κρίση στο χώρο των πανεπιστημίων, που δεν διαφέρει από κρίση σε άλλους χώρους, είναι καθρέπτης της πολυεπίπεδης θεσμικής, πολιτικής, πολιτισμικής και ηθικής κρίσης που βιώνει η ελληνική κοινωνία και η οποία ήρθε με βίαιο τρόπο στην επιφάνεια λόγω της οικονομικής κρίσης.

Η αντιμετώπιση της συνολικής αυτής κρίσης και η επανεκκίνηση που χρειάζεται η χώρα περνάει μέσα από ριζικές αλλαγές και μεταρρυθμίσεις, όπως η μεταρρύθμιση που επιχειρείται μ' αυτό το νομοσχέδιο.

Κλείνοντας, αγαπητοί συνάδελφοι, θα ήθελα να πω ότι σήμερα για την ελληνική Βουλή είναι μια πολύ σημαντική ημέρα, γιατί πράγματι υπήρξε ένας ουσιαστικός διάλογος μέσα στο ελληνικό Κοινοβούλιο. Ακούστηκαν απόψεις από όλα τα κόμματα και τους συναδέλφους και η Υπουργός δέχθηκε σοβαρές θεσμικές αλλαγές και νομίζω ότι αυτό μας τιμά όλους.

Αποδεικνύουμε στην ελληνική κοινωνία ότι για το πιο σημαντικό και ευαίσθητο θέμα, που δεν είναι άλλο από το θέμα της παιδείας, οι πολιτικές δυνάμεις μπορούν να συγκλίνουν, να νομοθετούν με πλειοψηφία, διότι είδαμε ότι τα φαινόμενα παθογένειας έχουν καλύψει αυτόν τον χώρο και πρέπει να γίνουν ανατροπές.

Πρέπει να πω ότι αυτό τιμά και το κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης και του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού και της Δημοκρατικής Συμμαχίας που συμφώνησαν, σ' αυτή τη δύσκολη πολιτική συγκυρία, να τολμήσουμε να κάνουμε τα κόμματα ένα βήμα και να δείξουμε στην ελληνική νεολαία, στη νέα γενιά, αλλά και στην ελληνική κοινωνία ότι μπορούμε να συνθέτουμε.

Κυρία Υπουργέ, αυτό το νομοσχέδιο είναι όντως τομή. Για να πετύχει χρειάζονται οι άνθρωποι με τη σωστή λογική και τη νοοτροπία, ώστε να υπάρξει το αποτέλεσμα που θέλουμε. Έκλεισε μια μεταρρύθμιση του 1982, ξεκινάμε μια άλλη τομή και πιστεύω ότι οι άνθρωποι που θα υπηρετήσουν πλέον το νέο νομοθέτημά μας θα είναι άνθρωποι που έχουν αντιληφθεί τι συμβαίνει στην ελληνική κοινωνία και τι θέλει η νέα γενιά. Υπάρχουν τέτοιοι δάσκαλοι. Πιστεύω ότι μ' αυτό το νομοθέτημα θα βρούμε πλέον την επανεκκίνηση της παιδείας και των ελληνικών πανεπιστημίων.

Σας ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε την Βουλευτή Φθιώτιδας, κ. Τόνια Αντωνίου.

Καλείται στο Βήμα ο Βουλευτής Αιτωλοακαρνανίας της Νέας Δημοκρατίας κ. Κωνσταντίνος Καραγκούνης.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΡΑΓΚΟΥΝΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θέλω να κάνω και εγώ μια συνολική τοποθέτηση επί του νομοσχεδίου καθώς δεν είχα την ευχέρεια να τοποθετηθώ επί της

αρχής.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, όταν συζητάμε στην Αίθουσα αυτή ένα νομοσχέδιο για αλλαγές ή μεταρρυθμίσεις στον κρίσιμο χώρο της Ανώτατης Εκπαίδευσης δεν μπορούμε να μην έχουμε στο μυαλό μας την πραγματική κατάσταση του ελληνικού πανεπιστημίου σήμερα, το επίπεδο διδασκαλίας στις σχολές, το επίπεδο των φοιτητών που βγαίνουν από τα πανεπιστήμια, την ανταγωνιστικότητά τους. Το λέω αυτό γιατί αν δεν δούμε πού πραγματικά πάσχουν σήμερα τα ελληνικά πανεπιστήμια είναι σίγουρο ότι όσες φιλόδοξες και μεγαλόπνοες μεταρρυθμίσεις και αν κάνουμε δεν θα πετύχουμε τίποτα τελικά το ουσιαστικό.

Η κατάσταση που επικρατεί σήμερα είναι γνωστή. Η χώρα που γέννησε τον πολιτισμό, τις τέχνες και τα γράμματα έχει το θλιβερό προνόμιο να είναι από τις τελευταίες χώρες στην παροχή γνώσης και εκπαίδευσης. Εκεί δηλαδή που θα έπρεπε να ήμασταν πρωτοπόροι, ανταγωνιστικοί, μοναδικοί σε ποιότητα και επίπεδο σπουδών, βρισκόμαστε δυστυχώς στις τελευταίες θέσεις.

Προσέξτε. Δεν είμαι ισοπεδωτικός ούτε μηδενίζω το έργο των πανεπιστημίων. Γιατί έγινε αναφορά από διαφόρους συναδέλφους ότι γίνονται επιθέσεις στα ελληνικά πανεπιστήμια. Συγκρίσεις γίνονται και αξιολογήσεις σύμφωνα με τα διεθνή στάνταρ.

Τι καταφέραμε, λοιπόν, μέχρι σήμερα; Μετά τη θέσπιση του προοδευτικού κατά τα άλλα νόμου, του ν.1268/1982, μετράμε μέχρι τώρα τα εξής αποτελέσματα στο χώρο των πανεπιστημίων: Μη ανταγωνιστικότητα, αναξιοκρατία, κομματικοποίηση, αναποτελεσματική διοίκηση, σπατάλη χρημάτων άνευ ουσίας, κλικαδόρικη νοοτροπία. Δημιουργήθηκαν στα πανεπιστήμια κλειστά συστήματα που διαιωνίζονται και ευδοκιμούν με εσωτερικές, κλειστές διαδικασίες. Δεν σεβόμαστε δυστυχώς ούτε τη νεολαία που αναζητά τα εφόδια για ένα καλύτερο αύριο, ούτε τον Έλληνα φορολογούμενο που έχει δώσει δισεκατομμύρια ευρώ όλα αυτά τα χρόνια, ούτε βεβαίως το ίδιο το πανεπιστήμιο. Έχει καταντήσει το πανεπιστήμιο σε πολλές περιπτώσεις για τους μεν καθηγητές να είναι πάρεργο, διότι η κυρίως επαγγελματική τους δραστηριότητα ασκείται εκτός πανεπιστημίου -όχι βέβαια για όλους, γιατί υπάρχουν καθηγητές που αντιστέκονται σε αυτήν την πραγματικότητα και ασκούν φιλοτίμως τα καθήκοντά τους- και για τους δε φοιτητές είναι ένα απαραίτητο μονοπάτι για την απόκτηση πτυχίου και για κάποιους το βήμα για να εξελιχθούν σε φοιτητοπατέρες με σκοπούς αλλότριους της αποστολής των.

Και ερωτώ: Είναι σήμερα τα πανεπιστήμια σε σύγκριση με τα άλλα ευρωπαϊκά, χώρος παραγωγής μαθησιακής, ερευνητικής και επιστημονικής αριστείας; Σίγουρα όχι, γιατί τα αποτελέσματα στο διεθνή ανταγωνισμό δεν θα ήταν τόσο απογοητευτικά. Και κυρίως δεν θα οδηγούσε τους Έλληνες φοιτητές στο να φεύγουν στο εξωτερικό για να σπουδάσουν.

Και ακριβώς επειδή επικρατεί αυτή η λογική βρισκόμαστε σήμερα στα σημερινά αδιέξοδα. Ο καθηγητής και το πανεπιστήμιο, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι οι θεμέλιοι λίθοι της ανώτατης εκπαίδευσης. Ερωτώ, λοιπόν: αυτοί οι δύο φορείς λειτουργούν όλα αυτά τα χρόνια στα πρότυπα της επαγγελματικής, ερευνητικής και επιστημονικής αριστείας; Πιστεύετε ότι το συμβούλιο, κυρία Υπουργέ, και το νέο μοντέλο διοίκησης θα φτιάξει τα ελληνικά πανεπιστήμια; Αυτή είναι μία μείζονα τομή;

Θα περιμένω να δω τα αποτελέσματα του νόμου μετά από δύο ή τρία χρόνια, αν βεβαίως δεν έχει καταπέσει ο νόμος ως αντισυνταγματικός. Τότε θα δούμε τι θα έχει πετύχει η νομοθετική σας πρωτοβουλία. Να δω τότε πόσο ανταγωνιστικότερα θα έχουν γίνει τα ελληνικά πανεπιστήμια. Να σας κάνω μια πρόβλεψη; Δεν θα έχει αλλάξει τίποτα. Διότι ακόμα και τότε θα είμαστε δέσμιοι της σημερινής παθογένειας, όχι γιατί δεν κινείστε στη σωστή κατεύθυνση, αλλά διότι δημιουργείτε κάτι ημιτελώς και χωρίς κανένα στήριγμα.

Έχει γίνει πολλή κουβέντα για την πιθανή αντισυνταγματικότητα του νέου νόμου. Δίκιο έχουν όσοι την προβάλλουν. Έρχεσθε να κάνετε μια αλλαγή, που πράγματι έχει σωστές κατευθύνσεις και οι περισσότερες είναι συνέχεια παλαιότερων νομοθετικών παρεμβάσεων της Νέας Δημοκρατίας, αλλά στην ουσία την κρίσιμη ώρα της συνταγματικής αναθεώρησης, που θα μπορούσαμε να κάνουμε γενναία βήματα και γενναίες τομές, ήσασταν απόντες, κύριοι της Κυβέρνησης. Έγινε τόσος λόγος πρωτύτερα στη Βουλή για την αντισυνταγματικότητα, αλλά τι ουσία έχει όταν κάθε φορά χάνουμε πολύτιμο χρόνο μπουσουλώντας στην παθογένεια, όταν πρέπει να κάνουμε άλματα στον εκσυγχρονισμό και την αριστεία;

Συζητάμε σήμερα λόγου χάριν την πλήρη κατάργηση του ασύλου και ότι αυτό αποτελεί σήμερα μία μεγάλη τομή. Αν το πούμε αυτό παραέξω, θα βάλουν τα γέλια.

Αυτά που συζητάμε εμείς σήμερα, έξω αποτελούν αυτονόητες έννοιες, λυμένες και ξεκαθαρισμένες χρόνια τώρα. Το πρόβλημά μας είναι ποιοι θα αποτελούν το συμβούλιο και πώς θα εκλέγεται ο πρύτανης; Αυτό είναι το φλέγον ζήτημα;

Φλέγον ζήτημα, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, είναι το πόσους φοιτητές και καθηγητές δεν θα χάσουμε σε πανεπιστήμια του εξωτερικού και αντιστρόφως, το πόσους αλλοδαπούς καθηγητές και φοιτητές θα προσελκύσουμε στα δικά μας πανεπιστήμια. Αυτός είναι ο δείκτης ανταγωνιστικότητας.

Φλέγον ζήτημα είναι η αμείλικτη και σκληρή αξιολόγηση σε όλους και για όλα. Υπάρχουν διεθνή και αντικειμενικά στάνταρ, τα οποία θα μπορούσαμε να ακολουθήσουμε τόσο για τα πανεπιστήμια όσο –και κυριότερα- για τους καθηγητές, τι δημοσιεύσεις κάνουν, τι ποιότητας είναι, σε ποια περιοδικά δημοσιεύονται και άλλα πολλά. Σπαταλούνται μεγάλα ποσά για μη παραγωγικές κατευθύνσεις, αντί να δίνονται στην έρευνα, με τρόπο όμως που θα ελέγχονται και θα αξιολογούνται.

Φλέγον επίσης ζήτημα είναι η περίφημη διεθνοποίηση των ελληνικών πανεπιστημίων. Όμως, η διεθνοποίηση δεν γίνεται μόνο με παραδόσεις που θα γίνονται στα αγγλικά ή στα γαλλικά. Η διεθνοποίηση που θα προσελκύσει τα καλύτερα μυαλά από όλο τον κόσμο, τους καλύτερους φοιτητές –προπτυχιακούς, μεταπτυχιακούς, διδακτορικούς- θέλει πολλά περισσότερα. Θέλει εγκαταστάσεις, θέλει υποδομές, θέλει βιβλιοθήκες και πάνω απ' όλα θέλει να προσελκύσουμε εξαιρετικούς αλλοδαπούς ή ημεδαπούς καθηγητές του εξωτερικού.

Όλα αυτά βέβαια θέλουν λεφτά ή, για να το πω καλύτερα, χρειάζεται καλύτερη διαχείριση και διοχέτευση των χρημάτων που πηγαίνουν για την παιδεία. Προβλέπει κάτι γι' αυτά το νομοσχέδιο, κυρία Υπουργέ;

Φλέγον ζήτημα είναι η καλύτερη διοίκηση των πανεπιστημίων που θα καταργεί άθλιες νοοτροπίες και πρακτικές, όπως την ευνοιοκρατία, την αναξιοκρατία και τη λογική της ήσσονος προσπάθειας. Φλέγον ζήτημα είναι η διαφάνεια και πάνω απ' όλα η λογοδοσία, διότι εδώ μιλάμε όχι για τα δικά μας λεφτά ή για τα λεφτά των πανεπιστημίων και των συμβουλίων αλλά του ελληνικού λαού. Και αν τα χρήματα αυτά δεν πιάνουν τόπο, τότε ή δεν θα δίνονται ή θα ελέγχονται αυστηρά πώς και γιατί θα πρέπει να δοθούν.

Φλέγον ζήτημα, επίσης, είναι η κινητοποίηση όλων των δυνάμεών μας για τον εκσυγχρονισμό των πανεπιστημίων. Γνωρίζω προσωπικά παγκοσμίου φήμης Έλληνες καθηγητές του εξωτερικού που είχαν και έχουν τη διάθεση ή και για συναισθηματικούς λόγους να έλθουν και να διδάξουν στα ελληνικά πανεπιστήμια. Γνωρίζω τέτοιους ανθρώπους που ήρθαν να προσφέρουν στην Ελλάδα και έφυγαν σε σύντομο διάστημα κακήν κακώς.

Πάρτε για παράδειγμα –επιτρέψτε μου- τον Καθηγητή κ. Μαρίνο Δαλάκα, έναν από τους κορυφαίους νευρολόγους διεθνώς, με σημαντικό κλινικό και ερευνητικό έργο. Αυτή την προσωπικότητα δεν κατάφερε να την κρατήσει η Ελλάδα. Μπόρεσε όμως το «George Washington», το «Thomas Jefferson», το «Imperial» και άλλα πολλά.

Δεν μπορούμε να βλέπουμε αυτούς τους επιστήμονες ως απειλή αλλά ως βοήθεια και ελπίδα για τα ελληνικά πανεπιστήμια και έχουμε χρέος να τους κρατήσουμε με κάθε τρόπο και μέσο, όχι βεβαίως με τα λόγια. Φανταστείτε πόσα μπορούν να προσφέρουν τόσο στον τρόπο διοίκησης όσο και στην ανταγωνιστικότητα.

Επαναλαμβάνω και πάλι ότι κανείς σε αυτήν την Αίθουσα δεν θέλει να είναι ισοπεδωτικός απέναντι στα ελληνικά πανεπιστήμια. Παράγουν έργο και έχουν στους κόλπους τους σημαντικές προσωπικότητες που τα αναβαθμίζουν και τα διαφημίζουν. Τρανά παραδείγματα ο καθηγητής Ιατρικής Άκης Μουτσόπουλος, ο καθηγητής Ιωαννίδης και πολλές άλλες σημαντικές προσωπικότη-

τες παγκοσμίου φήμης που κοσμούν και υπηρετούν τα ελληνικά πανεπιστήμια. Ιδρύματα όπως το Πανεπιστήμιο Κρήτης, Πατρών, το Μετσόβιο έχουν προσφέρει σημαντικές διακρίσεις.

Ανέφερα κάποιες από τις παρεμβάσεις που θα μπορούσαν να δώσουν πνοή στα πανεπιστήμιά μας και ουσιαστικά αποτελέσματα στην παιδεία μας. Όμως, οι αλλαγές αυτές, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, δεν μπορούν να γίνουν με τα υπάρχοντα συνταγματικά δεδομένα και κυρίως με τη στόχευση που είχαμε μέχρι σήμερα, διότι καλές οι προθέσεις, αλλά αν δεν συνοδεύονται από ουσία, δεν έχουν κανένα νόημα.

Υπάρχουν οι υποδομές που προανέφερα; Υπάρχουν οι στοχεύσεις που προανέφερα; Ή είναι απλά ένα άδειο κουφάρι; Χάσαμε πολύτιμο χρόνο με ευθύνη της Κυβέρνησης. Όλα αυτά τα χρόνια έλεγε όχι σε όλα, πιστή στα σοσιαλιστικά της πιστεύω, αρνούμενη να μπει στη συζήτηση ακόμα και αυτής της ύψιστης διαδικασίας για την Αναθεώρηση του Συντάγματος.

Η Νέα Δημοκρατία όλα αυτά τα χρόνια έφερε στα πλαίσια του εφικτού σημαντικές και πρωτοπόρες αλλαγές. Δεν μηδενίζω τίποτα. Χαιρετίζω τις φιλελεύθερες αντιλήψεις της κ. Διαμαντοπούλου, έστω και κουτσουρεμένες. Ελπίζω μόνο να μην χαθεί και άλλος χρόνος στην επόμενη Αναθεώρηση και βεβαίως να υπάρξει διάθεση να γίνουν ανατροπές και οι στοχεύσεις, για τις οποίες επιμένω.

Όλα τα παραπάνω πρέπει να τα αλλάξουμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι και πολλά άλλα ακόμη που δυστυχώς προς αυτή την κατεύθυνση δεν βλέπω ούτε ουσιαστική τομή ούτε ειλικρινή διάθεση.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Κλείνουμε τις πρωτομιλίες επί των άρθρων με τις αγορεύσεις δυο εξ Ιωαννίνων ορμωμένων Βουλευτών.

Το λόγο έχει ο κ. Μιχαήλ Παντούλας, Βουλευτής του ΠΑΣΟΚ στο Νομό Ιωαννίνων.

ΜΙΧΑΗΛ ΠΑΝΤΟΥΛΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Είναι αλήθεια, κυρίες και κύριοι βουλευτές, ότι στην ιστορία του κοινοβουλευτικού μας βίου σπανίως ζούμε ευτυχείς στιγμές. Η σημερινή ημέρα ήταν μία από τις ευτυχέστερες της Βουλής των Ελλήνων.

Ο νόμος που πριν από λίγο υπερψηφίστηκε επί της αρχής θα καταγραφεί προφανώς ως «νόμος Διαμαντοπούλου» κατά το «νόμος Πεπονή». Οι νόμοι που έχουν μεγάλο ιστορικό βάθος είναι λίγοι. Ο νόμος Πεπονή είχε ψηφιστεί μόνο από την τότε πλειοψηφία, ενώ αυτός ο νόμος ψηφίστηκε από διακόσιους εξήντα και πλέον Βουλευτές.

Προσωπικά, στα επτάμισι χρόνια που είμαι Βουλευτής, νομίζω ότι ζω την ευτυχέστερη στιγμή της κοινοβουλευτικής μου ζωής. Σήμερα συνέβη ανατροπή των καθιερωμένων πολιτικών συμπεριφορών, που ήθελαν η κυβέρνηση να προτείνει και να ψηφίζει και η αντιπολίτευση να καταγγέλλει και να καταψηφίζει.

Θέλω να πιστεύω ότι δεν συντελέσθη ένα θαύμα, το οποίο θα κρατήσει μία εβδομάδα, για να επιστρέψουμε σε λίγο στα ίδια και στα ίδια, αλλά ότι θα καθιερωθεί ως πολιτική και κοινοβουλευτική συμπεριφορά και πρακτική τουλάχιστον για τα μείζονα θέματα που απασχολούν τον τόπο. Το επιτάσσει αυτό η απλή, η κοινή λογική και, πιστεύω, η αφειδώλευτη αγάπη όλων μας για την πατρίδα.

Οφείλουμε ως Βουλευτές να απαιτήσουμε από τις ηγεσίες των κομμάτων μας η λαμπρή αυτή στιγμή του Νομοθετικού Σώματος να μη μείνει μόνο μία στιγμή, αλλά να γίνει καθεστώς, ώστε η Βουλή να επιτελέσει τον πραγματικό της ρόλο. Το διακύβευμα για τα μεγάλα θέματα που απασχολούν τον τόπο μας, ιδιαιτέρως στους μη κανονικούς καιρούς που ζούμε, είναι εάν θα υπηρετήσουμε τις ανάγκες της πατρίδας με τη σκέψη στο μέλλον ή θα παραμείνουμε προσκολλημένοι στο χθες.

Το πρωί μιλώντας επί της αρχής κατέληξα την τοποθέτησή μου ως εξής. «Η πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας, η Κυβέρνηση και η Κοινοβουλευτική Ομάδα του ΠΑΣΟΚ τόλμησαν τη μεγάλη αλλαγή στην τριτοβάθμια εκπαίδευση. Η Βουλή -είχα πει- οφείλει με την ψήφο των μελών της να ενισχύσει αυτή τη ριζοσπαστική νομοθετική πρωτοβουλία. Στην ακαδημαϊκή κοινότητα αφήνεται το καθήκον τη νομοθετική απόπειρα μεταρρύθμισης από τη μεριά της Πολιτείας, να την καταστήσει η ίδια πραγματική μεταρρύθμιση.

Το πρώτο επετεύχθη. Οι Βουλευτές ψήφισαν επί της αρχής το νομοσχέδιο χωρίς να χρειάζεται να υπακούσουν στην προτροπή μου. Τους οδήγησε σ' αυτό η συνείδησή τους. Το ποσοστό ήταν τεράστιο. Διακόσιοι εξήντα και πλέον Βουλευτές. Τα κόμματα της Αριστεράς έμειναν απ' έξω. Δεν ξέρω γιατί το έπραξαν. Πίστευα πάντοτε ότι η Αριστερά ηγείται αυτών των αλλαγών. Γι' αυτό όταν ακούω μέσα σε αυτή την Αίθουσα να υποστηρίζεται από την Αριστερά ότι το να πάμε από το Α στο Ω είναι απότομη αλλαγή που δεν χρειάζεται, αυτό το θεωρώ ακύρωση της ιδεολογίας της Αριστεράς, μια ιδεολογία ριζικών αλλαγών και τομών στον δημόσιο βίο της χώρας.

Με αυτά που ακούω στην Αίθουσα μου έρχονται στο μυαλό τα λόγια του νομπελίστα και αμετανόητου κομμουνιστή Σαραμάγκο «Πού βρίσκεται η Αριστερά;» ρώτησε όλος απορία. Δεν του απάντησε κανένας. Τέσσερα χρόνια μετά αναγκάστηκε να γράψει ο ίδιος άρθρο για να πει ότι η Αριστερά «δεν βρίσκεται πουθενά γιατί δεν αντιλαμβάνεται τον κόσμο στον οποίο ζει». Ψάχνεται για την επανάσταση και όταν συνειδητοποιεί τι έχει συμβεί, τότε απορώντας διαπιστώνει ότι την επανάσταση την έκανα άλλοι.

Οι στιγμές, όπως τόνισα, είναι ιστορικές έχουν μεγάλο ιστορικό βάθος. Δεν μπορούμε, κατά την άποψή μου, να εκτιμήσουμε, λίγες ώρες μετά, το μέγεθος των εξελίξεων. Πιστεύω ότι θα είναι καταλυτικό.

Στην πρωινή τοποθέτησή μου είχα πει, επίσης, και τα εξής: «Η δομική αυτή αναδόμηση της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης είναι βέβαιο ότι θα επηρεάσει σε επίπεδο διαρθρωτικών αλλαγών τη διοίκηση, το πολιτικό σύστημα, το μοντέλο ανάπτυξης της χώρας». Μετά την ψηφοφορία επί της αρχής, αλλά και όσα επακολούθησαν, είμαι βέβαιος ότι όλα αυτά μπορούν να συμβούν. Οι εξελίξεις θα είναι καταιγιστικές.

Θα ήθελα, κυρία Υπουργέ, να κάνω μερικές παρατηρήσεις επί των άρθρων. Το άρθρο 8 αναφέρεται στις αρμοδιότητες του πρύτανη. Δεν ξέρω αν τώρα μπορεί να γίνει κάποια αλλαγή. Πάντως η δική μου πρόταση είναι ο πρύτανης να μην έχει καμμία σχέση με τα οικονομικά του πανεπιστημίου. Το ίδιο ο πρόεδρος του ΤΕΙ με τα οικονομικά του ΤΕΙ; Σε αυτούς ανήκει καθ' ολοκλήρου το ακαδημαϊκό κομμάτι του ιδρύματος. Γιατί να τους αμπλέκουμε με «ρηχά» πράγματα για τα οποία πιστεύω ότι δεν ενδιαφέρουν και τους ίδιους.

Το δεύτερο αφορά τα ΤΕΙ. Υπάρχει το άρθρο 39 και το άρθρο 42. Στο άρθρο 39 γράφονται τα εξής: «Η ευθύνη του σχεδιασμού και της οργάνωσης του τρίτου κύκλου σπουδών ανήκει στην αρμοδιότητα των πανεπιστημίων». Προτείνω η ευθύνη του σχεδιασμού και της οργάνωσης του δεύτερου κύκλου σπουδών όπως και του τρίτου, να ανήκει στην αρμοδιότητα των ΑΕΙ. Ή μετά την λήξη «πανεπιστημίων» να προσθέσουμε «και των ΤΕΙ, υπό την προϋπόθεση διεθνώς πιστοποιημένης έρευνας». Ακούστε τι συμβαίνει σήμερα. Ένας πτυχιούχος ΤΕΙ μπορεί να πάει σε οποιαδήποτε χώρα του εξωτερικού, να κάνει μεταπτυχιακό και διδακτορικό και με βάση το επιστημονικό του έργο να υποβάλλει αίτηση για να γίνει καθηγητής σε πανεπιστήμιο της Ελλάδας. Εφόσον αξιολογηθεί θετικά το έργο του, γίνεται καθηγητής πανεπιστημίου. Το τμήμα, όμως, που του έδωσε το βασικό πτυχίο, ακόμη κι όταν είναι πιστοποιημένο, δεν μπορεί να συμμετέχει στον τρίτο κύκλο σπουδών, να χορηγηθεί διδακτορικό. Πρόκειται περί αδικίας που πρέπει να αρθεί.

Στο άρθρο 42 είναι αυτονόητο ότι θα πρέπει να προβλέπεται όχι μόνο η συνεργασία πανεπιστημίων και ερευνητικών κέντρων αλλά «πανεπιστημίων και ΤΕΙ» ή να χρησιμοποιηθεί ο όρος «τα ΑΕΙ» ώστε να τελειώνει το θέμα.

Κλείνω με το άρθρο 44, υπό τον τίτλο «Διοργάνωση σπουδών σε ξένη γλώσσα». Ο προβληματισμός μου επιθυμώ να ενισχύει την εξωστρέφεια και τη διεθνοποίηση του πανεπιστημίου και του ΤΕΙ, χωρίς όμως να δημιουργείται υπόνοια υποτίμησης ή υποβάθμισης της ελληνικής γλώσσας. Θα μπορούσε να προστεθεί, για παράδειγμα, η φράση «εφόσον προκύπτουν ειδικές ανάγκες διδασκαλίας».

Με την ευκαιρία αυτής της συζήτησης επιτρέψτε μου να σας

διαβάσω ένα κείμενο του Ελύτη: «Εγώ δεν ξέρω να υπάρχει παρά μία γλώσσα, η ενιαία γλώσσα, η ελληνική. Το να λες ακόμα και σήμερα ουρανός ή θάλασσα ή ήλιος ή σελήνη ή άνεμος, όπως το έλεγαν η Σαπφώ και ο Αρχίλοχος, δεν είναι μικρό πράγμα. Είναι πολύ σπουδαίο. Επικοινωνούμε κάθε στιγμή μιλώντας με τις ρίζες μας, που βρίσκονται εκεί στα αρχαία».

Ο Κικέρων, μιλώντας για τη γλώσσα μας είχε είπε: «Ει οι Θεοί διαλέγονται, τη των Ελλήνων γλώττι χρώνται», δηλαδή «αν μιλάνε οι θεοί μεταξύ τους, χρησιμοποιούν την ελληνική γλώσσα».

Ο Πολύβιος ο Μεγαλοπολίτης χιλιάδες χρόνια πριν είχε γράψει: «Εν καιροίς χαλεποίς μέμνησο της γλώττης». Τι είναι η γλώσσα; Η γλώσσα αποτελεί το χειμαρρώδη ποταμό που πηγάζει από τα βάθη των αιώνων, μεταφέροντας και κραυγάζοντας στις γειτονιές όλου του κόσμου μύθους, παραμύθια, παράδοση, ρίζες, πολιτισμό, ιστορία, φύση, την ύπαρξή μας.

Είναι απροσμέτρητη, κυρία Υπουργέ, η ευθύνη της πολιτείας και της διανόησης για το τι συμβαίνει σήμερα στη γλώσσα μας. Οφείλουμε να την προστατεύουμε και μέσα από τα νομοθετικά κείμενα που ψηφίζουμε.

Θέλω να κλείσω, μεταφέροντάς σας τμήμα συνομιλίας του Μιτεράν με τον Ανδρέα Παπανδρέου. «Αν ήμουν Πρωθυπουργός της Ελλάδας, δεν θα έκανα τίποτα που να μην περνά μέσα από τον πολιτισμό» είπε ο Μιτεράν. Ο ελληνικός πολιτισμός διαδόθηκε μέσω της ελληνικής γλώσσας και έγινε κτήμα της οικουμένης.

Ο Οδυσσέας Ελύτης, για να κλείσω, το επανέλαβε με τον δικό του ποιητικό οίστρο ως εξής: «Πας γρηγορότερα παντού μέσω Κωνσταντινουπόλεως».

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε τον Βουλευτή Ιωαννίνων του ΠΑΣΟΚ, κ. Μιχάλη Παντούλα.

Παρακαλείται ο Βουλευτής Ιωαννίνων της Νέας Δημοκρατίας, κ. Κωνσταντίνος Τασούλας, να λάβει το λόγο.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΤΑΣΟΥΛΑΣ: Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, υπάρχει μία έντονη καταφορά -εγγίζει να έχει τα όρια του θέσφατου- κατά της πολιτικής ότι οδήγησε τη χώρα στη σημερινή κρίση, την οποία προσπαθούμε -ο καθένας με τον τρόπο του- να την υπερκεράσουμε.

Όμως, δεν είναι η πολιτική που οδήγησε τη χώρα σε αυτήν την κρίση. Υπάρχει μία βασική αποφυγή της πολιτικής τα τελευταία χρόνια. Την τέχνη της πολιτικής την έχει διαδεχθεί η τεχνολογία της πολιτικής, η επικοινωνία, οι εντυπώσεις, οι σφυγμομετρήσεις, το πολιτικό μάρκετινγκ, αλλά όχι η πολιτική. Απέδιδε επί πολλά χρόνια η τεχνολογία της πολιτικής και ήταν στο περιθώριο η πραγματική πολιτική.

Η πραγματική πολιτική είναι να κάνεις δρόμους, να κάνεις γεφύρια, να παίρνεις αποφάσεις, να μην ρωτάς κάθε τόσο τις σφυγμομετρήσεις τι θα κάνεις, να μην αισθάνεσαι ότι ένας πολιτικός για να εκτιμηθεί πρέπει να έχει την κατάφαση της κοινής γνώμης ότι τα λέει καλά, αλλά ότι τα κάνει καλά.

Ας αναλογιστούμε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, πότε ακούσαμε τελευταία φορά για κάποιον από μας ή για κάποιον προγενέστερο ότι τα έκανε καλά. Ο ίδιος ο κόσμος ο οποίος σήμερα μας επικρίνει και μας έχει σταυρώσει κυριολεκτικά με τη δίκαιη ή και άδικη κριτική του, ο ίδιος αυτός ο κόσμος, πότε είπε για τελευταία φορά για κάποιον πολιτικό ότι τα έκανε καλά; Ο ίδιος ο κόσμος είχε μπει στη μεγάλη του πλειοψηφία σε αυτήν την παγίδα της τεχνολογίας της ψευτο-πολιτικής που ήταν βολική για όλους, απέδιδε –επαναλαμβάνω- απέδιδε, όμως, μέχρι που το τρένο βρήκε τοίχο. Και η χώρα βρίσκεται σήμερα σε αυτήν την κρίση.

Περισσότερο από το να χαρακτηρίζουμε αυτόν το νόμο με το επώνυμο της κυρίας Υπουργού επί των ημερών της οποίας ψηφίζεται, περισσότερο από το να λέμε άλλες κουβέντες, το σημαντικό της υπερψηφίσεως αυτού του νόμου σήμερα στη Βουλή είναι ότι σηματοδοτεί –κατά την έκφραση του συρμού- την επιστροφή της τέχνης της πολιτικής εις τη θέση της τεχνολογίας της πολιτικής.

Τέχνη της πολιτικής είναι συνώνυμο της ευθύνης. Είναι πράξη ευθύνης του Αντώνη Σαμαρά και της Νέας Δημοκρατίας. Και αυτό είναι που έγινε για πρώτη φορά. Δεν είναι πρώτη φορά που κυβέρνηση ψηφίζει το νόμο της. Είναι πρώτη φορά που αξιωματική αντιπολίτευση ψηφίζει νόμο για την παιδεία από τη Μεταπολίτευση και σήμερα. Αυτό είναι πολιτική.

Εμείς μέχρι την τελευταία στιγμή διεκδικήσαμε βελτιώσεις, όπως εμείς τις αντιλαμβανόμαστε. Δεν λέω ότι μόνο εμείς ξέρουμε τις βελτιώσεις. Δεν λέω ότι η κυβερνητική πρωτοβουλία ή η πρωτοβουλία των άλλων κομμάτων, του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού ή της Δημοκρατικής Συμμαχίας ή της Αριστεράς, δεν περιέχει σωστές προτάσεις. Όμως, εμείς τις δικές μας προτάσεις τις διεκδικήσαμε μέχρι το τελευταίο λεπτό. Ο εισηγητής μας, ο Κοινοβουλευτικός μας Εκπρόσωπος, επέμεναν μέχρι το τελευταίο λεπτό.

Όταν είδαμε ότι το σύνολο των προτάσεών μας –με σημαιοφόρο αυτών των προτάσεων το θέμα της απερίφραστης και χωρίς δυνατότητα καμμίας παρερμηνείας καταργήσεως του πανεπιστημιακού ασύλου, αυτού του άγους- και η συμμετοχή της πανεπιστημιακής κοινότητας εξασφαλίζεται, τότε είπαμε ότι στηρίζουμε αυτό το νομοσχέδιο, γιατί προτάξαμε την τέχνη της πολιτικής, δηλαδή την ευθύνη, από την επικοινωνία ή την τεχνολογία της πολιτικής.

Δεν πτοηθήκαμε από δεινές ασκήσεις τεχνολογίας πολιτικής, όπως είναι οι καταθέσεις προτάσεων ονομαστικών ψηφοφοριών, οι αποσύρσεις ονομαστικών προτάσεων, οι παρερμηνείες των οβιδιακών μεταμορφώσεων, με μεταφορά τους ως δήθεν οβίδων ή άλλων απίστευτων εκφράσεων. Δεν μας φόβισε η καταφορά ότι τάχα η Νέα Δημοκρατία καλωσορίζεται στο σωστό. Δεν μας φόβισαν όλες αυτές οι ασκήσεις τεχνολογίας της πολιτικής, γιατί ξέραμε ότι εμείς κάναμε το χρέος μας.

Αυτό που θα μείνει είναι ότι για πρώτη φορά από τη Μεταπολίτευση, κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολίτευσης, υπεύθυνα, με υιοθέτηση σημαντικών του προτάσεων, λέει «ναι» σε ένα νομοσχέδιο για την παιδεία, γιατί λέει «ναι» στην προσπάθεια της ελληνικής πολιτείας να αποκαταστήσει όσα ερείπια είχε επισωρεύσει η ασυδοσία της Μεταπολιτεύσεως που πήρε θεσμική έκφραση με το νόμο του 1982. Παίρνοντας θεσμική έκφραση η ασυδοσία, επικύρωσε τη μεγαλύτερη ψευδαίσθηση της Μεταπολιτεύσεως, στην οποία είχαμε υποκύψει οι πάντες, ότι η αντίσταση που σε μία δικτατορία είναι θεμιτή και επιβεβλημένη, συνεχίζεται και επί δημοκρατίας.

Η ψευδαίσθηση που καλλιέργησε η Αριστερά, την οποία περίτρομοι αποδεχθήκαμε με τη Μεταπολίτευση για να μη μας χαρακτηρίσουν συνέχεια της δικτατορίας, η ψευδαίσθηση ότι επιτρέπεται και επιβάλλεται αντίσταση επί δημοκρατίας, όπως επιβαλλόταν και επί δικτατορίας, ήταν το πιο ισχυρό φάντασμα, η πιο ισχυρή ήττα του λεγόμενου «δημοκρατικού κόσμου» -τον λένε «αστικό κόσμο», αλλά είναι ο δημοκρατικός κόσμος, ο φιλελεύθερος κόσμος- έναντι της άκρας Αριστεράς, έναντι της Αριστεράς η οποία λέει κάκιστα ότι δεν θα εφαρμοστεί αυτός ο νόμος.

Αυτή η ήττα του δημοκρατικού κόσμου παίρνει σήμερα την απάντησή της με υπευθυνότητα, γιατί δεν υπάρχει αντίσταση επί δημοκρατίας. Υπάρχει αντιπολίτευση. Και όταν η αντιπολίτευση είναι και υπεύθυνη, τόσο το καλύτερο. Η Νέα Δημοκρατία υπήρξε και άλλοτε και σήμερα αυτή η υπεύθυνη αντιπολίτευση.

Πιστεύουμε ότι στο θέμα της λογικής συμμετοχής των φοιτητών στις αποφάσεις για τις διοικήσεις των πανεπιστημίων, το οποίο δεν το δεχθήκατε, κάνατε σφάλμα, όχι επειδή οι αλλαγές δεν πρέπει να είναι απότομες ή επειδή τα ποσοστά από το 40% στο μηδέν είναι ακραία. Κάνετε λάθος, γιατί δεν δίνετε την ευκαιρία στο φοιτητικό κόσμο να συμμετέχει και αυτός με λογική αριθμητικά συμμετοχή στην επαναφορά των πανεπιστημίων και στην επαναφορά της σωστής λειτουργίας των πανεπιστημίων στο δρόμο τους.

Να ξέρετε ότι τους φοιτητές θα τους είχατε συμμάχους, γιατί η συντριπτική πλειοψηφία των φοιτητών αντιλαμβάνεται το οξύτατο πρόβλημα της παιδείας στο οποίο το οδήγησε και ο νόμος του 1982 του ΠΑΣΟΚ, η δική μας μεταπολιτευτική ηττοπάθεια και η μεταπολιτευτική προσπάθεια της Αριστεράς να δημιουργήσει θύλακες οιονεί ανεξαρτήτου κράτους ή σημείων ή χώρων μέσα στην Ελλάδα, όπου δεν επιτρέπεται και απαγορεύεται –για να

μην πω ότι επιβάλλεται- η παρανομία και η κατάχρηση της έννοιας του πανεπιστημιακού ασύλου.

Το πανεπιστημιακό άσυλο δεν είναι άσυλο χώρου. Είναι άσυλο ιδεών, είναι αυτό που λέει το Σύνταγμα, είναι αυτό που λέει ο νόμος της κ. Γιαννάκου, είναι αυτό που έλεγε η τροπολογία που υποβάλαμε ως Νέα Δημοκρατία τον Ιανουάριο φέτος, είναι αυτό που τελικά σήμερα κυρία Υπουργέ, στο άρθρο 3 δεχθήκατε να περιγράψετε με τρόπο απερίφραστο, έπειτα από τη δική μας πρόταση κι έπειτα κι από την πρόταση κι άλλων κομμάτων.

Το πανεπιστημιακό άσυλο επανέρχεται στην πραγματική του διάσταση θεσμικά. Αυτό που απομένει και για το άσυλο και για όλη την αποκατάσταση της νομιμότητας και του σκοπού του ελληνικού πανεπιστημίου είναι αυτός ο νόμος, που εδώ ψηφίστηκε με μεγάλη πλειοψηφία, να εφαρμοστεί. Αυτό είναι πιο σημαντικό και από το ότι ψηφίστηκε. Αυτό το φορτίο το αναλαμβάνετε, αυτό το χρέος το αναλαμβάνατε. Εμείς το δικό μας το κάναμε.

Θα παρακολουθήσουμε την εφαρμογή αυτής της νομοθεσίας, θα στηρίξουμε την εφαρμογή της νομοθεσίας και όταν με το καλό και την ψήφο του ελληνικού λαού η Νέα Δημοκρατία γίνει κυβέρνηση θα αποκαταστήσει και τη λογική συμμετοχή των φοιτητών στις αποφάσεις για τις διοικήσεις των πανεπιστημίων, θα στηρίξει τις φοιτητικές παρατάξεις και τους φοιτητικούς συλλόγους, διότι και αυτοί δικαιούνται να συμμετέχουν στην αποκατάσταση του ορθού σκοπού, της ακαδημαϊκής λειτουργίας των πανεπιστημίων.

Πρέπει να έχουμε εμπιστοσύνη στους φοιτητές, γιατί είναι οι ίδιοι οι οποίοι υπέστησαν όλον αυτόν τον εκτροχιασμό που βιώσαμε και είναι οι ίδιοι οι οποίοι –είμαι βέβαιος- θα συμμετέχουν στη διόρθωση της πορείας.

Σήμερα λοιπόν, περισσότερο από οτιδήποτε άλλο επανήλθε η πολιτική στο γενέθλιο χώρο της, στην Αίθουσα του Κοινοβουλίου, εκτοπίστηκε η τεχνολογία της πολιτικής, εκτοπίστηκαν οι ατάκες, εκτοπίστηκαν οι εξυπνάδες του τύπου «εμείς το είπαμε πρώτοι, εσείς δεύτεροι», εκτοπίστηκαν οι απόπειρες να μπλοφάρουν κάποιοι, εκτοπίστηκαν όλα εκείνα που κάνουν εντύπωση εκείνη τη στιγμή και εν συνεχεία χάνονται. Αυτό που δεν θα χαθεί είναι ότι για πρώτη φορά υπεύθυνο κόμμα της Αξιωματικής Αντιπολιτεύσεως ψηφίζει νομοσχέδιο για την ανώτατη εκπαίδευση και όχι μόνο ψηφίζει, αλλά στηρίζει την εφαρμογή του και όταν γίνει κυβέρνηση θα συμπληρώσει αυτά τα οποία σήμερα εσείς δεν κάνετε.

Κυρία Υπουργέ, καλείστε να ολοκληρώσετε την επαναφορά της πολιτικής στο σημείο απ' όπου ξεκίνησε, με τη σωστή εφαρμογή αυτού του νομοσχεδίου όσο ακόμη –για λίγο θεωρώ- θα είστε υπεύθυνοι για τη διακυβέρνηση της χώρας.

Ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Κύριε Πρόεδρε, μπορώ να έχω το λόγο;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Δεν μπορούμε τώρα. Μετά την κυρία Υπουργό θα πάρετε το λόγο, κύριε Γεωργιάδη.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Για δευτερόλεπτα μόνο, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Για να κάνουμε μία άσκηση δευτερολέπτων, να δούμε!

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κύριε Πρόεδρε, επί της διαδικασίας να προτείνω κάτι;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ορίστε, κύριε Σπηλιωτόπουλε.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Πριν πάρει το λόγο ο κ. Γεωργιάδης να πούμε σε δύο λεπτά ο καθένας ό,τι έχει να πει σε παρατήρηση. Μετά τη δευτερολογία των εισηγητών, να τοποθετηθεί η κυρία Υπουργός και να τελειώνουμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Αν το δέχεται αυτό η κυρία Υπουργός.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Βεβαίως, κύριε Πρόεδρε.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Εγώ κάτι άλλο θέλω να πω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Εσείς θέλετε την άσκηση των δευτερολέπτων.

Παρακαλώ κύριε Γεωργιάδη, έχετε το λόγο.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Κυρία Υπουργέ, για να μην γίνει παρεξήγηση, επειδή παρακολουθώ τα δελτία ειδήσεων, θέλω να μου υποδείξετε μέσα στο τελικό κείμενο του νόμου στο άρθρο 3 ποια είναι η αλλαγή που επετεύχθη σήμερα μετά το τηλεφώνημα του κ. Παπανδρέου με τον κ. Σαμαρά. Θέλω να με παραπέμψετε στο κείμενο, τι ήταν γραμμένο χθες και τι έχει αλλάξει σήμερα.

Ευχαριστώ πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Να ξεκινήσουμε από την εισηγήτρια του ΠΑΣΟΚ εφόσον προτείνετε δίλεπτο;

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Βεβαίως, συμφωνώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Θα πάρετε το λόγο μετά. Υπάρχουν και τρεις εγγεγραμμένοι συνάδελφοι για προτασσόμενη δευτερολογία.

Η εισηγήτρια της Πλειοψηφίας κ. Σοφία Γιαννακά έχει το λόγο.

ΣΟΦΙΑ ΓΙΑΝΝΑΚΑ: Σας ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θέλω κατ' αρχάς να εκφράσω τη διπλή χαρά που νιώθω σήμερα, απόψε το βράδυ, μετά τη διήμερη συζήτηση στη Βουλή, που είχα την τιμή να εισηγηθώ ένα νομοσχέδιο που θα ψηφιστεί τελικά από διακόσιους πενήντα περίπου Βουλευτές, από τέσσερα κόμματα του ελληνικού Κοινοβουλίου. Είναι πραγματικά μια μεγάλη μέρα σήμερα.

Συμφωνώ μ' αυτό που είπε η κυρία Υπουργός ότι είναι μια ιστορική στιγμή, γιατί αποδείξαμε ότι μπορούμε να κάνουμε μία κοινή προσπάθεια, τέσσερα κόμματα του ελληνικού Κοινοβουλίου να ανταποκριθούμε στην απαίτηση της ελληνικής κοινωνίας να αναβαθμιστούν τα ελληνικά πανεπιστήμια, με τη μεγαλύτερη δυνατή συναίνεση.

Είναι όμως και μία ιστορική μεταρρύθμιση, κυρία Υπουργέ, όχι μόνο μια ιστορική στιγμή του Κοινοβουλίου. Είναι μια ιστορική στιγμή για την παιδεία, επίσης, γιατί ψηφίσαμε ένα μεγάλο εγχείρημα. Δεν ψηφίσαμε μια σειρά νομοσχεδίων. Ψηφίσαμε μια μεταρρύθμιση που έχει μία ιδεολογική και πολιτική βάση, μια μεταρρύθμιση που έχει όραμα και πίστη ότι κάτι θα αλλάξει ριζικά στα ελληνικά πανεπιστήμια.

Αυτό που θα ευχηθώ τώρα, κυρία Υπουργέ, είναι ότι τα δύσκολα πρέπει να εφαρμοστούν, γιατί αυτό θα είναι η κομβική στιγμή μετά την ψήφιση του νομοσχεδίου στη Βουλή. Θα πρέπει να εφαρμοστεί η κατάργηση του ασύλου. Αυτή τη δημοκρατική κατάκτηση που καταλήξαμε να την κάνουμε εφιάλτη, θα πρέπει τώρα να την εφαρμόσουμε. Θα πρέπει να εφαρμοστεί η αξιολόγηση των ιδρυμάτων, των καθηγητών, των σχολών, των τμημάτων. Αξιολόγηση είχε και ο προηγούμενος νόμος, κυρία Υπουργέ, αλλά δεν εφαρμόστηκε. Θα πρέπει να εφαρμοστεί η επιλογή ισχυρών προσωπικοτήτων εκτός ιδρύματος, που θα επενδύσουν το κύρος της στο συμβούλιο. Θα πρέπει να εφαρμοστεί ο τρόπος εκλογής του πρύτανη, στον οποίο συμφωνήσαμε τελικά, χωρίς λοβιτούρες και χωρίς συναλλαγή. Είναι πολύ σημαντικό. Είναι θέμα κύρους του προσώπου, είναι θέμα αξιοπιστίας των ιδρυμάτων, θέμα ήθους τελικά οι δάσκαλοι να ξαναγίνουν δάσκαλοι. Θα πρέπει να εφαρμοστεί η σύνδεση της αξιολόγησης με τη χρηματοδότηση, γιατί αν αυτό ατονήσει, κυρία Υπουργέ, και τα χρήματα εξακολουθούν να ρέουν όπως πριν, τότε κάναμε πολύ κακό για το τίποτα. Και αυτό είναι κομβικό σημείο.

Δεν κρύβω, κυρία Υπουργέ, ότι με της ρίξεις που επιφέρατε, θα επαναφέρετε τελικά στα ΑΕΙ τέσσερα αυτονόητα ζητούμενα, που τα φέρνετε σήμερα με το νομοσχέδιο. Θα επαναφέρετε τη δημοκρατία στα ιδρύματα, την πάταξη της διαφθοράς, την αναβάθμιση των σπουδών και την ανάδειξη των ελληνικών πανεπιστημίων σε ελκυστικά ιδρύματα για ξένους φοιτητές.

Αυτά τα αυτονόητα τα θεωρούμε τόσο μεγάλες ρίξεις και είναι, που μας χρειάστηκε τελικά, κυρία Υπουργέ, ένας χρόνος για να πείσουμε τη Νέα Δημοκρατία να μας ακολουθήσει σ' αυτό το μονοπάτι της λογικής. Να πείσουμε, δηλαδή, τη Νέα Δημοκρατία ότι δεν υπάρχει λόγος και πρέπει να σταματήσει το «κρυφτούλι» με τις συντεχνίες και τους φοιτητοπατέρες και να πει «ναι» σε αυτή τη μεγάλη μεταρρύθμιση.

Κυρία Υπουργέ, εγώ θέλω να σας συγχαρώ για το διάλογο που κάνατε ένα χρόνο τώρα, για τις χιλιάδες ώρες ακρόασης που αφιερώσατε σε φορείς και κόμματα, σε όλη την ελληνική κοινω-

νία. Θέλω να σας συγχαρώ για την ικανότητά σας να εκμαιεύσετε αυτή τη δύσκολη συναίνεση, αυτήν την ιστορική συναίνεση, για την ικανότητά σας να κινηθείτε ευέλικτα, χωρίς να κάνετε εκπτώσεις, αυγουστιάτικα κιόλας, στη μεγάλη φιλοσοφία της μεταρρύθμισης. Σας εύχομαι καλό κουράγιο για την εφαρμογή της.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Γρηγόριος Νιώτης): Ευχαριστούμε την κ. Σοφία Γιαννακά.

Παρακαλείται ο κ. Αρης Σπηλιωτόπουλος, εισηγητής της Νέας Δημοκρατίας, να λάβει το λόγο.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Εγώ με τη δική μου σειρά, αφού πω για μια ακόμη φορά ότι αισθάνομαι εξαιρετικά περήφανος γιατί πράγματι κατορθώσαμε για πρώτη φορά εκ της συστάσεως του ελληνικού κράτους τουλάχιστον τα μεγάλα κόμματα να ομονοήσουμε σε ένα τόσο σημαντικό ζήτημα, όπως το ζήτημα της παιδείας, που πράγματι είναι ιστορική για το κράτος μας πρωτοτυπία, να πω ότι αυτός είναι ο φάρος που μπορεί να καθοδηγήσει από εδώ και έπειτα και άλλες αποφάσεις.

Γιατί για μας ήταν και θα είναι η τέχνη της πολιτικής η αναζήτηση της σύνθεσης ιδεών και απόψεων, της συναίνεσης στα μείζονα και στα σημαντικά και της εθνικής συνεννόησης. Γιατί πράγματι στη δημοκρατία δεν πρέπει και δεν υπάρχουν αδιέξοδα.

(Στο σημείο αυτό την Προεδρική Έδρα καταλαμβάνει ο Γ' Αντιπρόεδρος της Βουλής κ. **ΕΥΑΓΓΕΛΟΣ ΑΡΓΥΡΗΣ**)

Είναι προς τιμήν της κυρίας Υπουργού, που ως εκπρόσωπος της τότε αντιπολιτεύσεως, αποφάσισε και μέχρι τελευταία στιγμή συμμετείχε στον εθνικό διάλογο που ξεκινήσαμε για την παιδεία και που καταλήξαμε σε βασικά συμπεράσματα για την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση. Και εμείς από τη δική μας πλευρά, πήραμε τη θέση της αντιπολίτευσης, να δώσουμε τον καλύτερό μας εαυτό προκειμένου να αναζητήσουμε σ' αυτό το σχέδιο νόμου -που σήμερα θα γίνει και εύχομαι να γίνει, νόμος του κράτους- τα σημεία τα οποία μας ενώνουν και όχι φυσικά τα σημεία τα πολλά που ενδεχομένως να έχουμε ενστάσεις.

Είναι λογικό και το είχα πει από την πρώτη στιγμή, ότι σ' αυτή την Αίθουσα δεν πρέπει κανείς, ειδικά για τα μείζονα και τα σημαντικά, να προσέρχεται με τη διάθεση να επικρατήσει και να επιβάλει νίκες. Δεν έχουμε τη λογική του ποδοσφαίρου στην πολιτική. Όταν προσερχόμαστε σ' αυτήν την Αίθουσα, ερχόμαστε με την πεποίθηση ότι κάτι θα αφήσουμε και σίγουρα κανείς δεν θα βγει από αυτή την Αίθουσα 100% κερδισμένος. Προφανώς κάτι θα δώσουμε, προφανώς κάπου θα υπαναχωρήσουμε. Σημασία έχει να δημιουργήσουμε μία γέφυρα συνεννόησης και να αφήσουμε μια παρακαταθήκη.

Κι αυτό, κατά τη δική μου εκτίμηση, το καταφέραμε και εσείς και εμείς και οι συνεργάτες μας και οι συνεργάτες σας. Αξίζουν συγχαρητήρια σε όλους, γιατί δίνουμε ένα μήνυμα αισιοδοξίας και ανάτασης στην ελληνική νεολαία και κυρίως σε μία περίοδο εξαιρετικά κρίσιμη όπως αυτή που περνάει η χώρα μας.

Άκουσα με πολλή προσοχή πολλές παρατηρήσεις. Θα έλεγα ότι αξίζει να αναφέρω κάποιες από αυτές και να προσθέσω και εγώ τη δική μας φωνή.

Πράγματι αυτό το σημαντικό το οποίο πετύχαμε για τους πρυτάνεις, δηλαδή να υπάρχει τελική εκλογή από τον ακαδημαϊκό χώρο, από τη στιγμή που γίνεται για την κορυφή, είναι θεμιτό, είναι λογικό, είναι αναμενόμενο –σας το είχαμε πει και εμείς- να γίνεται και για τους κοσμήτορες, που έπονται κατά κάποιο τρόπο στην ιεραρχία της εκπροσώπησης.

Άρα, θεωρώ ότι αυτά που ακούστηκαν από συναδέλφους του ΠΑΣΟΚ, είναι σωστά. Προσθέτω και τη δική μας φωνή. Πράγματι και οι κοσμήτορες μπορούν να εκλέγονται. Δεν έχουμε λόγο να μη το δεχθούμε αυτό και για τους κοσμήτορες.

Θεωρώ κατά τη δική μου εκτίμηση ότι αρκετές από τις παρατηρήσεις της κ. Κατσέλη, αυτές που μπορούν να ενσωματωθούν, έχουν μία αξία και μπορούν να λειτουργήσουν προς τη σωστή κατεύθυνση.

Θα πω για άλλη μια φορά ότι έχει μεγάλη αξία να δούμε το θέμα της έρευνας και της τεχνολογίας. Επισημάνθηκε από πολλούς συναδέλφους. Νομίζω ότι μπορεί να είναι προτεραιότητά μας.

Σ' αυτό το σημείο θα σας επαναλάβω ότι όποτε έρθει, θα πρέπει να ενσωματώσουμε την παρατήρηση εκείνη που λέει ότι δεν μπορεί αυτοί που έχουν αφιερώσει τη ζωή τους στην έρευνα, στην πρόοδο, στην τεχνολογία, να αντιμετωπίζονται διαφορετικά από τους διδάσκοντες. Δεν έχει σημασία αν κάποιος μεταλαμπαδεύει τη γνώση μέσω της διδασκαλίας ή μεταλαμπαδεύει την πρόοδο μέσω της έρευνας. Πρέπει ο ερευνητής είτε πρώτου, είτε δεύτερου είτε τρίτου βαθμού, να έχει την αυτή αξία και να αντιμετωπίζεται με ισονομία και ισοπολιτεία, είτε είναι καθηγητής είτε είναι αναπληρωτής είτε είναι επίκουρος, όπως λέμε.

Βεβαίως να δούμε το θέμα των λεκτόρων και των επίκουρων, κυρίως το θέμα των επίκουρων καθηγητών με θητεία, για να μην υπάρχει καμμία εκ των πραγμάτων διαφορετική αντιμετώπιση και να μη δημιουργούμε κάποιες δικαιολογημένες από τη δική τους πλευρά ανασφάλειες ή αιτιάσεις ότι δεν υπάρχει ισονομία και ισοπολιτεία.

Επίσης, στο μέλλον ίσως είναι θεμιτό να επανεξετάσουμε τον τρόπο με τον οποίο κάτω από πολύ αυστηρή αξιολόγηση και με την εποπτεία της πολιτείας, κάποια τεχνολογικά ιδρύματα έχουν καταφέρει να φθάσουν στο σημείο να μπορούν να έχουν και ολοκληρωμένους μεταπτυχιακούς κύκλους σπουδών.

Μ' αυτές λοιπόν τις παρατηρήσεις θεωρώ ότι κάναμε ένα πάρα πολύ σημαντικό βήμα. Θεωρώ ότι το επόμενο στάδιο θα είναι πράγματι να δούμε την πρόταση την οποία περιμένουμε από σας για την αναβάθμιση της ΕΦΕΕ για να υπάρχει επιτέλους θεσμική εκπροσώπηση των φοιτητών και κυρίως να δούμε το πώς θα ενδυναμωθούν η παρουσία και ο ρόλος των φοιτητικών παρατάξεων.

Θα πω για μία ακόμα φορά ότι στα ζητήματα της παιδείας πρέπει μονίμως να έχουμε ως στόχο να εκπονούμε μακροπρόθεσμες στρατηγικές με ορίζοντες δεκαετίας που τουλάχιστον να μην αλλάζουν ούτε από κυβέρνηση σε κυβέρνηση ούτε από Υπουργό σε Υπουργό και μακάρι το πνεύμα της συνεννόησης που είχαμε να το ακολουθήσουμε και σε πολλά άλλα κρίσιμα για τον τόπο σχέδια νόμου ή αποφάσεις για να μπορέσουμε επιτέλους να σταθούμε στα πόδια μας τα επόμενα εξαιρετικά δύσκολα χρόνια.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα της Νέας Δημοκρατίας)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ο ειδικός αγορητής του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας, κ. Ιωάννης Ζιώγας, έχει το λόγο.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θέλω να συμπληρώσω κάτι -γιατί το λησμόνησα στην πρωτομιλία μου- όσον αφορά το άρθρο 19 που προβλέπει τη διάσπαση και τη διάκριση του ΕΕΔΙΠ με την οποία είχαμε εκφράσει τη διαφωνία μας και μάλιστα είχαμε κάνει δεκτή την πρόταση του φορέα τότε κατά τη διάρκεια της συζήτησης που έγινε στην επιτροπή στην ακρόαση των φορέων. Υπήρξε η ικανοποίηση που εκφράστηκε από τους εκπροσώπους των κομμάτων ότι αφουγκράστηκαν και ικανοποίησαν το κοινωνικό αίτημα τις τελευταίες ώρες. Εμείς θεωρούμε ότι ήταν απαίτηση της τάξης σας και γι' αυτό το ικανοποιήσατε με ιδιαίτερη προθυμία. Αναφέρομαι στα κόμματα που ψήφισαν το σημερινό νομοσχέδιο.

Όσον αφορά τη μη υπακοή και εφαρμογή των ταξικών σας νόμων, επειδή συχνά το τελευταίο διάστημα κουνάτε όλοι οι πρόθυμοι το δάχτυλο προς το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας, θα ήθελα να κάνω δύο αναφορές σύντομα. Δύο προσωπικότητες έχουν αναφερθεί γύρω από την υπακοή στους νόμους. Ο πρώτος έγραψε: «Όταν η διοίκησις βιάζει, αθετεί, καταφρονεί τα δίκαια του λαού και δεν εισακούει τα παράπονά του, το να κάμει τότε ο λαός ή κάθε μέρος του λαού επανάσταση, να αρπάζει τα άρματα και να τιμωρήσει τυράννους του είναι το πλέον ιερό απ' όλα τα δίκαιά του και το πλέον απαραίτητο απ' όλα τα χρέη του».

Ο δεύτερος έγραψε: «Δεν υπάρχει σκληρότερη τυραννία από εκείνη που διενεργείται κάτω από τη σκιά των νόμων και τα προσχήματα της δικαιοσύνης. Είναι καλό να εξορκίσουμε τους νόμους πριν βρικολακιάσουν».

Εγκαλέστε λοιπόν και το Ρήγα Φερραίο και τον Μοντεσκιέ.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ο Ειδικός Αγορητής του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού κ. Γεωργιάδης έχει το λόγο.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ-ΑΔΩΝΙΣ ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ: Ευχαριστώ πολύ, κύριε Πρόεδρε.

Θα ήθελα κι εγώ με τη σειρά μου να χαιρετίσω τη σημερινή επιτυχία της Βουλής των Ελλήνων να εγκρίνει με μία τόσο μεγάλη πλειοψηφία αυτή τη μεγάλη μεταρρύθμιση για την ανώτατη εκπαίδευση.

Θέλω τώρα που κλείνουμε αυτή τη συζήτηση να πω ότι αξίζουν τα εύσημα και στον κ. Άρη Σπηλιωτόπουλο. Αναφέρομαι στην εποχή που ήταν Υπουργός Παιδείας κυβερνήσεως του Κώστα Καραμανλή και ξεκίνησε την πρωτοβουλία του εθνικού διαλόγου για την παιδεία σε επίπεδο κομμάτων. Υπενθυμίζω ότι τότε τρία κόμματα συμμετείχαμε σ' αυτό το διάλογο, η Νέα Δημοκρατία ως κυβέρνηση, το ΠΑΣΟΚ ως αξιωματική αντιπολίτευση και εμείς. Η Αριστερά είχε αρνηθεί τη συμμετοχή.

Κυρία Υπουργέ, εσείς συνεχίσατε αυτή την προσπάθεια με το διακομματικό διάλογο και την προσθήκη τριών επιπλέον κομμάτων, της Δημοκρατικής Αριστεράς, της Δημοκρατικής Συμμαχίας και των Οικολόγων –αν θυμάμαι καλά- στο διάλογο. Καταφέραμε τελικώς τα τρία κόμματα που ξεκινήσαμε αυτή την προσπάθεια να βρούμε εκείνο τον κοινό τόπο και σήμερα να στείλουμε ένα ηχηρό μήνυμα στην ακαδημαϊκή κοινότητα, στους φοιτητές, στην ελληνική κοινωνία ότι η Βουλή των Ελλήνων έχει πάρει μία σημαντική απόφαση και ότι θα είμαστε όλοι έτοιμοι να υπερασπιστούμε την εφαρμογή αυτής της αποφάσεως γιατί τα δύσκολα, κυρία Υπουργέ, ξεκινούν από αύριο.

Οφείλω να κάνω δύο-τρεις παρατηρήσεις επί των άρθρων γιατί δεν έχουν απαντηθεί στις νεότερες προσθήκες που μας έχετε μοιράσει. Δεν έχουμε δει καμμία αλλαγή για το άρθρο 44. Θα επαναλάβω ότι ενώνω τη φωνή μου με τον κύριο Παντούλα για τέταρτη φορά. Το έχουμε πει δύο φορές στην επιτροπή και άλλες δύο τώρα, τέσσερις οι δυο μας.

Είναι πολύ σημαντικό να μην υπάρξει παρανόηση ως προς αυτό το άρθρο. Δεν αμφισβητώ τη δική σας πρόθεση, αλλά δεν θα είστε πάντα Υπουργός. Δεν θα είστε πάντα εσείς εκεί. Όπως έλεγαν οι αρχαίοι: «Τον άρχοντα τριών δει μέμνησθαι: Πρώτον ότι ανθρώπων άρχει. Δεύτερον ότι κατά νόμους άρχει. Τρίτον ότι ουκ αεί άρχει.» Δεν θα κυβερνά για πάντα. Άρα, πρέπει να προλάβουμε και τους επομένους.

Επίσης, θέλω να σας πω ότι δεν έχουμε καμμία αλλαγή και στο άρθρο 39, όσον αφορά τη δυνατότητα των τεχνολογικών εκπαιδευτικών ιδρυμάτων να προχωρούν σε διδακτορικούς τίτλους. Πρέπει να σας πω ότι η δική μας γνώμη παραμένει ότι πρέπει να στείλουμε ένα ηχηρό μήνυμα υποστήριξης της τεχνολογικής εκπαίδευσης.

Θα μπορούσατε -και αυτή είναι η δική μας πρόθεση- να θέσετε εξαιρετικά αυστηρά κριτήρια μέσα σ' αυτήν την προσπάθεια. Θα μπορούσατε να θέσετε ακόμα και τη δική σας -εννοώ του Υπουργείου Παιδείας- τελική απόφαση για την έγκριση τέτοιων προγραμμάτων, αλλά δεν πρέπει να φύγει από εδώ αυτή η καλή μέρα με το μήνυμα ότι υποτιμούμε τα ΤΕΙ. Θα είναι ένα λανθασμένο μήνυμα σε μια κατά τα άλλα πολύ μεγάλη προσπάθεια.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κλείνω, κύριε Πρόεδρε.

Ακούστηκαν δύο εκ διαμέτρου αντίθετες απόψεις από το ΠΑΣΟΚ όσον αφορά αυτήν τη διαρροή, η οποία υπήρξε σε σχέση με την αναγνώριση των πενταετών σπουδών και τα προγράμματα master. Αναφέρομαι στην τοποθέτηση του κ. Κακλαμάνη, του πρώην Προέδρου της Βουλής, εξαιρετικά έντονη τοποθέτηση, απ' ό,τι κατάλαβα πολύ αρνητική και στην με ηπίους τόνους υπέρ της κ. Καϊλή.

Αντιλαμβάνομαι ότι τώρα δεν υπάρχει χρόνος να συζητήσουμε αυτό το θέμα και να υπάρξει κάποια αλλαγή υπέρ αυτού. Θέλω, όμως, να σας πω ότι και εμείς θεωρούμε ότι είναι ένα μεγάλο θέμα και ότι θα έπρεπε να μας δοθεί ο χρόνος ίσως σ' ένα επόμενο νομοσχέδιο ή στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων να το συζητήσουμε. Κακώς μπήκε στο περιθώριο κάποιων διαρροών μια και τελικά δεν κατατέθηκε τίποτα στη Βουλή των Ελλήνων επ' αυτού και στο περιθώριο μιας πολύ μεγαλύτερης συζήτησης. Δεν είναι ήσσονος σημασίας θέμα, κυρία Υπουργέ, αυτό και θα του άξιζε μια ισχυρότερη παρατήρηση.

Έχω να κάνω δύο ακόμα τελευταίες παρατηρήσεις. Εμείς θα επιμείνουμε ότι στους λέκτορες -δεν ξέρω αν θα μας δώσετε κάποια απάντηση- θα έπρεπε να δώσετε κάτι παραπάνω. Οι λέκτορες είναι αυτοί, οι οποίοι τρέχουν για τα πανεπιστήμια μας πάρα πολύ, τα προσόντα τους είναι πάρα πολύ υψηλά και άρα θα μπορούσαν να τύχουν όχι της εύνοιας, αλλά της δικαιοσύνης του να είναι στη νέα εισαγωγική βαθμίδα, εφόσον έχουν κριθεί γι' αυτήν.

Στο πλαίσιο αυτό θέλω να σας πω ότι στο άρθρο 27, στην παράγραφο 2, υπάρχει κάτι το οποίο, μάλλον, σας έχει ξεφύγει και είναι πολύ εύκολο να αλλάξει. Γράφετε ότι το δικαίωμα για τη λήψη της επιστημονικής αδείας μπορεί να ασκηθεί μόνο μέσα σε τρία έτη από τη συμπλήρωση εξαετούς υπηρεσίας στο Ίδρυμα. Δεν θα επέμενα εάν δεν έχω συγκεκριμένες περιπτώσεις στο μυαλό μου λεκτόρων, παραδείγματος χάριν αυτή που έχω εγώ, οι οποίοι δεν έχουν συμπληρώσει αυτήν την εξαετία, είναι στην κρίσιμη δεκαετία τριανταπέντε - σαράντα πέντε, σ' αυτήν τη δεκαετία που μπορείς να κάνεις κάτι τέτοιο και που αν περιμένουν να συμπληρώσουν την εξαετία το πιθανότερο είναι ότι δεν θα έχουν πια την όρεξη ή τη δυνατότητα να κάνουν αυτή τη μετάβαση.

Θα μπορούσατε να έχετε την εξαετή υπηρεσία, τριετή υπηρεσία. Και άρα μ' αυτόν τον τρόπο να συμφωνεί το άρθρο 2 με το άρθρο 1. Κατ' αυτόν τον τρόπο είμαι βέβαιος πως κέρδος θα έχουν τα ελληνικά πανεπιστήμια και όχι ζημία.

Αναμένουμε και μια απάντηση για το άρθρο 79, σε σχέση με τις προτάσεις που καταθέσαμε για το ειδικό εκπαιδευτικό προσωπικό των τεχνολογικών Ιδρυμάτων. Καταθέσαμε μια σειρά δικών τους προτάσεων.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Θα ήθελα το λόγο, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει η Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων κ. Άννα Διαμαντοπούλου.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Το υπόμνημα, το οποίο μας έχετε καταθέσει και το έχουμε πάρει βεβαίως και εμείς έχει μια σειρά πολύ λεπτομερών διατάξεων, οι οποίες αφορούν τη θέση και τις εξελίξεις τους και την κατάστασή τους. Οι περισσότερες από αυτές δεν είναι θέμα ρυθμίσεων νομοθετικών, αλλά υπουργικών αποφάσεων. Το έχουμε δει και το επεξεργαζόμαστε. Δεν είναι πάντως κάτι που μπορούμε τώρα να το ενσωματώσουμε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του ΣΥΡΙΖΑ και Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής, κ. Αναστάσιος Κουράκης, έχει το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Κυρία Υπουργέ, θα κάνω πολύ σύντομα ορισμένες παρατηρήσεις για να τις συμπεριλάβετε στην ομιλία σας. Είδα τις παρατηρήσεις και τις νομοτεχνικές βελτιώσεις που μας μοιράσατε. Νομίζω ότι θα μπορούσαν να έχουν περιληφθεί και ορισμένα άλλα για τα οποία έχετε πει ότι συμφωνείτε. Αναφέρομαι στις ρυθμίσεις σχετικά με τα ΑΜΕΑ. Απορώ, γιατί δεν...

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Έχουνε μπει όλα για τα ΑΜΕΑ. Μπήκαν στο προηγούμενο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Αν είναι έτσι, ζητώ συγγνώμη.

Σχετικά με τους εντεταλμένους;

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Η πρόσβαση, η δυσλεξία, όλα αυτά τα έχουμε βάλει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Δεν αναφέρομαι σ' αυτό. Αναφέρομαι στη δυνατότητα πρόσβασης. Ξέρετε δεν είναι μικρό πράγμα το να έχουμε βάλει την ισότιμη πρόσβαση και συμμετοχή σε όλα τα προγράμματα όλων των παραγόντων της εκπαιδευτικής κοινότητας.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Ναι, έχει μπει.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Πολύ ωραία.

Είχα πει προηγουμένως όταν μιλούσα στη συζήτηση επί των άρθρων ότι δεν καταλαβαίνω το λόγο, γιατί μία κατηγορία διδακτικού προσωπικού που είναι εντεταλμένοι διδάσκοντες θα έπρεπε να προσληφθούν στο πανεπιστήμιο έστω για πέντε χρόνια –έχουμε κάνει κριτική γι' αυτό- τρία χρόνια μετά τη λήψη του διδακτορικού. Είχα πει, κυρία Υπουργέ, ότι θα καταλάβαινα να ζητούσατε πρόσθετα προσόντα, όπως εργασίες, μεταδιδακτορικό δίπλωμα. Δεν καταλαβαίνω, όμως, γιατί κάποιος, ο οποίος πήρε το διδακτορικό του δεν θα μπορούσε ευθύς αμέσως να αξιολογηθεί και να προσληφθεί ως εντεταλμένος διδάσκων. Γιατί θα έπρεπε να περιμένει τρία χρόνια, χωρίς το διάστημα αυτό να περιμένουμε κάτι; Μάλιστα, είχα πει την αδόκιμη έκφραση: «Περιμένουμε να σιτέψει για να τον προσλάβουμε ως διδάσκοντα;». Αυτό δεν υπάρχει πουθενά. Γιατί θα πρέπει να περιμένει τρία χρόνια; Έχουμε διαφορετική λογική από αυτήν που έχετε βάλει σε διάφορα άλλα σημεία του νομοσχεδίου, να έχει πάρει πτυχίο από εδώ και να έχει πάρει διδακτορικό από εκεί. Αυτή είναι μία λογική για την οποία διαφωνούμε. Έχει, όμως, μία λογική. Αυτό δεν έχει απολύτως καμμία λογική. Νομίζω ότι θα μπορούσε να φύγει περίφημα. Δεν υπάρχει κανένας λόγος να υπάρχει αυτός ο περιορισμός. Είναι κάποιος διδάσκων, κρίνουμε ότι είναι ικανός, έχει διδακτορικό, προσλαμβάνεται. Μάλιστα, σε ορισμένα επιστημονικά αντικείμενα πιθανόν να είναι και μοναδικός υποψήφιος.

Έχουν αναφερθεί πάρα πολλοί από όλες τις πτέρυγες -και από τη Συμπολίτευση- στον ενιαίο χαρακτήρα του ΕΕΠ και του ΕΕΔΙΠ, αυτό που είχατε δηλαδή στο προσχέδιο. Νομίζω ότι όλοι συνηγορούν στο ότι θα έπρεπε αυτός ο κλάδος να είναι αδιάσπαστος, όπως τον είχατε συμπεριλάβει στο προσχέδιο.

Σχετικά με τις αλλαγές που κάνατε στο άρθρο 77, θεωρώ ότι ενώ ανταποκριθήκατε και στα μέλη ΔΕΠ και στα μέλη ΕΕΠ των ΤΕΙ ότι μπορεί να υπάγονται στις διαδικασίες του ν.1268, όσοι έχουν υποβάλει αίτηση –και βάζετε ένα περιθώριο μέχρι 1η Ιουλίου- και ταυτόχρονα εξακολουθείτε να τους πηγαίνετε σε άλλο καθεστώς όσους έχουν εκλεγεί, χωρίς να έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία του διορισμού τους. Αυτό είναι στο άρθρο 77, στην παράγραφο 4. Τιμωρούνται άνθρωποι, οι οποίοι δεν φταίνε. Το ότι δεν έχει υπογραφεί ο διορισμός τους είναι ευθύνη του Υπουργείου με ένα ορισμένο σκεπτικό για κάποιους λόγους, οικονομικούς ή άλλους. Δεν μπορεί άνθρωποι να τιμωρούνται με το να πηγαίνουν σε ένα άλλο καθεστώς που δεν ευθύνονται. Επειδή ακριβώς κάνατε τη διάκριση αυτή, δηλαδή, σβήσατε τη διαγραφή στο άρθρο 2, γιατί διατηρείται στο άρθρο 4; Δεν το καταλαβαίνω αυτό. Το ίδιο βεβαίως ισχύει και για την περίπτωση των ΤΕΙ.

Όσον αφορά τους μόνιμους λέκτορες που αναφέρθηκε ο κ. Βούγιας και άλλοι συνάδελφοι, εξακολουθείτε να μην τους δίνετε δυνατότητα εξέλιξης. Αυτό είναι εξαιρετικά αρνητικό. Βεβαίως, δεν λαμβάνετε μέριμνα για το π.δ. 123/1984 για την περίοδο από 1η Σεπτεμβρίου μέχρι τη δημοσίευση του παρόντος νόμου.

Νομίζω ότι είναι άδικο συνάδελφοι που έχουν εκλεγεί με διαδικασίες που ίσχυαν και μεσολάβησε ένα κενό νόμου, τώρα να συνεχίζει να ισχύει αυτό που πριν ίσχυε. Δηλαδή το πριν ίσχυε, το μετά ίσχυε, το μεσοδιάστημα είναι στον αέρα. Γιατί δεν θα έπρεπε να καλυφθούν αυτοί οι συνάδελφοι, ενώ αναγνωρίζετε το δίκαιο γιατί το θεσμοθετείτε σε αυτόν το νόμο;

Ακόμη, υπάρχει μια κατηγορία που δεν έχει αναφερθεί στην πρωτομιλία μου, για τις προσωποπαγείς θέσεις επικούρων καθηγητών ξένων γλωσσών των υφιστάμενων σήμερα κέντρων ξένων γλωσσών και Φυσικής Αγωγής των ΤΕΙ, οι οποίοι είναι κάτοχοι διδακτορικού. Δεν τους δίνετε τη δυνατότητα εξέλιξης. Καθηλώνονται. Και νομίζω -το έχετε υπ' όψιν σας προφανώς- ότι θα έπρεπε να ληφθεί μία μέριμνα επ' αυτού.

Δύο τελευταία ζητήματα και κλείνω, κύριε Πρόεδρε.

Είχα βάλει στην πρωτομιλία μου το θέμα για τη λίστα των υπό διορισμό που δεν είχε αναρτηθεί. Σας διαβεβαίωσαν στελέχη του Υπουργείου ότι έχει αναρτηθεί. Το απόγευμα μου έστειλαν ένα σωρό mail παρακολουθώντας τη συνεδρίαση, ότι δεν έχει αναρτηθεί. Φαντάζομαι ότι είναι τεχνικοί οι λόγοι και όχι κάτι άλλο. Θα παρακαλούσα η λίστα των υπό διορισμό να αναρτηθεί, όπως έχετε αναγνωρίσει και εσείς ως απολύτως δίκαιο αίτημα στο πλαίσιο της διαφάνειας. Αν κάνω λάθος, συγγνώμη, αλλά με διαβεβαίωσαν αρκετοί.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Αν δεν έχει αναρτηθεί, αύριο θα αναρτηθεί.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Αν έχει ξεχαστεί, αύριο θα υπάρχει. Το δέχομαι.

Τέλος, λείπατε για λίγα δευτερόλεπτα', όταν ανέφερα ότι δεν είχατε δίκιο -και είναι ήπια έκφραση ή σας πληροφόρησαν κακώς- όταν αντικρούσατε τις χίλιες τόσες υπογραφές ξένων διαπρεπών ακαδημαϊκών σε μία έκκληση για να μην προχωρήσουμε στην ψήφιση του νομοσχεδίου. Είχατε πει ότι το κείμενο κάτω από το οποίο κλήθηκαν να υπογράψουν έλεγε πράγματα του τύπου ότι ο νόμος αυτός σταματά τη δημόσια χρηματοδότηση, κλείνει πανεπιστήμια χωρίς κανέναν προγραμματισμό, θέτει δίδακτρα στις προπτυχιακές σπουδές και παρεμβαίνει με αντισυνταγματικό τρόπο στο αυτοδιοίκητο πανεπιστήμιο.

Είχα καταθέσει το ελληνικό κείμενο, τώρα θα καταθέσω και το αγγλικό κείμενο ακριβώς, το οποίο δε λέει αυτό το πράγμα. Η έκκληση κάτω από την οποία κλήθηκαν να υπογράψουν και υπέγραψαν, έλεγε πολύ σύντομα -δεν θα επαναλάβω, το είχα ήδη πει το πρωί, θα το καταθέσω στα Πρακτικά να το δείτε- ότι κλονίζει το νομοσχέδιο αυτό, την ερευνητική και διδακτική προοπτική των ελληνικών πανεπιστημίων και θα αποτελέσει ένα πλήγμα στη δοκιμαζόμενη ελληνική κοινωνία και οικονομία –θα έλεγα ότι είναι αρκετά ήπιες εκφράσεις, εμείς στην τοποθέτησή μας χρησιμοποιήσαμε πολύ πιο σκληρές- και ζητάει από τον Πρωθυπουργό κ. Γεώργιο Παπανδρέου και την Υπουργό Παιδείας κ. Διαμαντοπούλου, δύο πράγματα: Πρώτον, να μην προχωρήσουν στην ψήφιση του νομοσχεδίου στην κατεύθυνση που έχουν διαμορφώσει, μια κατεύθυνση που είχε καταστροφικές συνέπειες στην ανώτατη εκπαίδευση, όπου εφαρμόστηκε και δεύτερον, να ξεκινήσουν έναν πραγματικό διάλογο με τις συγκλήτους, προκειμένου να διασφαλιστεί η κατοχυρωμένη από το Ελληνικό Σύνταγμα αυτοδιοίκηση κ.λπ.

Αυτά είναι και όχι εκείνα που σας πληροφόρησαν. Για λόγους αποκατάστασης της αλήθειας το καταθέτω στα Πρακτικά για να είμαστε απολύτως σίγουροι.

(Στο σημείο αυτό ο Βουλευτής κ. Αναστάσιος Κουράκης καταθέτει για τα Πρακτικά το προαναφερθέν έγγραφο, το οποίο βρίσκεται στο αρχείο του Τμήματος Γραμματείας της Διεύθυνσης Στενογραφίας και Πρακτικών της Βουλής)

Τέλος, θεωρώ σχετικά με την εξέλιξη για το άσυλο -δεν θα αναφέρω όνομα, δεν έχει κανένα νόημα- αλλά με εξέπληξε η τοποθέτηση ενός συναδέλφου από τη Συμπολίτευση, ο οποίος είπε «φαντάζομαι αύριο ότι δεν θα συμβούν αγριότητες στους χώρους του πανεπιστημίου» και είπε ότι θα πρέπει όλοι να προασπίσουμε το άσυλο. Δεν καταλαβαίνω και θα πρέπει να μην κατάλαβε και ο ίδιος ότι αυτό που ψηφίστηκε σήμερα ήταν η ταφόπλακα και η τροποποίηση που μας μοιράσατε πριν από λίγο ανέφερε και ρητά, σύμφωνα με την επιταγή του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού, ότι καταργούνται οι διατάξεις του ν.1268 που θεσμοθετούν το άσυλο.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει ο κ. Σπύρος Βούγιας για προτασσόμενη δευτερολογία.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: Για δευτερολογία πριν απαντήσει η Υπουργός;

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Είναι δύο συνάδελφοι και θα απαντήσει μετά η Υπουργός συνολικά.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: Αν παίρνει το λόγο για δευτερολογία και εγώ θα ήθελα να μιλήσω.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Δεν μίλησε επί των άρθρων ο κ. Βούγιας.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΜΠΟΥΡΑΣ: Κύριε Πρόεδρε...

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΟΥΓΙΑΣ: Δεν θα σας καθυστερήσω πολύ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Αφήστε το Προεδρείο. Δεν το εμπιστεύεστε να κάνει τη διαδικασία, για να ολοκληρώσουμε;

ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΒΟΥΓΙΑΣ: Δεν θα επαναλάβω επιχειρήματα της

πρωτολογίας μου. Ήθελα να δηλώσω μια απορία και να κάνω μια δήλωση επακόλουθη της απορίας στα δύο λεπτά, δεν χρειάζονται καν τέσσερα, κύριε Πρόεδρε.

Διαπιστώνω από την πολύωρη συζήτηση που έγινε στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων και την πολύ ουσιαστική εδώ, πως εξακολουθούν να υπάρχουν δυο κενά. Ένα που αφορά το άρθρο 7, την απαραίτητη εξήγηση για την εξασθένιση του ρόλου του τμήματος, τον ασαφή καθορισμό της σύστασης και του αντικειμένου του και τον περιορισμό των δυνατοτήτων και των αρμοδιοτήτων του να καθορίζει προγράμματα σπουδών και να τα υπηρετεί. Αντιλαμβάνομαι ότι αυτό οφείλεται σε μια λογική μετάθεσης αρμοδιοτήτων στη σχολή, αλλά το τμήμα είναι μια υπόθεση που έρχεται από πολύ μακριά έχει καθορισμένο γνωστικό αντικείμενο, οδηγεί σε συγκεκριμένα επαγγελματικά δικαιώματα και γι' αυτό νομίζω πως η ασάφεια αυτή αδυνατίζει την ουσία της εκπαιδευτικής διαδικασίας, αλλά και των διαμορφωμένων επαγγελματικών δικαιωμάτων.

Στο ίδιο άρθρο εντάσσεται και η απορία μου για το ότι δεν απαντήθηκαν τα ερωτήματα όχι μόνο δικά μου αλλά και πολλών συναδέλφων σχετικά με τη μη δυνατότητα λειτουργίας των τομέων σε μεγάλα τμήματα. Η μη δυνατότητα αυτή είναι ένα μεγάλο ερώτημα το οποίο με υποχρεώνει να μην μπορώ να υποστηρίξω και να ψηφίσω το άρθρο 7 στο οποίο αναφέρθηκα.

Το ίδιο ισχύει και για το άρθρο 9, σε σχέση με τη δυνατότητα εκλογής από τα μέλη ΔΕΠ των κοσμητόρων. Κατά μείζονα λόγο, αφού το μεσημέρι η Υπουργός έκανε το γενναίο βήμα και δέχθηκε την επιλογή από τα μέλη του ΔΕΠ των πρυτάνεων, είχα την εντύπωση πως ήταν αυτονόητη και επακόλουθη η δυνατότητα μιας ανάλογης εκλογής των κοσμητόρων από τα μέλη του ΔΕΠ κάθε σχολής, γιατί εκεί γίνεται η καθημερινή δουλειά. Οι πολλές αρμοδιότητες του κοσμήτορα δεν πρέπει να είναι ανεξέλεγκτες και έχω την εντύπωση πως κανένα συμβούλιο δεν μπορεί να επιλέξει κοσμήτορες μέσα από δώδεκα ή δεκαπέντε σχολές σε ένα μεγάλο ίδρυμα σαν το Αριστοτέλειο, χωρίς να έχει τη γνώση, τη γνώμη και τη συμμετοχή των άμεσα ενδιαφερομένων που είναι οι πανεπιστημιακοί που εργάζονται και υπηρετούν κάθε σχολή.

Γι' αυτό το λόγο και για το άρθρο 9 ισχύει αυτό που είπα για το άρθρο 7, ότι αν δεν αλλάξει κάτι, που δεν φαίνεται να αλλάζει, δεν μπορώ να το υπερψηφίσω.

Ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ο κ. Κασαπίδης Γεώργιος έχει το λόγο για τέσσερα λεπτά.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΚΑΣΑΠΙΔΗΣ: Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

Θεωρώ πράγματι ότι είναι ιστορικής σημασίας η σημερινή συζήτηση και όπως καταλήγει αυτή, για ένα ακόμη γεγονός, όπως θα διαπιστώσουμε όλοι στη συνέχεια της τοποθέτησής μου.

Θα ήθελα να αναφερθώ εν τάχει στο συγκεκριμένο νομοσχέδιο λέγοντας ότι η πρόσφατη οικονομική κρίση αποκάλυψε με τον πιο κατηγορηματικό τρόπο ότι αυτή δεν ήταν ένα μεμονωμένο γεγονός, αλλά ένα από τα φαινόμενα που η γενικότερη κρίση των θεσμών και αξιών, η κρίση του πολιτικού συστήματος και η κρίση σε διάφορους τομείς της κοινωνικής δραστηριότητας επέφερε.

Ο αποπροσανατολισμός της κοινωνίας από θεμελιώδεις αξίες και επιδιώξεις, η απομάκρυνσή της από τις αρχές της κλασικής παιδείας και τα αλλοτριωμένα πρότυπα τα τελευταία χρόνια συνετέλεσαν σε ένα μεγάλο βαθμό στη γενικότερη απαξίωση και αποδιοργάνωση, απότοκο της οποίας υπήρξε και η οικονομική κρίση. Ωστόσο, κανένας σήμερα δεν μπορεί να αμφισβητήσει την κρίση που διέρχεται και το εκπαιδευτικό σύστημα της χώρας, το οποίο όμως αποτελεί και το κυριότερο εργαλείο για την καλλιέργεια της παιδείας και της κουλτούρας σε ένα λαό.

Το εκπαιδευτικό σύστημα σε μια κοινωνία αντανακλάται σε αυτή. Μέσω αυτού τίθενται τα θεμέλια για την οργάνωση και λειτουργία των νέων κοινωνιών και καθορίζει τις αρχές και τις αξίες που θα διέπουν τις αυριανές κοινωνίες. Είναι λοιπόν, ο τομέας που οφείλουμε να δείξουμε συναίνεση και ειλικρινή διάθεση σύνθεσης απόψεων και εποικοδομητική δράση, αφήνοντας μια για πάντα στο παρελθόν τις μικροκομματικές συμπεριφορές. Αυτό έγινε και σήμερα με την υπεύθυνη στάση της Νέας Δημοκρατίας που σταθερά εδώ και είκοσι χρόνια, από το 1992 περίπου, προτείνει αυτές τις αρχές που υιοθετήθηκαν τελικά από τη σημερινή Κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ και τη σημερινή πολιτική ηγεσία του Υπουργείου Παιδείας. Όχι όμως και παλαιότερα, όταν επί κυβερνήσεων της Νέας Δημοκρατίας αντιδρούσε η τότε αντιπολίτευση, στείρα και σκόπιμα, για τη μη εφαρμογή όσων σήμερα, είκοσι χρόνια μετά, υιοθετεί. Γιατί άραγε να χαθούν όλα αυτά τα χρόνια για την παιδεία μας; Γιατί άραγε οι γενιές από το 1992 και μετά να στερηθούν αυτά που φαίνεται ότι θα βιώσουν και θα απολαύσουν οι γενιές μετά το 2012; Γιατί άραγε ό,τι και όσα κάποτε είχαν πολιτικό κόστος και δεν γινόταν ούτε καν λόγος γι αυτά, σήμερα προτείνονται ως ανάγκη εθνικής σωτηρίας για την τριτοβάθμια εκπαίδευση στη χώρα μας, με μεγάλη καθυστέρηση και ευθύνη απέναντι στους Έλληνες που στερήθηκαν αυτά που σήμερα προτείνονται και ψηφίζονται για να ισχύσουν για τα παιδιά τους;

Το πολιτικό σύστημα της χώρας επιτέλους βρίσκει την κοινή συνισταμένη σε βασικά σημεία που αφορούν την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Μ' αυτόν τον τρόπο θα κατορθώσουμε να θέσουμε τα θεμέλια για τη δημιουργία μιας παραγωγικής, αξιοκρατικής και δίκαιης κοινωνίας, γιατί ακριβώς οι αρχές αυτές είναι και οι θεμέλιοι λίθοι μέσω του προτεινόμενου νομοθετήματος που ψηφίζεται σήμερα για την τριτοβάθμια εκπαίδευση.

Γι' αυτό λοιπόν οφείλουμε να διασφαλίσουμε την ανεξαρτησία, την αξιοκρατία και την αντιπροσωπευτική δημοκρατία στη λειτουργία και τη διοίκηση των πανεπιστημίων, ώστε τα μέλη του να βιώνουν τις αρχές αυτές για να μπορούν να τις μεταβιβάσουν στις επόμενες γενεές και στην ελληνική κοινωνία.

Δε μπορούμε να χτίσουμε κάτι ιδεατό σε σαθρά θεμέλια. Δεν μπορούμε να θεμελιώσουμε αρχές και αξίες σε νέες γενεές, όταν οι μηχανισμοί που τις μεταδίδουν δε λειτουργούν βάσει αυτών. Οφείλουμε να δημιουργήσουμε τις συνθήκες που δημιουργούν φοιτητές και σπουδαστές και αυριανούς πολίτες με ελεύθερο και κριτικό πνεύμα, τις συνθήκες που προάγουν την υπευθυνότητα και την αληθινή πρόοδο, τις συνθήκες που σφυρηλατούν τη φιλοπατρία και τον ανθρωπισμό στην κοινωνία.

Αρκούν όμως μόνο αυτά μέσα από την τριτοβάθμια εκπαίδευση; Μπορούμε να αντιμετωπίσουμε μ' αυτά τα όπλα τις σύγχρονες μάστιγες της ελληνικής κοινωνίας, που είναι η παραοικονομία, η φοροδιαφυγή και η διαφθορά;

Είναι ή δεν είναι τα τρία βασικά αμαρτήματα που διαλύουν στην κυριολεξία την οικονομία μας, αλλά και την κοινωνία μας στη συνέχεια; Πώς λοιπόν θα διαμορφώσουμε κοινωνίες με νομοταγείς πολίτες όταν δεν προβάλλονται τα κατάλληλα πρότυπα και δεν καλλιεργείται η ηθική ως θεμελιώδης αρετή σ' ένα ευνομούμενο κράτος.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Ένα λεπτό, κύριε Πρόεδρε, τελειώνω.

Σημαντικότατος λοιπόν ο ρόλος και της τριτοβάθμιας εκπαίδευσης στην αντιμετώπιση και πάταξη των φαινομένων αυτών που διέβρωσαν μέχρι το μεδούλι την κοινωνία μας για την αποκατάσταση της ηθικής τάξης και της προαγωγής των ηθικών αξιών στη χώρα μας.

Είναι κάτι που δεν είναι ευδιάκριτο στο σημερινό νομοσχέδιο και είναι αναγκαίο και ζωτικό, διότι είναι σαν να σφυρηλατήσαμε ένα τέλειο άγαλμα που είναι έτοιμο να κινηθεί, αλλά δεν έχει αυτή την πνοή δεν έχει τη ζωή που θα μπορέσει να του δώσει την κίνηση που όλοι θέλουμε και έχουμε ανάγκη.

Άλλωστε η ελληνική κοινωνία και οι Έλληνες μεγαλούργησαν όταν παιδαγωγούνταν έτσι ώστε να είναι καλοί και αγαθοί πολίτες. Τότε και μόνο τα επιστημονικά επιτεύγματα λαμπρύνονταν από τους δημιουργούς τους, που εμπνέονταν από πνευματικά ιδεώδη και από αγαθή διάθεση προσφοράς στον άνθρωπο και την κοινωνία.

Αυτό θεωρώ ότι λείπει σε μεγάλο ποσοστό από την ακαδημαϊκή μας κοινωνία και οφείλουμε να καλύψουμε τάχιστα το κενό αυτό, τόσο με τις αποφάσεις μας ως πολιτικό σύστημα, αλλά και με τη συμπεριφορά μας ως δημόσια πρόσωπα. Άραγε πόσοι επιστήμονες που θα διαπαιδαγωγούνταν με τέτοιες ηθικές αρχές

θα συμμετείχαν σε φαινόμενα που όλοι σήμερα καταγγέλλουμε, δηλαδή με τη διαφθορά και άλλα φαινόμενα που μας ταλαιπωρούν;

Δεν είναι τυχαίο ότι σήμερα, κύριε Πρόεδρε, υπάρχει τέτοια συναίνεση από συστάσεως ελληνικού κράτους όπως αναφέρθηκε. Σήμερα τιμούμε ένα μεγάλο Έλληνα πατριώτη και όσιο της Εκκλησίας μας, τον Κοσμά τον Αιτωλό. Ο αγιορείτης αυτός όσιος, σε δυσκολότερες εποχές και σε εχθρικές συνθήκες για την πατρίδα και τους Έλληνες, καλούσε τους σκλαβωμένους να χτίζουν σχολειά και να διδάσκουν στα παιδιά τους το Χριστό και την ελληνική παιδεία, σπέρνοντας έτσι το σπόρο της επαναστάσεως που κάρπισε μετά από πολλά χρόνια διατηρώντας άσβεστη την εθνική συνείδηση των Ελλήνων.

Έτσι και σήμερα μπορούμε με τις αλάθητες αυτές αρχές, ως θεμέλιο λίθο της παιδείας μας και της χώρας μας, να προετοιμάσουμε τους νέους Έλληνες για την επανάσταση που απαιτείται από τις περιστάσεις για το ξεκαθάρισμα της κοινωνίας, την αποκατάσταση της ηθικής τάξης, τη διάσωση της χώρας και το χτίσιμο της νέας γενιάς, της νέας Ελλάδας με προζύμι τα αθάνατα αυτά πνευματικά αγαθά της ελληνορθοδόξου παιδείας και του πολιτισμού μας.

Ευχαριστώ, κύριε Πρόεδρε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το λόγο έχει η κυρία Υπουργός.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Προηγουμένως κατέθεσα κάποιες διορθώσεις, που δεν διάβασα. Υπάρχουν όμως και κάποιες καινούργιες και θα σας τις αναφέρω για να τις λάβετε υπ' όψιν σας, μια και η συζήτηση προχωρά.

Στο άρθρο 44, παράγραφος 1, μετά τη φράση «εν όλω ή εν μέρει» προστίθεται η φράση «κατ' εξαίρεση».

Στο άρθρο 80, παράγραφος 13, διαγράφεται η φράση «μονομελή ή συλλογικά» που εμφανίζεται δύο φορές, η φράση «διοίκηση των ΑΕΙ», η φράση «των ΑΕΙ» και η φράση «αντίστοιχα».

Στο άρθρο 77, παράγραφος 5, περίπτωση γ, η φράση «μέσα σε τρία έτη» αντικαθίσταται με τη φράση «μετά από τρία έτη».

Και τέλος στο άρθρο 27, παράγραφος 2, πρώτο εδάφιο, η λέξη «εξαετούς» αντικαθίσταται από τη λέξη «τριετούς». Είναι η σωστή παρατήρηση που έγινε πριν και την είχαμε δει και την προηγούμενη φορά και δεν το είχα ανακοινώσει.

Καταθέτω τις νομοτεχνικές βελτιώσεις για τα Πρακτικά.

(Στο σημείο αυτό η Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων κα Άννα Διαμαντοπούλου καταθέτει για τα Πρακτικά τις προαναφερθείσες νομοτεχνικές βελτιώσεις οι οποίες έχουν ως εξής:

«ΝΟΜΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ

Στο άρθρο 77, παράγραφος 5, περίπτωση γ, η φράση «μέσα σε τρία έτη» αντικαθίσταται από την φράση «μετά από τρία έτη».

δ) Οι μόνιμοι λέκτορες που εξελίσσονται, διορίζονται στη βαθμίδα του μόνιμου επίκουρου καθηγητή, και έχουν κατ΄ εξαίρεση το δικαίωμα, όπως ισχύει και στους εξελισσόμενους λέκτορες επί θητεία στη βαθμίδα του επίκουρου καθηγητή, να ζητήσουν μέσα σε δύο έτη από το διορισμό τους στη βαθμίδα του μόνιμου επίκουρου καθηγητή, την εξέλιξή τους στη βαθμίδα του αναπληρωτή καθηγητή.

ε) Τα καθήκοντα και οι υποχρεώσεις των μονίμων λεκτόρων παραμένουν τα ίδια μέχρι της τελικής έγκρισης του Οργανισμού και του Εσωτερικού Κανονισμού των Α.Ε.Ι και, εν πάση περιπτώσει, μέχρι της, με οποιονδήποτε τρόπο, αποχώρησής τους από την υπηρεσία οπότε καταργούνται οι θέσεις αυτές (μόνιμες προσωποπαγείς), σύμφωνα με τον παρόντα νόμο.

~~β~~στ) Οι λέκτορες με θητεία που υπηρετούν ή έχουν εκλεγεί χωρίς να έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία διορισμού τους κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου μπορούν να ζητήσουν την εξέλιξή τους στη βαθμίδα του επίκουρου καθηγητή μέχρι δύο φορές έως τη λήξη επταετίας από τη δημοσίευση της πράξης διορισμού τους στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται οι διατάξεις των παραγράφων 2 και 3. Αν κατά την πρώτη κρίση εκλεγεί άλλος υποψήφιος, λήγει αυτοδικαίως η θητεία τους και αποχωρούν από το ίδρυμα.

~~γζ~~) Λέκτορες που εξελίσσονται σύμφωνα με τις διατάξεις του παρόντος άρθρου διορίζονται στη βαθμίδα του επίκουρου καθηγητή με τετραετή θητεία και έχουν κατ' εξαίρεση το δικαίωμα να ζητήσουν μέσα σε ~~δύο~~ τρία έτη από το διορισμό τους στη βαθμίδα του επίκουρου καθηγητή την εξέλιξή τους στη βαθμίδα του αναπληρωτή καθηγητή. Αν δεν εξελιχθούν σύμφωνα με το προηγούμενο εδάφιο, παραμένουν στη βαθμίδα του επίκουρου καθηγητή ως τη λήξη της θητείας τους και η ανανέωση της θητείας τους και η περαιτέρω εξέλιξή τους διέπεται από τις διατάξεις του παρόντος νόμου. μετά από

6. Το μόνιμο προσωπικό του παρόντος άρθρου, περιλαμβανομένων και των κατόχων προσωποπαγών θέσεων, υπόκειται στην αξιολόγηση που προβλέπεται στο άρθρο 21.

7. Οι διατάξεις της παραγράφου 5 του άρθρου 18 δεν εφαρμόζονται για τα μέλη Δ.Ε.Π. που υπηρετούν ή έχουν εκλεγεί χωρίς να έχει ολοκληρωθεί η διαδικασία διορισμού τους κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου. Ομοίως

«ΝΟΜΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ
Στο άρθρο 44, παράγραφος 1, μετά την φράση «, εν όλω ή εν μέρει» προστίθεται η φράση «κατ' εξαίρεση».

δημοσιεύεται στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως, ρυθμίζεται κάθε θέμα που αφορά την οργάνωση, τη λειτουργία και τη διοίκηση του προγράμματος δια βίου μάθησης.~~, καθώς και τον~~Ο ορισμός ή μη διδάκτρων, το ύψος και ~~τον~~ ο τρόπος καταβολής ~~του~~ς~~τους~~ γίνεται με εισήγηση της κοσμητείας της σχολής, γνώμη της Συγκλήτου και απόφαση του Συμβουλίου του ιδρύματος. Κατά τα λοιπά εφαρμόζονται αναλόγως οι ισχύουσες για τα προγράμματα σπουδών διατάξεις, καθώς και ο Οργανισμός και ο Εσωτερικός Κανονισμός του ιδρύματος.

4. Τα Α.Ε.Ι. μπορούν να οργανώνουν προγράμματα εξ αποστάσεως εκπαίδευσης, με ανάλογη εφαρμογή των διατάξεων των προηγούμενων παραγράφων.

Άρθρο 44
Διοργάνωση σπουδών σε ξένη γλώσσα

1. Προγράμματα σπουδών μπορεί να διδάσκονται, εν όλω ή εν μέρει, κατ' εξαίρεση σε ξένη γλώσσα, με απόφαση του πρύτανη, η οποία εκδίδεται ύστερα από πρόταση της κοσμητείας της οικείας σχολής και εγκρίνεται από τη Σύγκλητο του ιδρύματος.

2. Τα ανωτέρω προγράμματα σπουδών οργανώνονται με τη διαδικασία οργάνωσης των προγραμμάτων σπουδών των αντίστοιχων κύκλων.

3. Στον Οργανισμό κάθε ιδρύματος μπορεί να προβλέπεται η οργάνωση προγραμμάτων διδασκαλίας της ελληνικής γλώσσας για αλλοδαπούς φοιτητές ή ξένης γλώσσας για Έλληνες φοιτητές, πέραν της υποχρεωτικής ξένης γλώσσας για τη λήψη του πτυχίου τους, και να ρυθμίζονται τα σχετικά θέματα, όπως οι υπηρεσίες που παρέχουν τα προγράμματα αυτά, ο τρόπος λειτουργίας τους και τα καθήκοντα και οι κάθε είδους υποχρεώσεις των φοιτητών.

Άρθρο 45
Πιστοποίηση και χρηματοδότηση προγραμμάτων σπουδών

Απαραίτητη προϋπόθεση για τη λειτουργία όλων των προγραμμάτων σπουδών είναι η πιστοποίησή τους σύμφωνα με τις διαδικασίες και τα

«ΝΟΜΟΤΕΧΝΙΚΗ ΒΕΛΤΙΩΣΗ

Στο άρθρο 80, παράγραφος 13 διαγράφονται η φράση «μονομελή ή συλλογικά» που εμφανίζεται δύο φορές, η φράση «διοίκησης των Α.Ε.Ι. ή», η φράση «των Α.Ε.Ι. ή» και η φράση «, αντίστοιχα,»».

σύμφωνα με τις διατάξεις του ίδιου νόμου. Για την εφαρμογή των διατάξεων αυτών, όπου σε αυτές αναφέρεται η Ολομέλεια της Α.ΔΙ.Π., από τη συγκρότηση του Συμβουλίου της ΑΔΙΠ νοείται το Συμβούλιο αυτό.

δ) Τα προγράμματα σπουδών που παρέχονται από τμήματα κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου θεωρούνται πιστοποιημένα έως την ολοκλήρωση της διαδικασίας πιστοποίησης σύμφωνα με το επόμενο εδάφιο. Η διαδικασία πιστοποίησης της ποιότητας κατά τις διατάξεις του παρόντος νόμου αρχίζει σε κάθε Α.Ε.Ι. ύστερα από σχετική δημόσια πρόσκληση της Αρχής και αίτηση του οικείου ιδρύματος, μετά την ολοκλήρωση της αξιολόγησης κατά τα οριζόμενα στην προηγούμενη περίπτωση, καθώς και μετά την ανάπτυξη του εσωτερικού συστήματος διασφάλισης της ποιότητας του Α.Ε.Ι., με βάση τις κοινές αρχές και κατευθύνσεις του Ευρωπαϊκού Χώρου Ανώτατης Εκπαίδευσης και της Αρχής.

ε) Μέχρι την πρώτη εφαρμογή του άρθρου 14 και τη συγκρότηση της ΜΟ.ΔΙ.Π. σύμφωνα με την παράγραφο 2 του ίδιου άρθρου εξακολουθούν να εφαρμόζονται οι διατάξεις του ν. 3374/2005 που αφορούν τη ΜΟ.ΔΙ.Π.

13. Το χρονικό διάστημα θητείας που έχει διανυθεί σε ~~μονομελή ή συλλογικά~~ όργανο διοίκησης ~~των Α.Ε.Ι. ή~~ της Α.ΔΙ.Π. κατά τη δημοσίευση του παρόντος νόμου δεν προσμετράται για τον υπολογισμό της ανώτατης διάρκειας άσκησης καθηκόντων σε ~~μονομελή ή συλλογικά~~ όργανα ~~των Α.Ε.Ι. ή~~ της ΑΔΙΠ, αντίστοιχα, όπου προβλέπεται κατά τις διατάξεις του παρόντος νόμου.

14. Τα Ερευνητικά Πανεπιστημιακά Ινστιτούτα (Ε.Π.Ι.) που ιδρύθηκαν κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 17 του ν. 2083/1992 και τα Κέντρα Τεχνολογικής Έρευνας (Κ.Τ.Ε.) που ιδρύθηκαν κατ' εξουσιοδότηση του άρθρου 13 του ν. 1514/1985 καταργούνται από την παρέλευση δύο ετών από τη δημοσίευση των Οργανισμών των οικείων ιδρυμάτων. Έως την κατάργησή τους σύμφωνα με το προηγούμενο εδάφιο μπορούν να συγχωνεύονται δι' απορροφήσεως από τα ν.π.ι.δ. των οικείων ιδρυμάτων, που προβλέπονται στο άρθρο 58, κατά τα ειδικότερα οριζόμενα με απόφαση του Συμβουλίου ή των Συμβουλίων των οικείων ιδρυμάτων.

15. Τα ειδικά νομικά πρόσωπα για την αξιοποίηση και διαχείριση της περιουσίας των Α.Ε.Ι., που ιδρύθηκαν κατ' εξουσιοδότηση της παραγράφου 7 του άρθρου 3 του ν. 1268/1982 και της παραγράφου 7 του άρθρου 41 του ν.

προγραμμάτων σπουδών στα οποία συμμετέχει ο διδάσκων και αιτών την επιστημονική άδεια.

2. Το δικαίωμα για λήψη της επιστημονικής άδειας μπορεί να ασκηθεί μόνο μέσα σε τρία έτη από τη συμπλήρωση εξαετούς υπηρεσίας στο ίδρυμα. Δεν παραγράφεται το δικαίωμα επιστημονικής άδειας αλλά αθροίζεται με εκείνο της επόμενης εξαετίας ή τριετίας, αν η άδεια δεν χορηγηθεί μέσα στο προβλεπόμενο χρονικό διάστημα για λόγους που δεν αφορούν το πρόσωπο του αιτούντος. Η επιστημονική άδεια δεν χορηγείται σε καθηγητές που απέχουν λιγότερα από ~~τέσσερα~~ τρία έτη από τη συνταξιοδότησή τους.

3. Οι καθηγητές που κατά τη διάρκεια της επιστημονικής τους άδειας στην αλλοδαπή συνεργάζονται χωρίς αμοιβή με ανώτατα εκπαιδευτικά ή άλλα ιδρύματα του εξωτερικού, λαμβάνουν τις πλήρεις αποδοχές τους προσαυξανόμενες κατά 80%.

4. Κάθε καθηγητής υπηρετεί στο ίδρυμα για τρία έτη μετά τη λήξη της επιστημονικής του άδειας, άλλως του καταλογίζονται οι αποδοχές που έλαβε κατά τη διάρκεια της άδειας αυτής~~, με εξαίρεση την περίπτωση αποχώρησης λόγω συμπλήρωσης του ορίου ηλικίας~~.

5. Επιτρέπεται, ύστερα από εισήγηση του κοσμήτορα και απόφαση της κοσμητείας, η χορήγηση άδειας χωρίς αποδοχές σε καθηγητές του ιδρύματος, εφόσον δεν παρεμποδίζεται η ομαλή λειτουργία της σχολής. Κατά το διάστημα της άδειας άνευ αποδοχών το σύνολο των συνταξιοδοτικών, ασφαλιστικών και λοιπών εισφορών για τον καθηγητή καταβάλλονται από τον ίδιο.

6. Ο συνολικός χρόνος χορήγησης αδειών άνευ αποδοχών σε κάθε καθηγητή δεν μπορεί να υπερβαίνει τα τρία έτη.

7. Στους καθηγητές μπορεί να χορηγείται, ύστερα από εισήγηση του κοσμήτορα και απόφαση της κοσμητείας, άδεια για την κατοχύρωση διπλώματος ευρεσιτεχνίας με πλήρεις αποδοχές, με τη διαδικασία του δεύτερου εδαφίου της παραγράφου 1.

ΜΕΡΟΣ Β΄

ΛΟΙΠΟ ΠΡΟΣΩΠΙΚΟ

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Παρακαλώ να διανεμηθούν στους κυρίους συναδέλφους.

Σας ευχαριστώ, κυρία Υπουργέ.

Ορίστε, κυρία Διαμαντοπούλου, συνεχίστε.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Κύριε Πρόεδρε, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, ο Πλάτων στον «Πολιτικό», που περιγράφει τον τέλειο πολιτικό, αναφέρεται σε δύο αρετές: στο να είναι τολμηρός και να είναι συνετός.

Ως τολμηρό περιγράφει αυτόν που τολμά να κάνει πράγματα διαφορετικά από το παρελθόν. Ως συνετό περιγράφει αυτόν, ο οποίος μπορεί να συνδυάσει απόψεις και ανθρώπους που έρχονται από διαφορετικές αφετηρίες, έχουν διαφορετικές διαδρομές και διαφορετικούς προορισμούς. Νομίζω ότι αυτό κάναμε σήμερα. Ας αισθανθούμε κάπως υπερήφανοι ως απόγονοί του.

Νομίζω ότι, σήμερα στην Αίθουσα, κόμματα με διαφορετικές αφετηρίες και διαφορετικές διαδρομές καταφέραμε να είμαστε και τολμηροί και συνετοί. Να ψηφίσουμε με πολύ μεγάλη πλειοψηφία -επαναλαμβάνω ότι πάνω από 250 Βουλευτές είναι ένα εκπληκτικό νούμερο για την ελληνική ιστορία- και να πω απ' ό,τι με πληροφόρησε φίλος ιστορικός που μου έστειλε ένα e-mail, ότι από την πρώτη σύγκρουση που υπήρξε στο θέμα της Τριτοβάθμιας Εκπαίδευσης το 1836, όταν έγινε το πρώτο διάταγμα για τη σύσταση πανεπιστημίου κι έγινε η πρώτη σύγκρουση για τα πανεπιστήμια, το πήρε πίσω ο Όθωνας και το ξαναέφερε το 1837. Από τότε κάθε φορά που υπήρχε -οι μεγάλοι σταθμοί είναι το 1927, το 1932, το 1952, το 1964 που τελικά έφθασε στη Βουλή επί Παπανδρέου και δεν ψηφίστηκε, έγινε η αποστασία, το 1982, το 1993, το 2005, τώρα- ποτέ μα ποτέ δεν υπήρξε συναίνεση. Νομίζω, λοιπόν, ότι και για ιστορικούς λόγους έχει πολύ μεγάλη σημασία αυτό που ξεκινάει σήμερα.

Θέλω να πιστεύω επειδή η παιδεία είναι η βάση των πάντων και επειδή όλοι πιστεύουμε ότι αλλάζοντας την παιδεία αλλάζουμε την Ελλάδα, ότι αυτή η προσπάθεια που κάνουμε σήμερα -γιατί είναι μια προσπάθεια από όλες τις πλευρές με πολύ καλή θέληση και πολλή δουλειά, η συναίνεση δεν είναι ένα στιγμιαίο γεγονός, δεν κατακτάται ξαφνικά σε μία χρονική στιγμή που την αποφασίζουμε, χτίστηκε με πολλή δουλειά, με πολλή επιμονή, με πολλές εσωτερικές και αντίπαλες συγκρούσεις- είχε ένα πολύ θετικό αποτέλεσμα.

Εύχομαι, λοιπόν, αυτό να είναι η αρχή μίας πορείας για το επόμενο διάστημα σε όλα τα επίπεδα και στην οικονομία, όπου η κατάσταση στη χώρα μας είναι δύσκολη, όπου η κρίση πρέπει πραγματικά να πυροδοτήσει διαφορετικές εκφράσεις, διαφορετικού είδους λειτουργίας της εθνικής μας συνείδησης και των αναγκών μας.

Έγινε μια συζήτηση πάρα πολλές ώρες. Εάν προσθέσω και τις ώρες στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων, πραγματικά είναι εξαντλητική και βεβαίως θα μπορούσαμε να συζητάμε όσο είχαμε χρόνο. Γιατί δεν είναι μόνο τα ζητήματα που είναι τόσο σύνθετα, είναι οι πολλές ομάδες οι οποίες εμπλέκονται στο χώρο αυτό.

Αυτές τις μέρες είπαμε πολλά, περιγράψαμε την κατάσταση, κάναμε κριτική, κάνουμε την αυτοκριτική μας, είδαμε τα λάθη μας και τα επιτεύγματά μας. Νομίζω ότι αξίζει τον κόπο να κλείσουμε με την φωτεινή πλευρά των πραγμάτων. Υπήρξε από πολλές πλευρές των Οργάνων των πανεπιστημιακών μία διατυπωμένη άποψη, η οποία ακούστηκε και από συναδέλφους πανεπιστημιακούς σε αυτήν την Αίθουσα, ότι υπάρχει μία επίθεση στο πανεπιστήμιο, υπάρχει μία επίθεση στους πανεπιστημιακούς.

Νομίζω ότι αυτό είναι κάτι που το αισθάνονται όλες οι επιμέρους επαγγελματικές ομάδες, όλες οι επιμέρους τάξεις. Όταν ο κ. Λοβέρδος έκανε τη μεταρρύθμιση στην υγεία, θυμάμαι ακριβώς την ίδια έκφραση από τους γιατρούς, ότι οι γιατροί έχουν στοχοποιηθεί και απαξιώνονται. Όταν πέρυσι το καλοκαίρι είχαμε τον πολύ δύσκολο νόμο για την πρωτοβάθμια και δευτεροβάθμια εκπαίδευση –θυμίζω σε όσους από εσάς ήσασταν σε εκείνη τη συζήτηση- υπήρξε ακριβώς η ίδια αντίδραση, ότι απαξιώνονται οι δάσκαλοι και οι καθηγητές.

Τουλάχιστον, όσον αφορά στο Υπουργείο –επειδή το Υπουργείο αναφέρθηκε πολλές φορές- δεν υπήρξε ούτε μία στιγμή, ούτε μια φορά, ούτε μια δήλωση, ούτε μια λέξη από την πλευρά μου, που να είναι ένδειξη απαξίωσης του πανεπιστημίου.

Είμαστε περήφανοι για το ελληνικό πανεπιστήμιο, με τα προβλήματα που έχει, με τα δεδομένα ζητήματα που όλοι είπαμε. Θα σας παρακαλούσα –γιατί δεν έχει σημασία να λέει κανείς γενικώς τις απόψεις του- να μιλάμε με στοιχεία. Υπάρχει αυτό το βιβλίο που κυκλοφόρησε πριν από λίγους μήνες και στο οποίο καταγράφονται οι ελληνικές επιστημονικές δημοσιεύσεις από το 1993 μέχρι το 2008. Υπάρχει βιβλιομετρική ανάλυση όλων των ελληνικών δημοσιεύσεων και σε διεθνή περιοδικά για όλες τις Σχολές, για όλα τα πανεπιστήμια, για τα ΤΕΙ, για τα ερευνητικά κέντρα. Εδώ μπορεί κανείς να δει με έκπληξη τις επιδόσεις ενός επιστημονικού δυναμικού πραγματικά καταπληκτικού! Γι' αυτό μπορούμε να πούμε ότι είμαστε υπερήφανοι για τους επιστήμονές μας.

Αυτό το πολύ σημαντικό ανθρώπινο δυναμικό –και όσον αφορά τους πανεπιστημιακούς και όσον αφορά τους φοιτητές- λειτουργεί σε έναν χώρο που έχει συστημικό πρόβλημα. Είναι ένας χώρος που έχει προβλήματα στη διοίκηση. Είναι ένας χώρος που έχει παντελή έλλειψη λειτουργίας με συγκεκριμένους κανόνες, με συγκεκριμένες αξίες και αρχές. Είναι ένας χώρος στον οποίο επενδύθηκαν πολλά χρήματα με εξαιρετικά άναρχο τρόπο. Είναι μια πανσπερμία υποδομών.

Αν δει κανείς τα δεδομένα –που θα παρουσιάσουμε τώρα όλα τα θέματα των υποδομών- αν δει τα εργαστήρια που έχουν γίνει στα ελληνικά πανεπιστήμια, οι υποδομές από πλευράς κτηρίων είναι εξαιρετικά δαπανηρές –και δεν θα έλεγα πάντοτε σημαντικές. Όμως, αυτή η πανσπερμία των υποδομών και η μη σωστή χρησιμοποίησή τους έχει δημιουργήσει τεράστια προβλήματα, ώστε να έχουμε αλλού υπερβολές και αλλού τεράστιες ελλείψεις.

Αυτό το συγκεκριμένο περιβάλλον, το οποίο αφορά στα ελληνικά πανεπιστήμια –γιατί μετά θα μιλήσω για τα τεχνολογικά ιδρύματα- είναι σαφές ότι έχει φθάσει στο όριό του, δηλαδή δεν μπορούμε να συνεχίσουμε παραπέρα. Γι' αυτό και είπα χθες –και το λέω και σήμερα- πως ο νόμος πλέον του κράτους, αυτό που ψηφίσαμε και αυτό που αποφασίσαμε, δεν είναι μικρές αλλαγές σε επί μέρους ζητήματα.

Είναι μια πολύ βαθιά ανατροπή σε όλα τα επίπεδα είτε αφορά τη διοίκηση, είτε την οργάνωση σχολών, είτε την οργάνωση των εξετάσεων, είτε την αυστηροποίηση των σπουδών είτε το θέμα της χρηματοδότησης, της πιστοποίησης της ανεξάρτητης αρχής και είναι παντού διαφορετικό από αυτό που είχαμε μέχρι τώρα.

Επειδή αρκετοί συνάδελφοι –και από τη Νέα Δημοκρατία και οι συνάδελφοι του ΠΑΣΟΚ- επανήλθαν σε συγκεκριμένα άρθρα και στάθηκαν και στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων και στην Αίθουσα με επιμονή, παραδείγματος χάριν, στο θέμα των κοσμητόρων –τα γνωστά ζητήματα που δεν τα επαναλαμβάνω- θα ήθελα να κάνω την εξής παρατήρηση, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι.

Δεν γίνεται να έχουμε μια συγκεκριμένη φιλοσοφία και να θέλουμε ορισμένα πράγματα να διατηρηθούν όπως ήταν, «δηλαδή να τα αλλάξουμε όλα, αλλά πρέπει ο κοσμήτορας έτσι να εκλέγεται, πρέπει η κοσμητεία έτσι να λειτουργεί, πρέπει οι φοιτητές οπωσδήποτε να συμμετέχουν». Γιατί; Γιατί έτσι ήταν και έτσι λειτουργούσε καλά; Ή γιατί η εκλογή από μόνη της οδηγεί στη νομιμοποίηση; Δεν αντεπιχειρώ. Είναι μια άποψη, η οποία έχει εκφραστεί.

Όμως, εδώ υπάρχει μια τελείως διαφορετική φιλοσοφία και θέλω να την αναλύσω με κάποιες λέξεις. Το μοντέλο της διοίκησης υπαγορεύεται από κάποιες αρχές που δεν υπήρχαν μέχρι τώρα. Η πρώτη είναι το άνοιγμα στην κοινωνία, δηλαδή το να έλθει νέο αίμα μέσα στο πανεπιστήμιο. Η δεύτερη, ότι υπάρχει συγκεκριμένη και οργανωμένη λογοδοσία.

Τα όργανα είτε είναι μονοπρόσωπα είτε είναι πολυπρόσωπα, όλα λογοδοτούν σε συγκεκριμένο χρονικό διάστημα, με συγκεκριμένο τρόπο, σε συγκεκριμένο όργανο.

Υπάρχει επιλογή η οποία γίνεται και βάσει προσόντων. Δεν υπάρχει η λογική της σωματειακής εκλογής, που ψηφίζω αυτόν που θέλω με διαδικασίες εκλογών. Υπάρχουν προσόντα τα οποία περιγράφονται, είναι ακαδημαϊκά, είναι διοικητικά. Οι άνθρωποι αυτοί επιλέγονται από το ίδιο το πανεπιστήμιο για να κάνουνε μια συγκεκριμένη και πολύ σοβαρή δουλειά. Γι' αυτή τη δουλειά κρίνονται και λογοδοτούν κατ' έτος.

Είναι πολύ μεγάλες οι αρμοδιότητές τους και παίρνουν αποφάσεις μόνοι τους; Ναι, γιατί εισάγεται η λογική της προσωπικής ευθύνης. Μέχρι τώρα η ευθύνη είναι μόνο σε συλλογικότητες. Οι συλλογικότητες μπορεί να λειτουργήσουν καλά ή κακά. Η εμπειρία που έχουμε είναι ότι οι συλλογικότητες δεν λειτούργησαν θετικά.

Είναι πολύ εύκολο να κρυφτείς πίσω από μια απόφαση μιας μεγάλης Γενικής Συνέλευσης για να επιλέξεις επτά ανθρώπους. Κανένας δεν βάζει την υπογραφή του. Όταν, όμως, αυτό το όργανο κάνει μια πρόταση και κάποιος πάρει την τελική ευθύνη και βάλει την υπογραφή, θα κριθεί γι' αυτό και θα έχει ευθύνες. Θα λογοδοτήσει και μπορεί ακόμη και να παυθεί επειδή έχει ευθύνη γι' αυτό που κάνει. Μπαίνει, λοιπόν, μια προσωπική ευθύνη.

Η λογική αυτή ακολουθεί και συνδυάζει την εκλογή η οποία μπορεί να είναι έμμεση με το σύνολο των προηγουμένων αρχών, τις οποίες είπα, ώστε να οδηγηθούμε σε ένα διοικητικό μοντέλο το οποίο μπορεί να λειτουργήσει και αποτελεσματικά, δηλαδή να βάλει στόχους, να τους υλοποιήσει, να υπάρχουν άνθρωποι οι οποίοι απολογούνται γι' αυτά που κάνουν και ως προς τις επιλογές τους και ως προς τα οικονομικά τους.

Αυτό που αποφασίσαμε σήμερα είναι διαφορετικό, για να υπάρξει η απαραίτητη σύνθεση, δηλαδή το ότι επιλέξαμε να υπάρξει και εκλογή του πρύτανη, αλλάζει αυτή τη λογική; Εν μέρει ναι, αλλά παραμένουν όλες οι βασικές επιλογές που είπα πριν. Υπάρχει, δηλαδή, η περιγραφή των προσόντων. Γίνετε προκήρυξη, περιγράφονται τα προσόντα του. Περιγράφει το ίδρυμα ποιον θα ήθελε να έχει για πρύτανη, όχι με βάση ποιον ξέρω, αλλά με βάση τι θα ήθελα να έχει αυτός ο πρύτανης. Αξιολογούνται αυτά τα προσόντα. Επιλέγονται οι άνθρωποι οι οποίοι πρόκειται να ψηφιστούν. Ψηφίζονται και μετά κρίνονται και λογοδοτούν κάθε χρόνο.

Θεωρώ, λοιπόν, και θεώρησα υποχρέωσή μου να απαντήσω - επειδή πολλοί συνάδελφοι το έθεσαν και το επανέθεσαν- λέγοντας ότι είναι πάρα πολύ σαφής η θέση μου, ότι δεν υπάρχει αλλαγή σε αυτά τα άρθρα, διότι υπάρχει μια συνολική λογική η οποία δεν μπορεί να αλλάξει.

Θα ήθελα να αναφερθώ σε αυτό το κομμάτι και να τελειώσω. Εξήγησα το μεσημέρι –δεν θα επανέλθω- ότι οι φοιτητές, που είναι η πλέον πολυάριθμη συνιστώσα του πανεπιστημίου, δεν είναι σύμμαχοί μας επειδή τους λέμε «ναι ελάτε και εσείς να ψηφίσετε 5%, ελάτε και εσείς να ψηφίσετε 10%», έτσι για να πούμε ότι ψηφίσατε.

Εγώ νομίζω, και θεωρώ υποχρέωσή μου, πως πρέπει να πούμε την αλήθεια. Δεν θεωρούμε ότι οι φοιτητές μπορούν και πρέπει να έχουν λόγο με αυτόν τον τρόπο στην διοίκηση. Συμμετέχουν στο συμβούλιο, βρίσκονται εκεί, ξέρουν, παρακολουθούν τα γεγονότα, ενημερώνουν τους άλλους φοιτητές, συμμετέχουν στην Σύγκλητο, συμμετέχουν με 40% στα συμβούλια προγραμμάτων και φοιτητικής μέριμνας. Αλλά, νομίζω ότι είναι πάρα πολύ καθαρά τα πράγματα όσον αφορά το ρόλο τους. Νομίζω ότι πρέπει να περιγράψουμε πια με ακρίβεια, με αλήθεια, το τι σημαίνει διδάσκων και τι σημαίνει διδασκόμενος.

Έρχομαι τώρα, κύριοι συνάδελφοι στο θέμα των Τεχνολογικών Ιδρυμάτων. Έγινε στην Αίθουσα πολύ συζήτηση για το ότι δεν πρέπει να τα υποτιμήσουμε, ότι δεν πρέπει να είναι παιδιά ενός άλλου Θεού. Νομίζω ότι αυτή η προσέγγιση ξεκινάει από το ότι οι δυο συνιστώσες της ανώτατης εκπαίδευσης είναι η μια εδώ και η άλλη εκεί. Εδώ είναι τα πανεπιστήμια και εκεί τα ΤΕΙ και πρέπει τα ΤΕΙ να γίνουν πανεπιστήμια. Δεν είναι όμως αυτό. Είναι διαφορετικά τα πανεπιστήμια από τα τεχνολογικά ιδρύματα.

Τα τεχνολογικά ιδρύματα έχουν και άλλους σκοπούς. Είναι αδύνατον να οδηγηθούμε σε πραγματική απόδοση και των δύο συνιστωσών της ανωτάτης εκπαίδευσης, εάν ο στόχος μας είναι να κάνουμε το ένα ομοιότυπο του άλλου. Τότε γιατί έχουμε τα τεχνολογικά ιδρύματα; Ας κάνουμε σαράντα πανεπιστήμια, να έχουμε σαράντα πανεπιστήμια στη χώρα και όλα να λειτουργούν με τον ίδιο τρόπο, να έχουν τις ίδιες ονομασίες, όπως προτάθηκε, να έχουν τον ίδιο τρόπο λειτουργίας, να έχουν τα ίδια τμήματα και τα ίδια μαθήματα. Δεν υπάρχει λόγος τότε να τα διαφοροποιούμε.

Πιστεύουμε ότι υπάρχει ανάγκη στη χώρα των τεχνολογικών ιδρυμάτων; Φυσικά. Ειδικά στην εποχή μας, είναι εξαιρετικά σημαντικά. Θυμίζω ότι η Ατλάντα είναι ένα από τα παραδείγματα. Έκανε τα τριάντα πέντε τεχνολογικά ιδρύματα, έκαναν επιλογή και σε είκοσι χρόνια είχαν αλλάξει το μοντέλο της περιοχής από αγροτικό σε βιομηχανικό.

Τα τεχνολογικά ιδρύματα έχουν ένα δικό τους ρόλο και, κύριοι συνάδελφοι, ποτέ δεν μιλούμε γι' αυτόν το ρόλο. Μιλούμε συνεχώς για το τι θα κάνουμε για να γίνουν πανεπιστήμια. Έχουν ειδικότητες, οι οποίες μπορούν να παίξουν καταπληκτικό ρόλο στην τοπική παραγωγή.

Σκεφθείτε, πόσα τμήματα ΤΕΙ φυτικής και ζωικής παραγωγής έχουμε. Δεν πρέπει να συζητήσουμε για το πώς θα συνδεθούν με την τοπική ανάπτυξη, ώστε οι απόφοιτοί τους να είναι πράγματι αυτοί που θα είναι παραγωγικοί στον αγροτικό τομέα, που είναι τόσο σημαντικός για τη χώρα μας; Ας συνδεθούν με την οικονομία. Από την ιχθυοκομία που πρέπει να αναβαθμιστεί μέχρι τους οινολόγους, θα πρέπει να συνδεθούν με τους αντίστοιχους φορείς, να δουλέψουν μαζί, να βγάλουν ειδικότητες, οι οποίες τόσο λείπουν από αυτήν τη χώρα. Δεν λείπουν οι δικηγόροι και οι γιατροί στη χώρα. Λείπουν ειδικότητες, οι οποίες μπορούν ουσιαστικά να υπηρετήσουν την παραγωγή.

Αυτό συμβαίνει σε όλα τα επίπεδα, όπως στην τέχνη για παράδειγμα. Σκεφθείτε πόσο σημαντικά είναι και το τμήμα Φωτογραφίας και το τμήμα Συντήρησης Αρχαιοτήτων στα ΤΕΙ. Η παρατήρησή μου είναι αυτή, γιατί θεωρώ ότι όπως πριν λέγαμε να ψηφίσουν και λίγο οι φοιτητές για να λέμε ότι ψηφίζουν και οι φοιτητές, έτσι και τώρα φαντάζομαι ότι δεν στοιχίζει σε κανένα να πει να πάρουμε και ένα διδακτορικό στα ΤΕΙ. Δηλαδή, αναβαθμίστηκαν τα ΤΕΙ αν πάρουν ένα διδακτορικό;

Θα ήθελα να είμαστε ουσιαστικοί και ειλικρινείς. Εδώ στις δημοσιεύσεις, θα δούμε ότι σε αυτό το διάστημα 1993-2008 οι δημοσιεύσεις των πανεπιστημίων είναι 80%, των ΤΕΙ 2,3% και των ερευνητικών ιδρυμάτων 16,3%. Αυτό εξηγείται, βεβαίως, γιατί είναι πολύ πιο νέα ιδρύματα, είναι πολύ λιγότερα ιδρύματα και δεν ήταν στο χώρο της έρευνας.

ΠΕΤΡΟΣ ΕΥΘΥΜΙΟΥ: Η έρευνα χρηματοδοτείται για πρώτη φορά από το 2001.

ΑΝΝΑ ΔΙΑΜΑΝΤΟΠΟΥΛΟΥ (Υπουργός Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων): Ακριβώς.

Έχουν, λοιπόν, μια πολύ σύντομη πορεία από το 1994 και μετά. Η έρευνα, όπως είπε ο κ. Ευθυμίου, χρηματοδοτείται από το 2001 και μετά. Αρχίζουμε, όμως -και γι' αυτό το λέω- να έχουμε πλέον δημοσιεύσεις και στο χώρο των ΤΕΙ. Δόθηκε ο δεύτερος κύκλος. Αυτήν τη στιγμή δόθηκε, αλλά δεν ξεκίνησε. Επί εξακοσίων μεταπτυχιακών έχουμε δύο, άρα πρέπει να προχωρήσει και να ωριμάσει.

Εγώ, κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εφ' όσον είμαι Υπουργός ή από όποια θέση είμαι, πιστεύω ότι απολύτως θα συμφωνήσουμε ότι θα πρέπει να προχωρήσουμε στον τρίτο κύκλο με μία σχετική ωρίμανση του δεύτερου, να δούμε, λοιπόν, ότι υπάρχει ο μεταπτυχιακός τίτλος, ο οποίος λειτουργεί, να υπάρξει η συνεργασία που δίνεται από αυτό το νομοσχέδιο με τα ερευνητικά κέντρα, άρα να αρχίσει και η έρευνα να αποδίδει και να έχουμε και την αποτύπωση αυτής της δουλειάς και, βεβαίως, με τις προϋποθέσεις και τις αξιολογήσεις –οι οποίες πρέπει να γίνουν στα πανεπιστήμια, γιατί δεν σημαίνει ότι τα πανεπιστήμια θα πρέπει χωρίς αξιολόγηση να μπορούν να προχωρούν σε διδακτορικά- να προχωρήσουμε σε αυτήν την επιλογή και να την κάνουμε και γρήγορα. Όμως, πρέπει να βάλουμε αυτές τις προϋποθέσεις και να το συνδέσουμε με τον ρόλο των ΤΕΙ.

Νομίζω, κυρία Αράπογλου, ότι στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων ίσως είναι σημαντικό να κάνουμε μία συνεδρίαση και να καλέσουμε όλους τους φορείς για να προσδιορίσουμε το ρόλο και τι θέλουμε να επενδύσουμε πώς θέλουμε να αντιμετωπίσουμε αυτό το τόσο σημαντικό και νευραλγικό τομέα της εκπαίδευσης που είναι τα τεχνολογικά ιδρύματα, τα οποία ούτε ως πολιτεία τα έχουμε χρησιμοποιήσει όπως πρέπει, ούτε τα ίδια έχουν αναζητήσει το ρόλο τους. Δεν μιλούμε για ένα ρόλο σημαντικότερο ή λιγότερο σημαντικό, αλλά ένα ρόλο διαφορετικό από αυτόν των πανεπιστημίων.

Υπήρξε μία σειρά από ζητήματα. Έχω σημειώσεις για όλους, αλλά η κ. Καϊλή έφυγε, η κ. Κατσέλη έφυγε, ο κ. Βούρος έφυγε.

Εν πάση περιπτώσει, για την κ. Αράπογλου που είναι εδώ θα ήθελα να πω δυο-τρία ζητήματα, τα οποία είναι σημαντικά. Τα ΙΔΑΧ πηγαίνουν στα ΕΕΔΙΠ και όχι στα ΕΕΠ. Ήταν προηγούμενη version αυτή, οπότε δεν υπάρχει πρόβλημα.

Το επιστημονικό σύγγραμμα είναι διαφορετικό από το διδακτικό σύγγραμμα. Το διδακτικό σύγγραμμα, φυσικά, μπορεί να είναι και ηλεκτρονικές σημειώσεις.

Για την ΕΕΔΙΠ σας είπα ότι είναι ο διοικητικά υπεύθυνος.

Αυτό που είπατε για τους επίκουρους καθηγητές έχει δοθεί στις νομοτεχνικές βελτιώσεις στις οποίες αναφερθήκατε, όπως και το θέμα των επικούρων με προσωποπαγή θέση.

Στην ερώτησή σας για να διευκρινιστεί το θέμα των διετών και τριετών σχολών σας λέω ότι αυτές είναι πολύ συγκεκριμένες από το νόμο. Είναι οι απόφοιτοι πανεπιστημίων, οι απόφοιτοι ΤΕΙ και είναι οι σχολές –ορίζονται μέσα στο νόμο ποιες είναι οι ανώτερες σχολές- τουριστικών επαγγελμάτων, πλοιάρχων ή μηχανικών του Εμπορικού Ναυτικού. Είναι δημόσιες σχολές οι οποίες είναι ανώτερες και ανήκουν σε συγκεκριμένα Υπουργεία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, έχοντας ολοκληρώσει τη συζήτηση για το νόμο αυτό, θα τελειώσω με αυτό που τελείωσα και στην Επιτροπή Μορφωτικών Υποθέσεων μετά από πάρα πολλές ώρες συζήτησης.

Η συγγραφή αυτού του νόμου ήταν από τα πλέον δύσκολα πράγματα που έχω κάνει στην πολιτική μου ζωή. Ήταν ένα εγχείρημα εξαιρετικά σύνθετο πολιτικά και τεχνικά, με τεράστιες δυσκολίες που είχαν να κάνουν με την εκκίνησή του. Επί τριάντα χρόνια τώρα, από το 1982 μέχρι σήμερα, γίνονται συνεχώς αλλαγές. Φθάσαμε να έχουμε αυτό το τεράστιο θεσμικό πλαίσιο που σας έδειξα. Είναι δαιδαλώδες, αδύνατο να το προσεγγίσει κανείς συνταγματικά, γιατί το μεγαλύτερο πρόβλημα αυτής της μεταρρύθμισης είναι ότι επειδή αλλάζει ριζικά η δομή σε σχέση με το παρελθόν, δεν μπορεί κανείς να στηριχθεί στις νομολογίες με απόλυτη ασφάλεια.

Βέβαια, έγινε μία δουλειά ενός χρόνου και εγώ τουλάχιστον ήρθα σε επαφή προσωπικά με περίπου δύο χιλιάδες εκπαιδευτικούς, σε δεκάδες συναντήσεις που έκανα βράδια. Πέρα από τους Φορείς, πέρα από το Κοινοβούλιο έκανα αυτήν την τεράστια προσπάθεια, εξαιρετικά επίπονη, αλλά πάρα πολύ σημαντική, να μιλήσω με περίπου δύο χιλιάδες καθηγητές πανεπιστημίων και ΤΕΙ επί ώρες. Θεωρώ ότι ήταν μια πολύ σημαντική εμπειρία.

Για να γίνει αυτό το σχέδιο νόμου δούλεψαν πάρα πολλοί άνθρωποι. Θέλω να ξεχωρίσω δύο, γιατί ήταν οι δύο επικεφαλής, τον Ειδικό Γραμματέα του Υπουργείου, τον κ. Παπάζογλου και την επικεφαλής των Νομικών αυτής της προσπάθειας, την κ. Παπαθεοδώρου.

Είμαι στην πολιτική από τα δεκαεπτά μου χρόνια. Ήμουν μαθήτρια όταν έπεσε η χούντα. Έχω ζήσει πολλές σημαντικές και όμορφες στιγμές. Αυτήν τη σημερινή –και επιτρέψτε μου την προσωπική εξομολόγηση- τη θεωρώ μια από τις πιο σημαντικές στιγμές στην πολιτική μου ζωή.

Θέλω μέσα από την καρδιά μου να ευχαριστήσω τους συντρόφους μου, τους Βουλευτές του ΠΑΣΟΚ για την πάρα πολύ μεγάλη συμμετοχή τους, τον Κοινοβουλευτικό μας Εκπρόσωπο, τον κ. Ευθυμίου, του οποίου η συμμετοχή και στην επίτευξη της συναίνεσης ήταν σημαντική.

Θέλω να ευχαριστήσω και να συγχαρώ τη Νέα Δημοκρατία. Είναι πιο δύσκολο να είσαι συναινετικός στην Αντιπολίτευση από ότι στην Κυβέρνηση. Θέλω να ευχαριστήσω του ΛΑΟΣ και να αναφερθώ στον κ. Γεωργιάδη, που πρέπει να πω ότι είναι ο πιο επιμελής -πρέπει να το παραδεχθούμε όλοι- Βουλευτής όσον αφορά το βάθος και την ανάγνωση των άρθρων και τη Δημοκρατική Αριστερά. Φαντάζομαι ότι για κάποιους λόγους δεν ψήφισε το σχέδιο νόμου. Όμως, έχουμε όλη τη γραπτή της πρόταση στη Διακομματική, η οποία είναι ακριβώς αυτό που ψηφίσαμε σήμερα. Θα ήθελα να ευχαριστήσω και τη Δημοκρατική Συμμαχία η οποία, επίσης, κατέθεσε συγκεκριμένες προτάσεις.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, μετά από αυτό το διήμερο και μετά από αυτό το σημαντικό επίτευγμα που είχαμε σήμερα αρχίζουν τα δύσκολα. Το είπατε όλοι και το ξέρω και εγώ πολύ καλά. Η εφαρμογή αυτού του νόμου θα είναι μια πολύ δύσκολη προσπάθεια. Όμως, έχουμε μία εγγύηση, ότι ο αμέσως επόμενος Υπουργός δεν θα ξεκινήσει από το να αλλάζει αυτό το νόμο. Θα χρειαστούν αλλαγές και τροπολογίες σίγουρα.

Η εμπειρία που διδάχθηκα από έξι χώρες, στις οποίες παρατηρήσαμε τις μεταρρυθμίσεις αντίστοιχου είδους, είναι ότι χρειάζονταν συνεχώς αλλαγές. Το βελτίωναν, το άλλαζαν, γιατί είναι πράγματα καινούργια που πρέπει κανείς να τα παρακολουθεί. Βεβαίως, μέσα στο σχέδιο νόμου έχουμε σε τέσσερα χρόνια την αξιολόγησή του με βάση την εφαρμογή του, το πώς έχει εφαρμοστεί για να έχουμε μία εμπειρία.

Τις επόμενες μέρες θα καταθέσω το χρονοδιάγραμμα εφαρμογής του. Έχουμε έτοιμο το πλάνο εφαρμογής του νόμου –ο κ. Παπάζογλου το έχει ολοκληρώσει- όπως και ένα συνοδευτικό πακέτο μέτρων για την υποστήριξη της υλοποίησης αυτού του νόμου, δηλαδή, οι προτεραιότητες του νόμου, ώστε να μπορούν τα πανεπιστήμια, τα οποία θα ξεκινήσουν, να χρηματοδοτηθούν για να μπορέσουν να έχουν και κίνητρα να τον υλοποιήσουν.

Αγαπητοί συνάδελφοι, σας ευχαριστώ πολύ. Τελειώνω με μια δέσμευση ότι όσο καιρό είμαι σ' αυτό το Υπουργείο δεν μπορώ παρά να τιμήσω τη σημερινή μέρα, δουλεύοντας με όλες μας τις δυνάμεις για να εφαρμόσουμε αυτό το νόμο.

Σας ευχαριστώ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΠΑΣΟΚ)

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος του Κομμουνιστικού Κόμματος Ελλάδας κ. Αθανάσιος Παφίλης έχει το λόγο.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΦΙΛΗΣ: Οι συγκινητικοί τόνοι –εντός ή εκτός εισαγωγικών- της κυρίας Υπουργού δεν μας εκπλήσσουν, όπως επίσης και οι διακηρύξεις περί ιστορικής ημέρας, ότι για πρώτη φορά –και μάλιστα με αναφορές στον Πλάτωνα- από διαφορετικές αφετηρίες, όπως ακριβώς ειπώθηκε, από διαφορετικές διαδρομές –και δεν ξέρω αν άκουσα καλά- και από διαφορετικούς στόχους ψηφίζεται ένα νομοσχέδιο για την παιδεία με τόσο μεγάλη πλειοψηφία.

Λέω ότι δεν μας εκπλήσσει, απλά πιστοποιεί αυτό που υπάρχει: την κοινή στρατηγική που έχει το ΠΑΣΟΚ με τη Νέα Δημοκρατία, το Λαϊκό Ορθόδοξο Συναγερμό και τη Δημοκρατική Συμμαχία. Απλά σήμερα έγινε το βήμα, πιστοποιήθηκε και επίσημα.

Δεν θέλω να κάνω άλλα σχόλια γιατί έγινε αυτό το πράγμα. Κατά τη γνώμη μας, δεν είναι θέμα ούτε συναίνεσης ούτε δύσκολης δουλειάς ούτε πολλής επεξεργασίας. Κάποιος το υπαγόρευσε αυτό και αυτός που το υπαγορεύει είναι τα συμφέροντα του ίδιου του συστήματος, τα συμφέροντα της άρχουσας τάξης που θεωρεί –και σωστά θεωρεί- πολύ σημαντικό τον τομέα των πανεπιστημίων. Και σε μια αντιδραστική μεταρρύθμιση είναι λογικό τα κόμματα που υπηρετούν αυτό το σύστημα να υποχρεωθούν –και μάλιστα σε αυτή τη συγκυρία- να συμφωνήσουν, γιατί έχουν την ίδια στρατηγική.

Ξέρετε, το θέμα της εκπαίδευσης δεν είναι μόνο οικονομικό ή κυρίως οικονομικό. Είναι και τέτοιο, αλλά είναι κυρίως ιδεολογικό, γιατί αυτό που επιχειρείται με το πανεπιστήμιο ΑΕ, με αυτή την –εντός εισαγωγικών- «παιδεία» την οποία θεσμοθετείτε, είναι η ιδεολογική ενσωμάτωση συνολικά όχι μόνο των φοιτητών, αλλά της νεολαίας για να φτιάξει υπηρέτες άβουλους –ματαιοπονείτε βέβαια- οι οποίοι θα υπηρετήσουν το καπιταλιστικό σύστημα: από τη μια μεριά να βγάλει –εντός εισαγωγικών- «ειδικευμένους» εργάτες πανεπιστημίου, οι οποίοι θα είναι βέβαια στη σειρά των ανέργων –φθηνό εργατικό και ευέλικτο δυναμικό- και από την άλλη, αν είναι δυνατόν, να ευνουχίσει ιδεολογικά τη νεολαία από την απαίτηση για την αλλαγή και την ανατροπή του συστήματος.

Το δεύτερο που θέλω να σημειώσουμε είναι το θέμα που αφορά το άσυλο. Γιατί αυτή η σύμπνοια για το άσυλο; Γιατί ο στόχος είναι το τσάκισμα κάθε αγωνιστικής δράσης. Δεν σημαδεύει τους κουκουλοφόρους. Αυτοί σας βολεύουν όλα αυτά τα χρόνια και εσάς του ΠΑΣΟΚ και εσάς της Νέας Δημοκρατίας που κυβερνήσατε. Σημαδεύει ώστε να δημιουργήσει μία κατάσταση για να τσακίσει κάθε αγωνιστική δράση.

Και επιτέλους, ρωτάμε -και αν θέλετε ξαναμιλήστε και η Νέα Δημοκρατία και το ΠΑΣΟΚ- ποιος ελέγχει αυτή τη στιγμή; Ποιος έχει τη συντριπτική πλειοψηφία στα πανεπιστήμια; Όταν την είχε το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας μέσα από την αντι-ΕΦΕΕ παλιότερα, από την ΠΑΝΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ μετά, το φοιτητικό κίνημα

υπεράσπιζε από μόνο του το άσυλο, το φοιτητικό κίνημα πάλευε για ιδέες. Όταν εσείς κατακτήσατε την ιδεολογική, όπως λέτε, υπεροχή το ρίξατε από τα ναρκωτικά μέχρι τη διαφήμιση της πορνείας.

Βέβαια, δημιουργήθηκαν και τα προβλήματα του ασύλου. Το ξεφτιλίσατε κυριολεκτικά. Οι δικές σας φοιτητικές παρατάξεις κατάντησαν να κάνουν πάρτι. Και μιλάτε τώρα για την κατάντια του φοιτητικού κινήματος; Εσείς δεν έχετε το 80% και οι δύο; Γιατί δεν τα προασπίζετε όλα αυτά; Γιατί έχει διαλυθεί το φοιτητικό κίνημα; Σας βολεύουν οι διάφορες ομαδούλες όλα αυτά τα χρόνια για να δημιουργούν το υπόβαθρο για να έλθετε σήμερα και να χτυπήσετε συνολικά το φοιτητικό κίνημα.

Λέω πάλι, ότι όταν εμείς κυριαρχούσαμε, υπήρχε σκληρή ιδεολογική αντιπαράθεση αλλά οι νεολαίες έκαναν πολιτική αντιπαράθεση και πάλευαν για ιδέες. Εσείς φέρατε τη διαφθορά. Μιλάτε κιόλας; Σε ποιον μιλάτε; Δεν ντρέπεστε λίγο; Μιλάτε για συναλλαγές; Ποιος δίνει τα θέματα όλα αυτά τα χρόνια; Δεν είναι η ΠΑΣΠ και η ΔΑΠ; Ποιος συνεργάζεται με τους καθηγητές; Ποιος πιέζει, τρομοκρατεί και εξαγοράζει τους φοιτητές; Ποιος τους υποδέχεται στα τραπεζάκια; Εμείς με ιδέες και εσείς με ρουσφέτια. Ναι ή όχι; ΠΑΣΟΚ και Νέα Δημοκρατία, ΠΑΣΠ και ΔΑΠ. Τα έχουμε καταγγείλει επωνύμως χίλιες φορές. Και τολμάτε και έρχεστε εδώ και μιλάτε για διαφθορά και εκφυλισμό του φοιτητικού κινήματος; Σοβαρολογείτε; Ποιον κοροϊδεύετε; Ποιον πάτε να κοροϊδέψετε;

Μιλάτε για ιδεολογική κυριαρχία της Αριστεράς, ο κ. Τασούλας που ξεσάλωσε εδώ και ο κ. Βορίδης; Ποια είναι η ιδεολογική κυριαρχία της Αριστεράς; Μας κοροϊδεύετε; Η δική σας ιδεολογία είναι αυτή που φέρνει όλα αυτά. Μιλάτε για διαφθορά. Καλά, δεν ντρέπεστε, δεν έχετε φιλότιμο; Ποιοι έφεραν τη διαφθορά; Ποιος διασπαθίζει τα κονδύλια, ποιος διαφθείρει καθηγητές και φοιτητές; Ποιοι φέρνουν προγράμματα και οικονομάνε πάρα πολλά λεφτά; Οι κομμουνιστές; Εσείς δεν κυβερνάτε; Εσείς δεν ελέγχετε όλα αυτά τα κυκλώματα; Εσείς δεν αποφασίζετε για τη χρηματοδότηση στα πανεπιστήμια όλα αυτά τα χρόνια; Και μου έρχεστε τώρα ως παρθένες με τη σπάθα ότι θα αλλάξετε την κατάσταση; Ούτε φιλότιμο δεν έχετε τελικά; Ποιον κοροϊδεύετε; Τον ελληνικό λαό; Ποιος τα έκανε όλα αυτά; Και μιλάτε για διαφθορές; Μιλάτε για εξαγορές; Μιλάτε για συναλλαγές; Ποιος τις έκανε; Εσείς, το ΠΑΣΟΚ και η Νέα Δημοκρατία και οι παρατάξεις σας. Ξεφτιλίσατε κάθε έννοια φοιτητικής παράταξης.

Και να μην πω και για τους ίδιους τους καθηγητές οι οποίοι παίρνουν μέρος σε όλα αυτά. Και εμάς κόντεψαν να μας αγγίξουν και πήραμε μέτρα και μάλιστα σκληρά, για να σταματήσει όλη αυτή η κατάσταση στα πανεπιστήμια. Και έρχεστε σήμερα και μας λέτε ότι ο νόμος θα κτυπήσει τη σαπίλα. Ψέματα λέτε. Η σαπίλα θα αναπαραχθεί, μπορεί να στενέψει ο κύκλος, είναι συνυφασμένη με το ίδιο το σύστημα. Τα ίδια και χειρότερα θα γίνουν.

Κρύβετε την ουσία κι αυτή είναι όλη η ουσία της συζήτησης. Μιλάτε για λεπτομέρειες πώς θα εκλεγεί ο πρύτανης κ.λπ. και κρύβετε την πραγματική ουσία για το τι κάνετε τώρα, σήμερα, για το τι θέλετε να κάνετε. Πανεπιστήμιο στην υπηρεσία του κεφαλαίου, Α.Ε., ανώνυμη εταιρεία. Όλα αυτά περί σχεδιασμών, σε ποιον τα λέτε; Μπορείς να κάνεις κεντρικό σχεδιασμό; Επειδή θα αυτονομήσετε τα πανεπιστήμια έχετε την εντύπωση ότι θα γίνει σχεδιασμός έτσι; Δεν γίνεται σχεδιασμός. Σχεδιασμός είναι η αγορά, το κεφάλαιο που επενδύει και που κερδίζει. Όπου δεν κερδίζει δεν το ενδιαφέρει.

Δεν θέλετε παιδεία. Οι ιδεολογικές διαφορές που μας χωρίζουν είναι άβυσσος. Εσείς δεν θέλετε παιδεία, ούτε ο καπιταλισμός θέλει παιδεία. Θέλει παιδεία στο βαθμό που θα υπηρετεί την κερδοφορία του κεφαλαίου γι' αυτό και τη διασπάτε.

Θέλετε να βγάλετε ανθρώπους κομπιουτεράκια, με τετράγωνη λογική, όπως είναι κορυφαίοι Αμερικάνοι επιστήμονες και επιστήμονες στον καπιταλιστικό κόσμο, που στο αντικείμενό τους είναι κορυφή και δεν ξέρουν που πέφτει η τάδε χώρα, δεν έχουν γενικές γνώσεις.

(Στο σημείο αυτό κτυπάει το κουδούνι λήξεως του χρόνου ομιλίας του κυρίου Βουλευτή)

Κύριε Πρόεδρε, η Υπουργός μίλησε τριάντα λεπτά. Ισότητα των όπλων!

Εκτός αν σας πειράζουν αυτά που λέτε. Σε ποιον τα λέτε όλα αυτά ότι θα αναβαθμίσετε τα πανεπιστήμια; Πανεπιστήμια των μεγαλοεπιχειρηματιών θέλετε και αυτοί θα παραγγέλνουν εκεί που κερδίζουν. Δεν έχουν κανένα ενδιαφέρον να ανεβάσουν το επίπεδο της γνώσης των ανθρώπων κι αυτό αποδεικνύεται. Θέλουν κέρδη. Τέτοια πανεπιστήμια κάνετε.

Και ξέρετε, το 1985 –αν δεν κάνω λάθος είναι ή '85 ή το '86- είχε έρθει ο Βρετανός Επίτροπος για την παιδεία στην Ελλάδα –κάποιοι μπορεί να το θυμούνται- και είχε πει το εξής –δεν πειράζει, ας λείπει η Υπουργός, πάει να εισπράξει τις δάφνες της τώρα, πηγαίνετε όλοι μαζί απόψε για γλέντι- όσοι το θυμούνται, το θυμούνται, σε σύσκεψη πρυτάνεων, αν δεν κάνω λάθος στο Μέγαρο Μουσικής: Αυτά, λέει, που ξέρατε περί παιδείας που διαμορφώνει ισχυρές προσωπικότητες με ευρύτερες γνώσεις, για να ανταποκρίνονται στις ανάγκες της ζωής, ξεχάστε τα. Επί λέξει: Παιδεία σημαίνει οι ανάγκες της παραγωγής. Τέλος. Μηχανάκια, δηλαδή. Αυτό είχε πει. Φυσικά κι αυτό αδιέξοδο είναι και για το ίδιο το καπιταλιστικό σύστημα.

Τις συνέπειες αυτού του νόμου που πανηγυρίζετε, και μιλάτε για ιστορικές στιγμές, θα τις εισπράξετε. Αν νομίζετε ότι θα σταματήσετε την ιστορία, αν νομίζετε ότι ο κόσμος θα τυφλωθεί και θα υποταχτεί στην καπιταλιστική βαρβαρότητα, το λιγότερο είστε ανιστόρητοι. Οι συνέπειες θα είναι πολλαπλές. Πρώτα-πρώτα, θα πετάξει έξω τα παιδιά των εργατικών οικογενειών, θα δημιουργήσει πανεπιστήμια τρίχρονα, πολλών ταχυτήτων, μια κατάσταση χαοτική, η οποία θα συμφέρει αυτούς που έχουν συμφέρον και τους περιέγραψα πολύ καλά.

Και τέλος, για να μην γκρινιάζει ο αγαπητός κύριος Πρόεδρος, ο κ. Τασούλας, όπως και η κυρία Υπουργός έθεσαν το ερώτημα αν μπορεί να υπάρξει αντίσταση στη δημοκρατία. Καλά, σοβαρολογείτε; Σε ποιους μιλάτε; Πρώτα-πρώτα, απευθύνομαι στο ΠΑΣΟΚ, κυρία Υπουργέ. Όταν η Νέα Δημοκρατία –μιλάω για το '74 και μετά- ψήφιζε νόμους, αντιστεκόσασταν; Τότε, λέγατε να μην εφαρμοστούν, ναι ή όχι; Λέγατε. Τα ίδια έκανε και η Νέα Δημοκρατία, βέβαια από άλλη σκοπιά, όχι να μην εφαρμοστούν γιατί εκεί χαλάει η συνταγή.

Τώρα τι έγινε; Έκλεισε ο κύκλος; Ο κύκλος της κοινωνικής εξέλιξης έληξε; Πάμε στο ότι ψηφίζουμε μια φορά στα τέσσερα χρόνια και μετά δεν αγωνίζεται κανένας για τίποτα; Δεν αντιδρά, δηλαδή, όπως λέτε εσείς, η κοινωνία; Οι εργαζόμενοι, οι φοιτητές, η νεολαία τι είναι; Νεκροταφείο θέλετε να θεσπίσετε; Φυσικά και θα παλέψουμε για να μην εφαρμοστεί ο νόμος. Βεβαίως. Άμα το αποφασίσει η πλειοψηφία των φοιτητών, αν το αποφασίσει ο λαός, βεβαίως θα παλέψει. Εμείς δεν είμαστε της άποψης των τυχοδιωκτισμών ούτε της κουκούλας ούτε του τσαμπουκά. Αλλά αν συνολικά οι φοιτητές και ο λαός, πρώτα-πρώτα είναι υπόθεση των εργαζομένων, της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού, δεν συμφωνεί, δεν θα αγωνιστεί να μην εφαρμοστούν πλευρές ή και για να τον ανατρέψει σε μία πορεία; Θα σταματήσετε την κοινωνική εξέλιξη; Στο γύψο θέλετε να μας βάλετε; Τι ζηλεύετε; Τα της Ευρωπαϊκής Ένωσης που θέλει να απαγορεύσει ακόμα και τις απεργίες και την ιδεολογική αντιπαράθεση;

Εμείς δηλώνουμε και η Γενική Γραμματέας του Κόμματός μας το είπε και ο εισηγητής μας και είναι γνωστή η θέση μας, ότι θα παλέψουμε οι θέσεις μας να πλειοψηφήσουν μέσα στο φοιτητικό κίνημα. Και αν μιλάτε για την ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος την ΕΦΕΕ και το χάλι που υπάρχει σήμερα, να κοιτάξετε τον εαυτό σας στον καθρέφτη για το ποιοι το έχουν κάνει έτσι το φοιτητικό κίνημα. Γιατί πραγματικά το φοιτητικό κίνημα έφτασε σε αυτά τα χάλια εξαιτίας της δικιάς σας πολιτικής –και των δύο εννοώ- φυσικά χρησιμοποιώντας και κάποιες άλλες ομάδες οι οποίες προσφέρουν πολύ καλές υπηρεσίες στο ίδιο το σύστημα.

Εάν νομίζετε, λοιπόν, ότι με τη συναίνεση των τεσσάρων –πόσοι είναι; Τέσσερις, πέντε;- μέσα στη Βουλή θα έχετε και τη συναίνεση στην κοινωνία, κάνετε μεγάλο λάθος. Και αν προσωρινά μπορεί να δημιουργήσετε ορισμένες αυταπάτες, θα έρθει η ίδια η πραγματικότητα –δεν είναι θέμα δικό μας, εμείς λέμε την άποψή μας και την παλεύουμε- που θα υποχρεώσει και τους φοιτητές, αλλά και τα εργατικά λαϊκά στρώματα να αντισταθούν και να παλέψουν. Σε αυτούς τους αγώνες εμείς θα είμαστε μαζί.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Πάντως θέλω να πω

στο Θανάση τον Παφίλη ότι εγώ δεν γκρινιάζω. Απλά να θυμίσω ότι οι εργαζόμενοι έχουν από το πρωί, χωρίς διακοπή.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΠΑΦΙΛΗΣ: Μόνο που το θυμάστε όταν μιλάμε εμείς.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Πάντα τους θυμόμαστε. Έχετε ένα λόγο παραπάνω εσείς να τους υπερασπιστείτε.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ο κ. Αστέριος Ροντούλης έχει το λόγο.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Ευχαριστώ πολύ.

Ακούσαμε πριν από λίγο τον εισηγητή της Νέας Δημοκρατίας να λέει ότι σήμερα δεν θα πρέπει να επιχαίρει κανείς, δεν θα πρέπει να επιμετρηθούν νίκες και ήττες. Είναι μία ενδιαφέρουσα άποψη, αλλά άστοχη. Γιατί η πολιτική είναι ένα κατ' εξοχήν πεδίο αντιπαράθεσης στο οποίο κατ' ανάγκη κάποιοι νικούν και κατ' ανάγκη κάποιοι χάνουν.

Σήμερα, λοιπόν, εμείς αντιμετωπίσαμε το νομοσχέδιο ως μία κατά κράτος ιδεολογική νίκη του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού. Γιατί αυτό που είχε σημαία του ο Πρόεδρος του ΛΑΟΣ από το 2000, δηλαδή την πλήρη κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, επετεύχθη 100%.

Επαίρονται στην Αίθουσα κάποιοι για τη σύμπνοια, τη σύμπλευση που τελικά επετεύχθη μεταξύ του ΠΑΣΟΚ και της Νέας Δημοκρατίας. Ερώτημα: Πώς έγινε αυτό εφικτό; Πώς έγινε αυτή η σύμπλευση εφικτή; Για να λέμε αλήθειες εδώ και να τις ακούει ο κόσμος.

Η σύμπλευση αυτή έγινε εφικτή γιατί απλούστατα ο Λαϊκός Ορθόδοξος Συναγερμός έθεσε ζήτημα ονομαστικής ψηφοφορίας.

Για να μην εξευτελιστούν λοιπόν και οι μεν και οι δε, κατ' ανάγκη αποφάσισαν να συμπλεύσουν. Κι αυτή είναι η μεγάλη προσφορά σήμερα του Λαϊκού Ορθοδόξου Συναγερμού. Τους αναγκάσαμε, τους οδηγήσαμε να ομονοήσουν επιτέλους. Γιατί μέχρι τώρα κοκορομαχίες βλέπαμε. Κι αυτή είναι η μεγάλη προσφορά του Λαϊκού Ορθοδόξου Συναγερμού σήμερα.

Επειδή άκουσα διάφορα από την Αριστερά περί ασύλου, επιτρέψτε μου να κάνω την εξής σκέψη, εν είδει προβληματισμού προς την Αριστερά.

Εσείς, κύριοι της Αριστεράς, ήσασταν αυτοί που από την πρώτη ώρα -και μάλιστα θέσατε συνταγματικό ζήτημα- θέτατε θέμα σε σχέση με το αυτοδιοίκητο. Προσέξτε, εάν δεν είχε περάσει η διάταξη που με την πίεση τη δική μας πέρασε όσον αφορά την κατάργηση του πανεπιστημιακού ασύλου, τι θα γινόταν με το αυτοδιοίκητο; Όταν έχουμε μειοψηφίες, που τρομοκρατούν τα νόμιμα όργανα των ΑΕΙ στο να πάρουν την άλφα ή τη βήτα απόφαση, ή τους υπαγορεύουν την άποψη που θέλουν, τότε σας ερωτώ, εσάς της Αριστεράς: Πώς μπορεί να υπάρξει αυτοδιοίκητο;

Άρα το άρθρο 3 που κατοχυρώνει πλέον την κατάργηση του περιλάλητου πανεπιστημιακού ασύλου, λειτουργεί ευεργετικά για το αυτοδιοίκητο που εσείς θέλετε. Άρα, αντιφάσκετε με τη στρατηγική σας οπτική περί αυτοδιοίκητου. Για να έχουμε ένα υγιές αυτοδιοίκητο, πρέπει να καταργηθεί το πανεπιστημιακό άσυλο. Κι αυτό έγινε, ευτυχώς και επιτέλους.

Κυρία Υπουργέ, έπρεπε να καταργηθεί για τους εξής τρεις λόγους. Τους λέω με συντομία λόγω χρόνου. Πρώτον, δεν στέκει λογικά γιατί ήταν αποκύημα μιας άλλης πολιτικής πραγματικότητας αυθαίρετων και ανελεύθερων καθεστώτων. Σήμερα όμως ποια η χρεία του ασύλου; Μπορεί κάποιος να πάει σ' ένα ραδιόφωνο, σε μία τηλεόραση και να πει ελεύθερα την άποψή του. Δεν τον εμποδίζει κανένας. Άρα λοιπόν ποια η χρεία του;

Δεύτερον, δεν στέκει πανεπιστημιακά γιατί λειτουργεί εις βάρος του πανεπιστημίου. Απαξιώνει το πανεπιστήμιο στα μάτια της ελληνικής κοινής γνώμης γιατί όταν κάποιες μειοψηφίες καίνε έργα τέχνης, οι αίθουσες έχουν γίνει «οπλοστάσια», η πρέζα πουλιέται «σύννεφο», τότε εμείς σήμερα θα φτάσουμε ακόμα να στηρίζουμε το περιλάλητο πανεπιστημιακό άσυλο;

Βεβαίως δεν στέκει κοινωνικά γιατί υπάρχουν καταστηματάρχες που καταστράφηκαν χρόνια τώρα οι περιουσίες τους ακριβώς, επειδή αυτές οι μειοψηφίες που τρομοκρατούν τον κόσμο με λοστούς, με μάσκες, με μολότοφ έβρισκαν χώρο ασυλίας μέσα στα πανεπιστήμια λόγω του πανεπιστημιακού ασύλου. Αυτούς τους καταστηματάρχες τους μικρομεσαίους που δουλεύουν στο πεζοδρόμιο για να βγάλουν ένα μεροκάματο ποιος τους προστάτεψε; Άρα έχει και μία ταξική, κοινωνική διάσταση το πανεπιστημιακό άσυλο που οι κύριοι της Αριστεράς δεν την έχουν εντοπίσει.

Το πανεπιστημιακό άσυλο λειτούργησε ως μηχανισμός εξανδραποδισμού της μικρομεσαίας ελληνικής οικογένειας και ως μηχανισμός ηρωοποίησης ακραίων συμπεριφορών. Θέλετε να το επιβραβεύσετε εσείς της Αριστεράς; Επιβραβεύστε το. Ευτυχώς όμως η πλειοψηφία του πολιτικού συστήματος κινήθηκε στην αντίθετη κατεύθυνση.

Τελειώνω με δύο παρατηρήσεις, κυρία Υπουργέ. Χθες υπήρξε μία δική σας δέσμευση ότι από τα οκτακόσια νέα μέλη ΔΕΠ θα τοποθετηθούν στις θέσεις τους το προσεχές διάστημα οι τετρακόσια και από το νέο χρόνο οι άλλοι τετρακόσιοι. Θέλω να σας πω το εξής: Αυτοί οι άνθρωποι θα μπουν στη βαθμίδα του λέκτορα που είναι μία εισαγωγική βαθμίδα. Θα θέλουν κάποτε να εξελιχθούν στη βαθμίδα του επίκουρου καθηγητή που με το δικό σας νομοσχέδιο είναι επίσης μία εισαγωγική βαθμίδα. Πώς μπορούν να εξελιχθούν; Λέτε με ανοιχτή πρόσκληση, με ανοιχτό διεθνή διαγωνισμό. Εμείς θα λέγαμε ότι γι' αυτούς συγκεκριμένα τους ανθρώπους, επειδή θα μεταβούν από έναν εισαγωγικό βαθμό σ' έναν εισαγωγικό βαθμό, θα πρέπει να ισχύσει σε μία πρώτη φάση μία κλειστού τύπου πρόσκληση γιατί ήδη αυτοί οι άνθρωποι ταλαιπωρούνται μη τοποθετούμενοι για δύο ολόκληρα χρόνια. Κάνουν δικά τους έξοδα, πηγαίνουν στα συνέδρια, γράφουν τις εργασίες τους, ασχολούνται αμισθί ουσιαστικά εδώ και δύο χρόνια. Άρα λοιπόν γιατί δεν δίνουμε έναν «αέρα» σ' αυτούς τους ανθρώπους; Σε μία πρώτη φάση να γίνει αποδεκτή από σας μια κλειστή πρόσκληση και στη συνέχεια να γίνεται ένας ανοιχτός διεθνής διαγωνισμός. Αυτό πρέπει να το δείτε με λογική δικαιοσύνης έναντι των ανθρώπων αυτών.

Καταλήγω με μία πρόσκληση προς εσάς προσωπικά, κυρία Υπουργέ, να επισκεφθείτε τη Λάρισα. Εκεί υπάρχει μία εταιρεία, η «K-MEDITURA». Θα σας πω γιατί το αναφέρω αυτό. Είναι μία εταιρεία τεχνοβλαστός, αυτά τα spin offs που λέμε. Τι είναι ο τεχνοβλαστός; Είναι επιχειρήσεις που γίνονται προκειμένου να αξιοποιηθεί η πανεπιστημιακή γνώση. Έχουμε στη Λάρισα αυτή την εταιρεία που έγινε με επικεφαλής έναν εξαίρετο καθηγητή, τον κ. Κουρέτα της βιοχημείας και θα πω ότι δεν έχει καμμία σχέση με το Λαϊκό Ορθόδοξο Συναγερμό. Τι κάνει αυτή η εταιρεία; Κάνει καινοτόμα προϊόντα διατροφής. Ξέρετε ότι υπάρχουν στρατοί ξένων χωρών που αγοράζουν αυτά τα καινοτόμα προϊόντα διατροφής από την εταιρεία αυτή; Μάλιστα, η Ελληνική Πρεσβεία της Ουάσινγκτον τον Οκτώβριο του 2010 βράβευσε την εταιρεία αυτή γι' αυτήν την καινοτόμα επιχειρηματική της δράση. Ξέρετε τα κέρδη της εταιρείας αυτής ποια είναι; Μεταπτυχιακοί φοιτητές βρίσκουν δουλειά, το πανεπιστήμιο έχει έσοδα, η τοπική οικονομία ωφελείται, γιατί οι επιχειρηματίες συμμετέχουν στο μετοχικό κεφάλαιο της εταιρείας αυτής.

Καταλαβαίνετε, λοιπόν, ότι έχουμε στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας μία πρότυπη εταιρεία, έναν τέτοιο τεχνοβλαστό, που θα πρέπει να αποτελέσει τον «πιλότο» και σ' άλλα πανεπιστήμια της χώρας. Αυτή είναι η λογική στην οποία πρέπει να προχωρήσουμε.

Έχετε, λοιπόν, από τους ανθρώπους της εταιρείας αυτής πρόσκληση να επισκεφθείτε τη Λάρισα, τις εγκαταστάσεις, ώστε συμβολικά να στείλετε το μήνυμα ότι μπορεί να υπάρξει μία υγιής διασύνδεση αγοράς, επιχείρησης και πανεπιστημιακής γνώσης.

Άρα, λοιπόν, σφάλλουν και είναι σε πλάνην οικτράν όσοι κάνουν λόγο για ένα αγοραίο πανεπιστήμιο. Δεν υπάρχει αγοραίο πανεπιστήμιο, κύριοι της Αριστεράς. Υπάρχει γνώση που παράγεται μέσα στο πανεπιστήμιο και μπορεί να αξιοποιηθεί επ' ωφελεία των τοπικών κοινωνιών. Αν δεν μας πιστεύετε, ελάτε και εσείς στη Λάρισα, συνοδεύοντας την κυρία Υπουργό, να δείτε πώς λειτουργούν στο Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ολοκληρώστε, κύριε συνάδελφε.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Τελειώνω, κύριε Πρόεδρε, λέγοντας το εξής: Είναι ένα σημαντικό νομοσχέδιο, γι' αυτό και εμείς επί της αρχής το υπερψηφίσαμε. Να ξέρετε, όμως, ότι ο Υπουργός που θα αφήσει ιστορία στο χώρο της παιδείας στην Ελλάδα δεν θα είναι ο Υπουργός που θα κατεβάζει καλά νομοσχέδια. Θα είναι

ο Υπουργός που θα φτιάξει τα ΤΕΙ της χώρας, που θα φτιάξει, αν θέλετε, τα τεχνικά λύκεια. Εκεί θα σηματοδοτηθεί μία άλλη προοπτική και εξέλιξη της ελληνικής κοινωνίας και μία άλλη επαγγελματική διέξοδος για την ελληνική νεολαία.

Εμείς, λοιπόν, είμαστε σφόδρα υπέρμαχοι μίας πολιτικής που θα ενισχύσει με προσωπικό, με υποδομές, με εργαστήρια και το τεχνολογικό λύκειο και τα ΤΕΙ της χώρας. Εκεί θα γίνει η πραγματική τομή και εκεί θα γραφτεί η ιστορία από τον οποιοδήποτε Υπουργό Παιδείας προχωρήσει προς την κατεύθυνση αυτή.

Ευχαριστώ πολύ.

(Χειροκροτήματα από την πτέρυγα του ΛΑΟΣ)

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κύριε Πρόεδρε, παρακαλώ τον λόγο.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κύριε Αντιπρόεδρε, νομίζω ότι δεν έχετε το λόγο, γιατί μιλήσατε.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Δεν έχει το λόγο. Έχει μιλήσει. Θα αναγκαστώ να μιλήσω και εγώ και θα πάμε μετά τα μεσάνυχτα. Δεν έχει νόημα αυτό.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Είμαι Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος και δεν έχω εξαντλήσει την τριτολογία μου.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Όχι, δεν είναι έτσι. Ως εισηγητής...

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Έχω οριστεί, κύριε Σπηλιωτόπουλε, Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Δεν έχει εξαντλήσει, κύριε Σπηλιωτόπουλε, την τριτολογία του. Είναι Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Εμείς οι εισηγητές...

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Είναι και Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος. Ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος έχει τρεις φορές.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Τότε, με συγχωρείτε πάρα πολύ, να οριστώ και εγώ Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος, να πάρω το χρόνο που πήρε ο κ. Ροντούλης και να σας πάω ως τις 12.30'.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ήταν από την αρχή Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος. Σαν Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος μιλούσε και όχι σαν εισηγητής.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Μα, μίλησε και πριν σαν εισηγητής, σας λέω, δεν το καταλαβαίνετε; Πριν ανεβείτε εσείς στην έδρα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Ο Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος παίρνει το λόγο, όποτε θελήσει.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Μα, κύριε Κουράκη, είστε ένα πρόσωπο και είστε με δύο ιδιότητες. Εάν το κάνω και εγώ χαθήκαμε.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Είμαι με μία ιδιότητα, δεν είμαι με δύο. Ως Κοινοβουλευτικός Εκπρόσωπος.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κύριε Κουράκη, έχετε το λόγο.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Άλλωστε, δεν θα μιλήσω πολύ.

Είναι αργά, θα έλεγα ότι περισσότερο είναι νύχτα και σκοτάδι για το ελληνικό πανεπιστήμιο. Ψηφίστηκε ένας νόμος με συναίνεση, όπως την παρακολουθήσαμε, μέσα στο καλοκαίρι -δεν τιμάει καθόλου την ελληνική Βουλή κάτι τέτοιο- με κλειστά πανεπιστήμια, με απόντες τους φοιτητές και με απέναντι όλη την πανεπιστημιακή κοινότητα.

Μπορούν όσοι ψήφισαν το νομοσχέδιο αυτό να επιχαίρουν πάνω στο σώμα της παιδείας και πάνω στο ελληνικό πανεπιστήμιο.

Το μεγάλο ερώτημα ήταν: Γιατί αυτός ο νόμος; Θα έλεγα ότι η απάντηση είναι όχι γιατί υπαγορεύτηκε από κανένα μνημόνιο, αλλά γιατί χρειαζόταν μια αναδιάρθρωση του πανεπιστημίου - ακριβέστερα μια κατεδάφιση του πανεπιστημίου- για να έρθει κάτι άλλο στη θέση του που να βγάζει αποφοίτους, οι οποίοι μπορούν να ανταποκριθούν στις ανάγκες της νέας εποχής του ακραίου νεοφιλελευθερισμού και της κοινωνίας της αγοράς με τη μορφή που τη γνωρίζουμε.

Για να μπορέσουν, λοιπόν, να βγουν απόφοιτοι αυτού του τύπου μονοετούς, διετούς, τριετούς φοίτησης με λειψά προσόντα, λειψές απαιτήσεις, μισές απολαβές και μισή ζωή θα έπρεπε να καταργηθεί το τμήμα, να καθιερωθεί η σχολή, να αλλάξει άρδην το πρόγραμμα σπουδών, να γίνουν συγχωνεύσεις και καταργήσεις τμημάτων και να μπει κάτι άλλο στη θέση τους. Αυτό δεν θα μπορούσε να υλοποιηθεί από ένα ανώτατο εκπαιδευτικό ίδρυμα, το οποίο αυτοδιοικείται. Άρα, έπρεπε να τσακιστεί η αυτοδιοίκηση του πανεπιστημίου και να μπει στη θέση του ένα μοντέλο διοίκησης, όπως αυτό που θα ψηφιστεί σε λίγο. Ακόμη, θα έπρεπε να καταργηθούν οι εκλεγμένοι πρυτάνεις, πρωτοφανές γεγονός στα ιστορικά του ελληνικού πανεπιστημίου.

Επειδή ακριβώς δεν μπορεί να κοιμάται ήσυχη η Κυβέρνηση γιατί τώρα είναι κλειστά τα πανεπιστήμια αλλά σε μια εβδομάδα θα ανοίξουν προχώρησε και στην κατάργηση του ασύλου. Εδώ έγινε, βέβαια, μια ιδεολογική μετάλλαξη όπου έχουμε την προσχώρηση του ΠΑΣΟΚ όπως το γνωρίσαμε από το 1974 και μετά στη λογική του Λαϊκού Ορθόδοξου Συναγερμού που είναι ο μεγάλος κερδισμένος αυτής της Αίθουσας. Αυτό που θέλω να πω είναι ότι οι κοινωνικοί αγώνες συνεχίζονται από την επόμενη μέρα. Σήμερα μίλησε η Βουλή με τον τρόπο που μίλησε, από αύριο θα μιλήσει το πανεπιστημιακό κίνημα και όλη η ελληνική κοινωνία.

Σας ευχαριστώ.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, κηρύσσεται περαιωμένη η συζήτηση επί των άρθρων και των τροπολογιών του σχεδίου νόμου του Υπουργείου Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων «Δομή, λειτουργία, διασφάλιση της ποιότητας των σπουδών και διεθνοποίηση των ανώτατων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων». Η ψήφισή τους θα γίνει χωριστά.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 1 ως έχει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 1 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 2 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 2 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 3 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 3 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 4 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 4 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 5 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής):

Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 5 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 6 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 6 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 7 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 7 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 8 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 8 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 9 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 9 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 10 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 10 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 11 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 11 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 12 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 12 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 13 ως έχει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 13 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 14 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 14 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 15 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 15 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 16 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 16 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 17 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 17 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 18 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 18 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 19 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 19 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 20 όπως τροπο-

ποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 20 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 21 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 21 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 22 ως έχει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 22 έγινε δεκτό, ως έχει, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 23 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 23 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 24 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 24 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 25 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 25 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 26 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 26 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 27 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 27 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 28 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 28 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 29 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 29 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 30 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 30 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 31 ως έχει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 31 έγινε δεκτό, ως έχει, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 32 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 32 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 33 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 33 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 34 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 34 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 35 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 35 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά

πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 36 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 36 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 37 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 37 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 38 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 38 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 39 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 39 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 40 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 40 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 41 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 41 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 42 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 42 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 43 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 43 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 44 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 44 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 45 ως έχει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 45 έγινε δεκτό, ως έχει, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 46 ως έχει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 46 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 47 ως έχει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 47 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 48, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 48 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 49 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 49 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 50 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 50 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 51 ως έχει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 51 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 52 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 52 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 53 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 53 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 54 ως έχει;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 54 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 55 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 55 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 56 ως έχει;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 56 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 57 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 57 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 58 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 58 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 59 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 59 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 60 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 60 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 61 ως έχει;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 61 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 62 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 62 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 63 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 63 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 64 ως έχει;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 64 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 65 ως έχει;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 65 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 66 ως έχει;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 66 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 67 ως έχει;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 67 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 68 ως έχει;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 68 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.
Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 69 ως έχει;
ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.
ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.
ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 69

έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 70 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 70 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 71 ως έχει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 71 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 72 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 72 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 73 ως έχει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 73 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 74 όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 74 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 75 ως έχει;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 75 έγινε δεκτό ως έχει κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 76, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 76 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 77, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 77 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 78, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 78 έγινε δεκτό όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 79, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΣΤΕΡΙΟΣ ΡΟΝΤΟΥΛΗΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 79 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 80, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΑΡΙΣΤΟΒΟΥΛΟΣ ΣΠΗΛΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 80 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το άρθρο 81, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΖΙΩΓΑΣ: Κατά πλειοψηφία.

ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΚΟΥΡΑΚΗΣ (Ζ' Αντιπρόεδρος της Βουλής): Κατά πλειοψηφία.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς το άρθρο 81 έγινε δεκτό, όπως τροποποιήθηκε από την κυρία Υπουργό, κατά πλειοψηφία.

Κυρίες και κύριοι συνάδελφοι, εισερχόμαστε στην ψήφιση του ακροτελεύτιου άρθρου.

Ερωτάται το Σώμα: Γίνεται δεκτό το ακροτελεύτιο άρθρο;

ΠΟΛΛΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Δεκτό, δεκτό.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Το ακροτελεύτιο άρθρο έγινε δεκτό κατά πλειοψηφία.

Συνεπώς το νομοσχέδιο του Υπουργείου Παιδείας, Διά Βίου Μάθησης και Θρησκευμάτων: «Δομή, λειτουργία, διασφάλιση της ποιότητας των σπουδών και διεθνοποίηση των ανωτάτων εκπαιδευτικών ιδρυμάτων» έγινε δεκτό επί της αρχής και επί των άρθρων.

Η ψήφισή του στο σύνολο αναβάλλεται για άλλη συνεδρίαση.

Έχουν διανεμηθεί τα Πρακτικά της Παρασκευής 22 Ιουλίου 2011, Δευτέρας 25 Ιουλίου 2011 και Τετάρτης 27 Ιουλίου 2011 και ερωτάται το Σώμα αν τα επικυρώνει.

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

ΠΡΟΕΔΡΕΥΩΝ (Ευάγγελος Αργύρης): Συνεπώς τα Πρακτικά της Παρασκευής 22 Ιουλίου 2011, Δευτέρας 25 Ιουλίου 2011 και Τετάρτης 27 Ιουλίου 2011 επικυρώθηκαν.

Κύριοι συνάδελφοι, δέχεστε στο σημείο αυτό να λύσουμε τη συνεδρίαση;

ΟΛΟΙ ΟΙ ΒΟΥΛΕΥΤΕΣ: Μάλιστα, μάλιστα.

Με τη συναίνεση του Σώματος και ώρα 23.43' λύεται η συνεδρίαση για αύριο ημέρα Πέμπτη 25 Αυγούστου 2011 και ώρα 10.00', με αντικείμενο εργασιών του Σώματος σύμφωνα με την ειδική ημερήσια διάταξη.

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ **ΟΙ ΓΡΑΜΜΑΤΕΙΣ**